

ספר יצירה

עם חמשה פרקים ליינו פירות המקובל הגדול הראב"ד נר מהנאון הכלל הגדול
הרמב"ן ז"ל והרב רב סעדי נאון והנאון המקובל ר' יעקב מנרמוזיא
נעל פרוקת והרב הנאון הגדול משה בוטריד ואחריו ב"ה נאון עוונו
כשכנה הנאון החסיד מהורר אלי' מווירנא וצוק"ל אשר פעל ועשה
פי' נחמד על ספר הזה מנ' אופנים נחמדים מזהב ומפז ומחוק' מדכש ונופת לופים

גם ראינו - ליפוח בנייר יפה מנופה בשלש עשרה נסה וכדיו שחור ובאותיות גדולות : כמו
שעיניכם תחונה פיעדים

במצות
ובדיוצאות
של ה"ה
בנימין
הרבני מוה' **בישקא**
כמ' יעקב יצז
ומס :

הזכא לבית הרפס
על ידי היה
הרב הגדול חכם וכולל
הרמב"ם ומפוז' בתור'
וכיראה מוה"ר מנחם
מענדל בהרב מוה'
ברוך בענדס משקלאוו :

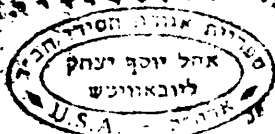
ברפס המשתתפים היה המרחק מו' יחזקאל במה' משה ז"ל : והשני היה המרחק מו' שמה' ז"ל
כמו' מנחם נחום ז"ל : והשלישי מו' שמה' ז"ל בנו של מוה' יחזקאל הג"ל :

תחת ממלכת אלונינו הקיסר פריפורטליושי לערוואונישע ווילק האסודר אימפיראמלר
אלכסנדר פאולאוויטש כאמיע לערויסע אלוסע ראסיפקי האסידר
אלוסע מילמכטיושע י"ה

ברשיון האמנואר אשר באקדעמיע דק"ק ווילנא

נרפס פה ק"ק הוראדנא הבירה

בשנת תקס"ו לפ"ק

הסבמת הרבנים המאורות הגדולים בי דינא רבא דקק הוראזא

הנה זה היום אשר קיונו מלאנו באינו ותשלונה כליותינו ונפשותינו על דברים אשר המה בכבשנו של עון מעין כל חי ה' החלם ונעלם כאשר ידוע ומפוסם שהספר יצירה המיוח לא"ה אשר הלך מי הוא בעל הספר חתומה ניתנה תורה : ולא אחת אלא כעמודי דגורא לחרי או תלת ברא : ולא כל אינש על באתר בעורא דא חקיקין : כהיום חתום באלף עוקין : והנה כבוד אדמו"ה ה"ה הגאון האמתי רשכב"ה **מו' ארי' מו' לנ' צוקר** אשל כל ר' לא ה' אינש ליש' וסחמא כפירוש מפענה געלמים : כאשר

ישאל איש בדבר אלקים זה אוריש ותומים : ופרושי קא מפרש את הספר הנ"ל ופותח לנו שני אזרה : ולהאיר עיני העברים בחספקלריא המאירה : וכהיום קא ונחשודל תלמידו ה"ה הרב החריף ובן **מו' מנחם מענדל ביהרר' מו' ברוך בענדט משקראוו** אשר יקא מיס על יד אל להביא את הספר עם פירו

של הגאון המנוח הנ"ל על משבח הדפוס אשר הוקם בקהלתנו י"ו : ונטפל נעושה מזוה ה"ה הרב **מו' בנימין ביישקא במו' יעקב** מקהלתנו אשר נתן למעות תוצאות לצורך מעשה הדפוס הנ"ל

אזנס מורא עלה על ראשם פניבא אשר לעשות במתכונתו ויכוין חלאתו במועד אשר לא ימכרו השותפים הנ"ל את הספרים אשר כהיום נדפס ויפלה : וברו שיגעול הדלת בפני עושי עולה : ע"כ חק וזמן ליתן מאתנו מכל איש מישראל שלא ימלאנו לבו להביא לבית הדפוס הספר עם הפירוש הנ"ל או הפירוש הנ"ל בפ"ע משך ששה שנים מיום דלמטה הן ע"י עלמו והן ע"י פעילה : והעובר על דברינו אלה : ורבה בו כל האלה : והשומע ישמרהו ה' מכל גנע : וירוס קרנו למעלה : ויזכה לעלות לציון בחדוה ועילה : **הב"ר** אהנוו בד"ר הח"מ : יוס' א' ו' אדר תקס"ו לפ"ק פה ק"ק הוראזא יע"ה :

גאמ' הק' משה בלאי' הרב המאז"ג מו' נתן-נצח זלה"ה אב"ר דק"ק נאיהרדראק וק"ק ארלע : וגאמ' יעקב בלא"ה מו' סוה' ארעזר פנ"ל וצל"ה : וגאמ' אשר בלא"ה במה"ר מרדכי וצל"ה : וגאמ' דניאל בלא"ה מו' יעקב וצל"ה : וגאמ' הק' מנחם ביהרר' הננוח מו' יחיאל מיכל פנ"ל וצל"ה ספרא ודיינא דקק הוראזא : וגאמ' נתן נצח בלאי' מו' מו' ישראל וצל"ה :

ערי לשבח לאדון הכל : על אשר שם חלקי וגורלי : וזכני להדפיס ע"ע כמה ספרים : השוה ומשוה לקטנים ולגדולים כעת שלח ה' למחנינו את הרב המפורסם גדול בתורה ובמעשים : תלמיד של הגאון האמתי החסיד רשכ"ה המפורס' **מו' יאהו' ז"ל מוירנא כבוד הרב מוה' מנחם מענדל ביהרר'**

מו' ברוך בענדט מקי' שקראוו : ונכנסתי לביתו מדרשו : ומלאתי ספר מונח לפניו :

ופתחתי שער הספר וראיתי **ספר יצירה** כתוב בחרט אנוש עם כל הפירושי' מגדולי קדמונינו ו"ל ובחוכ' פ' מהגאון החסיד מופר א ו"ל הנ"ל : ופננתי בו ששולחנו מוכן לבוא בו גוי' לדיק. שומרי' אמונים : אף שאמה לאנשים כערכי אל תקרב הלוס : מ"מ לא מנעתי א"ע להעלהו על משבח הדפוס : בכלי והיות פן המחזיקים לחוק דברי אמת : ומה גם שזמנו וגמרי בפי כל שחלק ה' מקום לחזיון קהם : לכן נזרתי כנדר חללי : ושמתי מנחת פני להדפיסו : בכלי לחלקם ביעקב ולהפילם ביש"אל : לשום תהלה בדרך : וגהבם שכל הלומודים משתוקקים ומחכים ומאפים לפירושים הללו : אשר יפלא הפירושים באומקם מי יתן לראות את ספר הלו נדפס : למלאות הארץ דע' : וכמים לים תמשים : ובוזי המשכילים דברי הספר והפירושים : ויהירוכווהר הדקיע : וכאלת השמש בנבחרתו : לכן כל מביני דת חייבים לקוח זה הספר בכסף מלא : **אך** מורא עלה על ראשי : שלא יסונו ח"ו את נבולי : מחמת גודל חיבת הסופר עם הפירושים : לכן גם אני לא מנעתי א"ע לנקש את אחי בעלי מדפיסים : שלא ידפיסו ספר הלו עם הפירושים או עם אחד מהם : משך ששה שנים מיום **הפ"ק** בהסכמתו ותי שלא ישמע לאלה הדברים : ולא יפא אונס : יבדלוה' : לרעה ורבה בו כל האלות הכתובה בתורה : ותי שיש' לאיוה מדפיס נכרי שלא מבני עמינו להדפיסו בחוך משך הנ"ל : יהי ערירי ובר לא ילניח בימיו : וירד מטה מטה : והשומע יזון אזהרה : תבא עליו ברכת טוב : ויהי ה' אלהיו עמו ויעלה מעלה מעלה : אך סוב וחמד ירדפונו כל ימי חייו : ויזכה לראות בניס ובני עומקים בתורה ובמלות אבי"ר :

הב"ר מו' בנימין ביישקא במו' יעקב במו' י' ס

היום יוס' א' ה' לקדש אדר שנת תתקס"ו לפ"ק פה ק"ק הוראזא הנירה :

הקדמת הראב"ד ז"ל

פרק א שלשים ושתים נתיבות: ב' שלשים כמו ב של בראשית: ופרשו ע"י ראשית חכמה יראת ה' נאלץ כחות המציאות והם שלשים ושתים כחות הנקראים בשם אלקים ואלו הם על סדר הפסוקים אשר נפרשה הראשונה שבפרשת בראשית: א בראשית ברא אלקים: ב ורוח אלקים מרחפת: ג ויאמר אלקים יהי אור: ד וירא אלקים את האור: ה ויבדל אלקים בין האור: ו ויקרא אלקים לאור יום: ז ויאמר אלקים יהי רקיע: ח ויעש אלקים את הרקיע: ט ויקרא אלקים לרקיע שמים: י ויאמר אלקים יקוו המים: יא ויקרא אלקים לבינה ארץ: יב וירא אלקים את הארץ כי טוב: יג ויאמר אלקים תצא הארץ: יד וירא אלקים כי טוב: טו ויאמר אלקים יהי מארת: יו ויעש אלקים את שני המאורות: יז ויתן אותם אלקים לרקיע השמים: יח וירא אלקים כי טוב: יט ויאמר אלקים ישלחו המים: כ ויברא אלקים את החיית: כא וירא אלקים כי טוב: כב ויברך אותם אלקים לאמר פרו ורבו: כג ויאמר אלקים תוצא הארץ: כד ויעש אלקים את חית הארץ: כה וירא אלקים כי טוב: כו ויאמר אלקים נעשה אדם: כז ויברא אלקים את האדם: כח בללם אלקים ברא אותו: כט ויברך אותם אלקים: ל ויאמר להם אלקים פרו ורבו: לא ויאמר אלקים הנה נתתי לכם: לב וירא אלקים את כל אשר עשה: וכבר נודע בחכמת הפילוסופים האלקיים כי יש חומר אחד מצוי והוא נושא לבת יסודות והוא הנקרא בלשון יוון היוני ומציאות החמר הוא אינו כמציאת שאר הנמצאים: כי מציאות שאר הנמצאים הם נמצאים על אחת מב' דרכים והם מלוים בכח ע"ד משל כמציאות השיכולת בחיטה: או השנים לולל בן יומי איך שהחטה עתה אינה שכולת: ולא בן יומי בעל שנים עתידים הם ללאת מן הכח הזה אל הפועל: וכאשר יצאו מן הכח אל הפועל סר מעליהם הכח הראשון: אבל החומר הנזכר ר"ל הה"ו לא סר מהיותו לבדו בכח ד' יסודות ולא ה' ומן מן הומנים שיעדרו כח היסודות ממנו: ולכן אמרו על החומר שהוא שיינו לא בכח ולא בפועל: אך הוא ממוצע במציאותו בין מה שכח ובין מה שפועל והוא התחלת וראשית כל הנמצאים: וכל הנמצאים מכחר עליון ולמטה לא נמצאו כולם אלא מאמיתת מציאותו ואינו עובר בדיון בני חלוק ולא בדיון הוייה והפסד כי הוא ראשית המציאות: ונקרא בלשון הנביאים גולם גלמי האו ענין פי' גולם חכמה היו"ד כי הוא כענין גולם מצלי צורה אך הוא מוכן לקבל כל הצורות: ראו ענין וכל ספיר: כולם יכתבו פירס ספר (חכמה) וספר (תפארת) וספיר (עטרת) כי החכמה ר"ל היו"ד בה יכתב ויוצייר כל מעשה עליונים ותחתונים ימים יוצרו ולא אחד בהם: הם ששת ימי המעשה מן הבינה ולמטה שנהמר לך ה' הנדולה והנצורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים: ה"ו וא"ו שמות שפעלו בששת ימי בראשית פי' כל אחד מאלו השמות פעל מלאכה ליום א' וכן כולם: ולא אחד בהם פי' ולא כתוב ב' ו' בוא"ו קרינו פי' ולא כחר עליון אחד בהם כי הוא מתיחד בהם פי' שהכל יבא מכחר עליון ועל ידו יעשה הכל לפיכך חמר בהם ולא חמר בהם: ולהיות כל היוצרים אשר עלו במחשבת בחר עליון לנטיירו בחכמת היוצר ית' ע"ד משל בצורת הבנין בצנחי כי הוא הוא הפועל והוא הוא הנור: והוא הוא התכלית לפיכך נקראות כל הכחות המנוירו' בחכמתו בשם אלקים שני בראשית ברא אלקים כי בן ננטיירו כל הכחות שלש ושהים כמספר הקו הסיבב לאלכסון עשרה בקרוב: ונריך אחת לדעת ע"ד סוד הגורם שנאמר כי ב"ה ה' (תפארת שבחוד הבינה) ולכן נבדל צורת"ק פי' קשר הצורה כי אכן הצורות שננטיירו בעולם: ממנו ננטיירו: והוא מאל בנפשך כי אמרי הנה ננטיירו בחכמת אלקים (ב"ה) שלא יעלה על דעתך לומר: שיש כח נפשי בעלות העולות חלילה וחם: וכל מי שיעלה בדעתו לומר דבר מכל ואלה אין לו הלק באוביו ישראל ובתורתו: אבל הדברים האלה וסודותיהם כולם כבר רמזתם לך מפה אל פה: ולכן שמת בדעתך להענין להאר ענין בנפשך קט כמה שקבלתי בסמרי הספ' הקדוש הזה וערם שאתחיל לפתוח בפירוש סמניות אלו אתחיל לפרש מענה אחד מהספר איוב וזו יתבאר מבוקשנו ר"ל שלשים ושתים נתיבות וסוד היוצרים וסוד חמשים שער: בינה כולם יתבארו כמנינם וכמנינם:

אדני שפתי תפתח ופי עיד תהלתך: ולריך אחת לדעת כי כל ספר יצירה יתפרש על נ' דרכים: חת' מהם בעולם ב"ת בשנה צומ'ל: בנפש ושימנים והר סיני ע"שן כולו עולם שנה נפש: ידוע הוא פי' לא יתהווה חיות דבר שיוזמן מאי זה דבר שיוזמן אע"פ ששניהם אחת איוב אחד כי לא יתהווה בחוה מתפיות ולא יביות מכמות נקדחת שלא יתהווה מקרה מעשם ולא עשם במקרה אע"פ ששניהם כלולים תחת היות המציאות

הקדמת הראב"ה ז"ל

וב"ש שלא יתקווה נשם מלא נשם : וזכר ששאל הקב"ה את ארז ואמר לו איפה היית בימי ארץ סיני וכי השנת אל
הנהיב הראשון אשר בו כת להוציא דבר נשמי מכת פשיטותו הנמורה אשר לא תשחנה לוולחו : והסוד כי עלת
העלית יתחייב ממנו כתר עליון שכל פשוט בתכלי הפשיטות עד שאין בו וצונו עלתו דבר אלא שזה עילה וזה עלול :
וזה השכל השכיב אל"ע ואת עלתו וההפרש שיש בינו ובין עלתו הר"נ השנות וכל אחת מהן האלו ההשנות ג"כ
השינו את כל אחת ואחת כיצד אל השכיב אל"ע : ב השכיב את עלתו : ג השכיב מה שבין ובין עלתו : דהא השכיב
עלמו ועלתה : וההפרש שבינה לעילתה : ה השכיב עלמה ועלת עליתה וההפרש שבין עלמה לעלת עלתה : ו
השכיב עלם עלתו ועלת עליתה : וההפרש שביניהם : הרי ט' השנות ושם העלול הכולל הרי עשר השנו' וכל ח"י
זה ראש וסוף ומוך הרי שלשים וכת מעל וכת העלול הרי ל' ככתות לנתיבות החכמה שהיא היו"ד חופשיים מכל חומר
ואורה רק מושכלים לבד : ולפיכך ראיתי לכתוב כך הל"ב נתיבות עם חמשים שערי בינה כולם סדורים זה אחר
זה ואלו הן : א איפה היית בימי ארץ : ב מי שם ממדיה כי ידע : ג או מי נטה עלי קוד על מה אלניה
הטבע : ד או מי ירה אכן פינחה : ו המימד צוית בוקר : ז ידעתה שחר מקומו ח הבחל על נכב"ס : ט
ובחקר תהום המהלכת : י הנגלו לך שערי מות : יא ושערי כלמות תראה יב איזה הדרך יטכון אור : יג וחשך
איזה מקומו יד הבחל אל אורות שלג מן ואורות צרר הראה יו איזה הדרך יחלק אור : יז מי פלג לשטף
העלה : יח ודרך לחיו קולות : יט היש למטר אב : כ או מי הוליד אגלי טל : כא מבטן מי ילא הקרח : כב
ובפור שמים מי ילדו : כג התקשר מעדנות כימה כד' או מוסכות כסיל תפתח : כד התואל מורות בעתיו'ו
ועיש על בניה תנחם : כז הידעת תקות שמים : כח התרים לצע קולך : כט התשלה ברכס וכלו : ל מי שח
בעוונות חכמה : לא או מי נתן לשכוי בינה לב' מי יספר שחקים בחכמה : לב ונבלי שמים מי ישכב : לד
התולד ללביא טרף : לה וחית כסירים תמלא לן מי יכין לעורב צידו לו הידעת עת לדת יעלי שלע : לח חולל
אילות תשחור : לט מי שלח פרא חפשי : מ ומסורות ערוד מייספה : מא הואכה רים ענך : מב התקשר רים
בחלם עבדו : מג התנעת בו כי רב כחו : מד התאמין בו כי ישיב ורעד : מה כנף דגניים נעלפה : מז החתן
לסוס גבורה מז התרשישי כארבה : מח המזינתך ואבר ין : מט אס על פיך גביה נשר : נ הת' ביש
לאורו רעמה :

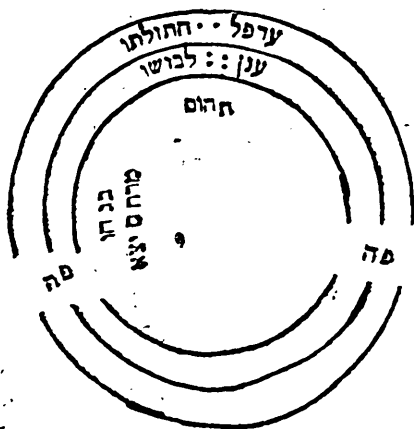
ב מי שם ממדיה דע כי אחר שנתבאר כי בכת איפה שהיא דרישה על מקום הענין שנאמר איפה הם

רועים : ולהיות הדרישה בליוז על סיבת מליחותו וסיבת מליאת כל הנמלאים מע'
הע' וכ"ע איפה היה סיבתו כי מלת איפה היא מלה מורכבת משתי מלות אי פה אי מזה תבא שפי' שלהם מלשון
אי ופה ומילת פה פירשו מלשון לינו פה הלילה : והנה איפה כתוב בה"א ואינו כתוב בא' לרמוז אל פי ה' ר"ל
כי בכת כ"ע וחכמה הנקראים אי (חכמה) עם פה (עטרת) שם היתה סיבתך : הנד והמשך משם האצילות
אם ידעת כיצד הדעת (תפארת) נמשכת מהבניה כי כל המהוגלים משם נובעים : חור ושאל לו מי שם ממדיה :
דע כי הדברים הנמלאים צריכים אל גבול ידוע כי אישי המון מנהלפים בגבול : כי הנה ראובן ושמעון וגוי'
ויהודה אין אחד מהם שזה לחבירו לא באורך ולא ברוחב ולא בעובי ולא עוד אלא אפילו כל אבר ואבר מאישי המין
מוחלף מוילתו באורך וברוחב ובעובי כי עלם של פרק הקטן שבאצבע קטנה איזה שזה לעצם השוק או ללעג לא
באורך ולא ברוחב ולא בעובי אלא כל אחד מהם משונה מוולתו וכן בכל מין ומין : וביאר ואמר כי הוא ממעלה
הנקראת ח"י והוא בינה שנאמר ואת מי נועץ ויבינה ודע כי המהווה והמוליד צריכים אל דבר כח המשיגה בדון
בני חלוק והליוור וכן המשיגה הוא הפשע אורה והפסדה הבאה מכת האין שהוא כ"ע הנק' הפסד פי' נק' הפסד
בשכיב שהוא נעלם מלשינו : והליוור הוא כח ההויה כי ההויה היפך ההפסד והוא המכין את חומר מאי זה מין
או מאי זה אישי המין שהי' עד שהי' ראוי לקבל הצורה : והוא סוד הכי' ופס' וזרי חמה וזרי סוד מכין הכל
בחקי' מהו כי הבינה משתכללת בחכמה וממנה בא אליה הנוס : והוא הכינה אותו לקבל הצורה וזכת : המוביל
לכל האישים ולכל המינים ולכל הפרעים נקרא סי' ע' על"ס (סיטין בלשון תלמוד מדה) פי' מדתה של עולם וזרי'
שהי' בכת הבינה ההי' בזה הדמיון לדמות כל אישי המין למינה ונקר' דמות ומדות כל דמות ממדתו :

הקדמת הראב"ד ז"ל

וזה סוד ויחמרה ה' אלקים נעשה אדם צללנו כדמותינו כי בצלמה' ההיא צורת כל הדמיונות ולכן פועל ונורה
והכלית ולא על דרך האפיקורסין האומרים כי צורת הכל בדרך עלה ועלול : וכשם שהדמות הוא בפועל כך
צריך שיהיו סדרי כחות האיברים הפשוטים והמורכבים כולם מסודרים בזה אחר זה : והמשל בזה אלו דומה כח
המזויר ויזר כל איברי אדם ולא שם להם סדרי שנתנה דמותם הכללית ולא דמותם הפרטית : וצריך שיהי'
בזה הפועל כח החקוקה לחקוק פרטי האישים האחולים חלולים והאטומים אטומים : פי' העצמות של הירכות
הם חלולים והעצמות של פרקי היד הם אטומים לפי צורך כל פרט ופרט מפרטי האישים של המינים עד שיתחמה
כל מין ומין למינו העליון וע"ז זה נקרא בורא ויצר והוקק : וצריך שיהי' לו גבול בחקיקתו עד שיהי' כל חלול
וחלול דומה למינו וכן כל ענין של החלל בין בעצמות בין בנדיים כי יש מקומות בעצמים ובנדיים ובאיברים אחד
רחב וא' צר ובקצתם עבים וקצתו דקים : וא"ל לומר שאלו במקרה נהיו כן שאם הדבר כך לא ימצאו מתדמין על
דרך הרוב : ואלו כל הנמצאים מתדמין באלו הפרטים . אמנם לערך האורך והעובי והרוחב אשר בכל נושא :
והמשל בזה אלו חקק אדם : בן עשרים שנה ונער בן יומא זה איבריו מסודרים בערך סדורו של זה אמנם יהיו
גדולים בצדו וקטנים בקטן . וכן בננס או ברוך מאל : וכן צריך שיהי' בפועל כח החלקות אשר בהם יוחלק
כל אבר אע"פ שקצתם שוקעים וקצתם בולטים ולא יהיו עולים ויורדים : או שוערים ר"ל משוקעים . וכל הדיון
בכל דומם וחי ומדבר ובכל צד השמים ובכל הים . וכל זה מכאן אל שדי כשיפתשטו החלקים לגבול ידוע
בכל מין ומין ובכל חלק . וחלק בזמן ידוע ונקרא אל שדי כדלמ' ר"ל אני אל שדי חני הוא שאמרת לי לעולמי די
שלא יהיו נמתחין והולכין במסכת חנינה ושם בשל הנבול הוא וו"ל והליכות עולם ולו יקתה עמים יתקמטו
וייתקבלו ולא יאלו מבדולם הן באורך והן ברוחב והן בעובי די"ר הוא אר"ך : או מי נטה עליה קו : כי כל אחד ואחד
מפרטי איש המין יש לו גבול ומדה ולא יוסף ולא יגרע מקו . וכן תחום וגבול שנתן לו בניה ומי נטה עלי'
ר"ל על העטרה להגבילו בקו כל איש ואיש בפרטיו על גבולו וע"ז הכוונת נאמר היושב על חו"ג (פי' הצדקה היא
העטרה והיא תפלה של יד ויהא מלכות) הארץ בנמטת' וה' על מה אדניה הוטבעו ידוע הוא כי כל אשר בארץ
לאו נשפע מן השמים העליונים (תפארת) א"כ י"ב עמודי הארץ וי"א ז' עמודים וי"א עמוד אחד שהארץ
(עטרה) עומדת עליו . וכן התפארת עומדת על י"ב עמודים הנעלמים והם י"ב היות של אה"י כי משם קבלו
עצמם והם נקראות מ"ה שנאמר חולה ארץ על בלימה : ואמר ה' אדונינו מ"ה אדיר שמך בכל הארץ . או מי
י'האנן פנתה : פי' אכן תפארת ישראל שהיא אכן שתי שממנה הושגת העולם : ר"ל כאשר הסכימו כל
ממלאי של מעלה לחדש השמיטה (פי' ר"ל שכל ספירה משמשת ששת אלפים שנים ואחד משמשת רלף שנים ויחזור
השמיט לשם אחריו) וכמו ה' אלפים שאלו עומדין בן ר"ל שנים לנו מהן היום הקי"ץ ליצירה משמשת ספירת
צבורה ולכך הן המצוות והמלאמות והגלויות הן מלך ההם"ד הנקראים כוכבי צהר הן מלך הגבורה הנקראים
בשם אלקים וכולם שבתו ליוצר הכל לחדש עולמו שנאמר בראש יחד כוכבי צהר ויריעו כל בני אלקים : או ירה
שמים עשרה ילדנים בזה תפארת ישראל והיא אכן השמים וממנה נתיסד העולם ומלואה הארץ וכל אשר בה .
ולא"ל כי הטלסמים אומרים שלא יתהווה דבר מלא דבר אלא מין ממינו ולדעתנו נלמדתנו הקדושה שהעולם
מתחיל א"י"ש לאפיקורסין פה לשאל אותנו העולם לא ימלט משני פנים או שהי' לו חומר קדמון שממנו נברא
העולם ומלאו או לא הי' שם חומר כלל אלא עלת העולת לבדו . א"ת שהי' שם חומר הרי האמינו שיש דבר
קדמין וולת השם לבדו והיה כפירה בחומר . ואם נאמר כי לא הי' שם אלא הקב"ה ברא את העולם מעצמו א"כ
הרי עצמותו נתגשם ולא זה הסוד בחיורו אמר איפה היית ביסדי ארץ הוד אס ידעת בינה . פירש בזה החכמה
ובזה בינה הי' מציאות העולם יוכנס חשאל לשאל מדוע הי' העולם בזה השעור שלא פחות ולא יתר . או איך
י"א בעל שיעור מכת בלתי בעל שיעור בדרך חיוב : ואל אלו שתי השאלות אמר מי שם עמדיה כי הדע . או מי
נעה עני' קו ועוד יוכל השאל גשאל וכי באפשר הוא להיות אכיות היסודות הפך מעצמו או לא א"ת אפשר יש
לנו לשאל ואלו ל' אכיות שהם חס וחס וקר ויבש הם עצמם מאין נהיו הם מעליל ראשון והעלול הראשון מאין
נמצינו לו אלו הפלגים היש ב"ע ה"ע דברים הפכים כאלה הם חלמה הוא פשוט א"כ מאי זה מקור התחלקות
האכיות

באיכות והתהפכם וע"ז הסוד נאמר על מה אדניה (יסודות) של הארץ (עם) הטבעו ופי' על מה על חכמה הנק' מ"ה כי הוא נושא לאיכות ההם כעין שההילוי נושא לאיכות הפשוטות לדעת האפיקורסים והפילוסופים ולא ע"ד הפילוסופים כי לפילוסוף נמנע היות החומר מאוי מבלי צורה ולא צורה בלתי חמר ולפי תורתנו הקדושה כי החכמה מאין תמלא (בע') והצינה צורה לה: ואחרי שידענו שטבע היסודות ואיכויותיהם הפשוטות ומקורותיהן הוא מכה חכמה הנק' מ"ה • א"כ יש לנו עוד לשאול אם ילא עמ' העי' מן הכח אל הפועל או לא • ואם לא ילא מן הכח אל הפועל א"כ מן ירה אכן יסוד ופנה ליסודו של עולם • והשיב בזה כי לי שהוא כח הצינה הוא ירה אכן מכה חכמה וכ"ע אל פנתה ובאין הוא (עשרת) צייר המצייר כל היצורים כולם: ועל סוד נבול העול' נאמר מי מדד בשעלו מים ושמים בורת תכן וכל בשלים עפר הארץ ושקל בפלש הרים ונבעות במאונ' • פי' בשעלו מלשון משעול הכרמים שפי' נתיב ודרך והנה מדה אחת יש לפועל יתבר' ושמו עש"ל עשה שמים לבין ושמים בורת תכן פירוש הומינו במידתו: וכל בשלים עפר הארץ: שליש היא מדה של תפארת שהיא אות שליש מן השם: ולפי שהענין ר"ל הק"ו הסובב הוא ג"פ יותר מן הקוטר ולכן אמר וכל בשלים עפר הארץ: וכל פי' מדד ולזה ארז"ל כל שיש בתקפו תפח בו במסכת ערובין בם של שלמה שני בו ועשר חמית שפתו אל שפתו ענול סביב" קו שלשים באמה יסוב אותו: וי"מ וכל בשלים (עשרת) מלשון ושלשים על בולו עפר הארץ כל המרכבות והנמלאות שלמטה ממנה: פל"ם ומאונים בסוד שקלן גרפן וכו' לקמן • ועתה נחזור לפרש ענין היבשה • האיר נוצרה במאמר יקו המים מתחת השמים (תפארת) אל מקום אחד ותראה היבשה כי באשר ילא המים הנמסכים אל התפארת אל דרך שתי הצורות א' מזג נ"ח וא' מזג הו"ד ונתקבצו כולם אל היסוד או סוג הקב"ה את שתי הצורות אשר הניעו אל היסוד בדלתים א' של אד"ני וא' של שד"י כאשר י"ש מן שד"י ונשאר אג"י מן אל"ני וצירופן ישאני כי הוא נושא עליונים ותחתונים • בנוחו מרחם ילא פי' הים כי בהוציאו כמי שילא מרהם כלומר כשילא המים ונקוו חסך וסגר בעדו שלא יעבור החוק אשר הוא שם לו והוא תמינת החול: והנה כאשר נקוו המים אל מקום אחד בעט מרג עליהם בדלתים לבל ישובו לכסות הארץ שנאמר נבול שמת"בל יעבורין כל ישובו לכסות הארץ (עשרת) כי לא הי' בדעתם להדחות מעל ה' ומורתו ולהיות סובבים • על התמורות כמו שפרשתי צפ" בראשית שנאמר יעלו הרים ירדו בקעות אל מקום זה יסדת להם: ונאמר האותי לא תיראן נאם ה' אם מפני לא תחילו אשר שמתו חול נבול לים חק עולם ולא יעברנהו: ויתנעשו ולא יוכלו והמו גליו ולא יעברנהו: דע כי יש חול פנימי וחול חזוני: הנה דל"ת של יסוד מונעים המים לכל ירדו על הארץ (עשרת) ודל"ת מלמטה לבל ישיבו לכסות הארץ כאלו המים אשר נקוו למחת הארץ: והנה בשני אלו הדלתות מתקיים יסוד הארץ לכן לבל יכסון רמו למה שאמרו רז"ל בענין תהו ובהו אמרו תהו זה קו ירוק שמקיף את העולם כולו • בהו אלו אננים מפולמות משוקעות בתהום ותהם מים יולאים לעולם הנה האכן הוא שנאמר בה או מי ירה אכן פנתה הנק' בהו והנה במאמר יקו המים נתקבלו המים לעלות לכסות הארץ הנה לזה השם להיות התהום בכסותו אשר הוא הענן שנאמר בשמי ענן לבוש ואמר תהום בלבוש בסיתו ושוב העסיף וליסף וחבר סביב התהום ג"כ את הערפל: והנה שתי דלתים לבל יצף התהום את כל העולם ערפל"ל בנימערין רקי"ע ופי' צניחו מרחם ילא כי כאשר ימשכו המים ללאת מן התהום לשטוף העולם כמו שיצא הולך מן הרחם להולד בן ילא • וי"מ כעין שיצא השמש על ההיות (השפע) מן הרחם שהיא תפארת ישראל אל העמרה בן ילאו כל ההיות והמים אשר בתהום להחריב את העולם ובלל למדך כי ההיות אשר בתהום יש בהם ג"כ עולם שנה ונפש וכן נזמח מי מדבר • ואשר עלי חקי ואשים בדיח ודלתים פי' כאשר הקפתי את התהום בענן

מטעם שוב פסקתי עליו אורות ושהתירו לפירורין ולרנף ולשדרים עד שנתקשרו וזהו קלח חיל הים וקס
הנתי לו וזמנתי לו נתיבות ולרכים להמשיך בהם שנאמר הנותן בים דרך ובמים עוים נתיבה פי' במים שהעל
ונקשו לשטיף את כל העולם : ורמו הנה בפסוק הנורה שפסק על התהום וסוד המים הבזכים אשר נרמו סודם
נעשה בראשית ובכ"ר רוח נ"כ על סוד בפסוק ויעש אלקים את הרכיע ובפסוק והארץ היתה תהו ובהו :
מלל ומקוננת על שנתרחק מקו' וכבדא בהרא' ב"פ המוכר את הספינה בפסוק נכחו רגע הים ובחבונתו חזן
לח וזה לשון התרגום ופסקית עלוהי גוירתי ושויתי פרידא האיד ננדון ודשין . וי"מ ואשדר עליו חקי פי' בשם
חקי לכלי גבול כן בדיו היה להם להמשיך עד אין תכלית וזהו שדרשו במס' חגיגה אני אל שדי אני אחרתי לעולמי
די והנה לפי זה מפרש מהות הנורה באמרו ואומר עד פה תבא ולא תוסיף ופה יסית בגאון גלד פי' ע"כ הגיע
ולא תוסיף וכחן תיבס בגאווה והתנשאת גלד כשיגיעו עד המקום הזה יתיבשו ויחזרו להיות עפר מן האדמה
אלמלא כן היה התהום שוטף כל העולם : ויגה פי' כאן סוד הפ"ה שיש לתהום אל היבשה וזהו שאמר השם
ות' לאיוב איפה היית ביסדי ארץ ולכך תרגום המהרשם ואמר' עד כה תיתי ולא תוסיף ובה תשו' גבונתו'
גללך : המימ' דקרי ידעתה שחר מקומו ארו"ל עתיד כל דליק ולדיק לבראות שלש מאות ועשר עולמות
שנאמר להנחיל אהבי י"ש חלי מנין הכת"ר : והסוד המבואר הוא מה שנזכר בפרקי היכלות רבתי בענין הע"ר
ומטע"ר ו"ן שר הפנים הנק' אלני הקטן (עטרת) ובפרשת וחי' עקב כי עיניכם הראות את כל מעשה יי' הנדול
אבר עשה מכלל שיש קטן : וע"ז נאמר בחזרה השמר מכניו ושמע בקולו אל חמר בו כי לא ישא לפשעכם ולא
אמר כי לא אשא לפשעכם וארו"ל זה מטע"ר ו"ן ששמו בשם רבו והפילוסופים הודו שיש שכל פועל הפועל בגלגלים
יש שכל פועל הפועל ביסודות : ועוד ארו"ל עתידים דליקים שיאמר לפניהם קדוש שנאמר וחי' הגשאר בליון
והנותר בירושלים קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלים לפי שכל דליק הכתוב לחי' עד בלתי נפסקים הוא
שנתקיים וחתם הדברים בה' אלקיכם חיים כולכם היום : והוא שנאמר עליהם עם המלך במלכותי ישבו שם עם
מלך מלכי המלכים ישבו נפשותיהן של דליקים ובהם נמלך וברא העולם ועיין בבראשית בפי' שפירשהיה זה
בכל שמטה מאותו החיים ומאותו יום אשר הוא כל ששת ימי המעשה ר"ל מן הבינה ולמטה וממנו יצא העולם
ויצא להיות בקר בסוד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור ויקרא אלקים לאור יום . זהו סוד המימ' דקרי ידעת
פי' להיות בקר ידעת שחר מקומו זה שמש ומנן ה' כבאת . ד"ה' כי את כל הגלגל של המרכבה בשם"ה
יוס ורביע יום מקיף ש"ב הוי"ת הן לאספר י"ב מולות וכשנחלק מספר שם"ה יוס ורביע לי"ב הנה יגיע לכל
הוי"ה ימים ל' שעות י' חלקים חק"מ וזה המהלך הוא למהלך השווה אמנם יש לה מהלך יומי והוא
מכבדת בו בכל כ"ד שעות את הגלגל נמצאת אומר שבמהלך היומי מהלכת בכל שתי שעות הוי"ה א' ששה הוי"ו"ת
ביום וששה הוי"ו"ת בלילה נמצאת אומר שעם כל מעלה ומעלה מקפת כל ש"ס מעלות וסוד השם"ה ימים נרמו
בפסוק ה' שמעה ה' סלחה ה' הקשיבה : ולפיכך חלקו רז"ל כל יום ריוס ל"ד חלקים כנגד ד' תקופות ואמרו
י"ב שעות הוי' היום (ג) ראשונות הקב"ה (בינה) יושב ועוסק בחזרה (תפארת) שניות יושב ודן את כל העולם
כולו כיון שרואה שנתחייב העולם בליה עומד מכסא הדין (גבורה) ויושב על כסא רחמים (גדולה) שלישי יושב
וון את כל העולם כילו מקרי רחמים ועד ביני בניס : רביעי יושב ושוחק עם הלוי"ת (יסוד) ר"ה יושב ומלמד
הנוקות של ז"ר (נפשות הקטנים) שנאמר את מי יורה דעה ואת מי יבין שמועה גמולי חלב עתיקי משדים
בליה מלי קא עביד אי צעית אימא כעין יומא : הנה (ד) חלקים אלו כנגד ד' תקופות השנים : וידוע הוא
כי השחר מאור השמש הוא נובע א"כ כל שחר ושחר משם"ה יום שבשנה יודע מתפארת טובו ובכ"ע כנגד הוי"ו"ת
דחו וכי אתה הודעת לכה השחר (חס"ד) מקומו בגלגל (בע"ט) וכנעלם אמנם חרגם המהרשם ידעת שחר
מקומו ידעת ליבריתא אחר' מלשון קורץ עין שפי' תנועה : ומה שנראה לי כי כל הנשמות של הזכרים משתלמין
מן התפארת אל העטרת בכל יום ויום הראוים לחיים לחיים ולאשר למות למות ולאשר לשלח לשלח ואשר לעלי'
לעלי' ואשר לירידה לירידה ואשר לכריתה לכריתה וכל זה ע"י שמש ומנן הוי"ה אלקים . ולכן נאמר לאחז
בנפשות הארץ וינערו רשעים ממנה : פירש לאחז בא"מ ולהכרית הרשעים והתמורות ממנה : לפי כך חרגמו
ולמיחד בסטרא ארעא דישראל וטלטלון חייבי מ"ה וביאר זה בשם שבעלייה משלחת הנפשות לעולם כבדיריתא
מחלפת תנפשות ועל זה הסוד ארו"ל במדרש קהלת בפסוק דור הולך ודור בא כי

הקדמת הראב"ר ז"ל

שנים רבות נולדים בכל יום ושנים רבות מתים בכל יום הגה מן ק"ף עד ש"ס הוא מחליף ומ"א עד ק"ף הוא
מחדש. והנה שש היות מחיים ושש היות מתים ושש היות משמשים למלכות ושש היות ע"פ הדין מכרתים
את בעלי כריתות ובעת שידחו מעל עטרת ישראל ר"ל אל התמורות או יתהפך כחומר טעם חותם תבניתם אשר
לדומם לדומם ואשר לה' לחי ואשר ללומה ללומה ואשר למדבר למדבר ומתלבבים לעמוד בתוך מלביבם המוהים
והמטונף כד"א תהפך כחומר חותם ויתלבבו כמו לבוש ז"ל כי השכלים הנפרדים מבת המלאכים או מנפשות
המתים וכיוצא בהן כשמתפשטו לרדת בעולם או מתוך ד' יסודות יקבלו כעין נוף לפי שעה עד שיראו פעמים
לעומדים שם כעין אדם או משאר הבריות ובלאו הצורות יתלמו לנביאים ולפעמים אפילו לשאר אנשים ואפילו
לרשעים כאנשי סדום שראו המלאכים וכאשת מנוח ומנוח בעצמו וכנבואת אברהם ושרה ואכילת המלאכים
באהליהם ועמדו עליהם והיו סוד המלבוש: ולכן לרבינו המבספין ודורשי אל המתים קטרת ועשנים כדי לעשות
האוויר עד שיתנונן מתוכם הענינים המשתלחים באויר ולכן יראו פעמים המתים בדמותם ובצללם בהקץ למקצת
אנשים כמו רבינו הקדוש בשלחנו וכן הדין בענין השלח לכל מין ומין ולכל הפרטים הנמצאים והמלבוש בירידה
יקרא מלבוש מוהים והיו שתרגם מההפכא בעינא חותמא דילהון ומתעתדלין היך כסו זהים: והכן זה: ניו"מנע
מרשעים אורם וזרוע רמה תשבר: דע אהובי שכסם שהחמה הואת מאירה לכל בשר כן שמש ומנן הו"ה אלוקים
הוא אור לנשמות וכסם שכל י"י השמש הואת ובליל בעל הבשר בין הצורות: כן באור השמש ומנן הו"ה
אלוקים יבדילו הנשמות בין כל פרט ופרט שכל עולם ועולם מ"ס וכסם שהחשך מבדיל ומערב הצורות עד
שלא יגיע הבדל ביניהם לכל בעל בשר כן בחושך שהוא תמורות האור לא יובדל בין הדברים והחשך הוא חינו
העדר האור לבד אבל הוא דבר מלוי שנאמר כי הגה החשך יכסה ארץ וערפל לאומים ואומר ורשעים בחשך ידמו
וע"כ נאמר בהבדל הווילן ההוא בין האור של נשמות הרשעים ובינם אוי הנשמות ההם כמבלי עינים כי עינים
להם ולא יראו ודרך רשעים באפילה לא ידעו במה יכשלו: והוא ארץ עיפתה כמו אופל ללמות ולא סודים ותוסף
כמו אופל ולפי' זרוע (נבירה) דוממותם (תפארת) תשבר וזו היא מנעת האור והיו סוד פירוק האפיקים ב"ס
ובנוף: פירש המומיק ליום בקר וכי בשעת ימ"ב שהן הגדולה והנבירה והתפארת וכו' היות ב"ס כי כל דבר
וגדליק מתחדשים בנשמתו ימים כימי בראשית שנאמר בהם לך ה' הגדולה והנבירה והתפארת וכו' וציוות להו"ה
בקר וערב שנאמר ויהי ערב ויהי בקר: ידעתה שחר מקימו הידעת וריחת השמש (התפארת) על מעשה יד
מקומו ר"ל באוזה מקום יורה ובאי' זה מקום ישקע בכל יום יום לקבוע לזה תחומו ציון ולזה תחומו בלילה
שנאמר ויקרא חלקים לאור יום ולחשך קרא לילה: לכן תרגם ואמר הדימוי בראשית הווייתא ופקדת למכוני כל
ידעת קרון (וריתא) אן אחר: לאחיו בכנפות הארץ: דע כי ארץ הה' יס' לה כנפים אשר בהם מתנוטע לימין
ולשמאל לפנים ולאחר למעלה ולמטה והן שש כנפים שש כנפים לאחד כי השחר בצווי הש"ת אוחז בכנפים אלו
לארץ: וינערו רשעים ממנה: ויעלטלו דורות רשעים ממנה להכריתם מארץ הקיים תהפך מדת הרהמים לה
הדין ומתוך הפוכם נהפך ג"כ חומר חותם תבניתם כסא הכבוד מפני אדם לאחד מבע"ח ולא נבראו ככוכבי
עמדו נופותם בלא נשמה כמו כסות הים בלא לובשו: ולכן תרגם לחיטת בנדפא ארעא ואיעלטלו דרי כו' רשעים
מינה תהפך כחומר חותם איתהפכת איך עינא חותמא דילהון כמו גופיהן בלא נשמתא הארץ כיסו סריקויהו
מרשעים אורם תכסה מן התמורות ועובדיהם אורם של הגדליקים הוא האור הנברא ביום ראשון וגנוו הקב
ללדקים לעיל כדאית' בדר' שנאמר ויבדל: וזרוע של הגבורים ברעה ובתמורות נשברה והיו שתרגם ויתכסה
מחייבא נהויהו ללדקיקא ואלדעא לניביריא איתברית: הבאת עד נבכי ים דע כי ים ים (עט') שהוא מוכן לקי
כל הצורות כדרך שההיולי מוכן לקבל צורות כל הנמצאים כולם אמנם אין צורה קיימת לכן נק' נבכי ים פי' מלא
בבוכים הם בארץ: וע"כ צוה ר' עקיבא לחביריו כשנכנסו עמו לפרל"ם כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמ
מים מים ובמעשה מרובה דבא ב' מאותו מקום נראים ליורדים למרכבה ואינו ראויים כאלו נראים יורדים
ועלים בו: וכל מעשים דרבה בר בר חנא הנזכרים בפרק המיביר את הספינה כולם מדברים בים ע"ס הוא
גל אחד נבוי שלז מאיז פירש וסימנך שם מלפ"ן כי הוא גש גין הרים ומשבר סלעים וי"מ נבכי ים שם
בופים הנזכרים במעשה בראשית ונבראית רבה וסודו שבו המים להחריב

הקדמת הראב"ד ויד

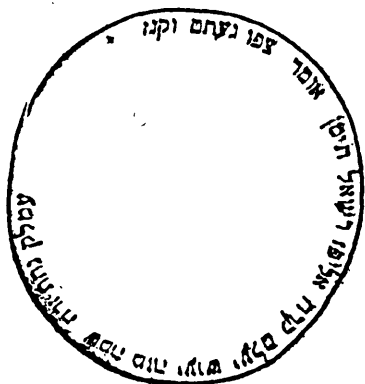
אח העולם עד פגער בהם הקב"ה שנאמר מנערהך ינוסון מקל רעמד יחפון וי"מ נכבי ים הם נלגולי אותיות
 שבמי הם הגדול ר"ל מים עליונים ובהם עולם שנה ונפש כמו שפרשתי בפ"א בראשית והם המים המקיפים לכל
 היוצרים מלמעלה : ובחקר תהום התהלכת פי' מחקר של מים התחתונים : וי"מ הבאת עד נכבי המים של ים
 שאינם לא קרושים ולא לחים ולא רקיעים ולא מים : בחקר תהום פי' דרכיו של תהום התהלכת כי כל אשר
 בשמים נגדו ים בתהום תרנום אפשר דעלתי (שער) עד מטרבלי (תעורבות) סגור ימא (חתימה) ופיספוס
 (ברבוי) תהומא הליכתא י"א הנגלו לך שערי מות ושערי נלמות תראה דע כי אין המות שוב בכל אך מנין מני
 הם עד שיהי' שם מות גאמר בהנטרף עד שיהי' מות של מין מהמינין והוא בעצמו חיות של מין וזולתו כאלו תחלו
 שדבר א' ממני הנמחים נתייבש : והרי חולעים הנה מת מהלמיה וחור לחא' מעט' ולהפך בשר בלה ומל'
 מחיותו ואח"כ נחמ ממנו אחד מן הנמחים וכן מהמחבר לכל מן החי וכן מן הצומח וכל מן הדומים בעולם
 המלאכים והנגלים והכוכבים והמזלות : וכן בעולם הספירות וכל אור"א יש לו סדר לפי מעשיו לעליו' ולירידת'
 ועל אלה המעלות נאמר שערי מות : ד"א הנגלו לך שערי מות : ואלו הן ד' מיתות ב"ד סקילה שרפה הרג וחנה
 ואור"ל במסכת סוטה אע"פ שבעלו ד' מיתות ב"ד דוגמתן לא בעלה מי שנחייב סקילה או נופל מן הגג או חיק'
 דורסתו : מי שנחייב הריגה או לסטים באים עליו והורגים אותו : שרפה או נופל ב"ש או נחש מכישו : חנק א"ה
 טובע בנהר או ארוחתו : ד' נכי פי' אסכרה : דמה הנופל ממקום גבהי (תפ) לבאר שחת כי הגופל מחפ' ה' נסקלו
 כי משם רועה ארץ ישראל היא שנותן אותה על לבו אחר שידחה מן התפארת ולמטה שתי קומות רמו ליסוד עולם
 ולמט' : שריפה נופל ב"ש או נחש מכישו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו כי אין מעמידין אותו במקום קדושה
 וטהרה ונקיות אף במקום הוצל והענופות ר"ל בתמורות : ונותנין סודר קשה (גבורה) בחור הך (עט')
 וכורך על לוואיו ממעל לסמינין שהן שתי צורות החיים ושני עדיו זה מושך אללו וזה מושך אללו עד ש'פסוק
 ממנו רוח אלקים חיים : ויפתח את פיו ומתיבין בדיל או עופרת וכיוצא בהן וזורק לתוך פיו רמו לאש גבורה
 העליונה עם האש (עט') של מטה והיא יורדת ושורפת בני מעיו והם ע"ב שתי ורעיות פשוטות עם עובי רוח
 באדם : שבין הכתפים מלד הפנים : וכללו של דבר מתחילת ראש ליפורן אחת של יד ימין עד תחלת ראש ליפורן
 אחת של יד שמאל בהיות שתי הזרועות פשוטות והוא עולם התפארת את הבגד : אעגסגס נשדף ונשמתי'הן
 וימת ולפיכך אין מאבדין כלי הנשמה שהן הריאה ואשר עמה לבד כלי המאכל נשרפין הנהרנין נהרנין בחרב
 ללו' שהמלכות (עט') עושה : והנחנקין משקעין את המחוייב בזבל עד ארכובותיו ונותנין סודר קשה בחור
 דרכה וכורכין על לוואיו זה מושך אללו וזה מושך אללו עד ש'פסוק יוצאת : ודמה את החנק למיתת המים : ר"ל
 נחש"ד : הרג (עט') בחרב נוקמת נקם ברית והנחלה נחלה על העץ (יסוד) הנגלו לך שערי מות של מין ומין
 אחי' כל מין ומין מחייה שער ידחו הנפשות המתים על מיתתם או במיתה ביד' שמים או במיתה ב"ד : ושערי
 מות המתפסטי' על כל הגמלאות הן בלומת הן בחי' הן במדבר הן בכל שאר המחודשים : ודע אה"ב"ו כי כח
 מות אינו העדר החיים : אבל יש מקומות באשר הנשמה שוכנת שם עם רוח ונפש אזי חלקם בחיים והיא
 נלמדת ה' : והסוד והתם הדברים בה' (תפ') אלקים (עט') כי בתפארת מעטרה הם יסודי י"ב שבטים שבטי
 והם י"ב היות אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש : והנפשות האלה והרוחות האלה יש להם י"ב צורות
 נאמרת וי"ב צורות בעטר' : ובהם נשמות י"ב שבטים הכלולים כל ישראל : הנה מחייה שבט שיתחלה הנפש
 א"ה בית החיים : ואחריו ממנו ואחריו קרוביו : ואחריו אבות : ואחריו בנים : ואחריו י"ב יונ' :
 ואחריו מות ואחריו בית דרכו גלות ואחריו בית ממלאתו : ואחריו אוהבו ואחריו : אויבו

באן שייך ציור הכתובה בעמוד דלעיל
 בהקפית הנפש מן הנפשות ב"ב היות כאשר הניע לבית ו' תחילה ולבית ח' המות וכן כולם ולפעמים
 יהיה לה האלה ע"ד אס"ם עליו מליץ אחד מני אלק מפני פחד ה' ומדבר גאונו ומי שנההייב כרת
 מלת מבת חיותו : או בנית מוחו : וזהו כוד בני חיי ומוזני לאו בזכותא תליא מיתתא אלא בזולא תליא מילהא :
 ואשר נגזר עליו גזרות מות או כרת הנה האויב שהוא בעל החיוב של העבירה אשר בסיבתו יתחייב מיתה דורסין
 ונערת של החיים הנמשכין מן שם המעורר אל השבטים ומן המשפחות ומן המשפחה אל האיש ההוא
 וימשכהו

הקדמת הראב"ד ז"ל

וימשכחו בכת המוסף והספירות ודחוהו בכח הדוחה מעליהם אל התמורות אשר למות ולמות ואשר לדון בני חלוף שנאמר בחלו של חוקיה אני אמרתי בדמי ימי אלכה פירש חשבתי שבכריתות ימי אלך ונכרתי מארץ החיים אל התמורות : אלכה בשערי שאול פי' והוא תמורת החיים ר"ל אל התמורות אשר בשאול וכאשר קבלני השם בתשובה פוקדתי ע"י עטרת ישראל יתר שנותי וחשבתי שאברת מן י"ה של עטרת ומן י"ה של תפארת שנאמר אמרתי לא אראה י"ה י"ה בארץ (עט') החיים (תפא') מלמד שכל המתים נכרתים מ"ה י"ה אשר בארץ (עט') החיים (תפארת) לא אביט אלם (תפא') עוד עם יושבי חלד (עט') דורי נסע ונגלה מני כאהל רועי פ' גלגולי היות חיותי אשר הי' ראוי לנפשי ולר"ח כבר נסע וחלף ועבר גלגולי חיותי דורי מלשון תורה וסבוב מלשון הדורא דכנתאשפי' סובב : ונגלה בתחלה היותי תחת סתר עליון בהיותי בלל שדי (עט') ושם י"ה על ראשי יעתה נגלה ונתפרסם ויאל לחוץ : מני פי' מחני : באהל רעי הוא דומה שר המתים שנאמר' כמעט שכנה דומה נפשי כי מא רועה הנשמות עד אשר ישלם דורם וגלגולם כדאי' בפרק אין דורשין : קפדתי כאורג חיי ד"ה כ"ו כי בערך שמסוה השמים נארגו שנה נוסה שמים כיריעה : כן היות אשר מהם נתהווה נפש כל חי היא נארגת והסוד כי בכלות הימים נאמר ימי קלו מני אורג ברתו לא ראו טובה : וביאור כי השתי יורד מכ"ע והערב מח כמה בינ"ה ונ"דולה ונ"בורה ונ"לח והו"ד ושתי עליון ת"פא' ותחתון עט"ר' : אמנם כאשר תמנו ימי חיותו : או יכרת מהחוטין של האורג השתי והע"ר ונ"ה קפדת כאורג חיי מלה יבצעני מיום עד לילה תשלימני פי' מהמקום הנק' דלה (עט') והיא עט' יחתכני מיום עד לילה תשלימני פי' אתה השלמתה ומלאת ימי וכבר נשלמו וי"מ נתחייבת לשב לקפוד שהוא שרץ מהשרצים בעון מה שהבאתי את הנכרים אל בית ה' (לעט') שויתי עד : בקר כארי כן ישבר כל עממותי מיום עד לילה תשלימני וכל העני' השלום והעונש והמות והחיים בפרשה ההיא וכן יש בתמורות י"ב מיני תמורות אע"פ שהן פשוטות שאין להם תמורות כדלקמן מ"מ יש לך להבין כי יש י"ב מיני נפשות לישמעאלים : וכן עוד משפחות בני עשו וכן עוד משפחות בני שעיר החורי ולכל אחד מהם פני אלם אך במעט שיבש וכן כולם למטה בני שעיר החורי לטון ושוכל ולבצען וענה דיסן אשר דיסן חרי המס עליו ומנחת ועיבל שפו ואונס איה וענה דיסן חמדן ואשכנ ויתרן ורכן בלהן ועוון ועקן עוז וארן : למטה מן המלכות וכל אשר יורח עליהם יבאו : והם יושבים בשערי מות ובשערי נלמות : ר"ל בפתחי נהינם ולכל א' מהם דינים וחקים לקבל הנפשות הנכרות : והיו סוד הנגלו לך שערי מות ושערי נלמות תראה : ולכן תרגום האושר דאחגליו לך מעלני מותא ובמעלני עולי מותא דניהנס תחמי : וסביב כל אלה ארץ החיים : ר"ל שערי נ"ע שנאמר כתבונת עד רחמי ארץ הגד אם יצעת כולה : פי' אחר שמסר לו דרך שמאל הנמשך אל עזרת ישראל הנק' ארץ

(פי')

הקדמת הראב"ד ז"ל

ומי' משפטו הרשעים שם צאים בנכב' ים ובחקר תהום ופי' שערי מות ושערי צלמות חור ופי' לך איך מדת
החסד והטוב נמשך אל ארץ החיים וקרא החלק ההוא רחבי ארץ לפי שהוא בא מרחיבות הנהר ר"ל בינה שאין
שם צר ואויב ומזיק שנאמר כי עזה הרחיב ה' לנו ופרויו בארץ וזהו סוד התבונות מלשון בינה עד רחבי ארץ של
נ"ע . הגד' אש ידעת כלה ר"ל כל פרטים : איזה הדרך ישכון אור הזרוע ללדיקים מאור הבינה וכ"ע של
התענוג וחשך הבא מכת הנבירה והתמורות איזה מקומו בארץ של נ"ע : הנה בלי כפק נתיב האור לצד ונתיב
החשך לצד : כי אלה לאיי עולם ואלה להרפות וללראין עולם כי תקחנו אל גבולו וכי תבין נתיבות ביתו פי' כי
התמלנו ותנהיגנו אל גבול תחומו ר"ל האור לגבולו והחושך לגבולו : וכי תבין תשיב כל אחד מהם לנתיבות ביתו
או תדע כי אז תולד בסוד העבור יתחדש בבריאה חדשה ומספר ימיו יהיו רבים : וביאר זה כי השמש (תפ')
והירח (ועט') אשר מהם אור וחשך ומסיבתם כל הוי"ה והפסד ר"ל בדיון כל בני חלוק כולם עוברים בגלגל שם
של הוי"ה באל"ני : ולפיכך כאשר תקחנו והנהנו כל הוי"ה והוי"ה של הנפש אל גבולו שהוא חצי העניול אשר
תמלא ארץ כי : בהנהגה הזאת נעלם גבול פעולתו בק"ף מעלות ומשם ירד למות או לעוני או לעצור אחר אבל
בדיון בני חלוק ומשם והלאה תבין ותראה כי מחוייב הוא לשוב בהיקף אל נתיבות ביתו : ולפיכך יתבאר לך כי
נשובו לצומת כי אז תולד בדיון בני חלוק ויהיו יומם מספר ימים רבים לפי כח הצומח ויש בזה ארבע מדרגות שנים
המעטים והנוספים ועוד הנוספים מאלה והגדולים שבהם יום השמיטה והבן זה : וזהו שתרבים בפקודי החכמה
עד רחבי ארץ הגד' אש ידעת כולה אינתייביתא עד פתויו ארעה דגינתייתא דעין חוי אין ידעת כולה : איזה הדרך
ישכון אור (תפ') : וחשך (עט') איזה מקומו הי' דין אורחא שרי גהורא וחשובא הי' דין אהרי' כי תקחנו אל
גבולו וכי תבין נתיבות ביתו : ארום תדברנה לתחומיה וארום תהבין שבילי ביתא . ידעת כי אז תילד ומספר
ימיו רבים . ידעת ארום בכך אתיליד ומנין יומך סניאין ידוע הוא שיומו של הקב"ה אלף שנים בעיניך כיום
אתמול א"כ י"ב ימים הם י"ב אלפים שנה וסוד זה נעלם רמוזו בנעלם אותיות של רבים שנאמר ומספר ימיו רבים
ד"ש ב"ת יו"ד מ"מ הם בנימ' אלף וי"ב כלומר י"ב אלפים : הבאת אל אולרות שלג בא להודיעך כי גם במדת
החסד יש בה תערוכת דין שהרי יש בה אולרות שלג : ודע כי יש שני מיני שלג ה"א מהם הוא שלג של כ"ע
יטערו הטמאים ויתקרבו הגדחים שנאמר אש יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו ואומר לבושי' כתלני חיוור : ויש
שלג אחר והוא יפעל מאידי המים ואידי הארץ ובפגשם במקום הקר יתקשרו . ויש מהם שיחזרו להיות ברד :
יש מהם שיחזרו להיות שלג : וכולם עולים מן הארץ (עטר') אל הפא' הי' באויר שבהם מלך החסד שם יתפעלו :
ואל ל כי האידים העולים מן המים ומן הארץ הם נפשות הגדחים בבר' רב' . והנה הם עומם מתפעלים להיות
באולרות שלג ובאולרות ברד ובהם נפרע הקב"ה מן הרשעים שנאמר אשר חשבת לעת צר ליום קרב ומלחמה כי
גאבני ברד נפרע מפרעה ומאנשי א"י בימי יהושע : וכן בכל יום ויום נדונין מן הרשעים מאש לשלג ומשלג לאש .
וכן התמורות וכאשר יתמו עונם יחזרו להיות אפר (עט') תחת כפות רגלי הדיקים (יכוד) שנאמר ועסותם
דשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם שנאמר כי לשלג (תפארת) יאמר הוי ארץ (עטרת) והוא שלג שתחת
לפא הכבוד (תחמה) הבאת אל אולרות שלג ואולרות ברד תראה : ולבאר נתיב זה תרגם ואמר אפשר דעלתא
לקורטורי (אונר) תלגא ואפותיקי בדרא תחמי : ונקראו אולרות ברד אפותיקי מלשון אפה תהא קאים פי' כאן
תהא עומד וגובה חובך יארו"ל כי בזה הנתיב נפרעין מן הרשעים שנאמר אשר חשבת לעת צר ליום קרב ומלחמה
ותרגם די גבוית תלגא לעידן עקתא בניהנס וברדא ליום קרבא . דפרעה ואנחותא דמזראי וצריך להיות כ"ד
אדנים בעניל חור ספירת מלכות כנגד אדני המשכן והם הם שם אדני . וזה צורתו :

אחריו

שבה סוד הנהיגים לידיו צריך אני לבאר בו מעט על דרך שאלה ותשובה . שאלה מה הוא הפסד
החיות וחול המום אם תאמר שהמות הוא שכל יסודות שהורכב הנמצא מהם כל אחד ישוב ליסודו
ד' שישוב האש לאש והאוויר לאויר : והמים למים והעפר לעפר א"כ גם בנפש צריך אהה לומר שהפסדה שחשוב
יסודה כלפי איפה נטתה דבר זה : אדרבה אין לה תענוגל ועונג לגפש יותר מזה אלא נעת שחשוב אל האלהים
אמר נתינה . ולכן יש לך לדעת כי ההולכים לפרש התורה ע"ד טבע ואומרים כי השכל נדבק בשם אין זה רק
היהול וגונגה שגונגים דעת בני הדם . אבל ע"ד האמת כי נער החלי נדבק בדמיונו אשר הגפש

הקדמת הראב"ד.

הנפש בחול עליו חוס החלי מעטרו : והוס החולי חוור להיות חמר לחוס האש היסודי אשר בצאת הנפש מניף החולה תגיע ליסוד האש בכח הדמיון אשר הגיע לה מעטרו החולי וחמו : והנה האש היסוד נדבק בנפש ההיא וגוסף חוס על החימה עד שגוע אליה האש היורדת מן נהר דנור ותחיל על האש ההיא ועודירב עליה שערות יי חמה וזער מהנורר על ראש הרשעים יחול והוא דין למת מקרירות שיתחבר אליו דינין ושפטים מזד שלג וברד ליום קרב ומלחמה . תרגם איסר ליום קרבא וכנגדא אגחיתא במסוקיין בית מדון . ואפשר של עתיד לבא יק"ב עתיד להלחם באלה עם אויבי ישראל בארץ ושמים ממעל בסוד וגחתי מופתים בשמים ובארץ דם ואש ותמרות עשן : והוא הדין מזדשלג וברד : חיוה הדרך יחלק אור . פי' אור התפאר ר"ל שמש ומנן יי' אלדים על ידו באים כל המשתלשלין מטולם אל עולם אל עולמנו זה יודוע הוא כי העולם הנעלם יקרא קדם שנאמר מעונה אלדי קדם : ולפיכך רוח הבא משם נקרא רוח קדים . יודוע הוא כי שמש ומנן יי' נצאות הא מנהיג את עולם על פי יי' ההויות וכל הויה והייה יש לה טבע וסגולה לענינים ידועים : והנני פותח לך סוד זה דעכי בעלות שם ידוד יהיה בידו הטוים והבריאות והמחשבה והנהיגש ומנן יי' נצאות בהיותו עיבר על בית יד' וד הנה הוא משלה החיים אל כל הנמצאים אמנם לא בשווי כי במין האדם לבדו יתחלפו מספר ימי חייו כי פלו' בן מאה שנה ימות ופלוני ביומו ר"ל ביום נידתו ופלונו בחודש או בשנה בנ' או בד' וכן בכל מספר ומספר וכל שכן שיש חליף ושכו' בשני ימי חייתו בין מין למין כל מין ממני החי וכן במיני האמחים יש מי שהחלק ביומו ויש מי שיתחלף בחוד' או בשנה או באלפי' מן השני' וכן בדומם ישח' ומן קיומם לכל מין ומין ולפי כל פרט ופרט מפרטי המין וכן בעולם הגלגלים וכן בכוכבים וכן בשכלים וכן בעולם המלאכים והמרכבות וכן בעולם הספירות : והנה לכל אש ואש צריך שהיה לו נתיב ידוע שבנישפץ שפע ההיים אל הפרט ההוא וכן לכל פרט ופרט מפרטי הנמצאים וזהו ששאל לו חיוה הדרך יחלק אור (תפארת) להביא החיים לכל מיני נזירות לכל פרט ופרט מפרטי הנמצאות ויפוך לפור רוח קדים על הארץ (עע) ולכן תרג' הן דין אורחא מתפליג נהירא ויברד רוח קדומא על ארעא מי פלג לשטף העלה ודרך לחיו קולת פי' מרחק לשטף של תהום נתיבות מים למטה ומי חלק לשטף.

ש'ל תהום נתיבות שהעלה למעלה ותי חלק נתיבות לעננים שמורידו' מים בקולות ורומז אל בריאות ברכות
התהומות וי"מ מי פלג לשטף תעלה מי חלק תעלות ונתיבות לשטף שהוא מן ההסד יש מהם נמשכין אל כל
ומין ומין ואל כל פרט ופרט מפרטי היסוד ויש מהן נמשכים אל התמורות לכמה מיני מים למים סרוחים ולמים
מרים ולמים המאחרים ולמי שיחור ולמים שאובים : וחי רלה נ"כ הנתיבות הנמשכין מן הנבירה
אל הפנימיים כי הנבירה ע"י זוהר ברק אורה נקראת חיון צניטטריא ל"צ נתיבות יש מהן נמשכין
אל היסוד ויש מהן נמשכין אל התמורות וזהו שתרנס ואמר פאטובד שיטפא למרובא דמיא ולעילא אורחא דעננא
דמחית מיטרא בקין : ומתוך שהמים באים מלד החסד והמראות הנדולות מלד הנבירה מתוך כך יפעל מהם
קול רעמים וברקים וי"מ מי פלג לשטף תעלה : הרבה שערות בלדס וכל שער ושער יש לנומא ונתיב בפני עצמו
ואלמלא שתי שערות יונקות מנומא אחת היו מחריבות מאוד עיניו של אדם : ודרך לחיון הרבה טיפין בראתי
לנפש וכל טיפה וטיפה יש לה נקב ומסלה בפני עצמה ואלמלא שתי טיפות יורדות מנקב אחד היו שוטפות כל
העולם וכן הרבה דברים בראתי וכל ברק וברק בראתי לו דרך בפני עצמו ואלמלא שתי ברקים יולאת ממקום
אחד היו מחריבות כל העולם וכל אלו עשיתי דעת ובחבונה ובחכמה כדי להמטיר על ארץ לא איש מדבר לא
אדם בו פי' אותם הבראות והמדברות אשר נשחורו צריותיהם מבני אדם ויהיה פי' שאין בה כח לבני אדם ולא
לאיש מאישי ההיווה להטי' ממטיר עליהם כדי להעלות אל איש ואל בני אדם וזה הרגומו לאחא מטרם על ארעא
דלית בה גבר ומדברא דלא צר נש ביה להשביע שואה ומשואה ולהנמיח מיאל דשא ידוע הוא
כי השואה ושמה נתיבה לרשע' שנא' אל תירא מחדד פהאום ומשיאת רשע' כי תהא כי הם יכולו למדבר שמה'
סוד שם ש"ה ואל ה"א הנה הם בארץ י"ה ולמנו' בפרד לא עבר בה איש ולא יבד אדם שם ויפיקך הוא ממנו'
הכל הארץ למשביע הנחלים מכל מינים ולהנמיח מוציא דשא וקורות של דשמים ועל ידם ירעלו מזמח לחי
מלמלאבים ולכן תרנס ואמר למשבע רנושה ואחרונההא ולידעה מפקנה דיתלה פי' להשביע הנרשעים
מלמלאבים ולכן תרנס ואמר למשבע רנושה ואחרונההא ולידעה מפקנה דיתלה פי' להשביע הנרשעים
דמותו כדי להנמי' מעדני הנמחים היס למטר אל פי' היצר הידד רחבדי י"י ונדורכו (בית) שנלמד ישב
דמותו מים וכל אלו באים מן חכמה הנקרא' ישמחין או מי הוידד אנלי טל טיפי הטל כי המטר יורד בחסד
ועי' ו

והישי הטל יורדים בבינה בזה הבינה שני' ויחנך האלמים (בינה) מטל השמי' ולכן חרגם האית למטרא אבא או מאן
 אוליד רסיס טלא מבין (עשר) מי ינא (בינה) הקרח (חסד) וכפיר שמים תפארת) מי ילדו (בינה) פירוש כי
 מכה מטרה של בינה הנקראת מי ינא הקרח כצין הקרח הנורא וממנו נחשו הרקיעים שעל ראשי החיות הנה
 סודם הוא הכפור והיא קרישא רקחא אשר הניע לחמר הטל ולה לכלל שלג כי לא נקפא כל זרכו ותרגם מכרישא
 מאן נשק קרחא וגלידא דשמיא מאן אוליד יתיה כאלן מים יתחבאו פירוש המים אשר הם סבה להיות הרקיעים
 והתהומות הם נקראים וחורים להיות בחוקם. כאלן ומתוך קרישחם הם נטמנים ונחבאים בצורת הרקיעים
 ובצורת פמליא שלהם: וכבר ידוע שהמלאכים נק' בשם אלן כמה שנאמר בתוך אבני אש התהלכת וגם האיתות
 נקראים אבני' כדתנן שני אבנים בונות שני בתים לקמן. הנה המים אשר נקראו נחבאים ונסתמין אמנם לפני תהום
 יתלכדו התקירות של המים מתייחדים ומתקבצין לגבוה הנה הקרח (א) והכפור (ב) והטל (ג) והשלג (ד) והמטר (ה)
 והברד (ו) כולם תפוצלות שמש ומנן ה"ל צלות בארץ החיים: התקשר מעדנות כימה או מושכות כסיל תפתח:
 דע כי כימה הוא שם מינה מכה החסד מזל המים ולפיכך יש בו קור גדול ומפני הלח' של מי החסד אשר בכימה
 היא קישרת הפירות וכל חי וכל משכיל וכל נמצא. אם כן מעדנות ר"ל קשר כי היא קושרת כל הנפדרים ועשה
 אותן אגודה אחת. וכסיל מזל הגבורה ולכן יש בכחו חמימות גדולה הנה מתוך חמימות הכסיל היא מבשלת
 הפירות ומפתחת אותן. וז"ה או מושכות כסיל תפתח: וי"מ התקשר מעדנות כימה פ"י וכו' הוכל לבכר הפירות
 המיוחסים וקשורים בכימה מלשון והקשורים ליעקב כי בחסדו הגדול ממחר להטיב הכל
 וממחר הפירות והנזחים להשיבם ואילו הכסיל הוא מאחר לבשל הפירות ולטבול העמלים עד עשות בזה
 דין' בלחמ ובאמונה' ולפיכך מושך אליו כל הנפשו' שנאמר מושכות כסיל תפתח פי' תוכל להתיר והנה הכימה
 הוא הקושר כל האברים הנהרסים והנזחים והוא קושרם ואילו הכסיל הוא מושך ומכריח ומאחד. והנה
 יחס המעדנות לכימה כי הוא נותן מעדני מלך. ואילו כסיל מושך אליו ואינו נותן דבר אלא בדין ובמשפט ולא
 והסתכל עד היכן הניע חכמת החיים עד שיחסו הכימה לשור ויחסו הכסיל לעקרב וכבר ידעת סוד י"ב הוויות
 ל"ב מזלות. ומכיון שהכסיל מקומו בגבורה שני' והכסיל בחשך הולך ואמר אם שמתי והב כסלי. ולכמה אמרתי
 מבטחי ולפיכך מראה כוכב האק' כסיל אדום למאד והוא הורג את הנמלים אם יראוהו. התקשר מעדנות
 כימה: אמר התרגום התקטור שושלי כימתא או אשלי דנגדן ניפלא תישרי פי' שושלי שלשלאות פי' אשלי מלשון
 ויטע אשל. דנגדן ומושכות כסיל ניפלא ומשיח שמו נכלי כלשון תלמוד: וי"מ התקשר מעדנות כימה: הם
 ששה ההוויות העליונות אשר סובבים על דרך התלי ר"ל ראשו והנה שם ידו' שנאמר תנ"ל נפשי באלדי: תלי
 גלגל ולב או מושכות כסיל תפתח הם הנמשכים אחר וזכ התלי והם ו' הוויות שלמטה כי הו' הויות ד' עליונות
 בונות והתחתונות מחרבות: וכאשר יחבר העולם מזל הדין והכסיל או הכימה מושיאה מזרות מבחר עליון
 י"ב הוויים שלו נעמו של עליית הכימה שהוא התלי כדי לחדש עולמות ואז ועיש שהיא העפ' על בינה תנחם פי'
 התנהג פי' בפרטו' והשתלחון כי היא כתרנו' שרוב' על בינה ולא תקח האם מעל הבנים ולכן נאמר כי יקרא
 פרט למזומן כי צעת ההיא אין דבר מזומן כי כלם עברו בדין משפט העליון והו' שתרנס התפיק שטרי מוליא
 (ממשלת י"ב הויות) בעידני' ועיש על צנהא תדברון תרגום אח' ועיש על בינה תנחם וזנ' על אפרוח תדברו'
 (כאן שייך הליור דלקמן) כי י"ב הויות

הנעלמו' הם סבה לכל הויה. הידעת חקות שמים אם תשים משטרו בארץ כי אין לך עשב ועשב מלמטה שאין לו
 שר אחד מלמעלה מכה אותו ואומר לו גדל. כי חקות השמים (תפ') באים לו מי"ב הויות הנעלמות ואחר
 שיגיעו בזה החסד אל התפארת בזה ההויה אחר כן ושים היוצר (בינה) משטרו וממשלתו בארץ (עט') ומן
 העטרה אל כל עולם ועולם שלמטה הימנה. כ"מ"ה במלוי כ"ף יו"ד מ"ס ה"א הוא בנימ' רא"ה והוא שם
 אחד מע"ב כי הוא מביט וזופה כל הדורות ואחר כן בראש מזל החסד והטוב. כסיל' כ"ף סמ"ך יו"ד למ"ד
 בנימ' שדי הוא הממונה לומר לעולמו די הן על דרך גבול היצירה הן על דרך גבול זמן העמדות. וי"מ
 הידעת חקות שמים אם אחת שידעת כבות לזה לדעת גויה של השמים (תפארת) הנה ראוי לך להשים ממשלתם
 של כנלגלים בארץ (בעטרת) האפשר דיעתא גויהתא דשמיא אין השוי שטרא דגלגליא על ארעא (עטרת) כי
 בדרך גלגולם יתהפך גויהתם ויתחלף להיות הצומח שוקע והשוקע צומח וכן כולם התרים לעב קוליה (עטרת)

מאיו זה נתיב נחמדה זה כאשר תרים את קולך (ע"ט) לעצ (חסד) ששפעת מים ירדו לך מן החסד כמו צדקת מים לזרבי העטרה ופי' התרים כאשר תיחד הנק' (עטרה) בנכתב (תפארת) הנק' רוס (תפא) התריב לעיבא קלף ודיכפת מיה תתפינך או תשלה צדקים מזל הנצורה וילכו למקום ששאלם ויאמרו לך הננו מזומנים לעשות רצונך כמו תלא אש מן השמים נבי אליהו הנביא מכאן שלצדיקים יסוד עולם מוסרים מפתחות מים ומפתחות האש והנב גרר בא להודיעך כי אם ידע אדם חקות השמים וארץ מי ממונה מן ההויות על המים ומי ממונה מן הויות על האש וכן כיוצא בזה בכל חקות השמים או יוכל להוריד הכה ההוא על הארץ שנאמר הידעת הקות שמים אם תשים משטרו בצר' אוי התרים לעצ קולך ושפעת מים פי' רבוי מים הכרך השלה צדקים וילכו ויאמרו לך הננו אבל בלא ידיעה איך יענה ונאמר אשנבה כי ידע שמי כי קרא שמי לא נאמר אלא כי ידע שמי בסוד הדעת (תפ') ואוי יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אפשר דהשדר צדקים ויהכון ויאמר לך האנן מי שת בטוחות חכמה או מי נתן לשכוי בינה פי' מי שם בקליות שהם נלא והוד חכמה כי הכליות יועלות או מי נתן ללב (תפ') המסתכל בינה ר"ל לעטרת ותפ' המקבלות מהבינה וידוע כי הכים המקף לכל כוליו היא מורכב מעצבים ובה' הרגש רב ביותר כי ההרגש בא אליהם מן המוח הנק' כ"ע דרך הנתיבות הנקראות עצבים ועל זה הסוד נאמר אברך את האשר יעני אף לילות יסרוני כליותי ולהיו' החכמה צריכה לסדיר בהיותה יוצאה לפועל גופני על כן כל חכמה ובינה בשכל פשוט : והעצה היא המסדרת כדר לחכמה ולבינה עד שתלא לפועל גופני . והוא סוד את מי (בינה) נועץ ויבינהו וגומ' והבן זה . ולהיות הכליות תאוקפים מכל לך בחלב ונסתמו בהן ולכן נקראו עויות שפי' מכוכות מלשון ועת את הבית ואל זה הסוד רמז ואמר מ"י שת בנחות חכמה כי הבינה נקרא מ"י שנאמר את מי נועץ ויבינהו היא מקבלת מציגורי החכמה ומשפעת בצניורה אל יסוחות שפע החכמה הבאה אליה או מי נתן לשכוי בינה פי' ליסוד עולם בינה לסדר המלכות מאן שווי בכולין זכמה או מאן יהיב לליבא(עט') בינה כי כח המוליד יש לו ג' כחות המות לזרע הלב לרוח והכבד לנפש המהאווה הכבד שולט כח התאווה אל הבני והניד דרך הכליו' ואחר שבהא להם כח התאווה הגה הכליות יועלות בתאוות המשגל בשפלות ללא אלקים בעטרה ר"ל זכר ליבא כי המשגל נמשך מן הדעת נקרא הלב ע"כ נאמר וידע אדם את מוה אשתו . והנה ע"י פעולתן בעצת הכליות נפעלת לורה המסודרת מכ"ע וחכמה ובינה

ובינה וי"מ כי בערך שהכליות מקבלות מכל מה שעליהם כן הן מוסרות הקבול אל העטרה וכה יולד נפש
 הכלולה מ"ס וי"מ מי שת בטוחות בכליות חכמה או מי נתן לתרגול הדבר בינה להבחין בין יוס (תפ") ובין לילה
 (עט") דע כי כשם שיש ד' תקופות בשנה במהלך השמש ב"ב הו"ו"ת במהלך השנה כך יש ד' תקופות בכל יום ויום
 במהלך הימים וכשם שאנוע השמש לאחד מד' קצוות שהם יו"ד ה"א ו"ו ה"א בכל אחת מהן היא התקופה כך
 הדון במהלך הימים כשתנוע לאחד מאלו הד' קצוות היא תקופה • וזמני אלו הד' קצוות הן בין השמשות של
 הצילה ויבין השמשות של היו"ב חכמי היו"ב חכמי הלילה והנה בחלו הד' זמנים יכולו כל אור"א מפמליא של מעלה איש איש
 ממלאכתו אשר המה עושים ולפיכך כאשר יגיע אחד מאלו הד' זמנים או התרגול הדבר אשר שרשו ביסוד עולם
 בא אלו יצונו מכת שרשו מיד מניע כנסיו דונתה שרשן לטותן ליוצר הכל שבת והוא סימן שבעה היום מקבלים
 חמשה עשר כל אור"א על מלאכתו ולכן בעלי התלמוד כשהיו רוצים להעניש אדם היו פועלים בו בעתים ידועים כמו
 שמבאר במס' ברכות והנה אבאר לך מעשה אחד בלשון הקודש אשר נזכר בסמ"ע בזה בזה אחר שהי' מעשר
 לר' יהושע בן לוי ביום שם גדעו להענישו קשר תרגול לרגלי מטתו ורצה לכונן שעה שבוים השם או התרגול
 עומד על רגל אחד וכרעלתו בראשו נמשך כמין חוט לבן ובאותו זמן אם יקלל או יעניש אדם לזולתו יצליח ע"כ
 פשט ההגדה והמעשה ההוא אלא שגרסו ועבר זמן ההוא ואזב לא רצה להתעסק אחר גם ענוש ללדיק לא טוב
 אלא רע : ובתיב לא יגורך רע : והנה נתבאר כי שם דעתו להסחכל בסימנין שבתרגול ומדקאחר לבוריא פי'
 מטתו משתמא כיון לכונן לאחד מד' תקופות האלו ולכן בעלי ההשבעות האלו כולם לריכוס הזמנה שגמ' בעלת קרח
 היו לפני ה' וגומר ונאמר במכות פרשה ויאמר למחר מכאן להזמנה מן התורה והנה זמן ההזמנה בזמן קריאת
 הנבר באחד מד' תקופות אלו : והוא שאמר מאן שווי בכוליתא חכמתא או מאן יהיב לתרגול ברא ביונחא למקלטי
 למארי : מי יספר שחקים בחכמה ונבלי שמים מי ישיב פי' כאשר בא היסוד לזייר עטרת הנק" חכמה או היסוד
 נותן הודאה לבינה : ואמר כי מ"י שהוא הבינה יעשה ספירות השחקים אשר הם רומזים אל נ"ח והו"ד מכת
 חכמה העליונה בעטרת פי' שם גזון ציורם ונבלי שמים הן תמורות השמים מי ישיב ויבאר מקומם : פי' אחר
 מי יספר וזמנה כחות כוכבי השמים שהם מ"ח נורות כנגד שערי בינה והשנים מהם נעלמים מן החושים ונבלי
 שמים פי' וענבי השמים הנחשלים לגודות של שמים מי יסדרם ואלה יעשו ואלה ילכו ואלה יריקו מימיהם : ולכן
 תרגו ואלת' מאלימי כוכביא דשמיא דמחילין ולוקייא דשמיא מאן אשכיב פי' כבר ידענו שכל העולמו' כולם נמצאו מ"ע
 ה"ע וכ"ע וחכמה אם כן חייבים אנו לייחד ולהשיבם אל החכמה העליונה בדלקתן הבה בחכמה • והנה השחקים
 והם זיין רקיעים מי הוא זה שיכול ליתן בהם מספר או מנין להשיבך אותן אל חכמה העליונה • ונבלי שמים מי
 ישיב ודברים המחזירים לשמים מי יסדרם לכן תרגום ואמר מאן ימני שבעתי שמיא בחכמה וכליות שמיא מאן
 אשרי פי' כאשר השמים ימלחו מי יתנה במקומם רמ"ו לשמיעות : וי"מ ונבלי שמים מי ישיב ידוע הוא שכלימה
 שירחק מן הכיפה הראשונה ר"ל כ"פ הוא מתחווה ומתנשם עד שכוף הדרחק הוא הארץ (עט") בעולם היס
 ולפיכך היא בתכלית העזי כלפי מה שלמעלה מהן ולפי ששע' ותפארת שניהם נמצאו ממקור אחד (בינה)
 והתפארת זכתה להסתכל בפני השכינה העליונה ר"ל בינה ואלו הארץ (עט") כביכול נחרקה ולפיכך והארב
 היזה תהו ובהו ומיללם ונקשה לשב לקדמותה ועיין בדראשית רבה : ולפיכך אמר ונבלי שמים מי ישיב פיס
 מי ישיב כמו ושתתם ואין תחיד בנקת עפר למותק פי' כאשר עלה בדעת העטרה הנקראת עפר לשב למיזק
 להיותה למים כאשר היתה ערם הבריאה להיותה קרובה אל הבינה כי רוח אלקים (בינה) מרהפת על פני המים
 וכנבים יודבקו עד שגער בהם הקב"ה והדביק רגבים כמ"ס יסד ארץ (עטרת) על מכוניה (נח והוד) כל המים
 עולם ועד מכלל שהיתה דעתה להתמוטט עד שהדביק רגביה : וי"מ בנקת עפר למיזק כאשר יקדת את העפר
 להיות יתק מנשמי השמים ולהתלבש בצורות עפר (עט") שהוא האמצע ורגבים ידבקו פי' העולם (עטרת)
 מאמצי (תפ"א) נבראו כי כאשר נמצאת התפארת והעטרת מיד הצדדים שם שהם גדולה וגבורה נח והוד ויסוד
 נדבקו בה וכיוצא בזה אר"ל בפרק עגלה ערופה במס' סוטה נמצא ראשו של הרוב במקום אחד וניסו במהו'
 אחר פלו' אומר מוליכים הניק אלל הראש כי עיקר ברייתו מן הראש (עט') פלוני אומר מוליכין הראש אלל הו'
 כי עיקר ברייתו מן הלל ומשלח איבריו לכלן ולכלן ומרגמו מבאר למה שאמר כל אשחאם עפרא לאישתחאם
 וגרניש' אידיקו התמוד לנביא עק : ד"ה הב"ו כי כאשר המלך לך לנשי חקד ורחמים לנורך הנהגת בני
 המלכות

הקדמת הראב"ד זל

ט

וגם לר"ך לאנשי צבורה ובעל מלחמה והאכזריות ליסר הרשעים ודברך זה תכונ מלכותו : כן בסדר העליון לר"ך המלך המהניח למדת החסד והרחמים להיטיב לכל ההולכים בדרכי ציוויו של המלכות . ולר"ך עוד למה והאכזריות ולמדת המוח ועונשים ליסר לכל מורדי מלכות המלך : וכמו שבחוקי המלך מי שהולח לו דרכי ציוויו מוזמנים בלי עמל וטורח אלא מביס המלך ויש מהם על שולחנו ויש מהם מביסו ויש מהם מבני עירו ויש מהם מבני כפרים ויש מהם משדות וכרמים ויש מהם מן הקנסות של עוברי דת בעלך : כן בחוקת המלך לעליון (תפאר') ולפיכך ברא בני אדם וכל פרשיו הן ע' אומות לפני אר"י כל חיה טמאה וטהורה לפני שור כל בהמה ובהמה לפני פני נשר כל עופות טמאים וטהורים : ויש מן העופות והבהמות שהן ניוונין מן המזומן ויש מהן שהן ניוונין מן ההגול כמו האריות והדובים והגמרים והאזבים וכיוצא בהן : ואלו לא יהיו הקונסים את עוברי דת המלך לא תכונ מלכותו כן אלו לא היו החיות המורפות למחויבים לא תפקיים המלכות : והוא כוד שאמרנו ל' חין החיה טורפת לאדם אלא א"כ נדמה לה כבהמה ר"ל בסור שם ה' מעליו הנה סר מורא ה' מעל המזיקים ולפיכך מופקר לכל : ודע כי כל מעשה בראשית כולם עוברים בדיון בני חלוק יש מהם ע"י אכילה ושתיה . ויש מהם ע"י תשמים ולפיכך כל הנאכל מתחלף בדיון בני חלוק והוא כוד התלוד פי' התחלף ללוד ציד חיה או בהמה או אדם שם שחבית למין הלבית טרף הראוי לו ע"ד האוכל ומ"ד הנטרף פי' טרף המזון : וחיות כפירים תמלא פי' מזון הכפירים ר"ל חמורות תמלא פי' תספיק לפרנסת בדיון מלך האוכל והנאכל כי כל אלו בנתיב אמת ולדק הן ניוונין תרנומו אפשר כי תלוד לליתא מזונא ופרנסותא דאריותא תספיק : כי ישחו במעונות ישבו בסכה למו אר"י ישיפילו קומות נבהות במעונות ר"ל במדורות אשר ישכנו שם : ישבו בסכה למו אר"י פי' כי כאשר ישבו בסכת השחלים והאריות ישיפו עיניהם וכל דעהם לארוב אחרי טרפם . והוא שתרנס ארום שחין במדורתא יתבון במטללתא טטול לכמה וי"מ כי ישחו במעונות פי' לאחר הנפשות ישיפילו ויכנסו במעונות ר"ל בדיון בני חלוק מפני אדם אל פני אריה . והנה הנפש היא אשר עכשיו שוכנת במעון אריה ותלדא על משכנה הטוב ועל ביתה אשר נחרב ואשר נשתלחה הימנה וכן תשב בסכה לארוב אולי יגיע לה שום תועלת מטרפות החיות או מאכילתן כי ע"י האכילה יגיע המעלה לנפש אם האכילה נקי' תשיג בדברים הנקיים אם האכילה פחותה תרד פגעלטה : והוא כוד הכפירים שואצים לטרף ולבקש מאל (תפאר') אכלם ואחר שהוכיר פני אר"י וכדור מזונותיו בנתיב הראוי לו חור והוכיר מענפי פני הנשר אשר בכללו כל טרף אחר כי הנה העורב הוא אכזרי שבאכזרים עד שאין בו רחמים כלל לפיכך כשמוליד בנים יוצאין אפרוחין לבנים כשלם והוא שחור אומר אין אלו בני ובר מעליהם ואינו י"ב אליהם מה עושה הקב"ה מומין לזאת אפרוחין הם חוורים יתושים ונכנסים לתוך פיהם של האפרוחים ומהם מתפרנסין וזו"ה נותן לבהמה לחמה לבני עורב אשר יקראו בהמה זו הכלב כי בהמה בנימטריא כלב : והקב"ה יודע שאין הבריות חפצים לפרנס הכלבים ולפיכך ברא לו הקב"ה בסנולה זו כל מה שאוכל שוה במיעוט ימים ואחר כך מתעכל וזו"ה נותן לבהמה לחמה . ונאמר מי יכין לעורב צידו כי ילדיו אל אל ישועו יתנו לבלי אוכל : והוא שתרנס מאן מתקן לעורבא מזונין ארום בנין לום אלהא ובעון חטנין מדלית מיכלא : וי"מ פי' יכין לעורב צידו ידוע הוא שכל מאל מתגלל לפי אכלו כמו המאל הנאכל לבהמה הראויה ממנה להויה יה' בהמה והראוי ממנה לשרצים יהי' ממנו פרש ופן הפרש שרץ והראוי לאדם במאל האדם יחזור לאדם ומה שראוי להפסד יהיה לפרש וכן בחיה וסוף ובבהמה ובדגים ובשקנים וכל רמש אשר הרמוש האדמה ומכאן אתה למד שכל דומם נומח וחי ימזכר כולם עוברים בדיון בני חלוק לפיכך ולירידה והכל במשפט אמת על פי ה' ימנו ועל פי ה' יכשו ולפיכך אפשר שיתהווה מן השרץ עוף טהור כילד אם יאכל השרץ המין יולד ממנה ביה ואתה הבינא תחזור להיות עוד עוף טהור או שיאכל לאדם : או יחלק לבני חלקים הא' מהם הוא שההפך הבינה היא לאדם ותכלע בכל רמ"ח יברים ובכל שם"ה גידים . כנה חור השרץ להיות לזורה אדם : הנה ילדיו של שרץ אל אל ישועו בהיותו פני אדם ומתי יהיה זה כאשר יהיה מי שאוכל אותן אוכל מעילה מן הנאכל הכל אם יהיה האוכל פחות מן הנאכל אוי דתו לסיבת הנאכל : המשל בזה אלו יאכל האדם הבהמה הראויה להחללות ואין בה עוד חטא משפט מוח ולא דתו"י אלא עליה מעליו לעלו כי הם טונה הנה האוכל אותה עונה ישא כי הוא מוריד את מי שראוי לעלות והוא פו"ד מה שראוי ע"ה אסור לאכול בשר שנאמר ואת תרית הבהמה אדם שיש בו תורה מותר לאכול בשר ושאין בו

הקדמת הראב"ד ז"ל

תורה אסור לאכול בשר ואם יאכלנו הנה המאכל אשר נאכל לו יתעה ויתגלגל ממעלה למעלה עד שישוב עוד
 למעלה הראויה לה וזהו שאמר יתנו לבלי אובד כי המאכלים הנאכלים יתעו בגלגולם למה לבלי אובד אותם אדם
 שאכלם חור לבלי ולא דבר להפסד ולירידה ולפיכך יתעה הנאכל בדיו בני חלוף וזהו סוד כי ילדיו אל אל ישועו
 אם האכל מעולה מן הנאכל ויתעו לבלי אובד : הידעת עת לדת יעלה סלע חולל אילות תשמור יעלה הוא
 חיש הכר ושמו דישון בלשון תורה אקו ודישון חרנים יעלה הוא חיש הכר והוא בכלל פני אריה . ארז"ל בשעה
 שכורעת ללדת מומין לה הקב"ה והבישה ברחמה ומיד יולדת ואלמלא יקדים הדרקון להבישה רגע אחד או יאחר
 רגע אחד אינה יכולה להתקיים כי רחמה צר ביותר ואין הולד יכול ללדת ומתוך שמבישה הדרקון ברחמה נפתח
 רחמה ומולידה לשעה או כאשר מטעם היעלה ללדת תשמור עת לדתה עד שתביא לה רפואתה במה שתלד לא"ל
 כי צער הלידה הוא אחת מעשר קללות שנתקללה בו תיה שגאמר בעצב חלדי בניס : ובזמן שאכלה היא מעין
 הדעת האכילה היא לכל חי מאותו עץ הדעת חוץ פסוק אחד ששמו חול שגאמר וכחול ארבה ימים ולפיכך נתקללו
 כל חי בגללה בלעז לידה ובחיתה אשנס כל מין ומין מחייה וזמן עיבורו מחבירו וכ"ו בבר"ר ובמסכת
 בכורות וזמן עיבור של כל חי מהן הוא זמן להתחלפו כאשר יעבור בדיו בני חלוף וכ"ו בבר"ר : והנה עת לדת
 יעלי סלע הוא זמן שלח הנפשות והן שבע מיני חיות טהורות והם איל (עט') וזכ"י (יס"ד) ויחמור (נז"ח) אקו
 (הו"ד) ודישון (תפאר') ותאו (הס"ד) וזמר (גבורה) ודישון הוא יעלי סלע עשרת דישון תפארת תמורת דישון
 אקו ודישון כי אלה בני יעקב ואלה בני עשו ודרקון הנוכח מכה יהי דן נחש עלי דרך והיא משתלחת הנפשות
 אליו פ"י דן שדן אותה בדיו להולד כדאיתא על כרחך אתה חי וע"כ אתה נוצר וע"כ אתה נולד וזהו מה שאמר
 חולל אילות תשמור והנה הלידה בכח ה' כי הוא המתיר חבלי יולדה : ולא"ל כי באוהו רגע שהאשה יולדת מלמטה
 הנשמה נשלחת מלמעלה ומשתלחת מן המלכות אל בני אדם אשר ביחס אל הנולד ובעת שהנשמה משתלחת והיא
 יורדת בחלד מ"ב ששנים ותסובב על שם י"ב משם תקבל כל העתידות לבא עליו ולפיכך ראוי לך להתבונן כי
 המוליד בשם ר"ל כותב קמים למקשה ומולידה טרם ומנעתה פעמי' שהורג שתי נפשות ופעמים שגורם לגיל ימים
 רעים וזרות פשוטות זו מזה והאלקים דמו יבקש : ובאור זה ע"ד"מ נאמר כי פובר זה ראוי להולד ביום פלוני בפלוני
 הלבנה (עטר') ובנשיאותה בשם יו"ד היא וא"ו היא ובנשיאות שם חדשו בא המשיבי והולידו טרם שנתמלאת
 הלבנה ובהיותה מביט אליה משונאיה וממבטלי כחה הנה הילד ההוא שנולד בזמן ביטול כח חיותו ימים בימים
 מועטים ודמו מיד זה הפושע יבקש האלקים כי בטל גזרת יוצר והמית את הנפש הזאת והולידו בלא זמנו וגורם
 לו ליקח ממון שאינו שלו ואל"ה אשה שא"ש : וכללו של דבר שינה עליו כל סדרי בראש"י ודי בזה לכל מבין כמו שחרגו
 ידעתה עידן ומולידה ק"ל פלי טיגרי כד מטערינא ילחא תגטור תספור ירחים תמלאנה ידעת עת לדתה פ"י כאשר
 תמסר האילת ללדת או תספר ירחים למפרע ותדע מתי ובאי זו מעלה מהמעלות התחילה להתעבר וזהו סדר
 המנין : דע כי אין האשה יולדת אלא למספר הריו"ן או למספר עבו"ר והם רע"א ורפ"ו ימים ורכ"א ימים וסימן
 חסר ליד"ה מהריו"ן ישאר רכ"א . ולפיכך בעת שתטעם האשה ללדת ותשב למספר תמנה מאותו העת רכ"א
 ימים למפרע ותראה אם היא השעה האיוחסת לבינה"ה תדע ממנו זמן הלידה אם זהו חדש שביעי : ואם לא עברה
 בזמן ההוא אלא חדש או חדשים קדמ תמנה למספר רע"א ימים . ואם בעת ההיא נ"כ לא עברה ולא שמה מעטה
 תמנה למספר רפ"ו והטעם בזה לפי שכן הבינה הוא להעזיר ולהקדים ולפיכך כל המתעברות צריכות למעלות
 הבינה כדי לעזור הטפה ברחם עד שלא תפלוטנה והכח הזה יקרא כה"ת לפי שהוא מקמט ועולר ומיבש מלשון
 לא כהתה עינו : פ"י לא נתקמטו עיניו הנה בכח כה"ת שהוא לבינה יעצר הורע ברחם עד למ"ד ימים ואח"כ
 ישמש כח החסד והגדולה ומפליט ממנו דברים שאינן ראויים להיו"ה ומנקה אותו ומזויר בו לזוירם רמ"ח איברים
 ושם"ה גידים ואחר למ"ד יום ישמש כח גבור"ה ובו החמיתות והתנועה הנפשית ובו יתפשט הקום הטבעי בכל
 רמ"ח איברים : ויבשל את הראוי לבשר עד שיחזור לבשר והראוי לגידים לגידים ולעצבים לעצבים ולעצמות לעצמות
 וכן כל אבר ואבר ואחר כן יבשל את האבר ואחר כן יבשל את האבר ואחר כן יבשל את האבר ואחר כן יבשל את האבר
 עד חום למ"ד יום ואחר כן יבשל את האבר ואחר כן יבשל את האבר עד חום למ"ד יום : ואחר כך כח הו"ל
 תחברם ותקשרם בקשר חזק ואמין ותסדרם ואח"כ ימשול בו יס"ד אשר בו כח הלבנה : ולפיכך אם נולד בו חיה

יחיה כי יסוד הוא אל חי המשלח חיותו אל העטרה: והסוד לדיק (יסוד) באמונתי (עטרת) יחיה אלו הנהגות
 לויין ירחים ולפי שהבינה משתמשת בעולם העליון ואינה חפלה בעולם ההתחון אך להדבק בצורה ולהפריד
 נפש השכליות מעל הנפש העבור . לפיכך אם חלל האשה בחדש השמיני אין מ"י שיהיו לו נפש לנפש העבור
 הוא ולפיכך בח' חדשים מחיים : ואם חלל בחדש ה' החיובת להס' ד' יחיה שנאמר חיים : והכד עשה עמדי
 ופקולתך שמרה רוחי . ועל סדר זה יתפרשו כל ימי העבור של כל חודשין כי ימי עבודת יתחלק על יסודות
 אמרו אם חלל יום הלידה חלל יום העבור . ואם חלל יום העבור חלל יום הלידה : וז"ל חכמי ירחים המלאכה
 וידעת עת ללדתה : וזהו שהרעו חמני ירחי"ל לשלחין ומדע עיוני מולדיהן . הברענה ילדיהן חפלהנה חלילה
 ששלחנה דע כי כל הפסח מהמלך הוא כורע ומשתחוה למלך ולוקח ממנו רשות ומקבל אורתו בן הנשמה בעת
 שהיא) ונאם אמת המלך ה' נבואת חכמה היא וכל חכמה היא נפש (עט) רוח (ת"פ) נשמה (בינה) יחידה
 (הכמה וחי' (כ"ע) ובאותו זמן כורעת האשה לילד ובזמן שהנשמה העליונה חפלה ויהי קשרי ההפלה ואת
 עטרת ישראל שהיא אם לכל הנשמות שנאמר אם הבנים שמהאז חזי חלילהם ששלחנה פי' חלילה לידה ינועו לילולת
 בעת ההיא וז"ל חכמה ילדיהן חפלהנה חלילהם ששלחנה פי' ילדיהן חפלהנה כי הלידה היא מבקיע וקורע
 השלי' שהוא מונח בה ומיד חלילהם ששלחנה פי' יגיע לה הלידה וחלילה יוכר מעליה וזהו שהרעו חמני בניין
 מתפלחין לצריהוין משדרין כשם שכל אלו המדות מהנהגות בכני אדם כך מהנהגין בכני ר"י בכני שור ובכני
 נשר ובכני כל חי יתלמו בניהם ירבו כבר ילאו ולא שבו למו וכאשר יתחזקו הבנים ויחזיקו בה' מלכס הוי ירבו
 חבר : פי' יתגדלו וירבו בסוד העבור : כיגד מדותם ללומם ומלימם לחי ומחי אל פני האדם ומפני האדם אל
 המעלות הקדושות ממנו . אזי ילאו כאשר יתחזקו בה' ובמלותיו ילאו מלכות שהיו חייבים כרת ונדונו בהמורות
 הנכרות ולא ישובו להם עוד וזהו מה שהרגם מתיחלין בנייהו יסבון בעבירה יפקון ולא תייבין להון . מי שלח
 פרא חפשי ומוכרות ערוד מי פתח ידוע הוא כי פרא מלך המונח החסד המיוחס לישמעאל שנאמר והוא יהיה
 פרא אדם . א"כ אדם המשתלח בפרא ידו בכל יד כל בו והוא חסור בחמור הבר הנק' פרא . ובעת שיחזור לשוב
 לזורת אדם פי' מ"י יסולח הפרא ההוא לחפשי פי' חמור מדברי ר"ל חמור בייתי שחור להיו' מדברו במרדו בישוב
 ובנענייה ולכן נקרא מרודי' ע"ש שמרד בישוב ולמוד מדבר שנאמר פרא למוד מדבר באות נפשה שחפה רוח .
 ומלכות ערוד פי' הם אותם העופות שנשתלחו בשלשלאות של ערוד והוא ערוד מדברי ממש שהיה חמור בייתי
 וחור להיות מדברי . והוא שאמר רז"ל עד שיכיר בין המור לערוד : ואהרי שדרכו להיות משוכני מדברות והוא
 קשור בשלשלאות ומוסרות של הערוד מי הוא זה שיפתח רתיר מוסכות הערוד הזה עד שישיבו לפני אדם והוא
 שחרום אונקלוס מאן פטר מדורא בר חורי ואשלי ערודא מאן ברי . אשר שמי ערבה ביתו ומשכנותיו מלחה
 פי' לאחר כשיצא מערוד או הפחד מבפנים שלא במתיבו לשוב למדברי ובמתיבו לשוב לארץ מלחה כדי להחזירו
 לפני אדם כי ארץ מלחה לא חשב והנה יהיה כערטר בערבה לא יראה כי יצא חוס ושכן חררים במדבר ארץ מלחה
 לא חשב והוא סוד עני (מלכות) ודוכב על חמור ועל עיר בן ההונות כי כל החמורים יהיו תחת משלחו והוא
 שחרום דשיתי מ'שרא בית' ומשכנתא ארעא לדיא : ישחק להסון קריה חסואות נוגש לא ישמע הנה בעצמו
 למרוד במלכות ולא ישמע לקול נוגש (עמר') ולא לקול מורהו א"כ באי זה נהיב ישוב זה לפי' אדם עד שיקבל
 עליו עול מלכות כמו שחרום לדרוש יצחק קרייתא היהרגושתא דדרי למ ישמע : יתור הרים מרעהו ואחר כל
 ירוק ידרוש הנה הפרא והערוד הזה הולכים לרגל להיות תרים ומרגלים את הרים שהם חכמה בינה ת"ת
 אזי יוכלו לשלול שלל ולבזו בו והוא סוד וירא אובה שכם בן חמור ההוי נשיא הארץ : והוא סוד לקיחת
 שרה ורבקה למלכי הארץ . ולא עוד אלא ואחר כל ירוק ידרוש היה קו ירוק (בינה) בחקיף כל העולם כולו מצד
 בינה כמו שחרום ובהר אליל פוריא מרעה כל ירוקא יצעי . היאבד ריב עבדיך אם ילין על אבוביך : הירצה
 הרים לעבדך או ילין על אבוביך פי' דע כי כל הבהמות וחיות ועופות משועבדין לאדם ואל מקום אשר יהי' שם
 רוח האדם ללכת ילכו ולא יכבו בלכתן כי מרוח האדם הם חיים ולפיכך מוראו וממנו על כל חי : וכל זה בנינו
 יוצר בראשית והנה הרים מתוך שרואה כמו גדול מורד בלדס . וז"ל היאבד ריב עבדיך . פירוש להעביר בו
 7 בני מלוק עד שישיבם עוד אליך כדרך שהעבד עובד אל אדוניו : וכן אם ילין על אבוביך . כי כל האוכל מן

הקדמת הראבד זל

האלם ונהנה ממנו נפשה דבקה בו : ולפיכך כאשר ימות באהבתו אותו ובליירו הנאתו צדק לבו יתגלגל על ידו והסוד בזה נפשה שאשה רוח וע"י שאיפת הרוח יתגלגל . וזהו סוד אם ילין על אבוס"ך כדי לזכות בריח עמך ולהביאם בדין בני חלוק . והנה הרים אינו חפץ לעבוד לכן אלם ולא להנות ממנו כדי שלא יגיע אלדס שום תועלת ממנו בדין בני חלוק כמו שתרנס אפשר לזכי רימנא למפלחך ח"ן יביח על אלוותך . התקשר רים בתלם עבותו אם ישדד עמקים אחריו הוא אומר וכי תוכל לקצור הרים בתלם המחרשה כדי לתרוש בו את השדה עבותו ר"ל חבל שקושרין בו הכהמות החורשות אם ישדד עמקים אחריו : פי' וכי תוכל לתרוש בו עד שיחזיר המקום לשדה : וביאור זה דע כי כשם שהארץ הוהת אשר אנחנו בצמם עליה לריכה למרישה ולזרישה : כן הארץ העליונה לריכה מרישה והיא תיקון נתיבותיה וזרישה כדי ליתן בה מכת העליון . והמרישה תהיה בצמ"ח אשר תחת תמשלת האדם ולא בצמ"ח המתנגדין לאדם : כי אפילו אם יורה להם האדם דרכו ונתיבותיו לא יאמינו בו ולא יאבו ולא ישמעו לו כי הן מתנגדין לאדם ולפיכך לא יוכל האדם עליהם לקשרם אפילו בתלם ובנתיבות עבותו וגם אם ירצה לשדד העמקים שהם עמקי החכמה ולהשפיעם ע"י לא ישמעו לו כי הן מתנגדין שנאמר אם ישדד עמקים אחריו : כמו שתרנס אפשר לתקטור רימנא בתלמא דאשליב אין ישדד גלימחא בתרך . גלימחא רמז לחכמה כי הוא הנקרא גולם שנאמר גלמי ראו עיניך : התקשר רוס בתלם עבותו : דע כי כל העובד לכח מן הכחות בערך שהיו נפש העובד אל הנעבד כן יהיה נקשר נפש הנעבד אל העובד : וזהו סוד ואחם הדבקים בה' אלקים חיים כוללם היום : ולפיכך כל העובד לאלקים חיים ונקשר בו מת על קדושת שמו . הנה אלקים חיים יתן אליו לבו ורוחו ונשמתו אליו יאסוף . ואלו העובד לאלקים אחרים המשל כמו לרים אשר הוא מלד יסוד שלם שנאמר וקרני ראש קרניו והוא נאמר על יוסף הנזיק ואלו אם תקשר ריש בתלם עבותו שהם נה"י כי הם עבות ה' . אם ישדד עמקים אחריו לא יעלה על דעתך שיתקן לך שדה בארץ החיים אחר שחאסוף מזה העולם ויבטח בו כי רב כחו ותעצוב אליו יגיעך וכי אפשר שתצטב בו שיטלם לך מעשה ידך תעצוב אליו יגיעך מיום היותך על עתה והיותך מיחד וקושר אותו בעבותות אהבה תוכל לצטות בו ולעצוב אלו יגיעך על חסדו אם ירצה יתן אם לא ירצה לא יתן כמו שתרנס אפשר דמאחר"ך ב"י ארום סגיא חילי' ותשבוק לותיה ליעותך . החאמין בו כי ישוב וזרע ונרנך יאסוף . א"כ האפשר שתוכל להאמין לו שכל מה שזרעת שישב וכל נרנך יקבץ ויאסוף : הנה הרים הוא כח פני שור שנאמר בכור שורו הדור לו וקרני ראש קרניו בהם וגומר : וזהו שתרנס אפשר דמאמין ביה ארום יתוב דרעך ואידרך יכנוש מעתה והלאה מדבר בפני נשר כנף רננים נעלסה אם אברה חסידיה ונוזה הוא שם תרנגול הבר (יסוד) הוא נקרא רננים כי הוא נותן רננים להקב"ה : ובפרקי היכלות רבתי כי חיות הקודש הריגין יוצא מתוך כנפיהם שנאמר ואשמש את כנפיהם : והנה כנף תרנגול הבר אשר כחו מלד פני נשר נעלסה מלשון שמחה וניל וקיצול וקליטה וגם אם אברה חסידה ונוזה החסידה חסידה בו רניל פירשו שהיא ד"ב לבנה כמו שתרנס נדפא דמרגנילא ברא דמשבחא ומקלסא אין איכר' דתוורתא ונוזינחא כי תעצוב לארץ בליה ועל עפר תחמם . ולפי שבכנף רננים יש בה כל מיני צבעים עליונים ותחתונים כי היא כוללת מכל הפעולות העליונות כאשר תעצוב בליה לארץ ועל עפר תחמם מן האויר בלתי שתגיע בהם אך בראייתם אותם יתחממו וילדו מהם אפרוחים : וזהו שתרנס ארום שבקא לארעא בינה ועל ארעא תדגור פירוש תאסוף . ומשכן כי רגל מזורה וחית השדה תדושה ושליא ארי רגלא תבדרינה וחיות ברא תדושינה הקשוח בניה ולא לה לריק יגיעה בלי פחד . הנה היא עוזבת הבנים שלה ללא לה ללא יבא תועלת לה לא כדכ"ב בני חלוק ולא בזה ולא בזה כי נעשית אכזרות עליהם . לכן לריק יגיעה בלי פחד בליא מ"ה : וזהו שתרנס שיחנא על בניא דלא דילב : לסריקותא לעותא חלית ליתא : כי השם אלוה חכמה ולא חלק לה בדינה : ולכן נקרא תרנגול הבר ולפיכך אין בה חמלה ורחמנות כמו שתרנס ארום אנשייה אלהא חכמתא ולא פליג לה בביונתא כעת במרום תמריא תשחק לם ים ולרובו תלשיג לכל המרכבות שלמטה ממנה כמו שתרנס בעידן במרומא עייסא מנחכא לכוסיא ולרנכ"י סוס בנימסר"י ב"ק התחן לסוס גבורה תלביש לווארו רעמה פירוש כי הסוס מלד הנבזרה וגוארו מלד המלכות כמו שתרנס האפשר דתתן לנפשא נבזרתא אפשר דתלביש לוואר י"י תוקפא התרעישנו בארבה הוד נחרו אימה אסבדינו או תנינו ותנינו כמו שמבטיחין או מגדין את הארבה . הוד נחרו אימה עשישו של נחרו אימה כמו שתרנס

שתרנס התרעשנה כנוצלי שנהוד ליסולשתא דנחיריה איצתא : ויחפרו צעמק וישיש כח יאל לקרחת נשק : יחפרו
האויבים (תמורות) צעמק העטרה אולי יוכלו להלחם במלכות השם וישמח וישיש הכוס בכחו על שהרגיש
התעוררת המלחמה בין כנ"י ולתמורות . ויאל לקרחת נשק : אולי יאל לקרחת מזויני המלחמה כי מאחר שהכוס
מלך הנבזרה ומ"ה שלמטה לכן ישמח תמיד למלחמה כמו שתרגום מהפסין בגלמא ויהדי בחילא יפוק לקדמות
ויני קרבא : ישחק לפחד ולא יחיות ולא ישוב מפני חרב . פירש ילענ לכל פחד של מלחמה ולא יחיה לבו כי היא
מלחמה ה' וגבורתו ולכן לא ישוב מפני חרב המלחמה כמו שתרגום יחדי לדלוחא זלא יחבר ולא יתוב מן קדם
סייפא עליו חרנה אשפה להב חנית וכידון . עליו יסולח אשפה פי' כלי זיין להב חנית הוא הברזל אשר בחנית
וכידון רומח כמו שהרגם עליו חסתי ויניא חרבא שנגא מורכבתא ורומחא : ברעש ורנו ינמא ארץ ולא יאמין כי
קול שופר פי' כי יתנועע בתנועה ובכעס יחפיר גומות בארץ (עטרת) כדי לצאת מדרך החפירות להלחם עם
האויבים ומרוב השמחה שיש לסיים למלחמה חף כי ישמע קול מלחמה לא יאמין כי יש מלחמה עד שיראה בעיניו
המלחמה שנאמר לא יאמין כי קול שופר ומכאן אתה למד כי קול שופר מונה לעורר המלחמה שנאמר והרעותם
וגושעתם מאויביכם והיו שתרנס ברגו ורנוא יעביד גומתא בארעא ולא יאמין ארום קול שופרא : בדי שופר
יאמר האת ומרחוק יריח מלחמה רעם שרים ותרועה . פי' כאשר ישמע הרועת מלחמה יבשר לעצמו בשמחה
ומרחוק ירגיש במלחמה ורעשת שרים והשתכרם וע"ז : ר"ל ע"כ שרים של אומות העולם הוא מרגיש מיד
במלחמתן : והיו שתרנס במסת שופרא ימר חדויה ומן רחוק יריח קרבא אכליותא דרברבי ויבבא ומה שתרנס
מרחוק יריח קר"ס פשטו מרחוק יריח מלחמה לא יאמין כי על המלחמה עד שיראה
בעיניו : המבינה יאמר נן פרוש כנפיו לתימן . ארז"ל בכל יום ויום מנשבת רוח דרומית ורוח צפונית אלמלא
בן נן שמעמ"ה היתה מחרצת עולם ומלואו . שנאמר המבינה יאמר נן פרוש כנפיו לתימן ופירשו רבותינו ו"ל
מלאך שלמיתו כדמות נן ועיין במס' גיטין והיו שתרנס אפשר למין ביונתך יתאמר בר נלא פרוש גדיפי' לדומא
יאמר נן פי' יעוף והסוד כי מלך הבינה יתגלגל ויתאמר בן נן פי' כל כחותיו עד שיפרוש כנפיו ללד החסד עד
שיתגלגל ממעלה למעלה עד שיתגלה למדת החסד : והנן אחד מהעושה תעמלאים ויש לו ללד גלגול עהרה ע"י
בינה : אם על פי' בינה נשר ובי' ירום קנו פי' וכי על פי' יתגלגל מעליו פני נשר עד שירם לתפארת קנו פי'
בנים הנולדים ממנו : והיו שתרנס אין על מים פומך יתנבה נישרא וארום ירום שרביפי' : סלע ישכון ויתלון
על סלע ומלוד פי' סלע הוא עטרת ישכון באשר יתגלגל ישוב לשכון בה' סלעי ומלודתין שן פי' יסוד ומלוד פי'
תפארת : הנה אנני לך תכלית עלייתו של פני נשר כמו שתרגום כיפא ישרי ויבית על כרך טינה ומלודת פי' סלע
רם וגבוה וע"ז הסוד ה' סלעי ומלודתי . משם חפר אכל למרחוק עיניו יביטו פי' משם מתפארת הנק' שם
יחפיר אוכל ירגל אחר מאכלו הבא לו מכ"ע וחכמה ובינה למרחוק עד חכמה שנק' רחוק שנאמר אמרתי לחכמה
והיה רחוקה אל החכמה היא עיניו יביטו פי' מראיו וזכאיו יכתכלו והיו שתרנס מתמן הפיר מיכלא למרחוק
עיניו מסתכלין ואכרחיו יעלעו לס ובאשר חללים שם הוא הנה הנשר בתכלית העלייה ואלו בניו בתכלית
הירידה כי אכרחיו יעלעו לס : פי' ינמאו לס ובמקום החללים שם הוא . והיו שתרנס ואכרחיו גמען למא ובאחר
דהמן קטוליא תמן הוא רומא אל הנעלם שבה עתידין להתעלות מעליו לעליו :

אחרי אשר זכנו השי"ת שהשלמתי חמשים שערי בינה לפי מה שקבלתי מרבותי ז"ל . הנני שב אצלך רל"ב
נתיבות ע"ד הקבלה כפי אשר קבלתי מפי רבותי ז"ל

כפי חכמים הקדמונים אשר היו מתנהגים ע"ד הקבלה האמיתית כמו שמצינו ל"ב נתיבות פליאות חכמה
שקבלו חכמי המשנ' מן דעקרי תורתם במשפטיהם במהלכות שהאבות רבותיהם היו מלאכים ידועים
שלושים מלפני המלך הקלוש יתעלה שמו כדי ללמדם ולחנכם בנתיבות החכמה הקדומה : והיו מ"ש בעלי
הקבלה ז"ל רבו של אדם הראשון **רזיאל** (תפ') רבו של שם **יפזאל** רבו של אברהם **צדקיא** רבו של
יחזק **רפאל** רבו של יעקב **פריאל** רבו של יובל **גבריאל** (יסו"ד)
רבו של משה רבינו **מטטרון** (מלכות) רבו של אליהו **מלתיאל** (מלכות)
כל

הקדמת הראבד ול

כל אלה חאלו המלאכים היה מוסר קבלה לתלמידו בספר או בע"פ כדי להכניסו ולהעמידו על כל העתירות וכשהוסיפו בעלי הקבלה לחקור בעצם המניאות אמרו כשעלה בדעתו בחפץ המכונס האליל בכת שמו מעט זה החפץ ל"ב נתיבות פליאות חכמה : וקדמונים ובעלי מחקר קראום ארחות חושיה והחכמים הקדמונים חנשי לבב הישרים והענונים אשר היו מתנהגים בהם ע"ד הקבלה מתוך עקרי תורתם במשפטיהם במחלקותם הורגו שהנבות היו דורכים לרכים רבים כדי לעמוד על אלה הנתיבות שהן פליאות החכמה אשר מסרם צדקיא (גדולה) לאברהם אע"ה במסורת הברית ואלו הן בתיקונם :

הנתיב הא	נקרא שכל מפלא : (כ"ע) והוא אור מושכל קדמון והוא כבוד ראשון אשר אין כל בריה יכולה לעמוד על מציאותו :
הנתיב הב	הוא שכל מזהיר והוא אתר הברואה וזוהר האהדות השוה המתנשא לכל לראש והוא נק' כפי בעלי הקבלה כבוד שני :
הנתיב הג	נק' שכל מקורש והוא יסוד ההכמה הקדושה הנקראת אמונה אומן ושרשיה אמן והוא אב האמונה שבהו האמונה נאצלת :
הנתיב הד	נקרא שכל קבוע ונק' בן שמטנו כתאצלים כל הכחות הרוחניות בדרגות האצילות שמתאצלות אלו באלו בכת האציל הקדמון (כ"ע) ית' :
הנתיב הה	נקרא שכל נירש ונקרא בן מפני שהוא עצם האהדות השוה והוא המיוחד בעצם הכנה הנאצלת מנדר החכמה הקדושה :
הנתיב הו	נקרא שכל שג' נברל ונקרא בן מפני שבו מתדבך שפע האצילות והוא משפיע שפע שהוא על כל הכיכות המאורות בעצמו :
הנתיב הוז	נקרא שכל נסתר ונקרא בן מפני שהוא זוהר מזהיר לכל הבחות השכליים הנראים בעין השכל וברעיון האמנות :
הנתיב הח	נקרא שכל שלם ונקרא בן מפני שהוא תכונת הקדמות אשר אין לו שורש להתיישב בו כ"א בחררי מכלולה הנאצלים מעצם קיומו :
הנתיב הט	נק' שכל מזהיר ונק' בן מפני שהוא מסהר את המפירות ומכחך ומכחך נזירת תבניות ומוכן אחרותם שהן מיוחדות מכלי קיצוץ ופירור :
הנתיב תו	נקרא שכל מתנוצץ ונקרא בן מפני שהוא מתעלה ויושב על כסא הבר'נה ומאיר בוורה המאורות כולם ומשפיע שפע רבוי לשר חפנים :
הנתיב יא	נקרא שכל מצוחצח ונקרא בן מפני שהוא עצם הפרגוד המסודר בסדר המערכה והוא יחס ונתנת לעמוד בפני עלת העלות :
הנתיב יב	נקרא שכל כהיר ונקרא בן מפני שהוא עצם האופן הגרולה הנקרא הזוהית פירש מקום מוצא חיוון הדיוס כמראה :
הנתיב יג	נקרא שכל מנהיג האחרות ונקרא בן מפני שהוא עצם הכבוד והוא חשולם אמתת הדחצוים האחרים :
הנתיב יד	נקרא שכל מאיר ונקרא בן מפני שהוא עצם החשמאל והמורה על דיו יסודות הקודש ותכונתם :
הנתיב טו	נקרא שכל מעמיד ונקרא בן מפני שהוא מעמיד עצם הברואה בערפלי מזהר ובעלי העין אמרו כי הוא הערפל והווערפל התולדו :
הנתיב יו	נקרא שכל נצחי ונקרא בן מפני שהוא עדין הכבוד שאין כבוד למטה היכנו כמו שהוא והוא הנקרא ג"ע המוכן להכירים :
הנתיב יז	נקרא שכל ההגיש והוא מיך להאירי האמונה להתלבשם בו בדות קדושה והוא הנקרא יסוד התפארת במעמד הצליונים :
הנתיב יח	נקרא שכל בית השפע ומתוך הקירות מושכים דו הידיה המתלוננים בצלו והדברים בחקירת מששות מעלת העלות :
הנתיב יט	נקרא שכל מדר הפעולות הרוחניות כולם ונקרא בן מפני השפע המתפשט בו מן הדבכה העליונה והכבוד המעולה :
הנתיב כ	נקרא שכל היצן ונקרא בן מפני שהוא תכנת כל היצורים כולם ונבזה השכל יורע כל נציאות החכמה הקדומה :

הקדמת הרמב"ם ז"ל

יב

הנתיב א נקרא שכל החפץ המבקש ונקרא בן מפני שהוא מקבל שפע האלהות כדי להשפיע מברכתו לכל הנמצאים כולם
הנתיב ב נקרא שכל נאמן ונקרא בן מפני שבו בחברים כחות רדחניים כדי להיותם קרובים לכל הבחולגנים בצלם
הנתיב ג נקרא שכל קיים ונקרא בן מפני שהוא בח קיום לכל הספירות
הנתיב ד נקרא שכל רסיוני ונקרא בן מפני שהוא נותן דמות לכל הרסיונים אשר נבראו כרמזונם ראוייה לציונם
הנתיב ה נקרא שכל נסיוני ונקרא בן מפני שהוא הקרמין אשר בו מנסה הבורא ית' לכל החסידים
הנתיב ו נקרא שכל מחדש ונקרא בן מפני שבו מחדש הקב"ה לכל החדשים שהם מתחדשים בכריאות עולם
הנתיב ז נקרא שכל מורגש ונקרא בן מפני שממנו נברא שכל כל נברא מתחת גלגל העליון והירגשותם
הנתיב ח נקרא שכל מוטבע ונקרא בן מפני שבו נשלם טבע כל נמצא מתחת גלגל החמה בשלימות
הנתיב ט נקרא שכל מונשם ונקרא בן מפני שהוא מתאר כל נשם אשר יתגשם תחת חבונת כל חלגלגים בניוולם
הנתיב י נקרא שכל כללי ונקרא בן מפני שבו כללים הוכרי שמים במשפחתם הכוללים והמולות עיוני השלום ידיעתם באופני גלגולם
הנתיב יא נקרא שכל חמירי ולמה נקרא בן מפני שהוא מנהיג מהלך השמש והלגנה דרך חבונתם כל א' ואחד בגלגל הראוי לו
הנתיב יב נקרא שכל נעבד ונקרא בן מפני שהוא מחזקן לכל הששתמשים בעבודתו שבעה כוכבי לכת לחבלם :

(וזכו פירש ל"ב נתיבות בולן כסדרן)

אחר דע מסדרתי לך שמותם של ה"ב נתיבות ראייה לבאר לך מעט מועיר : ממה שקבלנו צבאורם צעו"ס הוא יתן לו כח החכמה והבינה ללכת בדרך ה' וכל חשנה נתיבותיו :
 כי דרך (א) וארח (ב) ושכיל (ג) וגפיב (ד) ומסלול (ה) ומעגל (ו) ומשטול (ז) כולם שמות מונחות לנתיבות עולם ולפי שכל חקיקות הנתיבות נהקקו כדור אטום בדמות יו"ד אטומה אשר היא גולם לכל האותיות ובה יוויירו כל האותיות וכל נתיבותיהם והיא בכל האותיות וראשיהם ואחריהם ונעלמה מכל והיא בכל בסוד מלא כה"ב והיא מקום כבודו וואת השמים והארץ אני מלא ולפי בחקיקות מורדות לנו הנתיבות לחקדם על תכלית החקירה מה שאפשר לחקור ממנו : ולפיכך ראייה לבאר לך מעט מועיר מה שקבלתי צפי' אליו הנתיבות הנזכרות :

אמר הנתיב הראשון נקרא שכל מופלא - פי' מלשון כי יפלא ממך דבר שהרנס ארי יתכסא כאלו אמר שכל נעלם מכוכה וגסתר מכל מה שזולתו וכשם שעתה העלות אינו מושג לכל מה שזולתו כן השכל המופלא נעלם מהשיגו זולתו והסוד בזה כי ידוע הוא שגורת א' היא גורת כל האותיות וכל הנתיבות הם בו אמנם בדרך כלל ולכן פלא אותיות אל"ף ולכן נקרא הנתיב הראשון פלא שנאמר ויקרא שמו פלא יושן אל נבדו והנתיב הזה נקרא משכל בעלת העלות כי אינו יולא ממעלתו ומחיובו והוא נקרא קדמון כי הוא קדום בכל המעלות לכל הנמצאות ואין כל דבר יכולה לעמוד על מציאותו כמו שאין יכולין לעמוד על עיקר מציאות עלת העלות ר"ל מהותו :

הנתיב הב נקרא שכל מזהיר והוא כתר הכריזה וזוהר האחדות השווה וכו' דע כי האין (כ"ע) לא יתכן פליו מנין לא מנין אחדות ולא מנין רבוי - כי ליד יאמר אחד על מה שאינו מושג מציאותו וכ"כ שלא יאמר אחדות ורבוי בעלת העלות - כי האחדות הוא מניין איננו עלם רמזיון אך הוא מקרה המקריים והוא בכלל הכמות הנפרד והכמות הנדבק אשר יוחם לקו ולשטח ולגוף ולמקום ולזמן ואין הנתיב הנק'

הנק' פלא ר"ל אין בעל כמות עד שיוחס לו כמות כי אין האין מקבל הכמות כ"ש עילת העילות: ואלו השכל
המזהיר פירש כי עיני כל הנמצאים נחשכו מהסתכל בשכל המופלא: ואלו בשכל השני יש שם קצת השגה יותר
ממה שיש בשכל מופלא ולכן נקרא שכל מזהיר ונקרא עוד כתר הבריה לפי שכבר נכתב שכל יתהווה חיה
דבר שיוצא ממנו דבר שיוצא ממנו עד שלא יתהווה כמות ימאכות וכיוצא באלו וקרא שכל יתהווה מקרה מעט
נקרא שכל יתהווה דבר ר"ל מאין כמו שקבלת מפה אל פה ולפי שיש כאן דבר להחלות הנבראים נקרא
כתר הבריה ונקרא אחדות השווה כי הוא המקבל אחדות בלחמ ובו ישתוו כל הנמצאים שנאמר ונתתי את אשר
לחמאט"פ שאינו ראוי ונק' כבוד שני כי הוא אחר הפלא והאין וזה הנתיב נקרא מדת השווה.

הנתיב הג נקרא שכל מקודש והוא קדוש בכל מיני קדושות ומוזמן ומוכן לקבל צורת הבינה בדרך
שהחמיר מוזמן לקבל הצורה והוא יסוד ופרש' החכמה כי ממנו תולדות החכמה לכל
בספירות כי הוא החכמה הקדומה שנאמר והחכמה מאין תמצא: והחכמה הולת נקראת אמונה אומן שנאמר
וידי אמונה והס ידיו של משה (תפארת) לכוון בעשר אצבעות ידיו להוריד כח מאין אל האמונה (עט')
להתחבס ולהשפיל סמל' שרש של עשר ר"ל עמלק וזה הנתיב היה באמונה עם הנתיב של הפלא ולפיכך אמרו בדר
אומן מכוסה אומן מולג ועיין שם אומן נסתר אומן פדגוג וזה הנתיב נקרא אומן כאשר ישא האומן את היונק
(עטרת) ועיין בדר' וזה הנתיב נקרא אומן כי הוא כלי אומנתו של הקב"ה ר"ל בינה שנאמר ה' בחכמה יסד
ארץ (עטרת) כונן שמים (תפארת) בתבונה (בינה) ואומר בראשית (חכמה) ברא חלקים (בינה) וזה הנתיב נק'
אב החכמה (עטרת) כי ממנו האמונה נאלצת והבין זה:

הנתיב הד נקרא שכל קבוע ונקרא כן לפי שממנו מתאילים כל הכחות כי כל הכחות צו הן קבועין
ובתעמרות נשועים ולפיכך נתאלצו ממנו כל הכחות הרוחניות בנקות האילות בדרך
שצורות הפנין בבנין בנקות ליורו ולפיכך כל צורות הבנין אשר בבנין כולן מתאילות מכחות הליורין אשר בבנין
כל מין ממנו ולא מולדתו והמשל בזה כי צורת בנין החלון אשר בצורה הבנין הוא סבה לחלון הנמצא בפועל
אמנם אין חלון אשר בצורה הבנין סבה לעוף המזויר בכותל הבית אין צורך החלון בצורה העוף ולכן אמרו
שמתאילות אלו מאלו מין המין ממנו בצורה: צויר בנין שא"ה כי כשם שהעדר הוא העדר לצורה שעברה כן
העדר הוא סבה להיו"ה והנה הנתיב הזה בכח קדמון שהוא הנתיב הראשון הוא מאיל כל מילי האילות:

הנתיב הה נקרא שכל נשרש ונק' כן מפני שהוא עצם אחדות השווה כי בו ישתוו כל הנאלצים ממנו
ולמטה ויש הפרש בין זה הנתיב ובין הנתיב הב' אשר הוא וזהר האחדות השווה כי הוא

התפתחות לשיאות הנמצאים באחדות השווה עד שאין הפרש לו בין לשמאל בין לימין כי הוא חונן ומטיב אפילו
לרשעים כמו שפירש לעיל אבל הנתיב הה' דברים המתפשטים לימין ולשמאל ולפנים ולחשור ולדין ולרחמי' כולם
נשרשו משם אחד פשוט ואין בנתיב הב' והמשל בזה לשמש שמתכת השעוה ומקפאת ומקדשת השיש בכח
אחדות פשוט' שבו לא שניין מכאן כי בשמש כחות שניות כח מיבש וכח מקיר או שיהי' בשמש איכות ההתכת
או היוצא חילתה וחס: אבל השמש למעלה מן היסודות וז"ש שהיא למעלה מן האיכות ליסודות אמנם בכח אחד
שמשמש מיבש ואחר הכח בהיותו בשמש הוא כח פשוט מבלי כח יסוד וכלי שום איכות ואם שנוי כך יש להבין
בנתיב הה' שבו אחדות שוב אשר ממנה יתפשטו בני חלוק ותמורה ושטי ויש לך לקחת דמיון ההבדל בין הנתיב
יהי' לנתיב הב' כי הנתיב הב' דומה לנפש והנתיב הה' לזרי חה בפי' אחדות השווה

הנתיב הו נקרא שפע נדל ידוע הוא כי שפע מלשון נזילה ורבו שנאמר ושפעת מים תכסך ופי' רבו
נזלת מים והנה הנזילה והרבו אשר נזול מן הנתיב הו' בערך שאור החמה ממנה ישפע
וינזל יצרה אל הלבנה וצד ישפע מן החמה אורה על כל הנמצאות כן מן הנתיב הו' ישפע ממנו שפע נדלו נפרש
מן הנתיב הו' עד הבריכות והמקורות התחתונות בעצם הנתיב הו':

הנתיב הז נקרא שכל נסתר כי הוא נסתר מכל מה שזולתו ולא יושג רק בשכלי הספירות וזהו ההבדל
שבין נתיב ו' לנתיב מופלא שהמופלא נחשבו השכלים מהשכל' אלו הנתיב הו' יושג
למחשבים אשר בספירות אלו ונס למחשבת ורעיון של העטרת הנק' אמונה

הנתיב היח

נקרא שכל שלם מלאון ושלמו ימי חבליך כי המו והגיעו עד סופן ולפי שהנתיבות תמו ושלמו
וא"ל לעמוד על חכמת נתיב אלף מן שכל מזהיר ולפיכך נק' שלם ואל תתמחה בדבר זה כי זה
השפק הוא בין רל שני מונים והמשל בזה כי הנה החלון (עטר') א"ל לעמוד עליו אם הוא מכלל הדגים או מכלל
הגומה כי הוא חי ומתנועע אינו מחליף מקומו כי הוא נעוץ ומקוט בארץ וכל הכל לידע אמת הנתיב הזה לדרך
שיחקור עליו ומחירי הגדולה (הפסוק) הנאללת ממנו **הנתיב היח** נקרא שכל עמוד ונקרא כן מפני שהוא
ומהיק נורת הנתיב הספירות ומאשר יעלה עליהם שם חלודי מנגד המעורות הן הוא מזהיק ומאחז ומטהר
ומנקי גורת הנתיב ומסלק מהם החמורות ולפי' הקה הבין האחדות בדו ליוחד בלי קוץ ופרוד **הנתיב היח**
נקרא שכל מהנוץ ונקרא כן לפי שזה השכל מתעלה ויושב בכסא הבינה בה"א עליונה ומשלה חמורה אל הכפ'
ועפר"ת ואל כל המעורות ומקשים שפע ברבוי לשר הפנים ונקרא מהנוץ על שם שמקבל נינוני בזהר מן הבינה
הנתיב היח נקרא שכל מנוחה ונקרא כן מפני שהוא ענף הפרגוד ר"ל הפרכות המסודר בסדר המערכה
של הנתיבים העליונים ושל הנתיבות שלמה ויחוס הנתיבות לעמוד מפני פלח העלות כ"ס והבדילה הפרכת לבס
בין הקודש ובין קדש הקדשים ואל יבא בכל עת אל הקודש מבית לפרכת הפרגוד בגי' חזר וכנגד הפרגוד היה חזר
הכבד בחי המבדיל בין בלי הנשמה ובין כלי המאכל **הנתיב היח** נקרא שכל בהיר ונקרא כן מפני שהוא
המראה אשר כל חושים ר"ל יורדי המרכבה והנביאים חושים בו ונק' חופן הגדולה לפי שבמראה כלולים עליונים
ומתחתונים וכל הנמצאים וזהו סוד בהיר הוא בשחקים ונקרא מהותי פ"ס מחזה שדי יחוס : **הנתיב היח** נקרא
שכל תהי' באחדות והוא ענף הכבוד המקבל מכל הנתיבות והוא משלם וסיוס למיתות הרוחנים האחדים המיוחדים
באחדות עליון נמצאת אומר שכל המתיחד מתיחדים פ"י נתיב זה הי' נולדפיכך אח"ל בגי' י"ג : **הנתיב היח**
נקרא שכל המאור עניינים בסמרי הדעת והוא ענף החש"ל אשר בידו כל כהרי מעלה והוא מנגה סוד הקודש
ומבנותם ר"ל סוד הקודש שהוא (כ"ט) אסנוני יהקודש וכ"ע : **הנתיב היח** נקרא שכל מעמיד ונקרא כן
מפני שהוא מעמיד ענף הבריאה (עט) בצרפלי טוהר (תפא') פ"י הנתיב הזה הוא מקדים את הערפל ומעמידו עד
שיהי' ראוי לקבל חקיקות הנורות העליונות מכל הנבראים ואלויו חיווק הערפל פ"י זה הנתיב לא הי' באשרי
הערפל לקבל ציור הנבראים ועליו נאמר בשמו פנן לנושו וערפל מחולמו : **הנתיב היח** נקרא שכל נחלי לפי
שהוא מוכן לכל מי שמלא את יצרו ומחורמו והוא פדון של הכבוד (עטר') כי בזה הנתיב תקבל העטרה הענוה
ועדון על מלכות ה' והוא הנקרא ג"פ הקובץ לחסידים אשר בעפר' : **הנתיב היח** נקרא שכל ההרצן דע כי בכח
התפארת כל הנורות אשר נמצאים בשמים מתפל והארץ מהאח ובים וביבשה ולפיכך כל הנפשות המתעלות מעלי
לעליו כשיגיעו להיותם ברורים ברור החיים (ת"פ) אוי' אותם חסידיו האמונה (עט) יתלבשן באחד פשעני ההרצן
אשר בתפארת ברוח הקדושה אשר שם בסוד המלבוש אוי' הוא בחש"ל והבן זה : **הנתיב היח** נקרא שכל בית
השפע ונקרא כן מפני שהמסכלים בזה יכולים למשוך ממנו רווחיה וכן יכולין למשוך ממנו כל המתלוננים בללו
או בחקירת מחשבות כל הדברים בו יכולין למשוך רווחיה מעלת העלות ויש הבדל בין נתיב זה לנתיב הא"ו כי
נתיב הא"ו נקרא שפע נדל לפי שממנו יספך שפע נדל על כל המקורות להחיות למקבלים שפעו אל זה הנתיב
הוא שפע לענין למוד והבנה ותחמה מעלת העלות ולא מענין פרנסה : **הנתיב היח** נקרא שכל סוד הפעולות
ונקרא כן לפי שפ"י נתיב זה מתעלה השפע היורדת מן הנצחיה העליונה ר"ל מכ"ס אל כל הספירות והנה הנתיב
הזה פ"י יתחלק השפע לכל צרכי הספירות : **הנתיב היח** נקרא שכל הרצון ונקרא כן מפני שבוה הנתיב חכונת
כל היגורים אשר בחכמה ועי' השכל ודע כל מציאות החכמה הקדושה ר"ל העליונה ויש הבדל בין זה הנתיב לנתיב
הי"ד כי י"ד מאיר בסוד כ"פ וזה מודיע סתרו החכמה : **הנתיב היח** נקרא שכל החסן המבוקש ונקרא כן
מפני שפ"ו הנתיב מקבלים כל הנבראים שפע שהוא מקבל מכ"ס כדי להשפיע ממנו לכולם : **הנתיב היח**
נקרא שכל נחמן כי בידו נפקדים שכלים רוחניים ומתגלים פ"י כדי להיות קרובים למתלוננים בלל הש"ס ופ"י כך
מעלה מעליו לעלי : **הנתיב היח** נקרא שכל קיים מפני שפ"ו הנתיב יבא כח קיום לכל הספירות להבלישם
מרוח קדושתו ולפי שזה הנתיב מקיים כל הספירות לכן נקרא שכל קיים : **הנתיב היח** נקרא שכל דמיוני ונ"כ
לפי שהוא נותן דמות וזורה לכל הדמיונים אשר נברא בדמיונם לפי צביות דלן צני חלף לכל מיני דומם ולכל

הקדמת הראב"ד ז"ל

מיני צומח ולכל מיני החי ולכל מיני המשכיל לכל אשר בים וביבשה ולכל זבא השמים ולכל הגמלאים ולכולם נתן
 להם חליפות שמלות כדראי לו **הנתיב כה** נקרא כח נסיונה כי זו מנסה השם לכל הגמלאים **הנתיב כו**
 נקרא שכל מחודש מפני שבזה השכל מחדש הכורא לכל החדשים המחודשים ב"ז ה"ע והוא
 יוצא מהכח אל הפועל ונקרא אל"ד **הנתיב כז** נקרא שכל מורגס והוא חומר שממנו נבראו כל הנבראים מתחת
 גלגל העליון והרגשות: **הנתיב כח** נקרא שכל מופשט מפני שבו נשלם טבע כל נמצא מתחת גלגל החמה
 בשלמות שהוא הטבע ונקרא מ"ע בני טבע **הנתיב כט** נקרא שכל מוגשג"ס לפי שכל גשם שמתחת כל
 הגלגלים והמולות אשר יתגשמו הוא מחארגס בנדונם ובגבולם: **הנתיב דל** נקרא שכל תיזידי כי הוא המנהג השמש והירח
 ושאר הכוכבים והזורות כל"ס מהם בגבולו ונותן לכל הנבראים ממערכתם אל המגלות והזורות: **הנתיב לב**
 נקרא שכל נעבד לחבל לעובדי כוכבים ומולות ולע"ז חמ"ו ל"ב נת בות ופי"ר ושם בעוה"י וי"ת:

הקדמת הרמב"ם ז"ל

אמר משה במאוריליו להפק את הציון החכם שהוא אצור כלום כל בר אינו דמי קמי' לכולם אב בחכמה ורך בשנים הוא
 נקרא דגל הרבנים סג' המין האנושי שהוא איש אחד מעלה בכל שליחות: ולא יתכן שיחזיק איש אחד בשלמות
 מגולותיו ע"ד הרוממות: והנה בטל שינוח האדם בנדרו: כי הוא משים השתדלותו במחשבות אלהיות בכבוד יערו ואם
 הוא אדם לא יהיו מחשבותיו אנושית: הוא למעלה מכל הנמצאות השפלות: ר"ל בכח השכליות: ולא תפיל ב' תמורה כי
 כחו אחד בכל מקום ובכל זמן. והוא האדם שיש לו סיד הכריאה כי הוא הפועל בשיה באופן קים ינאמן. ייתר רכ העדפה
 בתכלית השבח בנדר הרבמות: מה שהפיק מרגלות בנסחזית העיגלות: מעלת המדותיות ועולות היכריות לו למנה.
 בצורות גותו כגוד הנה: ולכן נחליטוהו על אשר הוא טוב העצה בהיצא כלכו מה שהוא יותר נכון ויותר מצייר לאדם יתואר
 אדם עומד על שלימות השכל יותר מאשר קדם: יודע לסתור את השקן במטה פנים מריב פלפילו: כל הרבנים אשר ציפים
 אסרם: חיות ושרפים כלל בגורלו נכנס לפירס ויצא בשלום: נקשר בקשר של קיימא ב' שנת אל עולם ידון יורה יורה
 כי הוא איש צדק המים ונהורא עמי שרי בתוך החכמים נקרא שמו דפ"ל סף האלקי: חקר עזר השפעת התכלית
 בחכמה ההיא: וכלל בו כל כונת החכמות ביותר נכון שאפשר הוא מוג שיוה וטבע ישר ומצד ראותי בו כל אלה הם קים לרוב
 זריזותו על הדרישה לחזק תשוקתו דרבנים האלהים: אמרתי בלבי חורף רצונו להקים: כי יוצא הלה פני בתח וישר ים
 לעשות ביאור על ספר יצירה ומפני שראיתו גדול גדול ההשגה כי ענינים האלהים לא דברתי ביה ולא סרתי לדחיתו מזה כי
 לא יתכן לעשות כן לאיש הלוה אבל היה הכוונה ממני לצוות לקחת על הסדר המסדר הרבנים: כי כן דרך יהודים ולות
 מבני ציון היקרים לא להשתמש בערכוביא כי באופן זה יתרום עיניו כזאת התגשית כי מי שלא ידע זאת החכמה וטבע בדמיון
 מי שלא ידע לשהות בים ולכן לא יכניס עצמו לשחות אלא מי שהרגיל בלסורו ולא יסבל השחיה בפצב קים ופצה עוצם
 חשמו אמרתי עליו סוד ה' ליראיו ועל זאת כונתו ופעשו היו רצינים שידל מחכמתו וישאב והאלהים לא נלנעת' לו לכאר פסוק
 זו דבר מדבריו ר"ל שיש בו הערה על ענין זאת החכמה ובארת' לו זה הסדר שהוא כולל מעשה בראשית' ואלה הכנות הטבע
 ומעשה מרכבה ר"ל חכמה האלהית אשר היא חכמה נעלמה נמשך לזה אדר"ל ולא במרכבה ביתר אלא כהיה חכם ומכין
 סדעתו ומצורף אל זה האופן אמר ז"ל אמר ל' ר' יוחנן לר' אליעזר תא ואנמך מעשה מרכבה אל אלהי לא קשאי ר"ל לא
 זקנתי ויש לי דחיתות הבחרות ולא אחשוך מחא"י על זאת החכמה נאמר יראת ה' היא אצור' ואשר ביאר הרב ר' אברהם בר'
 יצחק פרמון ספר ד' בספר הברית וז"ל כפ' יא על שבע החכמות נאמר והיה אמונת עתך חוסן ישועות חכמה ידעת יראת ה'
 היא אצור' אמונת רמז למספר עתך רמז לתכונה חסן רמז לתשכורת ישועה רמז נגנון כאמר' ועתה קח לי מנגן יהיה כנגן
 המנגן ותהי עקבי יד ה' חכמה רמז למדות ודעת רמז לטבע ויראת ה' היא אצור' רמז לחכמה האלהית כאמר' ז"ל אין מוסרין
 ראשי פרקים אלא לאב ב"ר והוא שלכו דואג בקרבן ה"ל שיהיה נכני וענין וירא המא' על זאת החכמה נאמר כי תועבת ה'
 נזון ואת ישרים סורו שצריך שיהיה אדם בתכלית היושר והשלימות בלסור זאת החכמה כמו שכתב המורה בחלק ראשון פרק
 ל"ד ומעשות מראשית שהיא חכמת הטבע דברים נפלאים מאד על סתר חיתם המדרגה כאמר' ז"ל ולא כמעשה בראשית בשנים
 והבואו פסוק זה לראוי' כי ישאל נא לימים ראשונים יהיה שואל ואין שנים שואלין' מעשה בראשית חקר בעולם האמצעי שהוא
 עולם הגלגלים כמו שביאר אייכסני' ראש חילוסונים שהגלגלים מטבע חמשי ונביל זה במעשה מרכבה כי הנה הארבע חיות
 האזנות כמעשה מרכבה פני אדם רופא אל כדור כוכבי תכונת שינוע סוד האור הרומה לאדם נזוד' באדם להיותו נצב הקומה

הקדמת הראב"ד וז'

פני אריה רומן אל גלגל המזלות שיניע יסוד העפר שיגבר בארץ והוא בעל רביעית וצורתו כצורת מהצב הרובץ פני שמי
ורומן אל גלגל החמה שיניע יסוד האש ועוד השור נוסה לאודם בעבור שיגבר בו ר"ל בחצוני בחנות העור : פני נשר רומן
לגלגל הירח שיניע יסוד המים אשר כתבו הכמי הסהקר שכח הירח יורה על הקרירות והלחות ויסוד הכים קר ולח וזה היסוד
יגבר בעוף כאמרו ז"ל העוף מן הרקק נברא לכך היכשרו בסמן אחד ולכן נקרא מעשה מרכבה המראה שראה והוקאל הנביא
ע"ה שהוא כרמות מרכבה שהיא בארבע בהבות כמו שנאמר ותעלה ותצא מרכבה כמזכרים בשם מאיז כסף וסוס בהשמים
ומאז וכן ברמות זאת המרכבה בארבע היות וארבע אופנים ונפול שם ככא בגלגלים ונאמר השמים ככאי ומרכבה ככאי
וזה ארז"ל במסכת תלמוד עד וארא כעין החשם"ל מסרין ראשי פרקים עכ"ל הרב ר' אברהם בר' יצחק כרמון כפרד"ר :
אמר משה בוטאדיליו מאל יד לי הנאה ברברי זה הרב כי כל זה נקשר ברכמת הקבלה ודע וזה רכמת הפילוסופיא
האלהית נעולה בספתה הקבלה וגי' חכמת התכונה ומי שהרעיל בהרעילו ישיג בהשגתו ויכיר האמת מן העקר
כאופן דברתי כי היי ראשי לא הנחתי שים ספר מזאת ההכמה שלא חקרתי לכן לא נתיי דברי אלא למי שנהפלאך בשרשי
הקבלה ובוזה האופן לא ימצא שום צירוף שלא רכותיו ומי שירצה לית כאישי הפרד"ס צריך רעשית מעשיו ע"ד העיוות
ולהר"ם וצריך לשמור התנאים שנמסרו לו מרבו ואז יושפע מקור האברה והינה בקרבו אבר חין מאת הנקודה לא ישיג גליו
חשבינה כי האור הבהיר מעולם הנה אלא על מי שהענוה היתה לו לבנה והיה סוד והאיש משה ענו מאד לכל האדם ועל
אין המעלות גדולות ירה ויפזר הכים באספקלקיא הכאירה והמבהיקת בהרה כי כשיירש האדם בדת הענוה ירחקו ממנו
מיני מדות מגנות כמו הליצינו ונסות הרוח ולה"ר ושאר מיני פחותו נמצא שהוא כול"ת מיני שלמיית הכים ולפיכך שבה הנביא
ע"ה מרד המשיח בסתר הענוה כמו שאמר וזכריל הוא עני ורוכב על חמור וחרגו נחל כי עני כמו עניי כ"ל לא יתכן שיהיה
עני שהרי כל העולם יהיה ברשותו אלא למדת הענוה ירכב על חמור וא"כ יש על האדם שישהדל להשלים נפשו זה היסוד
הגביר לשמור וכשיעשה בהפך זה לא יקשם מעשות עבירות כי עבירה גוררת עבירה ונמצאת דרך הגבירה נשתהה כסאמר
ההבם דרך המדות ישחית הדרך הגבוהה כמו שישדה הרבש במים מהלענה א"כ העלמה ראוי שתהיה :

אמר

משה בוטאדיליו רבים חטאו חטא מוסר ולכן קללו בנטיעות ובה עליהם רבות דעות והנה כתב ארסטו
שהוא ראש הפילוסופים והוא לסגור במחמרי המוסר המשובחים והיפים מי ששרה היסוד ועצד ה' יחנך
ופצל פעליו ויהי עמו כשחרון שיהיה אזהב האל אזהב צור שיהיה האל אזהב רלית ויהיה השכל וישמרהו וישיעוהו
וייטיב עליו כאלוהים כי כל דבר ישמח בדומה לו ויבקש לעשות רצונו והאל הוא חי והחכם והשכל עכ"ל הפ' לוסקי :
ולמדה זה המחמר חין לי סוף : והני השלכת מעלי מדת הגוה והלכתי בדרך הענוה ולא רלית לגלות הסהרים :
כל זמן המ ועד שהייתי נקשר בקשרים : ואפילו יפסקו אלי כל ממין שבעולם לא אביתי לגלות : וכוונתי היתה רלויה
לעשות רצון אלוני מורי ר' יעקב ספרד"י ז"ל שסגן במשכן התהלות והואיל ועבר הזמן מרשותו יש לי כח מיומן
לגלות סתר דבר : אל חכם וגבר : ועס כל זה יש עלי תנאים אחרים להשלים ואפ' לו בחלק אלפי אלפים ידעו זה נא
אגלה אכל אעלים והמיתה תעבור עלי : אעשה מה שזוה אלוני מורי עלי וכוולס זה עצמתי יהיו מנוגלגין בדרו כיון
עצמות יהודה א"פ מ' לו ת עלת לאבד עולם הבא בזביל עולם החמורה ולכן לגלות הסוד לבי לא דב' לא ע רת' על
מיתיו ולא שכתתי ואם חקבר גא' אהי עובר והנה כתב ראש הפילוסוף בפרוש נבוא ונחזיק טובה למלמדנו : שהולידו
את נפשוהינו יותר מאבותינו שהולידו את גופוהינו א"כ הרב הגדול עמל הימיני אלוני מורי ורדוני ר' יעקב
הספרד"י ז"ל הכים ע"י שלא לגלות סוד הכמוס בחוך לבי ולא אמן הולדו וכעבודה לא סרת אבל דרסו
ומלווהו שמרתי והעולם לא אסור והלדת נעול וחחוס וגלור וזוה האופן אהיה ויכח לקיי העולם הזה שהוא עולם
הנפשות ואהיה עם השכינה להיות בשמחה ובששון וטובות אלהיות בשמחות הקדושות ואפילו לבני היוצא מחולי לא
אסור לו מפחיתות ואת החכמה אם אכיר בעצמותו שיהיה חוך מואת הענוה הרשומה ולכן אמר אפלטון אל המכרן
החכמה למי שאני יודע מעלתה כי החכמה יקרה מפנינים וראש הפילוסוף אמר גם כן אל חכמי היוג' אל המכרן
החכמה למי שאינו ראוי לה פן תחמסו כוונתו לימרי שלא תחמסו : כמו פן חסוב אחי'ני שמה וזה כי כשהחכם
תלמד החכמה למי שאינו הנון לה הוא חומס החכמה ומשחיתה במאמר שלמה המלך ע"ה בלוגי כסיל אל הדבר פן
יבו לשכל חכין והואיל ורואה אני זה האיש מוכתר בכתר המעלה אחרתי וללבי גליתי לתת מתיד ואת החכמה מוטל
עליך ורליתי לגלות לו ככשי דרחמנא והרי ארז"ל גוי העוסק בתורה הרי הוא ככהן גדול שלפני לפני פנה

הקדמת בני המחבר

פירכי מקדם מרים מראשון מאז מעילים מה מחוק מי מקורך. מר מדלי מרומה מועף מעט מזין מהוק מדבש מעלני מלכים מן מאכליך האלהים אשרי אדם אמלתו אפרתו אורונו אורתו איילותיך אזור הפיכך : כל אלה מכרו מר לחבורי אבי הגאון וזלה"ה הממלא בתינו דעה והשכל בנגלה ופזונה בנסתר ורחבה וגסבה החכמה והמדת והתרבה הדעת בתוך רחובות יום ליום יביטו שם רוקח אשר על ראש גיא שמנס מווקקים למשחה בהן מבין עס תלמוד ושמן ששון פקוח אוני מרש ותמלא מחשבי ארץ אור יקרות ואל העם יאמר ראו נא כי אורי עיני ואשר לא שם לבו לא שם אורחותיו להתאבק בעפר רגליו ועשה שקר בנפשו והחברך בלבבו לאמר עשרת מצאתי אין לי די לי שפעמוד בשלי ולי יהושיע לא תכל הארץ חלקת אמריו לא חוכל שאתי לא כחלק חלק יעקב ולא בהבלי פלפולס חבלי נחלתו זה העם בחיר ה' ראשית תבואתו ובקרב קדושים יניץ ופרח כוית נחתו ואורו על כנפות הארץ • גכהה גלגל חמה חשכה גלשמש בלאתו זה האיש אשר בחר בו ה' הוא הקדוש המניח בקדושתו לעם ה' כאשר היה בחיים חיותם גם במנוחתו • מי זה ערב את לבו לבוא עד תכונתו בפרש שלי וט עננו עליו : ויביאהו עד תכונתו ויראהו ה' איצרו הטוב ומטמוני מסתרים אשר בשמים ממעל וכל טוב אלוניו אשר בהררי הקדש יסודתו מאחי פני כסאו מחניק בתומתו • ביראתו ובחכמתו לקח לו קרני הוד באמונתו לקח ממנות באלים מבית גנוי המלך להשקופו עלר ה' כרועה עלרן לאן מרשיח להודיע לבני האדם טעמי מורה מלות ויגד להם בריתו בעבור ישמרו חקיו על פניהם תהיה יראתו טעמו נא כראו קלות דרכו וקודש בביאוריו לספר הקדוש זה שם ימנה דקת ה' וקושר כתרים לקינו משמיט קול תהילתו ואת יקר הפארת גדולתו ופי יפעת חכמת הביטו אשר חכמים ינידו בביאוריהם כלם כמכם בכמה מקופץ עמדי תמהים ואח גל אכן מוכנת מפי הבאר פקח עיניך הקורא עין בעין יראה דבר ה' אמו כאשר ידבר איש את רעיו דברי מורה וכל דברי אגמים ותורות במרכולתו • אשרי אנוס יחזיק הקדמתו לחכמת האמתים הנמצאים בבאורי לספר זה והיה מקור נפתח להבין מאמרים עמוקים בסמרי הוהר : דברי בני המחבר

בשרשים ושתים נתיבות פליאות חכמה נהיך אתה לדעת שכל מה שברא הקב"ה בעולמו כלנלו ברא באדם שנאמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וכל זה כדי שיתבונן מחור שנאמר ואת עורי נקפו זאת ומכשרי אחו' אלהו פי' האברים אשר נסדרו אחר עורי ונחקקו : זאת ר"ל העטרה עד שכל פרטיה וכלליה נחקקו באדם : ולכן מכשרי אחוה אלוה : וכבר ביארנו לעיל שהיו"ד היא גולם בלי צורה

בשרשים ושתים נתיבות פליאות חכמה חקק יה יהוה צבאות אלהי ישראל אלהים חיים ונצח עולם אל שדי רחום וחנון רם וגשא שוכן עד מרום וקדוש שמו וברא את עולמו בשלשה ספרים בספר וספר סיפור :

בשרשים ושתים נתיבות פליאות חכמה נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וכל זה כדי שיתבונן מחור שנאמר ואת עורי נקפו זאת ומכשרי אחו' אלהו פי' האברים אשר נסדרו אחר עורי ונחקקו : זאת ר"ל העטרה עד שכל פרטיה וכלליה נחקקו באדם : ולכן מכשרי אחוה אלוה : וכבר ביארנו לעיל שהיו"ד היא גולם בלי צורה

והיא החכמה נל"ס בני' חכמה : ולכך כשם שהחכמה העליונה היא ראשית כל הנמצאים ואחריה הכל והיא בכל

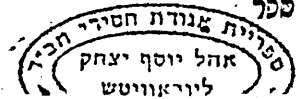
ל"ב אלקים דמעשה בראשית של ששת ימים עד ויכולו ושלשה אלקים שבויכלו כי הן שלשה ספירות דלקמן ונקראים

פירוש הרמב"ן ז"ל ר' אליעזר מגרמישא ז"ל רבינו סעדי' גאון ז"ל

בשרשים ושתים וכו' פי' צב' רמו אין סוף כי צבח א"ם מליאות רום מעלה שממנה אנולות החכמה ומן החכמה ל"ב נתיבות נעלמות : ולפי שהן נמשכות בחכמה מרום מעלה מא"ם נקראים פליאות מלשון כי יפלא דמחגרגמין ארי יתכסי ולפי שיש הפרש בין נתיב לנתיב נקראים כמו כן פליאות שהוא מלשון כי יפליא לנדור שהוא מלשון הפרשה וכל נתיב ונתיב ימשוך מן החכמה עד שהוא מגיע להראות כל נתיב ונתיב בדינה כד"א ומשך חכמה מפנינים * חקק וכו' כח עלת העלות אין סוף שממנו הכתר העליון רוב מעלה והחכמה חקק והמליא כח סבה שנקראת גו"ד ה"א שהוא דכח הויות ומכח בינה המליא כל הצנין שהוא נקרא דעת בני' הספרים בני' שמות הנקראים מקומו של שם שהם כלול

בשרשים ושתים נתיבות וכו' פליאות מכוסות ד"א אתה עשית את הכל לא יפלא ממך כל דבר חכמה : בחכמה יסד ארץ מי יספר גבורות ה' : ידוד פי' ה"ה הו"ה יה"ה פי' כי בי"ה ה' צור עולמים : ואמרין דמעשה בראשית דמרכבה באלו וא"ו אותיות ברא הקב"ה שמים וארץ וקנ"ו עולמים כמנין עולמים העו"ה ב' ברא ביו"ד והעו"ה ב"ה א' אלדי ישראל והלא לא נבראו ישראל אלא מחשבתן של ישראל קדמה לכל שנאמר בראשית ברא ואין ראשית אלא ישראל : שדי פי' שאמר לעולם די הזכיר יו"ד שמות כנגד יו"ד מאמרות : בספר פי' כתב גולם האות ספר פי' מנין כמו אחרי הכפר אשר הכפרם דוד אביו : וספר פי' דבור כן קבל החסיד מאביו זר' שכתב פי' ספר אחד אח"כ ספר שני בני' כפר"ת

בשרשים ושתים וכו' פי' יו"ד ספירות וכו' אותיות ולקמן אפשר להו ליו"ד ספירות בפרק זה : חקק יה יהוה צבאות אלהי ישראל אלהים חיים וכו' פר"ס השמות האלה יה יהוה יהוה יהוה בשני שמות אלו ברא ב' עולמות שנאמר כי בי"ה ה' צור עולמים זר העולמים שנים העו"ה וכו' הב' כי שמו אות' שמות הו"ה הו"ה יוד משמע נ' לשונות להבא ולשעבר והוה כנגד ג' ק' ק' ק' : וכן חקנו חכמים לומר בסדר קדושה קדיש בשמי מרומא וכו' כמו שמפור' במשנת מרכבה פרש"י עליו ענינו שברא לוי'ן ומעון להללו ולשבחן שש' קדיש על ארעא עובד גבורתי' הם הנסים שעושה לנו בכל יום וזה שאנו אומרים בכל יום וקדש את שמך בעולמך על מקדישי שמך : לבאות כלומר אות הוא לבאותיו

ונקראים אלקים לפי שבהם נגזרו דעותיהם
ולפיכך נק' בטיעא קדשא דקדושתא שבה מדל
משחחודא הכל כח' בוהר וכן בעולם מחילתן
ברוח ומחששין במים ומחששין לו קנאות העולם :
נת בות שבמים עוים נתיבה ועיקרן הן במים שהם
מחיה ונקראת מש' עוים שבו בו' ולפי שבו כ"כ אותיות
שבהן ב' פעמים ל"א כמה שחוב לקמן יפרק ב' והן
מני נתיב והן במעין ר"ב פעמים א"ה לפי שבכל
נקראין א"ה כידוע : סליאות לפי שמדבר עכש
בכת"ר והוא נקרא פלא כידוע וכן אמרו בחופלא מתד
והן כלן מופלא בתכלית ההעלם ומהחכמה מחילין
להתפרש ונבואה להתחלק ובחכמה נקראין נתיבות
כמ"ש ובמים וכו' והן בעולם סתומים ברוח המתפשטים
במים ובאדם הן סתומין באורא דטולגתא ומתפשטין
במות והן בשם סתומים בקוץ של
יו"ד ומתפרשין ביו"ד חכמה הוא
יו"ד שבשם שנק' גולם שמוכן לקבל
צורת כל האותיות וכן החכמה הוא
מוכן לכל הנבראים כמ"ש כולם
בחכמה עשית' וחכמה גימטריא
גלם כמנין ע"ב השני מד' ע"ב שהוא
ס"ג עם עשר אותיות הפשוטים
ולפי שבו גל"ע כו' וכשם ס"ג וכן
אמרו בס"ג נברא עולם וצטולם
המים הוא מוכן לכל צורה וכן אין
דבר בלא מים ובאדם החכמה הוא
מה שבשכלו להשיג לכל דבר והוא
מוכן להשיג כל דבר ומתפרש בבינה
שהוא מליץ בשכלו : איך להשיג
הדבר והוא בכל דבר ודבר השנה

ולקחת הכל ואלו הפסוקים שיחלף בלעדיהם דבר
הנבדל בן ה"ד הוא ראשית כל הנמצאים ואחרית
הנמצאות בן : ואלו להחלף בלעדיהם אות מציאות
הקודם ודמיונה באלים הראש שנאמר למות כתרזה
הם פלגו תלמעלה וכשם שהעולם הוא מקבל כל מיני
צורות קדמויות הגלם האנוש המקבל כל מיני חקיקו'
וכשם שהעולם ראשית קבולו הם ד' מקומות לד'
איכות בן היו"ד הוא קבלה ד' מקומות בנוד ד'
איכות וכשם שהעולם הוא מקיף לו מחוץ לרקיע
כעין הקרח הנורא בן היו"ד הוא מקיף לו שמהל דקה
למחל והוא לבוש וחשמל לכל הנמצאים וכן באלים מקיף
לד' איכות אשר במוחו בד' חלדיו מרכבו שמהל
דקה למחל ובה מונה המוח והוא כוד שני ג'רומי' יש
למוח שדמא העליון שבהם דבוק לעלם הנולגת
והכ'

הר"א מנרמישא ז"ל

דבינו סערי גאון ז"ל

ספר ג' ה"ו ח"ט ל"ג ס"ע ז"ק
וכל דמיונה ומה מנכרה באל' ומה
מבשרת בנא' שלמעלה הימנה :

פירוש הרמב"ן ז"ל

כלולי' בו דספר וספר וספור ג'
אותיות של שם יו"ד ה"א וא"ו שהכל
כלול בו עד אין סוף מתחד
מאמרו המהוה שהוא א"ה - וכו'
לשלושה כי ביה יצור עולמי' ביה
שלוש' ושתים כשהפך ב' אותיות
של י"ה

שאלן כל צבאותיו יכולין לראותו רק
צאות שלו כלומר בכרוב המיוחד
שברא לאות על כסאו להיות שם
מכלל ישראל שר הוא על עמו
ישראל בכפי אלדים היים המהיים
את כל ההיים : ושלש נקראים
היים האלדים והמים ועץ ההיים :
אל שהוא חוק ואמין למקשים ערפו
נגדו ליפרע מהם ומיכן יצאו
כתלף שנה בו כי לא ישא לפשעם
אך הוא רחום והגון : שד' שהמלך
לעולם די - דם שהוא יושב ברומו
של עולם - גשם - שהוא גשם על כל
גשמים גשם בכבוד ועודל והפארת
והוא גשם וכובל כל בורועו בכת
בבורו מפלה ומטה דרך גשמים הם
למטה ומטה למעלה אכל הקב"ה
הוא למעלה ומטה למטה כהליית
דברו והוא למעלה שמה' נוטה לפון
על הכו תולה הרעל בלימה שכן
על שלכותו עד עז עלי סוף
והכלים

בפני עצמו ולפיכך הוא בבינה הנקרא יצירי
סתומים הל"ב נתיבות והחכמה פתח שבו מהפחית' והבינה יצירי' כו' וכן
הוא הכל בעולם ובאדם ודעת הוא השנות הדבר מתפשט אח"כ בנור"ף
כשפוסה אח"כ הדבר וכך אמרו דעת המתפשט והן ב' מיני דעת ידוע
והם ע"ב שמות ז' הם כנ' ספרים דלקמן וע' הכתרים הם שבעים שמות
הידועים שנקראו הפארת וכן ששמו בשם רבו והן שקראו שכל וחסכיל
ומושכל ומהם כולו כלול מן שכל ומשכיל וכן באדם קלת חללי' דעו לנגלת
שנים מלפניו וא' מאחוריו בנוד שניהם כידוע ונקרא חכמה בח מ"ה
שהוא שקי' דאילנא מלגא וכאם הוא מילוי דמלך דמ"ה דמ"ה לקמן
בארנה

בארכובה . כל"ב נתיבות הוא כלול באירא שהוא לחר
 שלכך נקרא פליאות כינל בשתחלוק . הוא"ו שבחור
 האל"ף לשמים שכל אמצעי הוא כלול בשנים י"ו
 למעלה י"ו למטה והנבעולם מים עליונים ומים תחתונים
 והן מים דכורין ומ"ן ובאדם ל"ב שנים י"ו למעלה
 י"ו למטה כי סוד החכמה הוא בחין . כידוע והוא בשם
 וי"ד והוא ת"ת דעתיק שהוא תחלשם בקד"א שהוא יו"ד
 וי"ו והוא שם ב"ן כי עתיק הוא מלכות עילוי וי"ו
 כשעלה הו"ו לבחר להשלים השם דחושבן הכתר כנ"ל
 כמ"ס והן יו"ד ה"א כמ"ס לקמן והם מילוי דמילוי עם
 הפשט כמו שיתבאר : חקק הוא החקיקה על לוח
 האותיות ועדיין הוא מחובר הכל וכולם הם כשעלם :
 ז"ה וכו' עד וקדוש הוא כולם הם כנוים לחכמה זו והם
 כ"ב נתיבות כנגד כ"ף בית אותיות : ועוד עשר מבאר
 הספר בסוף אלהי-הן וכו' שברא עולמו כמ"ס כולם
 בחכמה עשית ובני שפרים כמ"ס והם כלולים חלם
 חמ"ס וכפר וכפר וספור הן חכמה ובינה ודעת שכן
 נברא העולם כידוע והם ג' אה"מ שכן געשה חב"ד
 יכמ"ס לקמן והן כנש"ב . וכפר וכפר הן ח"ב שערין
 הוא בשכל לבד וסיפור הוא הדעת שמואל השכל מן
 הכח אל הפועל כמו הכיפור והן בשתי ידים ולשון ב'
 ידים מלישין ח"ב דל"א ולשון הוא הדעת שמואל חיד
 ונרון שהוא ח"ב והוא יסוד דעתיק כידוע שכל
 שלמעלה הוא דעת שלמעלה ובשתי הידים הן כל
 האותיות כיו אותיות הן ועוד א' בסופן להשלים
 לאל"ף כמ"ס נעוץ סופן כו' - הרי כ"ח ובהן נברא
 העולם לפיכך שיהא אלפי שני הווה . עלמא שהוא
 במנין אותיות הן ל"עס הא' שבהם נברא העולם שכל
 האותיות יולאים ממנה והוא מלכות שלעולם דלעילא .
 ואם תחשוב אותו למאות שהוא מספר הנדול יכיו-ששים
 רבוא אותיות לתורה וישראל והכ"ח אותיות הן בבי
 ידים כ"ד פרקין שלכן גק' יד' והן כמו שהי' לוחת
 סיפר הא' לשון שבו נקבעו כל האותיות לפרש שכל
 מכריע הוא כלול משניהם וידיהם הן בבהב' כמ"ס וביד
 כל אדם כו' והן כתב הלוחת ספר נק' בלשון ונדפדור
 ומאמר עשרה הדברות לישראל ולכן נקראו ספר . זק
 העולם נברא . בשתי ידים כמ"ס אף יד' יסדה ארץ וימינו כו' וכלשון כמ"ס בדבר ה' כו' וכו' אותיות
 כ"ח דמילוי המילוי יד' של י"ה ביד ימין של י"ה ביד שמאל כ"ח בן אותיות א"ב הן במלות כו' מילוי דמילוי
 של ה"א אחרונה הוא ככול כה"א ראשונה וי"ו שבסופה הוא שבאמצע המילוי של וי"ו שהוא אלף של אדני ששם

דבינו סער גאון ז"ל

ותכלית : וקדוש שמו שהוא קדוש וכל חשרתו קדושים
 אלו ואחרים קדוש קדוש קדוש : בשלשה ספרים פר"ס
 ג' מיני ספירות אה"מ אחת : והן שלש אותיות בדפי'
 א' בפולות שמים ב' בפשוטות שלישית : : וכו' בספר
 וכפר וכפר : בספר בינל לשון מנין שכל האותיות
 געשו במנין : ביון א"ק בכ"ר גל"ש : ח' עשירית לי' -
 י' עשירית לק' : וכן בכ"ר גל"ש : : וכן אב"ב עול אחד
 מן ה' שהוא האות השלישית נשים על אות ראשונה
 ונעשו שלשתן ג' פעמ' ב' ב' ב' : וכן בנ"ד שים אחד מן
 הד' על ה' ונעשו ג' ב' ג' : : אי נמי האות האמצעית
 מן ה' אותיות היא שלישית לנ' האותיות דלפחות
 וכן כלם : ספר היא בכתיבה שששה צורת האותיות
 שאין דומות זו לזו בכתיבתם וכן אפרש לקמן :

עשר

העולם נברא . בשתי ידים כמ"ס אף יד' יסדה ארץ וימינו כו' וכלשון כמ"ס בדבר ה' כו' וכו' אותיות
 כ"ח דמילוי המילוי יד' של י"ה ביד ימין של י"ה ביד שמאל כ"ח בן אותיות א"ב הן במלות כו' מילוי דמילוי
 של ה"א אחרונה הוא ככול כה"א ראשונה וי"ו שבסופה הוא שבאמצע המילוי של וי"ו שהוא אלף של אדני ששם

אש : פו' הזכיר הדק שביסודי אש : כי האש כולל
 גוונים הרבה דקים : והנה אותה החיה ממראה מתניו
 ולמעלה וממראה מתניו ולמעלה היא כמראה אש : ומן
 האש היא מתפשט וזהר וגוה. ומראה הגוה כדמות
 הקשת הוא מראה דמות כבוד ה' (עטרה) וז"ל ב'
 כי מן הרקיע העליון (תפארת ושמים) אשר ממעל לחיה
 מתפשטים מחנו נתיבות רבות אשר בהם ישולח כח
 ההרג' והשכל לכל אבר הראוי לו וזע כי לא ימלא שום
 הרגש ורצון וולת הנתיבות ההם ואם תדקדק במה
 שכתבתי הנה תמצא בו סוד ג' אמות אש ר"ל
 אייר : מים אש ולפיכך מוכרח הוא שיתפשט מהם
 ר"ל שיהיו הנתיבות נמשכות אחר השלש אמות לסוד
 בפולות : ולכן יתפשטו מהן נתיבות ר"ל צנורות :
 הצנור האחד הוא המתפשט מלד פני המצח לעמת ראש
 החוטם כי יש חקיקה ופיתוח בעצם הראש ר"ל ביו"ד אשר
 משם יצא הצנור עד הא"ף הנה החיה משלחת צנור
 להביא בו רוח ניחוח ליו"ב ריח מתערב באויר והחיות
 מכח החיה רצוא ושוב ומתערב בחיות כח הקטרת ונקשר
 ברוח אלדים חיים המרחק על פני המים ולכן נקרא זה
 השם ליו"ת ית' צנור של האויר ואצ"ת וזה לקיים
 והאונת למותיו ליו"ת ואם לא ית' צנור מלשון ונתן את
 הבית שפירשו חרבן : וזהו סוד חרש הרי הוא
 כשומע לכל דבריו ואם ירח מוטב ואם לאו ית' ליו"י
 לפיכך הקטורת מצטלת האף וכאשר יצא אותו נתיב
 מנקב העלם ויגיע לתחת החוטם אז יתחלק הנתיב
 לב'

 והל' בנתיבות הנ"ל : מפורש כל שם ושם בהראב"ד וז"ל והם מקומות התחלקם בגוף הנ"ל כי הם ג' פ' עשר שהן
 כ"ב תיקונים ג' ק' שהם נכללים במ"ם ועוד ב' צינורות מתקוין א' לב' ומב' לג' שנכללים הכל בה : וכן באוירא
 סתומה הכוללם בליק בעו"ה :

אופן ב' מהחסיד הר"א ז"ל

מ"א בשלשים ושמים וכו' הוא קו המדה משתתף לכל צינורה בעצמה וכ"צ צינורות ביניהם משתתף בו' והוא
 ביו"ד חכמה והוא כלול מנ' וזין קולא ונושא ושבילא וב' המהצרות ב' פרגודים : וכן בכל
 עולמום וספירות כי הכל נכלל בג' : וז"ש בשלשה ספרים : וכן אמר לקמן ספ"ן אלו הם עשרים ושמים כו' ועשה
 מהם שלשה ספרים וברא כו' והענין שהכל נחלק בג' כי אמ"ם נחלק בג' : וכן וז"ן כפולות וי"צ פשוטות כמ"ם
 שלשה כ"א כו' שבעה שלשה מול שלשה כו' ושנים עשר שלשה כו' הכל בשלשה (גם השבעה רבנות כ"א נכלל
 בשלשה כמשי"ת בסוף זה הפרק בירר שלשה) וכן עשר ספירות בשלשה דספירה ראשונה מקול ורוח ודבור וג"ה
 אמ"ם וששה כ"א מנ' אמ"ם כמשי"ת בירר שלשה אותיות ימן הפשוטות בסוד כנ"ל חמש בג"ל בירר שלשה אותיות
 כנ"ל

לִבִּי לְרִשְׁתִּי הָאֵל מְהֵרָה אֶל הָעֵינַן הַיָּמִינִי וְלִבִּי אֶל הָעֵינַן
 הַשְּׂמָאלִי כִּי הָאֵל וּבְאֶשֶׁר יֵצֵא מִן הַחִיָּה
 הַיָּמִינִי אֶל הָעֵינַן הַשְּׂמָאלִי לְגַד שְׂמָאל
 וְאֶל הָעֵינַן הַיָּמִינִי לְגַד יָמִין אִוִי הַנְּזוּרוֹת הֵן
 מְקִיפִין יִסְבִּיב כִּסָּא לְשֹׁכֵת עֲלֵיו כַּח שְׂכֵנִי
 הַרְגֵשׁ שֶׁל רֹאשׁוֹ עִי אֶל הָעֵינַן וְנִקְרָא
 רֹאשׁוֹ וְסוּדָה כִּי בִכְתּוּב הָאֵלֶּבן הַסְּפִיר אֶשֶׁר בְּעֵינַן אֶשֶׁר הֵיאָה
 לְמוֹת כִּסָּא לְשֹׁכֵת כַּח הַהֲרָגֶשׁ בְּאוֹתוֹ סְפִיר יִתְרָאֵה כֹל
 הַנְּזוּרוֹת בְּהַתְּלוּת אֵלֶיהֶן הָאֵל מִהֶמְאֻדוֹת כַּעֲדָךְ אֶשֶׁר נִרְאָה
 הַנְּזוּרוֹת בְּעֵינַן הַיָּמִינִי וְהֵנָּה לְמוֹת כְּבוֹד יְיָ עֵינֵינוּ אֶל
 הָאֵלֶּבן הַסְּפִיר אֶשֶׁר מִכָּא הַחִיָּה וְעַיִן הַנְּחִיב יִתְזַוֵּר וְאֵת
 הַנְּרָאֵה אֶל הַחִיָּה הַעֲלוּלָה וְהִנֵּה סוּד שְׂהִסּוֹת הֵיאָה
 נִחְשָׁב לְשׁוֹת אֶלֶל הַחֲרָשׁ נִחְשָׁב כְּשׁוֹת אִמָּם נִחְשָׁב כְּמֵת
 כִּי הַחִיָּה יִכְרָה מְעֻלֵּיו וְזִרְיָךְ אִתָּה לְדַעַת כִּי כֵּשֶׁם שְׂכֵל
 הַתְּנוּעָה יִתְחַסֵּם אֶל הַנְּמָלָה הַרְאֵשׁוֹן כֵּן כֹּל הַתְּנוּעוֹת
 שֶׁבְּאֵדָם כּוֹלֵן יִיחָסֵן אֶל הַכַּח הֵהוּא אֶשֶׁר בֵּין בִּי הַרְקִיעִי
 וְדַע שֶׁהַמוֹקֵדֶס שֶׁבְּמֹחַ הוּא בְּתַכְלִית הַדְּקוּי וְאִמָּנֵעִי מִמֶּנּוּ
 הוּא יִתָּר עַבֵּי וְהַחֲרִיטוֹ הוּא יִטְהַר אֶל כַּח הַלְמִיּוֹן וְכֵן
 הַנְּזוּרוֹת הַנִּמְשָׁכוֹת מֵאַחֲרֵי הַמּוֹחַ הֵם יִתָּר חֻקִּים וְלִכְן
 רְאוּיִים הֵם לְהִנֵּיעַ תְּנוּעוֹת וּלְפִיכָךְ יוֹלָא הַנְּחִיב שֵׁנִי מֵאַחֲרֵי
 הַמּוֹחַ אֶל שֵׁנִי הָעֵינִי כְּדֵי לְהִנֵּיעַ כִּפְיִי הַרְצוֹן וְהַנְּחִיב
 הֵן נִמְשָׁךְ מֵאַחֲרֵי הַמּוֹחַ וּמֵאַחֲרֵי הַנְּחִיב הַשֵּׁנִי וְלֹא קִלְט
 הַנְּחִיב הַשֵּׁנִיִּים אֶל הַלְשׁוֹן לֵאמֹר חוֹשׁ הַטַּעַם וְקִלְטוֹ
 יֵבֵא אֶל הַשֵּׁנִיִּים לֵאמֹר בְּכֵם חוֹשׁ הַמַּשְׁמַשׁ וְזִרְיָךְ אִתָּה
 לְדַעַת כִּי בְּדֹרוֹת הַיָּד אֶשֶׁר בְּלִשָּׁן יִקְוֵל בִּי הַטַּעַם עַל
 יְדֵי הַלְחוֹת שֶׁלְּחֹמֹת תִּבְלַע טַעַם מִן הַטַּעַם בְּלִשָּׁן אִל
 מִחוּק אִל מֵרִי אִל חֲמוֹץ אִל מֶלַח וְהַשְּׂמָנוּנוֹת וְהַחֲרִיפוֹת
 וְהַקְּבִילוֹת וְהַעֲפִילוֹת וְהַטַּעַם כִּי הַלְשׁוֹן הוּא לְדַבֵּר רֶךְ
 וְלִכְךָ

במלכות וְשֵׁם מוֹשֶׁה נֶרְ"ן וְכֵן הָיָה בְּרֵאשׁ וְכֵן וְצִוְיָהּ - וּבִשְׁנֵה הָיוּ וְרוּיָה וְקוּרָה - וְצִפּוֹלֶם בְּשָׁמִים וְהוּיָר וְהָרָךְ וְהַטְעִימִים נִעְלָמִים הֵן-בְּחֵלֶךְ וְהָיָה לְעֵלֶם בְּמוֹלֵלָה מִמֶּךְ - וְכֵן בְּהַתְּפַסְטוֹתוֹ בְּצִי"ל כֹּלל גִּ"ר בְּמִקְוֵרֵן נִעְלָמִים - וְכֵן בְּעוֹלֶם הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לֵה"ל שְׁלֹכֵן וְלֵה"ל נֹכַח-מִבְּרִיאת שָׁמַיִם כְּלוֹם בְּתוֹרָה כֹּחַ שֶׁ-בִּפְ"ו בְּרֵאשִׁית - וְכֵן בְּאֵלֶם הַגִּשְׁמָה נִעְלָמָה מֵהַד וְעִיקָר חֵיוָתוֹ שֶׁל הָאֵלֶם הוּא הִרְיוֹת וְהָיָה הָאֵלֶם הַמִּקְבֵּל שָׂכָר וְעוֹנָשׁ כִּידוּעַ וְהוּא הַמַּרְגִּישׁ וְהוּא כֹל בְּחֵיוָתוֹ וְחֻשׁוֹ וְהַגִּשְׁמָה הוּא הַשְׁכֵּל הַמְּלֵא-לֵה-לְאֵדֶם לַעֲמֵת וְהוּא מוֹלֵן שֶׁל הָאֵלֶם וְהַמְּלָאכִי כִידוּעַ - וְהוּא בְּשָׁמַיִם רַק נִיגוּנוֹת מַחְנוּנִים מִמֶּנּוּ כֹל הָאֵלֶם לְהַרְהִיבוֹ וְלִהְיוֹתוֹ - וְלִכֵּן נִשְׁמָה בְּאֵלֶם נִגַּד שָׁמַיִם בְּעוֹלָם וְהַתְּחַלֵּת אֵלֶם מִרְחוֹת וְהוּא עִיקְרוֹ וְכִלְתָּהּ הִרְיוֹת מֵאֵלֶם הוּא חַח - וְנִגְדָּו בְּעוֹלָם הָאֵלֶם שֶׁמִּמֶּנּוּ הִי הָאֵלֶם וְהִיא לֵהתְקַיֵּים בְּלֵחוֹ אִפִּי"ל רַעֲמָה וְנִקְרָא גִ"כ הִרְיוֹת וְכֵן הַנִּקְוֹלוֹת בְּחֵיוָתוֹת שֶׁלָּתֶם אֵין תְּנוּעָה לְאֻחֵיוֹת כְּגוֹסִיס בְּלֵא רֹחַ - וְלִכֵּן בְּשֵׁנִה הַתְּחַלְתוֹ הַעִיקָרִי מַחֲשֵׁי שְׂהוּא

ולא שום הוי"ו ונ"ס אם בזה שום בריה לחקור על מציאות
 החכמה איך היא באל"ף החיים המיוחדת לל"ע לא
 יוכל להגיע לאמתות מציאותו כי החיה (נפש) היא
 מיוחדת לל"ע כסוד נפש רוח נשמה וחייה ולפיכך
 ארץ של כ"ע נקרא ארץ החיים ואפילו החיה שהיא של
 ובה לדורש החכמה מאיך החיים לא יגיע לאמתות
 מציאותה : מהם אומר לא כי היא פ"א אם לא לחקור
 על מהות החכמה איך ערכה ככ"ע מחוץ : מהם של
 כ"ע לא נוכל להגיע כי ההכנס מעיד על עלמו כי אין
 השגחה זו ר"ל כי אין השג"ה ערכה ככ"ע אם כן איך יוכל
 המשיג להשיגה מחוץ ההכנס וההכנס דומה לנ"י ראשי
 השור במעשה בראשית פי' פני אדם כפי' ארליה פני
 נשר והנה בנתיבות בראשי סוד ההכנס ומהותו ואם נבוא
 לחקור מה שנוסף מכ"ע לידע איך ערך החכמה ככ"ע
 עדיין לא נוכל להגיע למציאותה כי הנה יס החכמה הוא
 יס שאין לו סוף אע"כ מעיד על עלמו שאין עמו ערכה
 א"כ איך נוכל להגיע למציאות חקירתה : לא יותן סגור
 תחילה

עשר מועדים שכתורה כו' וחוס כו' ושבע יחדשים
 בנפש ראש כו' השולל הכלל והכללי לחיכום ראשית
 מליך והקבצים והמכונים (ובדורות נבואה וזו' ורועים)
 וי"ד ששמים ועש"ס עשרה שלישים והכתובים פסוקים
 גדעונים : וי"ד וי"ד ג' יסודות שבו אשכנז : ג' חכמה וכו'
 וי"ד חכמים וע"ס יסודות פנימי וכן הוא ככ"ד י"ד חכמה
 דומה ע"ס תורה ודבר : וחומר ג' יסודות ודבר : חלילה
 שמונה ואח"כ חומר ודבר העפר שכלים בלתי נגזרים
 כמו הפה שאינה אלא א"י ככ"ד י"ד עמוקין וק"י ע"ס נקודות
 הפנימיות וי"ד גבולין ועש"ס ה"ל הן : דומם ופסל דבר
 והוא נפסם חבל אינה נפסם בלתי ועליה ג' נפשות של
 צח"מ : וכן ג' נפשות שעל גבי הכתר דלא אחידה
 שהן נעלמות מאוד : וכן הוא י"ג ובאמת אין אלא י"ס
 ע"ס של פנימיות של ע"ס ה"ל שכל א"י יש קנייני
 המקיימן וכן י"ג של הטעמים שבה י"ג נהוג אחברו
 עלמא ככ"ל : וכ"ה בע"ר שנפסם הוא לעולם כ"ב וברות
 עשר ובנשמה י"ג : וכן בספירות וכן בכח"ב טעמים
 ונקודות ואותיות וספר יצירה הוסד על אחרון ונקודות
 לכל לכן מחיל כל"ב כו' ולכן הדבור אין בהם : וכ"ה

במשכן דמות העולם ע"ס ט' כלים נפ"ג והמשכן וכ"ד ק"ק ויהיכל ומלך הכולל הכל ומורה והשולחן וכן בכל
 מלוא חסד ג' ברכות של ק"ש : ג' נ"ר ואחרונות עם ברכת המינין שהיא היכל הקודש כתר דנוקבא וי"ב חלשות
 וכן בתפילין ג' ברכות וי"ב תפילות : וכן בציצית ג' חושים : ובקדוש ג' דרכים : וזו' ברכות וי"ב מתנות
 שנגנן ששון כו' : וכ"ה בחסד עמדה ק' וי"ג ברכות וי"ב חלשות שהן י"ב מתנות וכ"ה בכל מלוא ומלוא
 וכל

הרמ"ב זל

רמ"ב וכן ורא ראשית לו במשה יספרו כי מר"ע נסתכל באספקלריאה המצירה וראה ראשית לו ולכן זכה לו לתורה הכל
 בונה אצלם עכ"ל הרמב"ן זל : ואלו שלשים ושתיים נתיבות ר"ל בדרוכים וענינים כמו שיבאר לקמן מה הם ה"ל
 נתיבות חכמה ולקמן מנה אותם : אי נמי פליאות חכמה ר"ל חכמה מופלאה שאין כמותה ורמן לזה התחילה התורה בכ'
 והשלימה בל' הנה יש כאן שלשים ושתיים ורמן לזה הענין הנפלא אמר המשורר ע"ה משפטים בל' ידעום : ועל זה הסוד
 המסתור באה מצות לולב ר"ל ל"ב וזה המלך הגדול והוא באמצע הברית חמש סבא וחמש סבא והוא כרית
 והוא משכן השכל והבינה ועל זה הסוד הנבחר אמרה התורה הקדושה שמעו כי אמתה' בקרב העם הזה :
אמר משה בנחיל המחר : הנה נא והאלתי לרבר וסודות מופלאים אגלה לפניה עין והכל שנחברתני עמו כי הוא לכל
 דבר שכתובה מופלא החכמה היא תחת מעלת הכת' העליון והעליון הוא הגליל הכל והוא יסוד הכל בערעות
 והוא הנקרא בשם אל"ף והוא סוד האלף לך שלמה כי האל"ף הוא רומן אל האה' הפשוט בכוליות הפשוטות הנקרא בשם
 יחיד במאמר בעל הכותב בבואר שיר השירים וי"ל אל"ף הנו"ן אל שכן ית' כי תא' ראשו עש"ו כצורת יו"ד והק' האמצעי
 הוצתה וזהו גל כצורת וי"ד ומספר ג' אותיות אלו כ"ו במספר וזהו ועל זה רמז שלמה ע"ה בספר שיר השירים שהוא קדש
 השם כמספר דור צוארד כנו לתלפיות אלף חמין תלוי עליו כל שלטי הנבחרים והאל"ף פלא מלשון כי יפלא ומתרגמין אר'
 זכמי במספר וספר וספר וספר השם ית' אין שום אדם יוכל לצייר הא"ך הם במקור ועל כן נקרא מגדל הפורה באור והוא
 ואין כל בריה יכולה לחשינו כי בשם שהיא עצמה האדם אינו משוג אלא השליכה לא החיוב ואין השגת שלימה אלא
 בתייב ובוו הסוד נאמר נרא מהלות עש"ו פלא : ועל זה רמז רז"ל באמרם במופלא ספך אל תחקור אין לך עסק בנסתרות
 ושם

וּבְכָל אֲחֵר וְאֲחֵר : וּבְכָל פֶּרֶעַ וּפְרֶעֶה : וְלִכָּבֶד נְתִיבוֹת הַן הַחַיּוֹת וְהַן הַחֲלוּצִים יִהְיֶה וּנְפִיג שֵׁט - לְנוֹק מִתְחַבְּרֵן בִּי חֲלָל כֹּלֵל כִּי יִתְחַוֶּן : יִהְיֶה שִׁמְמָה יֵאָדָּה שִׁבְרָהּ אֶת הָעוֹלָם וְזֶה נֶחֱסֵה הַתּוֹרָה תְּחִילָתָהּ וְסוֹפָהּ וּבֶן הָעוֹלָם אֲלֵקִים לְדִרְאִשִּׁית : וְהַכֵּל בְּשֵׁם הַמְּוֹחֵל כִּי מִסְכַּר הַפְּשׁוּט עִם הַקּוֹץ וְהַכִּנְגֵּל הִ' כְּפֹלּוֹת וְעִם הֵן לְשִׁמָּה מִפְּרָשׁ וְהַתְּחַלְקוֹת וְיִדְּ בְּנֵה הִ' חֲבִיג הִ' בְּנִיה שֶׁהֵן עֲמוּלֵי שֵׁשׁ וְפָרְקִין וְכֵן בִּחֲבִיג וְחֵלֶל בְּתוֹמֵה' בְּהִיכֵל הַקּוֹדֵשׁ בְּחֵלְעוֹ וְקִבֵּץ חֲנִי' לִנְהַי' וְשֵׁם אֲלִילוֹתָהּ וּמְקוֹמָהּ בִּי וְיִינִי יְדוּעִים בְּתִי' וְזֶה לִכָּבֶד וְגִשְׁתִּי הִ' לִיחַ לְנִקְוִדִין בְּחֵתוֹן קִמֵּץ וְכו' וְכִי אֲחֵתוֹן (יִזְכֵּן ג') שְׁמוֹת הַמִּצְוֹת וְכֹלֵלִין הַכֵּל וְהֵן בְּסוֹד אֲמֵ"שׁ בְּמִלּוּאן לִב' וְעִם שֵׁם ס' הִ' הִ' מִכָּבֶד וְהֵן יוֹד אֲמִירָן וְכִי אֲלֵקִי נִבְרָה הָעוֹלָם וְהֵן לִשֵּׁם מִכָּבֶד וְעִי' הִ' הִ' עִם מִשְׁרָק וְהֵן עִי' לְדוֹדִין וְיִינִין כו' וְכֵן הֵן עִי' לְדֹתֵי הִ' עִי' יִכָּבֶד לְמַגֵּל פֶּךְ וְכו' שֵׁם וְכִי לְסִלְקִין בְּחֵיבָה וְהֵן עִי' פָּרְקִי הַמִּרְכָּב נִי' הִ' יוֹדֵעִי' יִרְאֵשׁ וְעִינִים וְכִי וְכִי פָּרְקִין אֲחֵרִיהִ' כו' וְכִי לְדֹתֵי הִ' הִ' בְּנִקְוִדִין שֶׁל עִי' אֲחֵתוֹן הֵן לִי וּמִסְפָּר וְתִכָּבֶד בְּסוֹד יִתְרֵד חֲכָמָה שְׁלֵמָה כו' שֵׁם הַנִּקְוִדִין בְּמִסְפָּר בְּסוֹד

בְּמִשְׁרָאוֹת כִּפְרָאוֹת לְחֲכָמָה עִילָה וְכִשְׁהִי בְּשִׁלּוֹמָה לִירְחָא כו' הַנִּקְוִדִין וְאֵל וְתִרְבֵּי וְכו' וְכִי הֵן לִכָּבֶד עִי' עִי' אֲמִירָן לְדִרְאִשִּׁית וְשֵׁם לְמַנְיָסָר עַל הַגִּשְׁמִים הִ' חִי' נִקְוִדִין כִּי הַשּׁוֹרֵק ג' כִּי ג' נִקְוִדִין וְנִקְוִדָה עִשִּׁירִית כְּפֹל בְּכִי' מִ' וְנִעֲלֵם וְהִ' נִתִּיב הַרְאָשׁוֹן לֹא יִדְעוּ עִי' : וְזֶה רִכְבֵּי כו' אֲלֵפִי שְׁנָאן וְלִפִּי פֶשׁוּטוֹ רִכְבֵּי הִ' לִכָּבֶד אֲלֵפִי מִרְכְּבוֹת וְהִ' אֲחֵתֵי רִכְבֵּי לְנִקְוִדוֹת וְהִ' עִם הַעֲטָמִים כִּי' . וְכִי אֲמֵלֵךְ כֹּלֵל בְּעֵשֶׂר וְחֵלֶל שֶׁהִ' חֵן שֶׁהִ' לְכָךְ בִּלְחִין

הַרְמָב ז"ל

וְשֵׁמוֹ שְׁהוּא אֲחִי יוֹרָה בִּזָּה כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הֶרֶב ר' אֶהְרֵן הַמְּקוֹבֵל הַגָּדוֹל רֹאשׁ יִשְׁיִבוֹת בְּבֵל בְּסִפְרֵי הַנִּקְוִדִין וּמִלְחָה עַל לְשׁוֹנוֹ סִפְרֵי וּסְפֹר וּסְפָר בְּעֵצֵם הַשֵּׁם ית' אֵין שׁוֹם אֲדָם יִכּוֹל כָּל יִכְלֹתוֹ לְחַשֵּׁב בְּמַחְשַׁב אֲמִתִּי הֵיחָךְ הַנּוֹרָה בְּחִקּוֹ וּבְעֵצָמוֹ לִכֵּן מִזֹּאת הַסְנוּלָה הַסְנוּלָה אֲצִלָּה קִמְוִין פִּיךְ - מִלְרִבֵּר וְאֵל זֶה הַסּוֹד הַנִּפְלָא נִקְוִדָה מִלֵּת אֶחָד שְׁהִיא בְּפִסּוֹק שִׁמְעֵי וְיִשְׂרָאֵל יוֹדִי אֲלֵדִינִי יוֹדִי אֲחִי'ר בְּסִנֵּי וְקִמְוִין כְּאִשֶּׁר נִמְצָא בְּסִפְרֵי מִדְּרוֹק יִרְשָׁלַי עִי' בְּעַל הַכּוֹתֵב בְּבִיאוֹר שִׁיר הַשִּׁירִים : וְהוּי' שְׁהִיא חֲתֵר מִלְמַעֲלָה שְׁהוּא כְּמוֹ תַּג בְּאֵלֶיךָ יִעֲלֶה בְּסוֹד הַמִּסְפָּר עִי' וְהוּן הַאֲמִצְעִי שְׁהוּא וְיִי יִעֲלֶה שֶׁשָּׁה וְהִרְגֵּל הָאֲחֵרִין שְׁהוּא יוֹדִי יִעֲלֶה נִי' עִשְׂרֵה זֶה לְרִמּוֹן הַתְּקִשְׁרוֹת עִשְׂרֵי סְפִירוֹת שֶׁשׁ צִלְעוֹת עִשְׂרֵה הַדְּבָרוֹת שֶׁבָּהֶם נִמְצָאוּ תְּרִיג מִצּוֹת כְּאִשֶּׁר בִּיאוֹר בְּסִפְרֵי רִבִּי סְעִרִיָּה נָאֻן וְהוּא כוֹר כִּי אֲחֵתֵי וְרִמּוֹן לִזֶּה בִּיךְ יִשְׂרָאֵל ר' לִכָּבֶד אֲחֵתֵי שֶׁהֵם כְּמִנִּין בִּיךְ יִשְׁפִיעַ יִשְׂרָאֵל וְהוּי' הוּא רִמּוֹנוֹת כְּאִשֶּׁר כָּתַב הֶרֶב הַמְּקוֹבֵל הַגָּדוֹל ר' אֶהְרֵן רֹאשׁ יִשְׁבִּי' בְּבֵל בְּסִפְרֵי הַנִּקְרָא סִפְרֵי הַפֶּרֶס וְזִל יוֹדִי רִמּוֹנוֹת וְאֵין רִמּוֹנוֹת אֲלֵא בְּרִיִּים עַל כֵּן כָּתַב מֹשֶׁה רִבִּינוֹ עִי' כִּי אֲשֶׁר אֵל שְׁמִים יִדִּי אֲמַרְתִּי הוּא אֲנִי לְעוֹלָם וְאֲרִזֵּל בְּמִדְר' אֵל תִּקְרִי יִדִּי אֲלֵא יוֹדִי וְהוּאֵל שְׁאִנִּי חִי לְעוֹלָם לֹא כְּמִלְחָמָה דֹּאֲרַעַת מֵלֶךְ וְקָם מֶלֶךְ אֵיכָל לִזְמַר אֲנִי שְׁיִוְרָה בְּמִצִּיאוֹת וְאֶהְרֹת כִּי אֶחָד בְּמִסְפָּר מִרְבּוּעוֹ פִּי'א בְּמִסְפָּר אֲנִי וְהוּא כוֹר אֵל אֲחִי' וְהֵשֵׁם ית' אֵת כֵּל נִכְזֶה יִרְאֶה כְּמוֹ אֵל תְּרַאנִי לֹא רִאִיתִי וְהוּי' הוּא בְּעֵצֵם וְאֶנְחֵנוּ בְּמִקְרָה וְהוּא אֲמַר וְזִל וְלֹא שִׁתְּפִלֵּל אֲדָם כֵּל הַיּוֹם כֵּל : עִי' הֶרֶב הַמְּקוֹבֵל הַגָּדוֹל זִל וְהוּנִי רִמּוֹן לִי שְׁעִרִי בִינָה וְהוּא כוֹר וְיִסְוֹר וּמִלְחָמָה כִּי' מִשְׁלָה : וְעַל זֶה הַסּוֹד הַסְפִּירוֹת לְבַעֲלֵי הַקְּבָלָה וְהַחֲכָמָה מֵאֵין : אֲמַר מֹשֶׁה כּוֹסְרִיל הַיּוֹם הַזֶּה אֲצִיֵּא מִלְּבִי סְפִירוֹת וְהֵם אֲבִיבִים מוֹפְלָאוֹת בְּמִדְּרֵיִים וְאֲשִׁפּוֹךְ מִתְּהוֹרִי לְבִי הַעֲזוּמִים בְּקִרְבִּי וּבְכָל תַּגֵּל נִתְתִּי' אֵל הָאִישׁ הַזֶּה וְכִינִי נִכְאֵתִי לוֹ אֲחִיזָה וְאֲמַסּוֹר לוֹ דְּרִבִּי תַהֲלֵה בְּמִלֵּת בְּרִאשִׁית כְּאִשֶּׁר כָּתַב הַמְּקוֹבֵל הֶרֶב ר' זִל בְּסִפְרֵי הַנִּקְרָא כָּתַם פִּי' לִי בְּרִאשִׁית שֶׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה שֶׁשֶּׁת סְדְרִים : זִרְעִים מוֹעֵד נְשִׁים יִשְׁעוֹת קִדְשִׁים טְהוֹרוֹת שֶׁשׁ קִצּוֹת שֶׁשׁ טְבִיעוֹת הֵרִי כֵּאֵן עוֹלָם נֶפֶשׁ שְׁנֵה בְּרִי בְּצִירוֹן סוֹד הַמִּסְפָּר כְּתוּר יִצִּי כְּמוֹ שְׁנֵה יוֹ קִנְיִי רִאשִׁית דְּרָכּוֹ וְעַל זֶה כוֹר הַנִּפְלָא דְרִזֵּל בְּשִׁבְלִי הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָא

כלן והנשאר הוא יש ולכן נהיו לחכמתה הוא א"ל :
 גת'בורת כמ"ש הכותן כו' ובמים כו' והוא כבוד
 עילאה ותתאה והוא שבינן וארחין למעלה
 שבינן ולמטה ארחין מא"ב פנים ואחור הוא נח"ב והן
 מתחלקים ההרגשות בנוף וזהו נתיבות ומתן חיים לכל
 הנוף : כמ"ש החכמה חתי' כו' ובסוד מים חיים ובסוד
 חיה וכן ד' חיות נקראו ע"ש- חיה הראשונה בדרך
 המקרא תדשא דשא ותדבר מרים כי בהם בהמה ועוף
 ואדם והראשונה הוא אות ראשון מהשם ולכן נקראת
 חיות : וכן נקראו חיות השדה ע"ש וכן חיה שלמטה
 היא החיה כו' :

פריאות שג'ר הן במופלא וכן נש"ב נקראו נ' פלאו
 ומ"מ ח"ט נגלו למרע"ה אבל הן לא נגלו
 לשום בריה כמ"ש ונעלמה וכו' וכמ"ש וקראתי כו' לפניך
 שהן לפניך כך עלה כו' דק אלם הוכן
 להשינה שהוא בדרגה דילה ובחשאו ויגרש כו' וישכון כו'
 כי הוא חיים כנ"ל וכיון שהוכן למות א"ל להשינה
 וז"ס כי לא יראני כו' שנקש הראני כו' כבודך כי
 החכמה חתי' כו' וזה א"ל עתה ואף שער נז"ן מנש"ב
 פלאות ובסוד קולא ונומא ושביאל והן בשביאל שלכן
 הור שבינן והוא בזהו בחכמה ולכן הוא אלקים בראשית בסוד בוציג לקדנותא וז"ס במים עוים נתיבה ונ'
 של היוד הוא שלשים י"ב התחברות ל"ב וכולן כלולין בשביל שלמטה :

חכמה ר"ל נתיבות של פליאות חכמה והתחיל הספר מחכמה כמו התורה מבראשית אבל ה"נ של כתב
 נעלמות

של כ"ע אין דורש ומבקש רשאי לחשוב שם : אמנם נבי"ש
 נבי"ש עליונו של י"ש כילד ותחדש י"ש מא"ן . לא
 נבי"ש פסלה כוס : כי האבן הרוקה הנקראת קרירות
 וערכנה פסלה כוס : כי האבן הרוקה הנקראת קרירות
 אמר א"ל הבא לחקור על ערך החכמה בכ"ע מתוך קו
 ירוק : ר"ל בנה המתפשטת מן החכמה לא תוכל .
 ופמרו כוס כי האבן היקרה ההיא אשם מוצאה : ועד"ה
 כי הכוס הגו' כאן הוא מסוד ישת חושך סתרו וכינה
 החושך לכוס להיות החושך גראה שחור ואמר כי מאותו
 החשך הטהור והוד והנקי כאשר יאלל ממנו הפעדה
 עדיין לא יוכל ליקח ערך החכמה מן הגל אך היא בכ"ע
 לפיכך חזר ואמר ובכת' שהור לא חסולנה פי' לא תעריך
 וע"כ תרגום לא יותן סגור תחתיו ולא ישקל כסף מאיר'
 לא יתהב דהב ככין חילופה ולא מיתקל סימא פירוניה
 לא תשתתק בפלטין דמן אופיר בבירולין יקר ושבויוא .
 הרגום אחר לא יסדירנה נבר עתיר בלדהא ונוניתה אין
 לה יבז חלופה מאני דלדהא כבוגא תרגומא לית אפשר
 דתשתתב בזילותא אלא הין בזיקרא היך דהאב ומאן דלא
 יערינה

שהוא לבוק בחכמה נעלם ומקומן הוא בפלא העליון ולכן נק'
 פלאות ובסוד קולא ונומא ושביאל והן בשביאל שלכן
 הור שבינן והוא בזהו בחכמה ולכן הוא אלקים בראשית בסוד בוציג לקדנותא וז"ס במים עוים נתיבה ונ'
 של היוד הוא שלשים י"ב התחברות ל"ב וכולן כלולין בשביל שלמטה :

חכמה ר"ל נתיבות של פליאות חכמה והתחיל הספר מחכמה כמו התורה מבראשית אבל ה"נ של כתב
 נעלמות

הרמ"ב ז"ל

דרטו . בראשית בצירוף כח המספר ביראת יצר ועל כן אר"ל כל העולם לא נברא אלא בשביל ירא שמים שנא את האלהים
 יראוהו או"ל העולם לא נברא אלא בשביל ישראל שנקראת ראשית תבואתו וישראל הוא ישראל ועל זה אה"ל אין מול
 לישראל ר"ל ישראל בדרך ההסתר בדרך הסתר מיכאל שמשמעו שפלות ונכחות והישר ז"ל יוכל לנצח נז"ר המול בתפלות
 וע"ז אר"ל אפילו הקב"ה נזר בזה הוא סבטלה שנא' כאשר דבר מלך שלטון וסמך ליה שומר מצוה לא ידע דבר רע ועל
 זה הסוד אצרו הפילוסופים נפש האדם למעלה מן הגלגל וראה והכן זה הסמך כאשר האדם בנתם לומר האיש שהבונה אליו
 נפציאות מין האדם ועל זה האופן אשר אצנו בו אצ המשרד ע"ה ראש דברך אמת וליעולם כל משפט צדק . כ"ו אותיות
 לצירוף ית"ה ורמז בראש העולם נברא אלא בשביל ירא שמים כמ"ש שאל וסמך כ"ו לרמז ב"ח ית"ה שיש בפסוק ועתה
 ישראל מה ידור אלהיך שואל מעמד כי אם לירא את יד'ו אלהיך ללכת בכל דרכיו ולא תהיה איתו ולעבר את יד'וה אלהיך
 בכל לבך ובכל נפשך : ובפרק התכלת היה ר' מאיר אומר ח"ב אדם לומר מאה ברכות בכל יום שנא ועתה ישראל מה אל
 תקרי טה אלא מאה ר"ל מה בצירוף אלפא ביתא רא"ת ב"ש י"ן והרב ר' אליהו המקובל כתב שאל מלא וחשבון מאה יש
 בפסוק זה ע"כ הרב המקובל ר' יוס' ט"ב ז"ל . חקק י"ה אצד חקק ולא כתב דחקק כמש"ע דבר החקק בלי להעבירו
 ר"ל חקק וכראת עולם קיים נצחי שלא להתמשש אצ"ר משה בוטריל המקובלים יאמינו אמנה שורה שהעולם לא יפסד .
 ואם ישאל ש"אל ויאמר מרע לא יפסד העולם מצוה שיש צוה חלוקה היצון להאמו בהפסדו כי כבר הנספך בחכמת
 הפילוסופים שכל הוה נפסד כי מי שימצא באפשר לא ימצא בו כח נצחי אם כן המתירה לא ישר נצחי אלא אם יתהפך מבע
 האפשר אל ההכרחי . והנה לא יתהפך שהרי היה מחדש ולא קדמון אם כן העולם אינו נצחי . נשיב לו כ שאל הפילוסופים
 מה התקדמה ר"ל כל הוה נפסד לא יבדוק רק בשפלים שיתנה האין משה והוא צריך אל המעוות לו יוכל לתקן אבל לרעיוני
 מהתקדמה נהדרש מלא דבר כרצון הכותב אין ספק שברא באופן השלאת ובחאר שיהיה נצחי ולא יתלה ההעדר עליו כי כל

נעלמו. שהוא קוצא שלכן ליק אלא פליאות מחכמה נוצא
 ושבילא וקוצא י"ג מדות הקדושים ט' וד' תמן כו' לחודא
 חסותמון בנון שהוא ד' עם הראש של ואל' והד' הוא
 בלא שערות ב' חפחין וחפוחין מפה וו"ס תחד א"ח ל'
 והן ט' בשמים ט' גלגלים וד' גלגלים בדרך ד' יסודות
 והן סוד האופנים והחיות סוד שס' י"ב שהן ג' בכל היה
 שאדם של כל א' הוא בתוכן מדובק א' אל א' והן כולן
 א' משא"כ ב' הגשירות הן פרוזות והן דבוקות באדם
 לכד' לכן באדם הוא סוד וו"ן והן כולם י"ג חיות
 בשמים ושם כל מרכבה אינה אלא ב' כמ"ש בוצ"ח שיה אכל
 בדרך ד' של הרביעית (שהיא אדם) ובה ד' פרופין
 ובאדם שלה נכללין כל ג' אדם העליונים וכן באופנים
 י"ג גלגלי המרכבה י"ב ג' בכ"א וא' באמצע לכל וו"ס
 אופן א' בדרך וו"ס ד' יסודות בדרך ויסוד הרביעי
 כלולה מד' ד"פ אדם ולכן אדם בדרך הוא התכלית ובו
 חלוי היחוד כמ"ש כל שאדם מקלסין כו' וו"ס שג"אין
 כסדר שפני קדם (הוא שור) של סימנים הוא שור נשל
 חמשיית נשר כו' וכן בכל דג שהולכין :

יטרינה אלא ומיתבד' היך וזנינית' ופירוש אגרי' לעלה
 דאזר' מחל' פזאז' : דראמות ונביש לא יוכל' ומשך חכמה
 מפנינים וערבלין ובריוזין לא ידל' ובגדל דחכמתא מן
 מרגליו : לא יערכנה פטרת' כוש בכתם טהור לא תכלה
 לא יעלנה מרגל' ירקא דאזר' מן כוש דפיתולון דכי לא
 תשתלחף : אחר שביאר לך המנע החכמה והשגתה ר"ל
 ערכה בכ"ע חזר ופירש לך שגפ אחרי מ' שירצה אחר
 ישותה בעזמה איך מקבל חליפות ושפס' מכ"ע אחר
 כי גם זה הוא נמנע מהשינה וזש"ה והחכמה מאין תבא
 פי' מכ"ע ואי זה מקום פי' כי רוח אלהים בחכמה
 ונעלמה מעיני כל הי"פ' אפילו מן הספירות שלמטה
 הימנה : ומעוף השמים אלו כל הכרכבות הטהורות כי
 אין דבר טמא יורד מן השמים (ת"ת) אבדון ומות הם
 ראשי הקמורות כי האבדון המוכות יהיה כי יהיה
 נחלת הנזירות והאבדון מפשט הנזירות ומות הנזירות
 החיים : אמרו באונינו פי' דניקסם שיענו שמעה של
 החכמה אמנם אלהים שהוא הבינה הנכבד כיו"ד נקס'
 נסס

חקק כ"ב כינויין ולקמן עשרה שמות : ורשומות הן
 בנוף והן שבע שמות שאינן נחלקין אה' אל כו' לנאות שד"י אדני' והן כוללנין כל השמות וכן כלל הספירות הן ו'
 שלכן וי' ימים כוללים הכל ושמות היות הן בשמחה והוא ב' דרגין הוי"ה א' כוללת כל ע"ס כפשיטותה בנפש
 ופתי לואה ברוח ועשר היות מנקודות בשמחה וכינויין מורין שליו י"ת חנון כו' בלבוש אכמו הלבוש שמלייר לאדם
 וכינויין אחרים סלחן כו' בדיכלא והן כל המורה והן ז' דרגין והכל יולדו משם הוי"ה נמצא כל המורה הוא שמו -

בספר

הרמב ז"ל

בז יעדר מתכלית פעולו וזו היא בנות המרה בחלק שני בפ' כ"ז דבר ז"ל כבר בארתי לך שהאמנ' הרוש העולם הוא יסוד
 התורה כלה בהכרח אמנם הפסד אחר שנתחדש ונתהוה אינו אצלנו יסוד התורה ולא יפסד עלינו הבר מאופנתנו בהאמנת
 תפדתו ואולי תאמר הלא כבר התבאר שכל היה נפסד ואם הוא נתהוה הנה פסד : דע כי זה לא יתחייב אלינו שאנחנו לא
 אמרנו שנתהוה כמשפט התהוות הרברים השבעיים המחויבים לסדר טבעי כי המתהוה הוה על המנהיג הטבעי יתחייב הפסד
 בהכרח על המנהיג הטבעי כי כמו שטבעו חייב שלא יהיה נמצא ואחר כך היה כמורכב בהכרח יחייב שלא יהיה נמצא כולעולם
 שובר התבאר שזאת הויה כלתי מתמדת החיוב לו לפי טבעו אמנם לפי טענתנו התדדית אשר היא מציאות הרברי' והחסדים
 לפי רצית' לא על צד החיוב לא יתחייב לנו לפי זה הרעת' שהוא ית' כאשר המציא דבר לא היה נמצא שיפסד הנמצא
 תהא בהכרח אבל הענין נתלה ברצונו אם ירצה יפסידה ואם ירצה ישאירה או כגור' חכמתו הנה הוא אפשר שישיאירה נצח
 גזחים ונתמידה כהתמדתו ית' ע"כ : וכתב הרב רבינו בחיי ז"ל בספר יסוד האמונה וז"ל אין לאדם שינוי שיהיה הפסדו
 הכרחי כי נגא' גדול הוא אפי' לישכני בתי היצר אשר בעפ' יסד' להפסיד מלאכתם קצ' להשם ית' אינו מונע הדגב באשר הוא
 סוב המציא ת הוא טוב ואי' פ' שהאשים יפסדו לא תבעד ההשגחה האלדית מן הטוב הרב בעבור דלע' המעס : וההעדר אינו
 בבחינת המציאות בכלל אלא בפרופים הלא תראה שאין בעל חי נולד כיא בהפסד בעל חי אחר או חלק מחלקו לא יזון ולא
 יעמוד גם בן מאין הפסד בעל חי או צמח וזה שאמר ארסטו' כי כל היה נפסד וכל נפסד' הוה אמה רואה כי נרעין הצמח בעת
 התנענעו וצאתו להיות יפסד מעט מעט ויהפך לצור' המתהוה עדי' שנפסד כלו ושב וקבל צורת המתהוה עכ"ל הרב ר' ברין
 ז"ל : והרב ר' יעקב בר' ראובן כת' בן בספר הנקרא הי"ל ידור' וז"ל אם טעון הטעון א' אפן ההנה' נופל בדרך רצודק
 שהעל' מדרש למה לא יפסד ב' דבר שיש לו התחל' יש לו תכלית אומר כבר אמרו חכמי המחקר שהדבר שיש לו תכל' ייש
 לו התחל' אלא ספק אבל דבר שיש לו התחל' התכלית אפשרי לו וחלוקת העינין חשופ' בשמים' נחלט שהעולם לא יעדר

תחול

בספר כו' הן חכ"ד כמ"ש בזהר פ' תרומה וכו' וכן
כוללן הכל כמ"ש בזהר דעיי' בכל גופא וכו' וכן
אמ"ש כוללן כל גופא וכו' וכן הכל א' ונמ"ש ד' בחבמה
וכו' וכמ"ל חרץ ממם שמם' מאש' וכו' נדע' וכו'
שהוא האור שנתחלקו מים עילאין מתחתין ובמקומן
האור והן ב' ידים ולשון כמ"ש אף ידי יסדה ארץ וימיני
כו' בדבר כו' וכ"ש ויאמר אלקים יהי אור ויעש כו' והן
ג' ספרים שנפתחים כו' וכמ"ל כף כו' וכף כו' ולשון
כו' ובהן נכללים כל ה' ע"ש חמש איננות חמש כנגד
חמש וכולן בלשון בנקודות וכ"כ עם כפולתן הוא כ"כ
בסוד שיתא אלפי שנין היו עלמא' הן בכ"ח פרכין שבהן
וביד כל אדם כו' וכן הוא בלשון שהוא כלול שניהם יושב
אלהים והם ג' נחלקין בעשר ה' מולאות וה' כפולות
וכ"ה בכ"ד ז' ונ' וסותף ה' אביו נותן ה' דברים וכו'
וסותף השלישי י"ת עשרה . וכן בספירות ג' שמות
המיוחדין אהי"ה הוא שותף ה' ומילותן ל"ב כמ"ל .
וכ"ה בלוחות ה' נגד ה' ספר וכפר ג' כ' במחמר כל
העשר וסודן שנברא העולם ב"ב לכן הכל ז' וי' ויזקן
ב"א כמ"ש כל יחודי כו' (וכן נבראו שמם' וארץ שנים)

וגם אלג' הבין דכמה פי' הנתיב שהוא בא לעולם לכל
אדם ואחד מהפס' יתבאר כ"ע (ת"ת ידע את מקומה מקו'
ה' וכו' נתיבות' כי הוא שבע לקצות הארץ (ע"ס)
יבט' סתם כל השמים (יסוד) יראה ומתוך שמביט
לארץ החיים וחסות כל השמים ששם מעשה כלהיגורים
במקומם בסוד ידו"ד באלהי או לא בעלה ממנו דבר וזהו
סוד החכמה . לעשות לרות של המשתלמים משקל שג'א
במדה במשקל ובמסורה מים פי' חסד תכן במדה שג'א
מי מדה בשעלו מים ונמ' בעשותו למטר חק כמה ימטיר
ויחיה וכמה יפלו וישפית בדין בני חלוק מן המטר ולדך
לחיו מלך הגבורה קולות או ראה ויספרה פי' יסדר מהם
הספירה הבינה לחכמה וגם חקרה במעשה : ויאמר
לאדם (ת"ת) הן יראה (ע"ט ידו"ד היא חכמה וסוד
מרג' בינה והקב"ה שפין לנו ג' להשיגה רק מיראת ה'
שהיא ע"ט שבע' כדפתן נעוץ כופן (ע"ט) בתחלתן
ותחלתן בסופן וביאור עוד שגם הבינה אין ג' להשיג'
אלא מלך שהיא לעולה מהתמורות שנלמד סוד מרג' בינה
והיא

ובן אחתיל אנכי כו' ושם היחוד כי שמם' וארץ גתייחדו שם ע'
והיא המתקלג ומתנהג העולם כחל"ר ולכן מרג' ה' ואנשי' כנה' לא אמרו אלא ג' הגדול כו' והתחלת כ"ד כ"ג
לחולע כ"ג נקודין והן אמ"ש בסוד החול : והן מחשבה ודבור ומעשה ספר במחשבה וזהו יראה אלקים כי טוב .
וספר המעשה ויעש כו' והן כלו"ב אומר ועשה וספור ויאמר וז"ס ש"ס ושניהן חק משפט ושם בזה נסומו :
והן

הרמב"ד ז"ל

הואיל ולא נתתה מדין הענין הטבעי וכמאמר הנביא כי הנני בורא שמים חדשים וארץ חדש' ר"ל שהוא ית' יחדש אידי טוב
שהיו בני אדם בריאים ויחיו שנים רבות ויוסף בבח הארץ והנה שם חדשים עכ"ל רבי יעקב בן ראובן בספר היכל ה' ואמר
חקק שהוא לשון ברא והוא התחדש תדבר מחסר הבורא וצאתו מאין ליש וזהו שאמרה התורה הקדושה בראשית ברא אלהים
את השמים ואת הארץ . **אמר** משה בוטריל יד ידוד בא תן שני שמות ברא את העולם שג'א כי ביה ה' צור עולמים :
ידוד ר"ל היה הו"ה ויהיה ור"ל כאלו ו' אותיות
ביוז והע"הו ביה"א וזהו סוד בראשית בצירוף החשבון האחד ברא שני עולמות . ואר"ל בב"ר למה התחילה התורה בכ'
על שם שני עולמות . צבאות אלהי ישראל וכו' : משום דרצונה למנות עשר ספיר' כלומה נקט נמי עשרה שפית של הקב"ה ולקח
יה יהיה על סדר הפסוק : ועוד לקח בתחלה יה משום דמעלין בקדש ולא מורידין ואי נקט בתחלה יה"ה ולא ידיו יה היה בהפך
המוסכם : אלהי ישראל . והלא לא נבראו ישראל אלא מחשבתו של הקב"ה קדמה לכל על ישראל ולכן אר"ל בכראשית רבה
אין ראשית אלא ישראל . שרי שאמר לעולם די כמו שאת' מדבר עמי כך פירש הנאמן רבינו סעדיה :
אמר משה כמאמר מלך המלך לנו הענין הנגיד רב שמואל שפירש כלשון ערבי אלקה"ר שר"ל נמצה ותקף והיור תחת
אות הכפל כמו דליו שוקים מפסח שרשו רלל כן שרש שרי שדר ור"ל שהוא משיך השערות וצנח ברעב ופ' דה ישראל
ממות ובמלחמות מירי הרב : היום יש נוסח' שימצא חיים קודם שדי וזהו טוב לפיכך הנא' הרב ר' אהרן ראש ישיבת ככל
פירשו אמר היום אחר אלהי ישראל כמו שאמר קול אלהים היום . ויש נוסחא שימצא היום אחר שדי וזה יפליג הענין בפ' דש רב
שמואל שפירש שרי בשם ממש לא שיאמר שהשין נוסף ואחר ששם שרי שם ימשך אליו ג"כ ערוגת החיים אמנם אומר א"י לפי
החפוש שהנפשות הראשונה היא יותר נכונה כי לא מצינו בשום מקום שיתואר שדי בשם חיים אלא איהם היום ר"ל ה' נצם
גוף ולא כתב בגוף א"ב לא יקבל החיים והמות כי הגוף הטבעי בלבד רצא יקבל אלו הרבירים אבל העצם הא"י

וכן אורח ויגלו ויעזבו עלה נ' אורח ה' אלהיו
ה' קו המדה אלקינו חתמה לנו שפנקא זכרן כס חול
גבול וכו' וזכרן ארבע ימים נ' וי' וק"כ ולכן הכל נג'
והוא שס' י"ב ה' אחרונה נג' מקומות וסודן מלך מלך
כו' ובתחון נקודות נ' כ' ההיות אלה שנתחלק ראשן
בסופן היה כו' וכן י"ב דמנפ"ך שם ספרן בפשיטות
מלך כו' ע"כ סליק בעזה"ת וי' :

והיא הנלם של כל הספירות שהיא היו"ד שבתו' הבינה
כאשר נחקקו בה נתיבות האותיות בתמונת כל פרטי
הפרטים והכללים אזי היו הנתיבות האותיות זו לפנים מזו
אלף אחר אלף עד אלף אלפים והם נמשכין ונחקקין זה
לפני' זה עד רבוא רבבון כל שאר האותיות וכן תבנית כל
כללות הנמצאות ופרטי' ופרטי' פרטי' : וכן תבנית כל
עשב ועשב ואחו"ל שמנין פרטי' העשבים כמספר ארץ
שהן אלפים ומאה כי אלף היא אלף ולדין פשוטה חשע
מאות ורי"ש מאתים הכל אלפים ומאה : וכן פרטי'

הדומם וכן פרטי' הצומח ועופות ובהמות ושקלים ורמשים ודני' הם וכן כל חי וכן מין המלאכים ועשר כחותיהם
ומשכנותם • וכן הגלגלים והכוכבים ומכילותם וכן פרטי' פרטי' וכן הימים והנחלות והמורכבין מן הפרטים ומן
המינין דין בני חלוק כל אלו הנתיבות כולם נכללו בנ' ספרים שהם ג' שמות ר"ל אלה"ה היו"ה אדני' וכולם ר"ל
הנתיבות של התבניות ההם נכללו בספר וספר וספור ר"ל בנ' אותיות של השם ית' שהוא יו"ד הא' וא"ו והם
כנגד השכל והמשכיל והמושכל והדעת והידוע והידוע שנאמר אני ה' עושה כל מלמד שכל האלופים כולם נחקקו
בשמו • לפיכך נגטווינו שלא להשחית דבר ושופך דם האדם באדם דמו ישפך כי כלם אלדים עשה את האדם וזהו
כוד היציר להיות כל הנבראים משותפים באדם והאדם בהולכותיהם האדם במעשיהם: בסוד הכשפי' וההשכנות
והכן זה :

חרמ"ב זל

מרום ונעלה מהם ואם נאמר חיים הי לא בחיותיו היא כינתיו כי לא הבננו מיאלם חיים כי אם חיותו וא"כ כונתו היא לומר
אלהים חיים כנגד תואר אלהי העמים שהם אלהי' מתים ובדי לשלול כונתו הפך ההיים לא לקיים לו על הדרך שדעתנו מבין
כי אין פרענו להבין חיים כי אם בהרגשה ותנועה : וכבר התבאר בפילוסופיא המורה שהוא ית' התעלה מהם אמנם אנו
אנוני' עליו שהוא הי לשלול ממנו תואר המות והרומם ועל זה הדרך יאמר אודל לשלול ממנו הרבוי לא לקיים לו אופן
האחרות המובן אצלנו כי הוא יתברך איננו נשם ולא יתואר בעצמו לא אופן כההלק ולא אופן מתדבק ולכן אמר ראש הפילוסופים
השלוליות הם צדקות בהשי' יותר מן הכחיות :

אמר משה בטייל (רם ונשא) כמושא מר הנביא בה אשר ה' רם ונשא ר"ל גילת מעלה ודומיות כי העצם האלהי מסוק
מכל מקרה הרבך לחובד ולכן אין לייחס אליו שום שנוי והפעלות כי הוא אינו עצם גשמי והעצם ב' מינין עצם גשמי
זהו הגשמי למקרים וזהו מקבל הרפכים כי ההפך אמנם יגיע מפאת רמקרה גשמי בעצם : ורעצם האח' בלתי גשמי מסולק
מגדר כל נקרה לבן אין הפך לו כי אין לו אלה העצם והעצם אין היפך לו ולכן לא יתכן לשום הכם לב לפרש רם ונשא
עליונות מקום וכן כהב המורה פרק עשרים ניהלק ראשון רבד ז"ל אמנם דכונה בזה הפרש כי רם ונשא אין ענינו והמובן ממנו
עליונות מקום אבל עליונות מעלה : שכן עד • הוא נשא כי אין לו ראש ולא סוף וקדוש שמו כי שמו הוא עצמו ועצמו הוא
שמו ורכל קדוש :

אמר משה בטייל האלהים לא בקצור אברד : כדי שיצא דברד לאור כמו השדר • ואמר אברד אביו הזכיר בו"ש עשר
שמות של הקב"ה כנגד עשרה מאמדות שהעולם נברא : ויש עוד גרוד בהשכון העשירי' כמו שכתב בעל הקבלה
בספר העשירי' וז"ל נשיהקן דאדם שיש לו סוד בזה דהשתלשלות ר"ל בהשכון העשיריות השעה נגללים והעשירי קדש
השעה נקב"ם שבאדם ר"ל בראש האדם והעשירי קדש : השעה כמות רגש רכונה בהתעורר הזון רגשה רשעים • והשכל
הוא עשירי והוא קדש : עשרה כמות המתגלים כונתו כאשר נמצא בכפר העיון יעיד באדרתו הבדא ית' שהם עדים נאמנים
על אחרותיו : ולרבותיו זה הענין רנפלא אמרה התורה דקדושה ביום השמיני עשרה היה לכס ולא עשרת • וכשירה האדם
רבך בהשי' יהיה מלוכש בלבוש מלכות אשר לכש הכלך ויזהן בהר מלכות בראש • כי עזרה לעין מלכות כמו יורש עצר •
ואל זה הבור רנפלא תקנו דברמים ז"ל לומר פטוק ואני ברוב ר' כדך אלא ביהן וכו' כשראדכ נכנס נביא הכהונה לרעיר שירה
מיפשם מהחומרות שהם כסך מבורל להשיג האמת וילבש הכיבודות ר"ל ישם כיום עיון בהורה עננה בעשרה הדכרות:
ובעבור שציוק זה ההשכון יש לו סוד גדול בנפש אנו ז"ל כל דבר שבקדושה לא יא' בפדות מעשרה • ולרבותו ר' רכור הגדול
אמרה התורה הקדושה בכל הנקום אשר אכיר את שמו אבא אלקי' וברכתך אבוא בציוק יה עזרה • וארז"ל לצדדי
לכית הכנסת ולא מצא שם עשרה מיד הוא כועס עני' מדוע באנו ואין איש ואין ראונו לומר שום קדושה כשאין עם :

ואחרי הניעך לזאת המדרגה מעתה חוכל להבין מי
יספר שחקים בחכמה ממה שרמונו בו לעיל
והנה יספר מלשון ספירות וספרים וספר וספור
ואמר כי השחקים וכל פרטיהם נכתבו ונחקקו בחכמה
ונבלי שמים מלשון נבל וכנור כי בדרך הנהיגות ימשך
רוח אלדים חיים בנניגות יאעוה שכן ל"ב נניגות
שהתורה מתגלגלת בהן ואמר אותם הנניגות של
המוסיק"א ר"ל טעמי התורה מי יסדרם : ועוד נוכל
לנמזד מלשון מי יספר שפכאן ללולין כספיר ופתח
עיניך והבן אמרי זה ספר תולדות אדם וטבעו : ונאמר
עתיק צמין יתיב : וטפרין פתיחו : ונאמר מחגי נא
מספרך ונאמר ימחו מספר חיים : ונאמר וישמע ויכהב
ספר זכרון לפניו לירחי ה' ולחושבי שמו ויש לך להבין
כי הזכיר כאן ל"ב נתיגות פליאות חכמה הוא ככל כל
הנמנאים ואמר כי הם נמשכו מכ"ע הנקרא פל"א חלק
אל החכמה אשר היא יו"ד וכללם : או זה מקום בינה
ואחר כן אמר חקק י"ה ואי"ה לנאות : הרי עוד נ'
מעלות

טר אש אמן יתא שמים : והוא זן את חצולם ומעמירו ומקיימו
ולכר נקרא ה' ית' מקום ולפכת צור האור המופלא נתקנה
בק צ"ת יום לך אצריך תרנה וכו' תיור עשר פעמים והל"ה
ה"פ והח"ו והח"ה ה"פ וזה הסדר הוא גדול מאד כי הוא מורה
על שבת יתור גדלו של הב"ה שהוא מקומו של עולם ואין
עולמו מקומו ועל זה נאמר הנה מקום אתי המקום שהוא
העולם הוא טפלה לי שהרי אתי ואני קיומו וכיצד הוא המורה
שהרי המספר הג' כר בצירוף מקום נמצא שהשם המיוחד הוא
הנקרא מקום על כן קראו רז"ל הב"ה מקום ואמר ברוך המקום
ברוך הוא ועל זה האור המבהיק ארז"ל ארץ הישעה וכפרת
ספח הרי כאן : וזהו אמרם ז"ל שניבה הסיכה לא יהא פחות
מעשרה טפחים עכ"ל : ב' שלשה : ספרים ספר וספור וספור
ר"ל ספר היינו ספר ממש שמדת הב"ה כמדת כ"ו אצ"פ שאין
שכחה לפניו יתב' מכל מקום נכתב הכל בספר כמו שאמר
דניאל ע"ה רנ' יתיב וספרין פתיחו וספר היינו חשבון כמו
המוציא במספר צבאם וכן אחרי הספר אשר ספרם רוד אצ"ו :
וספור היינו כאדם המדבר דבר ור"ל שהאל ית' צירף והשלב
וכרא : והרב ר' אהרן ראש ישיבת בכל ביאר ג' ספרים וכו'
הספר וראשון הוא סיד אמ"ש הספר השני הוא סוד בנ"ד
כפר"ת וספר שלישי הוא סוד ה"ו ז"ח ט"ו ל"ן ס"ע צ"ק : וא"כ
יש ספר וספור וספור כנגד סוד ג' אמות סוד שבע כפולות
סוד שתיים ושרה פשוטות והרב ר' יהודה הלוי ביאר ספר
וספור כזה הלשון רצונו בספר השע' והפלוס : ובגופו'
שנכרא לו לא יהיה כ"א במגן והמדה והמשק' והמסורה וערך
זואה הבונה שלא יצא מתחת ידו בית עד שיקדם ציורו בנפשו'
אלדים חיים יתבר בו מציאות התכונה והתמנה אשר דובר בה כמו שאמר יהי אור ויהי אור יהי דקיע ולא יצא הדבור עד
שנמצא המעשה וספר ר"ל המכתב ומכתב אלדים הוא יצירותיו ודבריו אלדים הוא מכתבי ושעור האלדים הוא דברו הנה שב
הספר והספור והספר כחק האלדים ר"א ובהם האדם שלשה מפני שהוא משער בשכלו ומדבר כפיו ויבית בידו

אמר משה כושרילו בספר יצירה מהרב ר' י"ט המקובל הגיזול ראיתי נוסח הדבר יהי' הלוי ז"ל ספר וספור וספר ואנו אומר
אלו ואלו דבר אלרים חיים והרב ר' אליהו הוקן המקובל כתב בביאורו על ספר יצירה בזה הלשון בעל ספר יצירה
אמר כי נתיבות החכמה הם ספר וספור כוונת ספר יצירה לתודיע איך נברא האדם משיביל יותר משרא הנבראים ואמר
שיצפרו בו ג' ענינים והם ספר וספור ספר הוא הכתיבה כי בכמות יורו בו באותיות היצירה : וספר הוא המגין וההסונה
לא העשה כי אם במספר שכאחת מהם יהיה בו מיסוד הארץ ככל מהאדמה וכן ימשך הענין בכל ההרכבות : וספור כי
הבני ההבמה הזאת אמרו כי הם יתורו בה אשר נתן רוח ברחבה ההיא עד שיעשה פעילת ב"ח כלתי מדבר אבל לא מדבר
כי זה לא יתכן אלא לפי שיעשה הכל עכ"ל הרב ר' אליהו הוקן המקובל ז"ל :

אמר משה בוטאריל והיאל וזה החכם הוא ישראל אנלה אליו מסתורי לבי בזאת הרבמה כי העברה כבר הקרתיה עד
שכפי נשלמה : כי הרב אדו' מורי רבי יעקב מ"כ למדני בדרך הדוממות והנשכחה לא על דרך עקבה : ולכן לא
אסיר לומר ולהבר בספרי אמרי שפר באשה כתב רבינו מאיר כר' טהרדס מטולישולה ז"ל בספר הנקרא לפנ"י לפנים : וז"ל
ולא אחסא כוונתו ורצונו : בפ"רה ראשונה הוא כת"ר עליון לפי שמחשבת בחר עליון לכל הספירות האצולות ממנו ית'
וית' ועל כרתו מן המתשבה תצא החכמה שהיא הספירה השנית : וזאת החכמה קראה בספר יצירה ספ"ר כמו שכספר כתוב
דגרי חכמים וקדוקים כך בפס"ה הזאת השנית הנקראת חכמה יצאו ל"ב נתיבות שהוא עיקר הכל והפילוסופים קראו
אותה בח הלגל המקי : הספירה השלישית בינה קראה בספר יצירה ספ"ר והוא כמו ספר שהוא המכאור ומוציא לאור
חגי ומוית הספר כך הספירה הזאת הנקראת בינה הוציא לפ' על נתיבות החכמה והספירה הזאת היתה מבטת בחכמה והיתה
רוח כל החקירות והשימות הרקית ונהה מרשימות בעין : והם ז' ספירות ועל זה אמר רז"ל היה במחשבה בינה עולמות
יבן שררה שלא יתקיים העולם ולתי של"ש אבות והם ג' ספירות חסד ורחמים ומצא כ"ג ראשונות שחם בחר העליון
והרבמה

והרבנא והפינח דם ספירות שכליות ונקראות רוח ונשימה ונפש ועלת העלות ית' וית' הוא המצויים והוא ספירות הנשימה הם הנקראים בספר יצירה כפיד הוא הנשימה נעשית מלכות לאיתם ספירות אחרות עזרנו שהם הסד ודן ורחמים הם כנוף : וכתר עליון ודרכה והבינה כנשימה דם : כי נכל' צריך הנשימה לפעול ע' ודכל' אשר הם כנוף והדן הוא ודכל' ימין נחלק לכמה גוים אורה ובשאר דוד דך ה' ונדרסה על זאת הכפיד' אמר כי דרכך קרוי גדולה וזאת דרכה דהויק בה אברהם אבינו ע' והוא כמו של' או מים או צמר ועליה אמר דתוב לבושיה כהל' היום ושער רישיה כעמר נקי וכמו שהכפרק גדול מהדוע והדוע גדול מן הדן והדן גדולה מן האצבעות והאצבעות אחר גדול מהבירוב וכמו שהכפרק דבוק אצל הגוף יותר מן הדוע כך תמצא מיני הסד' זה גדול מזה והכבין יבין : והדן וימין הדן' היא דוע שאל וקראה דוד ע' ה' נכור והכפידה הזאת הדיוק בה יצחק ע' והעל זאת דכפידה אמר בה יעקב ופרד יצחק היה לי : מר' הדיוק' ש מיני' הם כמות נקראים רוחניות וה' האדרות נופניות והיא נקראת מדת הדן קשה ובה כמה טונים אדומים כחוליות שני : ובא ללמד כמה סידות כי הלך הדן הזה גדול מזה : ומי יוכל לספר כי עצמו מספר והכפרק אינו דין קשה בעבור שהוא קרוב לרחמים כי הרחמים הוא באמצעו ועל התרחקו מן האמצעיות שהוא הרחמים הוא הדן קשה מחבירו ועל כן אמר

הפסוק דודי צ"ח ואדום צ"ח כנגד מדת הרמים : יאדים כנגד מ"ד הגל מרבה כנגד מדת המסד שהוא מנהיג דגלי מרכבותיו כהסד ע"כ הרב רבינו מאיר ז"ל סידות מעליהם יל' כספר הנקרא לפני לפני

אמר משה ביטל אל זה הסד ר"ל באמצע' ספרים נפתחים לפני כד' וכו' וכי שחקר בזאת הרבמה כמוני ישיביל דברי ואופן זה ממאמרי : אבל מי שלא יפליג בעין זה יעמוד ולא יכיר מראה הכמתי ויהיה דוח לשתי סבות לא יבין מצד חולשת שכלו והשגתו כי לא הי' לי למנה הוזהר השכליות על אמתתו : ועוד לקושי הענין המושג כולו סג : והרב ר' אליעזר הקליר כיאר נספר הנקרא כבורה ספר ספר יספור נ' הוייה וז"ל כשכרא הברא העולם בראו בנ' ספרים והם ספר וספר וספר והם רמזים לשלש הויות וכתוב כמעשה בראשית אלה הולדות השמים והארץ כהבראם : וארז"ל בה"א פ' באות ה' נברא העולם וזאת האות יש' הויות : והו' סוד התורה באברה בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ ואר"כ אמר ביום עשיית האלקים ארץ ושמים ומשורר ע"ה אמר בדבר ה' שמים נעשו וברז"ל כ"צ : וזאת הה"א שאמר היא שלש הויות כ' ה' במלוי היא ה'א וצדוק פלס ההשגות יעלה ו' ואותיות שגילום ששת הם אב"ג והוא תחלת העולם כאשר פירש רבינו האי גאון ז"ל : ואב"ג מתהלק בא"ת כ"ש גר' הש"ר צדוק פלס ההשגות מתשר יעלה תת"ק וחלק תת"ק לשלושה חלקים ויהיה כל חלק חלק מצפ' ומצפ' ב' צדוק א"ת כ"ש הדיוק ר"ל המ"ם מתחלקת בצדוק גיו"ד שררי באלפא בית"א י"ס וה"צ מתחלקת בצדוק ה"א באלפ' בית"א ה"צ וה"פ מתחלקת בצדוק ביו"ד : שהרי באלפא בית"א ו"פ וה"צ מתחלקת בצדוק בה"א שהרי באלפ' בית"א ה"צ וה"פ פעמים מצפ' מצפ' מצפ' שהם ידו"ד ידו"ד ידו"ד והם אות באית היה דוח ויהיה אלו הם שלש הויות באית ה"א : ורמז אל זה האור הכהיר אמרה התורה הקדושה שמע ישראל י"א : א' היא התום בשש כנעות והשלש קדש קדשים וזה לתת הדן והדר אל הכבוד שהוא אחר ולכך ע' של שבע גדולה וד' של אחר ור"ל ער : כי היא כראוי כנוף ובאמצע' והו' ציור המהשבה האמתית : וה' אלקים אמת הוא אלקים חיים ופלך עולם וכתוב ראש וברך אמת בראשית ברא אדום א"ת כי היהנו של הקב"ה אמת כאשר אמרו ר' בסנהדרין וכיוצא ר"ל שהוא קיום נצחי והוא בראש ובקו האמצעי ובסוף כי האלף הוא בראש והי"ס הוא באמצע האלפ' בית"א עם כמצפ' והתי"ו הוא בסוף והוא ית' מום בראשו כדמותם אשר בה' ידו"ד אדום ר"ל בנ' אלו השמות נברא קיבתים בסוף השטר שריר וקיום אדום' וז"ל ביאר ספר ספור ידו"ד אדום ר"ל בנ' אלו השמות נברא ו עולם יחדיו וקני' וז"ל ביאר ספר ספור שב' ל משיב'ל משיב'ל ולקח א' א' ע"ה ספר ספר ספור ידו"ד איתות כנגד ידו"ד ספירות ע"כ ר' רבי אליעזר הקליר ז"ל :

עשר כו' הוא פי' הא"ך נמצאים ל"ב ואמר עשר וכו'
 ושנים ושנים כו' הרי ל"ב ע"ס במספר אין
 יותר מעשר שאל"כ מתחיל אחד עשר וכן במאות ואלפי'
 ובטבעים הן עשר כונו הכונים וכנופי' הן שלשה העומקי'
 עם השש' שמים המקיפי'
 והנקודה האמצעי' הנושאי'
 ובטבע הן עשר נגלים
 עם הנגלל השכל ובשנה
 הם ג' זמנים קור ומוס
 ורויה וז' ימי השבוע :

ובאלם הן נולגתא ומוחא וליבא ופה ב' ידיים וכו' נגלים
 ונוף וברית ובספי' הן כח"ב נג"ת נהי"מ . ובשמות הן
 שבכוף המסכ' ובסם הן קווי של יוד ויוד וכו' וי"ו הוא
 כולל ששה ה' אחרונה ובבולם א' ראשון אף על פי שהוא
 בכללם

**עֲשָׂרָה בְּלִי מֵהָ עֲשָׂרִים וּשְׁתֵּים
 אוֹתִיּוֹת יִסֹּד שְׁלֹשׁ אֲמוֹת וְשִׁבְעַת
 בְּפִילּוֹת וּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה פְּשׁוּטוֹת :**

עשר ספירות בלי מה . עשרים ושנים אמות . שלש
 אמות שבע כפולות שנים עשרה פשוטות ולא"ל
 כי כל הספר מסודר על שלשה דרכים בעולם ובשנה
 ובנפש ולפי שבתשנה הראשונה הוסיף שם זרכי סדר
 העולם : הוסיף כלל זרכי
 סדר השנה : וכן כל הספר
 הו' ומ"מ בכל משנה ומסנ'
 מהם רומז אל ג' סדרים
 אל' אמר עשר ספירות בלי
 מה רמז אל היוד העליונה
 אשר היא מקפת לכל ההוויות אשר נבראו בי"ם מחין
 שמיד נבדלו עשרה רקיעים זה . מזה באמצעות היו"ד
 אשר היא נאלל מבלי מה ר"ל מכ"ע שאין לו מהות אמנם
 היו"ד יש לו מהות ולכן נק' תשמה כלומר כך אמר מה
 וכל

הרמב"ן זל

ר' אליעזר מגרמישא זל

רבינו סעדיה גאון זל

פי' עשר ספירות שלשים ושנים
 נתיבות שהם י"ו לעליונים וי"ו
 לתחתונים נכללות בעשר ונקראו
 ספירות שהם כח לכל הנגדר בנדר
 עשר בלימה לפי שהם פתח אין סוף
 שאין לאל חקר אין לו מהות והוא
 בלימה ונקראות בלימה . עשרים
 ושנים וכו' פירוש יש בכלל העשר
 כ"ב הנחלקים לג' חלקים שהם שלש
 אמות : ו' כפולות וי"ב פשוטות ועל
 דרך ל"ב נתיבות כ"ב אותיות והכל
 נכלל בעשר :

עשרים ושנים אמות יסוד וסודו
 של עולם זהם נברא
 שנים עשרה פשוטות ל"ב אמות
 ה"ו ז"ח ע"י ל"ג ס"ע ז"ק קורא
 אותן פשוטות שאין נכפלות בדגש
 ורפה אבל כפולות הו' אמות בנ"ד
 כפר"ת שנכפלות דגש ורפה ובחר
 יה"ו סוף האחרים וראש לשם אם
 תהיה ב' הספירות לתת קלה כוז
 לאחורין ושנים סופו להחילה ובאמצע לכך בהר תחלה אם תהיה תשים
 לבך לאמצעי כל קונותיהם פארות שים באמצע שלא תאמר יש סוף וקץ
 באלו עשר ספירות חוזר ומזה שלא תטעה בהם :

עשר ספירות בלי מה עשרים
 ושהם אמות יסוד שלש
 אמות . פר"ס עיקר הליציה היא
 מאותן הנ' אותיות שכל הליציות
 נבראו מאור רוח ומים ואש . ואמות
 הוא מלשון כי אם לבינה תקרא שהוא
 לשון עיקר ולקמן אפשר להן הא"ך
 ברא כל הליציות בכל אחד :

הרמב"ן זל

עשר ספירות בלי מה . ביאור אין לספור יותר מעשר כשיגיע יחזור חלילה ההשכן : הרב ר' יצחק ב"ר שמואל פי'
 בספר כת"פ פ' עשר ספירות בלי מה כדרך אחר וז"ל בעבור גידל אלו האצילות מהבריכות אמר ספירות ונזר מענין
 ספיד ויהלם בריעשה לבנות הספיר ספיר גורתם והספיר אחר אמר ספירות כלל דגשות ה"א על פלס בקדש ה' שהדלת היא רפה
 ואע"ה ספירות ר"ל הפ"א רפ"ה : ועוד דרך אחר אמר ספירות כלל דגשות ה"א על פלס בקדש ה' שהדלת היא רפה
 והיתה ראוה להגדילה ולהגדילה וכן ולא יכלה עוד הצפינו זאת הפ"א היא רפה והיתה ראוי' להגדיל וכן משנה ענין שהתנו'
 תיתה ראוי' להגדיל : בלימה ע"ש המסוק תולה אדן על בלימה ר"ל על תורה כמו כן בבאין בע"ש ספירות אין לך להרהר
 אחריו כי כל זה אין ר"ל ענין פ"ש בתכלית הפשיטות והאדם היתה כזה מאד . ואל זה רמזו רז"ל באמרם בעופלי מנך
 אל תחקור אין לך עסק בנסתרות עכ"ל הרב ר' יצחק בר' ששאל ז"ל בספר כת"פ והרב ר' חתי ז"ל פירש בספר
 מקבלה הנקרא אצל מועד עשר ספירות בלי מה בדרך אחר וזו אברהם אבינו דבר בזה הספר בנסתר על אופן הגביאים
 שמכירים בנסתר על צד הדידה שהרי אברהם אבינו אמר ספירות מענין ספירות וכמו שהספיר מקבל הברואים כלם כן
 כזה קבול כל הצורות וכל הבריכות והאצילות וכל זה לאות שהשם ית' הוא אחר ונדרת רהבים מתלבשת לסתר
 רדין

ספירות בלי מה . עשרים ושנים אמות . שלש
 אמות שבע כפולות שנים עשרה פשוטות ולא"ל
 כי כל הספר מסודר על שלשה דרכים בעולם ובשנה
 ובנפש ולפי שבתשנה הראשונה הוסיף שם זרכי סדר
 העולם : הוסיף כלל זרכי
 סדר השנה : וכן כל הספר
 הו' ומ"מ בכל משנה ומסנ'
 מהם רומז אל ג' סדרים
 אל' אמר עשר ספירות בלי
 מה רמז אל היוד העליונה
 אשר היא מקפת לכל ההוויות אשר נבראו בי"ם מחין
 שמיד נבדלו עשרה רקיעים זה . מזה באמצעות היו"ד
 אשר היא נאלל מבלי מה ר"ל מכ"ע שאין לו מהות אמנם
 היו"ד יש לו מהות ולכן נק' תשמה כלומר כך אמר מה
 וכל

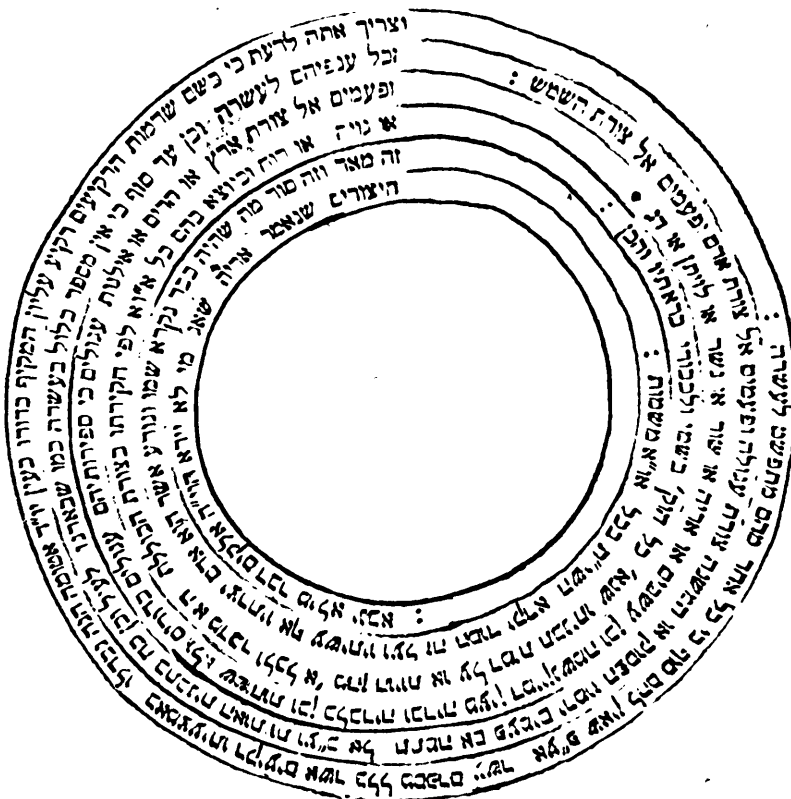
מהנאון מו אליהו ול

הראבד זל

יא

ובל מה שנזכר בחורה ובנבואים ובנבואים רימוזים אל
הרכבה שנאמר מה רבו מעשך ה' כולם בחכמה עשית
מלכה ה'רץ קניך לרמוז אל כל היות שהן מזוירות
ברכמה כמו שרמוזו לעיני אכל כ"ע הנק' אין נקרא
כל מה וי"מ בלי מה מלשון עדיו לבלוס שפי' כתימת
פה בתי רבות לדבר ולא להרהר ואחר שהובדלו
הרביעי זה פיה בעין עשרה עגולים זה בחוך זה ונשאר
האמצעי כחר אטוב כדמות יו"ד ודמות ארץ החיים
וקראם כפירות להיותם זכים ובהירים כמראה אפן ספיר
דמות נכס : והנה מכאן יש לך להבין בכל מה שפרשתי
לניל מענין החקיקות אשר בחכמה כולם נצטיירו
וירקבו בכל רקיע ורקיע מאלו הכפירות והנה בכל
אחד מהם נקובות ושמות ואותיות וכפרים וזהו אירון :
ואלו

בכללם הוא שמים ויהבאר לקמן והעיקר שרשם הוא
בחכמה לפי ששם הוא יוד ששם לפיכך כל מה החילין
אבל בכרר הוא סתום בקוף וכן שם הוא אל"ף שגורוהו
יוד למעלה וד' מלמט' (כך מלאהי כחוב ול"ג יוד נמטל
יוד למטה וא"ו באמצע) וי"ו באמצע הוא שרש היוד
כפירות אבל הם נהעלם כלול באל"ף לפיכך הוא רומז
באל"ף והיו"ד של חכמה ישלו עוד ב' קולין מלבד קוץ
העליון שהוא רמוז נכתר והן רגל ימיני וקוץ ההתחון
וכן ב' יודין ושתי ההחברות של ב' יודין הם ל"ב והן
כנגד ג' תיקונין הנ"ל וההחברות כנ"ל וארבע היודין שג
היו"ד הן שרש ל"ד יוד"ן של מילוי ע"כ שבהכמה והן
שרש ל"ד אותיות של שם שכ"א כלול מעשר כידוע ול"ד
מילואין של השם שכ"א הוא מעשר אותיות לבד כס נ"ן
לפי

ואלו יק"ג כולם חיים מתנועעים חנומה קצוצה ובכל
אויס חסס נפשו שמה יחמנע ושכלו וליוכו וססוקו ובאלו
החקיקות שמהם ר"ל הנחיצות מתוכן יתנוצץ אורות
אשר לבעט שוכות זו עז י ועסם כבדא מחור אחד
שנאמר ויאמר חלקים יס' אור ויהי אור וכו' שמש וענן
סויה לבאות והוא כולל כל הלבעים והוא האור שמש
צ"י ימצו חסו קוד וסיה לך ה' לאור עולם וסמקיף שהוא
סויד הוא הסממל וכולם מקודרים ע"פ כ"צ אומיות
כל פערופערט של כל חין ומין עממי סנמלחות ואלו
סכ"צ אומיות צקוד חלק אלפין ורצא רצנן ספ"י למל
הס צכל גלגל וגלגל ובין כל אות ואות מהס הצכל
ואומיות חיות ורלות וטצות וסורחות מדרכי הנחיצות
ועולות עד לאץ קוף ועמחך כך עלייתן וסזרת הספ'
הרקיעים נהיו מן המחילות הענדלות צין אות ללות
מלכות האומיות עד שילאו ועלו וסרחו שנאמר והחיות
ללו"א וסריצ גיממי חרי"א עלות כי הס על ידם והיו
הגלגלים חוללים והתנענו אומיות צחוק אומיות עד
שכלערמו עסן כל לשון וכל דבור וכל חרי"ג מלות והיא
החורה שקדמה לעולם (צ"ה) והיא שמו של הקצ"ה כי
אין צם ספסק וליקוף גשמי כי כולם קדשים וצחוכס
סויה ואין לזס כס יסתר מוס ולסיכך חרי"כ וסמנע
סיהם פלגס קדושתו כקדושת סמעי ישראל כי כולם צסס
ה' יכו' יאמר שלס אומות ס' אומות יסודות ואמר כי
סרטי יסודות הס' ג' כי סארץ מורכבת מלמ"ס ואינה
יקוד פשוט וכן רלוי כי כסס סקצת הויה מלסס והס
הסערך והסויה וסנושא אל סכיהס והס סכי ספכיס כן
כל סמרכצים לריכ"י ססיו מסי סכיס והס סלסס והסס
והכוח כוסא ללס מלד סוור וסוסא למיס מלד לחותו .

והנה

הרמ"ב ז"ל

הדין ותדח הדין ותלכזה למדת דמתיס וסו סוד ה' איס מלמדה ה' שמו . ולזה רמזו רז"ל צלמס ויענר ה' על פניו .
וקרס אמר רבי יוספן אלמלא מקרא כחז אי אסער לאמרו תלמד סנתעטף הקצ"ה כס"ץ . ועולם שמו הוא צחכיות והוא אחד
ועיסוד כלכס אס המחלסד צגוויורמז זס צפסוקי ה' אלפיך אס אוכסס הוא וכל הנלל מנצו הוא נלל כלור ספיין יסולץ
מחך ססרות סנפיין והאיל סאין צסכל סלדס לל"י עממוס צלמדות גמורה עס אלו הנריכות אמר צלימה ר"ל צלס סיד
פלדנר כלמרי ז"ל סילה ארץ על צלימה אין העולה מתקיים אלא צמי שזלס סיו צעסס מריצה . וצלוס לשון ססיהם כמו
אור צלוס . פדיו לצלוס ור"ל סזה סלדס הוא סלסס צנצרי"א שהוא שומע מרפחו ולינו מסיי אלא יוסד וסוחק ולכך אמר
צלימה סלס יקנץ צנציעות סיו עכ"ל וסו סכצז המורה פ' ל"צ מפלך רלסון וז"ל דע אסס המעיין צמלמרי זס סכנה יקרה
צססנות ססכליות מפ"י ססן נחלות צמומר דנר למס סידמה צססנות ססויות וכו' : אמר מוס צוטריל כוחס המורה הוא
פי הלודות סננדלות אין ללס חלויס צמומר צסוס פנים אצל סכלל העיוני יס לו חלוי צמומר מלד כסומוי ססס מוסגי סכחות
מסוסיי כסוסס והזכר כי אלו לא הוה כן הוה כמו סכלל סננדל מכל לז אצל סססנות ססויות חלויין צמומר חלויי גמורה
אין כחצ צן סנה וז"ל וסס חקרה לו צק"י סעמי מולסה חקרה לו לסססיעס סכלל כדמיון סלממסם צכלי סיסלות ויסלס
הוא .

מהגאון מויה אליהו ז"ל

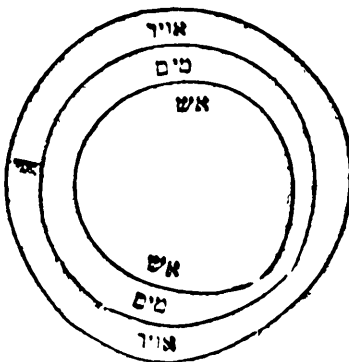
הראב"ד ז"ל

וזכרם הרביעי הוא כולל מכולם דוק והשכח ובעשרה
הפסוקים' היא נקצלה מכולם ונושא את כולם ויה' לקמן
זלימה פ' פלריך לבלום פיו שא"ל להמלא יותר שא"ל
לומר במקרה שים נקמר יותר מעשר' וכן קודם לא'
אחר לקמן ולפני א' וכו' : וכן נקסירו' תכלום פ'ך
ולנך לפני האחד שאין יוכל להשיגם ועי' אמרו כל
המקחכל ז' וכו' ואוסיות זלי מה הן ליצ תביעות
י"ד של חכמה הכוללים ומם של שם חכמה והכל ככלל
בעי' חכמה לך נקראין זלי מה וכן חולה ארץ על
זלימה כי בחכמה יסד ארץ כמי' צוהר ויתנחל לקמן
ולפיכך נקראות גיב חכמה ונקי' גיב מה וזה כולל שם
של מי' כמי' צוהר חיקון ד' וכולהו כלילין צנה שצנע
מתין זלי והן זלי מה והיים הן בחכמה קחומין וכולולין
ולפיכך הן צאות י"ד דליה זה חיוורא כמי' צוהר
לכך נקראין זלי מה וכו' הוא לכי' שכלול מן עשר כל
כ"ל' וכי' אוחיות הן אוחיות סידועין והן בכל דבר
שאין שום דבר פחות מכי' אוחיות כלולים צוהן חורה
הקדומה אלפים שנה שהן מי' ולבה שמתלנשין באי'א
קדם לוי' וכי'א נקי' א' חלק חכמה חלק צינה :
י' פ' פ' כי הן יסוד של כל הנאללים והנבראים והילורי'
ונקשים וכל דבר נשמיים ורוחי' עשור ועמל' והן צמח
המכה ואומר גדל והן נפש כי' נקראין יסוד לפי
שמהפסדן בעי' כי' צמקומות והכל כלולים צי' קודם שנקי'
כל וחורין וכלל' צמלכות צהוק' ה' שנקי' כלם ולכן
תחשקן חושם אוחיות ומלפ'ך וכל הכי' הן כלולין
בעשר אוחיות אהוי' כמי' וכן הוא ציור של שם שנקסרו
עשרים וז' ליכוריות המהפדן ולכן כשתחצר ליכור שא'
עם היו"ד ולכור ה' עם הדי נעשין אוחיות אהוי' כמי'

ולכן

הרמב"ם ז"ל

ולא"ל כי המים הקרובים לאש אין טבעם כטבע המים
הקרובים לאויר כי הקרובים לאש יקבל טבע מוטבע
האש קלם חממות ויוצא והמים אשר קרובים לחלק
מהם האויר קבל :

הוא ולא ישרת השכל וא"ל היה לזולתו זה היה כוח חמדי וצרוצ צהי' ע"כ : והצוננר כח זי'ל אש יעשה אדם צהמשצחו דדבר אחד
י'לש כחי ולא יוכל להפדן דבר אחד שהיה כחם להשיגו קודם לכן עד שיהפיק כמו צהמלה ע"כ' ולכן כח המורי' דבר זי'ל ואם
תשחל להשיג למעלה מהשגתך אז תחמיל להפדן הענינים אשר לא צל מופת על כוהרם אז שרם אפסריים ואפי' צהפי' רסוק'
חניע כחני'ע אחר עכ"ל :

אמר מהם צוטריל אחד אני משעם ההכמים המוקצלים שכל רזו ללמוד זאת בהכמה המהפדן צכרה כי' א"ל שמו כל חגמת
להבליכי זאת ההכמה לא ההכן אלא למי' שהוא ז' השכל והכדור וזלחת הכדור נקראת קצלה שהי' הפילוסופי' הטהורה :
וי'טרך האדם שרונה להשליך נפשי צזאת בהכמה ויהקיים נו אופן מליאורה שלא יפנה להפך כדי שלא תפסל לורה' :
ועקר גדול כח רזי' בעדיה דבר ז"ל נעמן לא אשכח כוחו הרזי' : אשה הוא אדם שיש לו כח רזי' וזכר אדם שיש לו כח רזי' וזכר אדם
שום דבר אל האדם שיצא לו נבין אמונת האלי' וזכר כח גדול צפי כל המקוצלים וזכר סוד' כמים צחירה לא תנסואת
ה' ולא אובי' לפרש עכ"ל המקוצל הגדול :

אמר מהם צוטריל כח דעתי זה הסוד ומפני זה סדלתי מדול ולכן כח מושאלה וגי' פחדם אשנעון צשער הנשם שלו זי'
השער

ואם קצת קרירות והמים האמנעים שבהם הם פשוטות באיכות המים ר"ל קר ולא ובהערב אליו שלש אמות ב"ד איכות שבהם יפרד קצתן אל קצתן ויתמוג' קצתן בקצתן ויתהוו מהן היסוד הרביעי הנק' עפר למנס איננו מן האמו' שנאמר כי לשל יאמר הו' ארץ והשלב הוא מקרירות האויר והקדחתו והוא שלג (חכד) שתחת כסא כבודו ובאן טעו הפילו ספיס ואמרו כי היסודות הן במדפנה השלישית למנאליס שמתחת לגלגל הירח כי החומ' הוא ראשון למציאות ושני למציאות הם ד' איכויות הפשוטים ושלישי למציאות הרכבת האיכויות והם היסודות וכשם שטעו במספר היסודות שממנו ארבעה כן טעו בסדר הנחתם אמרו האש למעלה ואחריו האויר ואחריו המ' ואחריו העפר . ועוד טעו ואמרו שהגלגלים הם פשוטים בלתי מורכבים מאמ"ש ר"ל מ"ד יסודות : וז"ל כי סדר אמת הוא בעולם העליון (עולם ספירות) ראשית האצילות ובעול' שאחריו (עולם המלאכים) ישתג' הסדר אמ"ש לאשם ובעולם שאחריו (עולם הגלגלים) מן אמ"ש למש"ל ובעול' שאחריו מן שא"ס לשמ"א כמו שיתבאר כי בהכרח יתהפך הנהגתם מסדר המעשים שנאמר יתהפך בחומר חותם ולפיכך בסדר זה העולם שאנחנו בו אש למעלה ואחריו אויר ואחריו מים אמנם - היות טעוהם מבואר במה שאמרו שאין הגלגלים מן היסודות הוא שנתבאר בחכמת החושים היותם מיחסים טא"ק לאש שב"ג לעפר תמ"ד לרוח סע"ד למים והבן זה נמנעת אומר שכל צבא השמים והארץ והימים והם עצמם עליונים ותחתונים שרשם ויסודם אמ"ש : וז"ל כי כל אמת מן הספ' יש לה צבע בפ"ע וכן כל א' מן היסודות (יש לה צבע בפ"ע) ויש מלאכים מנויים

מסוד

אופן ב מההסיד מוהר"א זל

עשר ספירות בלי מה ועשרים ושתיס אלויות יסודי מים מה הן ל"ב נתיבות וע"ס הן הפנימיות עשר אחרון דשמה מפרש שקיו דאילנא מלנאו וכ"ב אלויות הן ע"ס שנק' עשר תיקונין וכ"ו בעשר ס' של ז"ל וכמ"ס למטה כי בג"ר אין שם אלויות כלל כי האלויות לא אתגלמו עד לאתן מאימא עילאה כמ"ס בזהר בראשית וצו"ח ס"ה וכ"ן שם ספירות וסידורן הוא על הפנימיות כמ"ס בה"ת . ואמר בפירות כי הן במחשבה כי הם דרגא דחכמה כמ"ס בתיקוני זוהר דע"ג"א אדם הגדול חכמה ועשר חכמות איתקריאו ע"ס מסעריה . והענין כי כל האצילות הוא ע"ס יו"ד חכמה כידוע ובחכמה נאצלו כמ"ס כולם בחכמה עשית וכמ"ס במחנ' ובחכמה דא"ק כידוע ואף בדריאה שאימא מקנת שם ונק' ע"ס בינה מ"מ הספירות שבה הן ע"ס חכמה כי בכל עולם ד' עולמות הספירות שהן פנימיות ע"ס הנשמה הוא חכמה יו"ד והתקונים שהם נוספא דספירין הם בבינה ובאלויות שילאו ממנה כנ"ל ולבושין והיכלות יצירה ועשי' וכן בכל העולמות כידוע ולזה אמר בלי מה שחכמה נק' בלי מה שחכמה תחתה מלכות נק' מה שידוע מהותה אצל חכמה עילאה לא ידעו והחכמה מאין

הרמב" זל

השמד לך שלא תדין שום שאלה הבא אליך לנכות או ללעוג ע"כ ואני משה בוכריל מצד עוצם חלקי בהכמת המשפט וידעתי באופן המוחלט שזה המאמר הוא צורך ואינו ריקן ואנו נשבענו כי הוא מאמר נבואי : אמנם הפרושים בדרכת המשפט לא יבינו כל כך כי לא ישיבי באיו והמשכיל ישיביל ולא ירא פתגם דק דין קדמיה זיל וקול' אמר משה בוכריל להגיד כוונה נעלמ' אל זה הדבס לא אעצור קלמסי . ואלוין ארים נסי כתב הרב רבי אהרן ראש ישיבת בכל הבקובל הגדול בספרו דנקרא ספר הפרנס וז"ל יתברך שמו של הבורא שהוא הו' וקיים לערי עד ולנצח נצחים ראשית כל דבר שהוא הראשון לכל והקדכון לכל . והוא נעלם מכל והוא עלת העולות ואין לובר לא ישולח האין : כי הוא נסתר אף מן המלאכים ק"ו מיוכנוי בתי חומר ועליו נאמר במפלא סמך אל תחקור . וידענו כי הכל תלוי בו ואצלו לא נתחדש דבר אך אצלו נחדש הדברים . רוא ית' ויתברך אין בו שנוי הפץ ולא שנוי רצון וקורין לו הפילוספי' מה שאין הכחשבה יכולה להשיג ויש בהם קרין לו שכל הפועל כי הכל ממנו : והנה עלה במחשבתו להמשיך ולהאציל י' ספירות התלויות על בליה ולשון ספירות מלשון אור וך ובהיר כלשון ספיר גירם : כלי מה כלי מאומה הוא עלת העולות ית' ויתברך שהוא אפסות מוחלטת שלא נוכל להשיג בו מאומה . וי"מ בליה בלום י"ד משון עריו לבלום וע"כ אהוו רז"ל לשום עלה במחשבתו שאין מהשבתו במחשבותינו וע"כ נאמר בו עליה : כי

מה כו' אליהו זל

הראבד זל

ינ

מיכוד אחר און כבינה ולמטה לפי שאלותיו את"ש אינן פשוטים נמורים . שבעה כפולות פי' מכפר שבע נולד מאת"ש כי האויר יש בו כח מים ואש והמים יש בהן כח אויר ואש והאש יש בו כח מים ואויר : וקבוצ הכל הרי שבע כפולות . ולפי שהן כפולות בדבר ובתמורה נקראו כפולות :

ואלו הן הדברים ותמורתן

חיים	בינה	מות
שלום	יכוד	מלחמה
חכמה	חסד	אולת
עושר	גבורה	עוני
חן	תפלה	כיעור
זרע	נלח	שממה
ממשלה	הוד	עבדות

הדברים ותמורתם

עת ללדת	זרע ועת למות	שממה
עה לטעת	זרע ועת לעקור נטוע	שממה
עת להרוג	מות ועת לרפוא	חיים
עת לפרוץ	ועת לבנות	
עת להשליך	עוני ועת כנוס אבנים	עושר
עת לאבד	ועת לבקש	
עת לחבוק	חן ועת לרחוק מחבק	כיעור
עת לשמור	ועת להשליך	
עת לחשוב	חכמה ועת לדבר	אולת
עת לחפור	ועת לקרוע	
עת מלחמה	ועת שלום	

עת

מאין המלא לא ידע חנוס ערכה כו' ואין ידוע רק מציאותה ולא מהותה כי דוע ולכן לא נק' רק יש וזהו הולך ארץ על בלימה כמ"ש ה בחכמה יסד ארץ . וזה שאמר בספרות כי ידוע כי אין דבר שהוא במחשבה לבד רק המספר שאין לו מציאות בפועל כלל רק במחשבה ולכן אהד של המספר הוא אחד אמיתי ואיננו מתרבה ולא שום מקרה . והן יו"ד נקודין דנפקין מחכמה כמ"ש בזוהר ובהקונים ובהז"ח כמה פעמים והם ע"ס . ואמר אלהיות שהן אות וכימן על הדבר כמו הגידו האותיות לאחור וכאן גלוי יותר ובאותיות כל אות מורה על מספרו אם נמלא הב' לבד אני ידוע כי הוא במספר השנים כי דוע שהם בעצמם מורים על מספרם משא"כ בנקודות שאינם רק במספר כשהם ביחד . ואמר יסוד כי התקונים והגוף נברא מהרבה אותיות כמ"ש לקמן פ"ב רל"א שערים רק ש"ב אותיות הם יסוד של כל רל"א שערים כי לכל ר"א שערים אות א' הוא יסוד שלו כמו ב"ב אותיות עמון הכלל שלהם ר"א כמנין אה"ה בינה שממנה יצאו ואלף אינו במנינם רק שרש שלהם שלכן התחיל התורה ב' כי דוע והם יו"ו של השם במספר עם קווי כל יו"ד שהוא שרשם נגד האלף כנ"ל שלכן נקרא אלף כי דוע וה' אחרונה ה' כפולות לכן היא ה"א כפולה בשם כמ"ל :

שלש אמות הם נגד כח"ב שהן אמות לכ"ד שהן מתפשטין בכל ו"ת כמ"ש באל"ו דף רפ"ט ע"ב איהנליף האי חכמה כו' יעו"ש ודעת נגד כתר כמ"ל שהוא מולא קדישא שממנו הרין עטרין . וכן שם בדף רל"ב ע"ב בחללא דנולגלתא נהירין כו' ומהפשטין בכל גופא . ושבע כפולות נגד ו"ת שבהן הרין עטרין דחז"ל

הרמ"ב זל

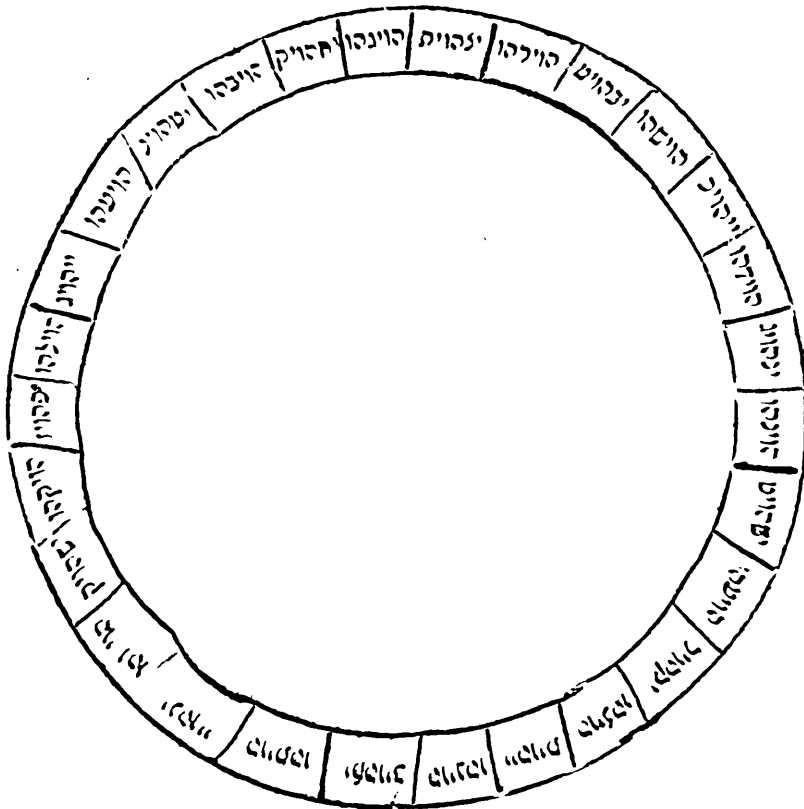
האדם צריך לכה המחשבה וע"כ ואמר באדם יד פלוני לפי דעתו של פלוני אבל עלת העלות יחב' ויתפרך המחשבה צריכה לקבל כבוד ולכן אחיו ר"ל לשון עלה . ולשון עלה במחשבה להשיג לשבר האונזיה שיכול לשמוע : ובאחתה שעה שרצה להשוב העלה במחשבה לכן נקרא המחשבה כתר עליון אויר קרמן ורובמה רוח אלהים והבינה רוח מרוח : והרמב"ם יום מרוח עכ"ל דרב ר' אהרן ז"ל .

אמר הנה בטריל הדב רכי משה ברבי נחמן ז"ל הולך בזה והוא על הבינה שהוא מים ברוח כי הוא אומר שכתב עליון שהוא קדמון הוא רוח אלהים היים והתנחל הוא רוח מנוה והבינה בים מרוח וההשד מים ממים .

אמר משה נהב דמיוני בספר התקנים יו"ל עזר ספירות כמו לא ידעתי ספירות אי כמו הי יספר תקנים בהכמה שהוא מענין ספיר . בלימה בלימה זה לא נחן אל האדם להסתכל ואינו אדם מה : עשרים וסהים אלהיות : ביאור הם כ"ב או ב"ב כח בעל קבלה בספר הנקרא אור החיים וז"ל צי"ת היים ובי"ת ח"ת כלומר ההפנה על כוליה וזו סוד צי"ת בראשית שאין ראשית אלא תורה שג' ה' קני ראשית דרכו והקורה נעשים היים ללומדה ולעושה כי האדם כלומר ימים עיונו בלמוד' התורה ה' יהפלה יהיה בעצמו וזמז ליה ראשית תיבות מתחלת הומשי תורה . בראשית . ואלה . ויקרא : וידבר אלה : צנינון כוד ההשגון אה"ה וכו' היבית צנינון

מראנד ז.ל.

עַתָּה לִשְׁנוֹת וְעַתָּה לֵאחֹרֶץ עַתָּה סִפּוּר וְעַתָּה רִקּוּד עַתָּה לִבְבוֹת וְעַתָּה לַשְׁחֹק
וְהִנֵּה סִדְרָתִי לְךָ כִּ"ח מַחְנוֹת שְׂבִינָה אֲשֶׁר הִשְׁבִּינָה מִתְהַלֵּכֶת בִּי"ד מַחְנוֹת לִימִין וּבִי"ד מַחְנוֹת לְשִׁמְאֵל
וּמֵהֶם יִהְיוּ כָל מַשְׁלֵטֵי הַשְּׂבִינָה אֲשֶׁר לֵנָה בָּהֶם אֲבִירֹת - וְיִדְּעוּ כִּי שֵׁם אֱלֹהֵי סוּבֵב בָּשֵׁם יְדוּד אֱלֹדֵינוּ
יְדוּד הֵנָּה כּוֹזֵב בְּמוֹכְסוֹ מִזּוֹ יְדוּד אֱלֹדֵינוּ יְדוּד בִּימִינוּ וְכוּזֵב בְּמוֹכְסוֹ כּוֹזֵב בְּשִׁמְאֵלוֹ שְׁנֵאֲמַר ה' שׁוֹמֵר ה' - נֶלֶךְ עַל יָד
יְמִינֶךָ - וּמֵהֶם יוֹצֵא כָל מַשְׁפֵּט לִידֵּה הַבָּנִים מִלֵּד הַחֹסֶד אֹל מִיתָתָן מִלֵּד מ' הַדִּין וְלִטְעַת הַנִּפְשׁוֹת בְּאַרְצֵי הַחַיִּים כִּי
הָאֵלֶם עַץ הַשֵּׁדֶה - אֹל לַעֲקוּר נָטוּעַ מֵאַרְצֵי הַחַיִּים אֹל לְהַרְוֵן אֹל לִבְקֹלוֹ מֵאַרְצֵי הַחַיִּים אֹל לְרַפּוֹא לְחֹלִים לְהַבְיֵאשׁ
לְחַיִּים - עַתָּה לִבְנוֹת הַפְּרָצוֹת אֲשֶׁר גִּפְרָלוּ בּוֹ לִקְחַת אֶת־ נַפְשׁוֹ וְלִהְשִׁיחַ חַיּוֹתוֹ עַתָּה לְהַשְׁלִיךְ עֲוֹנוֹ : פִּי מַשְׁלִיךְ
מִחַיּוֹת - עַתָּה כְּנוּס : פִּי לְהַכְנִים עוֹשֵׁר מִלֵּד הַנְּבוּרָה כִּי מִנְּפֹן וְהִבִּי יֵאֲתָה וְתִמְרָתוֹ הַעֲוִי עַתָּה בִּקְשָׁה אַחֵר
הַנִּמְחִיָּה וְהַעוֹשֵׁר וְעַתָּה לֵאחֹרֶץ מִלֵּד הַעֲוִי וְהַתְּמִירָה - עַתָּה לְחַבּוֹק מִלֵּד הַחֵן שֶׁל הַיּוֹנוֹן - וְעַתָּה לְרַחֵק מִחֶבֶק מִלֵּד
הַבִּיעוּר עַתָּה לְשִׁמּוֹר מִלֵּד הַחֵן וְעַתָּה לְהַשְׁלִיךְ הַכַּעֲשׂוֹר עַתָּה לְחַשׁוֹת מִלֵּד הַחֲכָמָה כִּי נֵם אֱוִיל מֵהֵרִישׁ חֲכָם יִשְׁכַּב
וְעַתָּה לְדַבֵּר קוֹל כְּסִיל דְּרֹב דְּבָרִים וְפִי כְּסִיל מַחֲתָה לוֹ - עַתָּה לְתַפְּרֹא חֲלָקִי אֲדָם ר"ל דִּדִּין בְּנֵי חֲלוּף בַּחֲכָמָה - וְעַתָּה
לְקַדְּשׁ מִלֵּד הַתְּמִירָה - עַתָּה מִלְחָמָה וְעַתָּה שְׁלוֹם מִלֵּד יִסּוּד עַתָּה לֵאחֹרֶץ מִלֵּד שְׁלוֹם - וְעַתָּה לִשְׁנוֹת מִלֵּד תְּמִירוֹת - עַתָּה
סִפּוּר מִלֵּד עֲבָדוֹת וְעַתָּה רִקּוּד מִלֵּד הַמַּשְׁלָה וְאֵל"ל שְׂכָסֶם, שֵׁם לִלְבָּנָה כִּ"ח מַחְנוֹת שִׁהִיָּה מִקְפַּת בָּהֵן בְּכָל הַדָּשׁ
וְחֵדֶשׁ כֵּן לְמַלְכוּת כִּ"ח מַחְנוֹת שְׁסוּבֵב בָּהֵן מִתְחַלֵּת הָאֹרֶה עַל כְּבוֹי אֹרֶה - וְאֵלּוֹ נַעֲשֶׂה עֵינֵינוּ נַחֲלָק עַל כִּ"ח
בָּהֵם יִגְכַּל אֲחִיּוֹת הו"י עַל אֲבֵן יִתֵּךְ קֶרֶע שָׁטָן נֶגֶד יֵכֶס בְּטִרְלָתָהּ חֲקֵב טַעַם יִגְלַפּוֹק שְׁקוּיּוֹת יַעֲלוּ קֶס"ח חֲלָקֶם עַל
כִּ"ח יַעֲלוּ שֶׁ אֲחִיּוֹת לִכָּל שֵׁם וְהִנֵּה לֹאֲרֹתוֹ -

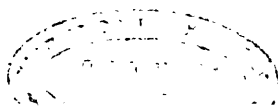

דח"צ כמ"ש בא"ז שכן הי' חסדים וה"נ כמ"ש באד"ר
 שמתפשטין בה' כפירין וכללותם ביסוד וממנו מקבל
 מלכות לכן הם כפולים כמ"ש לקמן פ"ד כפולים בדנ"ש
 ורפ"א שכן ח"ו . ושנים עשר כשיטות הם צדעת
 ענמו המתפשטת הח' וכללותם והנ' וכללותם (והם ו"ו
 ו' בתפארת וא"ו ביסוד כמ"ש בזוהר ש"ה כלולין מ"ק;
 ועקר הח' וכללותם בת"ת ושיקר הנ' וכללותם ביסוד
 כמ"ש בתיקונין דת"ת נטל לימינא ויסוד נטל לשמאלא .
 ונ' אמ"ש הן בנ' מקומות ביוף בראש בטן ונזיה כמ"ש
 לקמן שהם בינה ת"ת יסוד) והן מותין דח"ו כמ"ש
 כמ"ש בא"ז ירומא דלוא"א ותרין גניזין דהו' וגניזין בגיזיהו
 שכן ד' בה' הפלין שאלו שני מותין דלוא"א נטל יסוד
 העיקרין כמ"ש במהני' בסוף חו"ה דף ז' ע"ב עאל
 לאינון חמש מאה עלמין כו' לבהר לגבי ה"ו ומה
 דיהב' ליה כו' ע"ש והן י"ב וכולן הם בת"ת ששם י"ב
 נבולו אלכסון י"ב צרופי הוי"ה ושם י"ב בקר י"ב חיוון
 רבדין כמ"ש פ' פקודי שהם הי"ב פשוטות דכאן כמ"ש
 במ"א והם י"ב מנהיגים כמ"ש לקמן והענין כי שבע
 היכלות אינון כפולות כמ"ש בזוהר שבעה ושבעה
 מולקות : וכן אמר כאן שבע כפולות ואמר שם פ'
 פקודי שהיכל רצון כולל ש"ח היכלין . וכן הם י"ב
 פשוטות החסדים לענמן והנבירות לענמן משא"כ
 צו"ס ש"א נכלל מח"ו שכן נק' כפולות ושלא בחי'
 במלכות בסוד חול"ם שורוק חירי"ק ע"ג ובחלמ'ע
 ותחתיו כידוע . ובע"ס היא למעלה כמ"ל אחת כו'
 וכו' כפולות היא בחלמ'ע כמ"ל והיכל הקודש בחלמ'ע
 כו'

הרמב"ד זל

סוד ההצנן חונה ור"ל אחי"ם עם לימדי תורה ולכך חר"ל אחר רבי יהודה בכל לילה חונה מספרין שש הפנים כל נביות של הנביאים
 חכמים העוסקים בחזרה לשפה ומציין לפני הק"צ ידומתין מלאכי הברכה מלימד תורה עד שיאספיהם נפשות הנדיקים ויזמרו ביהר' שו'
 הגנים נראו צאנן אלו העוסקים בחזרה לשפה : כן כפופה רומת אל מרת הדין והמו בזה שאין האם יתעלה מודד אל האדם צדחת רחמים
 חנה ביהיזיו מקבל עליו עול מלכות שמים ובהר יתן לו : לכן חר"ל הי"ב אדם לבדק על הרעה כשם שהא הי"ב לבדק על הטובה שאל'
 חסד ומשפט אשירה : אם חסד אשירה ואם משפט אשירה : וכשהאדם דבק בזהם ית' ויעשה רצון אצויו שנשמים מרת הדין מתלבשת למה
 רחמים ומקבלה הבנים ביד פשוטה כמו כן כפופה . עכ"ל בעלהקבלה צספר הנקרא חירי' חיים :

אמר משה בוסריל לכבוד הכנס שנהצדתי עמו נמקו בכל ההכנס להבלימו . היום הזה חלל להבאות גדולתי . ויעזב אופן התנשאות .
 והנהנמי' ובידוני ולא יאצוני ואפרש מלת אלהים למה נקראת מרת הדין : כהב בעל הקבלה צספר הנקרא ע"ן ג"ן אלהים . וז"ל
 העולם נצרה צדחת הדין שני צדחיות ברא אלהים אלהים רימו למהת הדין . כי אלהים צדירוף סוד החשבון וזה דייקן . אי נמי חלה
 אלהים צדירוף סוד החשבון הכסא לפי שכן כל העולם ויושב על כסא דין . אי נמי אלהים צדירוף סוד החשבון דין יחיד ועליו יאמר
 והוא בלחמ ומי יאצנו ומתוך דין אלהים נביר זה יאצנו זה יאצנו : ידוע מרת רחמים צדירוף אלהים ביהר דחמ' ב"ש וי"ד מ"ס הא דני' :
 וי' פ"ה הא דני' הכי ה"ל עינת צדירוף סוד החשבון ש' וזה צדירוף צדחתם . ולכך שמוס' ח"כין כשילך אדם חוץמן ידו בסידי ההצננות
 על שער העיר . ויחמר ענ סוד בהתקדשות מ"ן מ"ן לא יזקק בשום כגע ובלגד ביקיים כל הנאי אופן השמירה כאשר מצוה
 צספר

ואות יעלו ד' פעמים מ"ב והם קס"ח אותיות והלקטם
לששה ששה אותיות יעלו כ"ח מחנות סימנם כ"ח מעביו
הגיד לעמו להת להם נחלה נויס . ואומר גדול
אדונינו ורב כ"ח . ובהם נפעלים כל הנוצרות : ואמר
י"ב פשוטות פי' שהין להם המורה אך הם פשוטים
ועומדים מבלי המורה כח אור ומים אש כל אחד מורכב
משניהם נתחייבו להיות ששה כי באור כח מים ואש
ובמים כח אור ואש ובאש כח אור ומים הנה ששה וכל
אחד מהם כולל מכה נעלם (כ"ע) וגולה (חכמה) כי
שהיה שופעת אל תפארת ולפיכך נתחייב להיות למספר
י"ב והן כה לי"ב היות הנעלמות ר"ל של אהי"ה ולי"ב
היות גלויות ר"ל של שם הוי"ה ולי"ב מזלות ולי"ב
הדשים ולי"ב ליגורות ולי"ב גבולים אלכסונות ולי"ב
שבטי י"ה ולי"ב מנהיגים בעולם שנה ונפש ולא"ל למה
קרא לו' מהן כפולות ולי"ב פשוטות אש בעבור שש
תמורת חיים מות ותמורת כלום מלחמה ותמורת עושר
עוני וגומ' לעיל . הנה ג"כ לי"ב פשוטות שהן ראייה
שמיטה ריה שיחה לעיטה תשמיש מעשה רוננו הלוך
שחוק הרהור שינה יש תמורה בהמורה ראייה שמיון .
המורה במיעה תרשות תמורת ריה אטימות . תמורות
הלעטה רעבנות . תמורת שיחה אלמות . תמורות
תשמיש סרים תמורת מעשה בטול . שחוק רוננו . הילוך
פכה . הרהור שטות : שינה תעורה : א"כ למה יקראו
פשוטות ולא הרבונות יקראו כפולות ואין טענה
לפי שהסמיון העוורין אינו נלרך לפועל וא"כ למה יקרא
המות תמורה ואינו רק העלר החיים . הדבר ידוע כי
ההפוך שני מיני האחד מן שני ההפכים הוא שאין
ביניהם אמצעי כמו במספר הזוג או נפרד וה"ב הוא
ש"ס

כו' ובחי' למטה ידוע :
ולכן התחלקות ז' כפולות וי"ב פשוטות ג"כ צנ'
מקומות אלו ז' כפולות בראש וי"ב פשוטות צטן
וגויה כמס"ל וסדר התחלקות כאן אינו כמו בספירות
שש ג"ר בראש וז"ת צנוף וכאן ז"ת בראש וג"ר בראש
וכל הנוף שהם צטן וגויה אלא שהם עיקר הנוף ראש
ובצטן וגויה כמ"ס צו"ח ס"ה והשאר אינו כ"א מנהיג
הנוף לכן נק-שלש אמות :

אופן ג מהחסיד הנ"ל

יצטרף ספירות מפרש מה הן הל"ב והן ע"ס שהן מ"ש
בסוף הכרך והן יו"ד נקודות שבתורה והן
הפנימיות וכ"כ אהונו : הכלים שהן הנוף כ"ד ומפרש
מה הן כ"ב ג' אמות כו' והן שטא מפרש אלא ש"ב הוא
לעילא וכנגדן י"ג מדות דהלכה ול"ב דלגה במ"ה נהורין
אחפליג עלמא :

ברי מה דפנימיות נק' כפירות והחיצוניות זכניהן
אינן רק במחשבה שאין רק סימנין לדברים אלא
שהאותיות יוכרין יותר משא"כ במספר כי אינן רק
מהמת המלב ואש ישמחה המלב ישמחה מספרן ונעשה
כאינון אחרנין וכן בכלום ואינון רק במלב וכ"ד שהוא
במקרה הן בשרשם בעלם לכן האותיות והמספר הוא
למעלה בעל וז"ש ע"ס בלי מה שאינם בנושא וכן אמר על
האותיות : יסוד יסודן של אותיות שהן למטה בנושא :
ואמר באותיות יסוד לפי שהן בנושא מקרה דבוק קצת
כנ"ל משא"כ במספר כי אין רק במחשבה לכן אמרו כי
אחדותן הוא אחד אמיתי לכן הם למעלה ג"כ בלי מהות
שהן אורות שאין נתפסין משא"כ באותיות שהן כלים
כנ"ל

הרמב" ז"ל

בספר הנקרא סו"ד ידוע שיאמר על פרשת דרכים . ויבדק ישרוני . ויבדק ישרוני : כי מלאכיו יצאו לך לשמך בכל דרכיך :
כי מלאכיו יצאו לך לשמך בכל דרכיך : כי מלאכיו יצאו לך לשמך בכל דרכיך : ויהיה סודר ברור ויך על כניו : ויכון בסוד המושל
בשם קציות הרום בשם עצמות והיכל הקדש מכון בלמט :

אמר משה בטרם כל מי שידע צירוף השמות בסוד החכמה והבינה יוכל להשתמש בהם כי ההשתמשות היא בקדושה ובטהרה וביראי'
הטה והמבטא בשפתיו ובלבו צירוף היכולת בידו כי היא היודע ועד כי היא הכל והכל והכל נחצץ מהסוד והשם ידע על
הדבק צו וזהו סוד כי ידע ה' דרך צדיקים ויעבור טובי על כני האדם שמה סוד הבריא' על כן שומר הטהרה אחריו על כן נחוצ בשעור
קומה כי ה' בורא כל גוף וכל נכבד מכל גוף והנבזה מהנוף הוא המקרה : אחר רבי יצחקאל כל הידע צירוף של יוצר בראשית מוצגה לו
שהוא בן העולם הזה ואולי ועיקרם ערבים בזה הדבר וזה נעשה אדם בצלמנו אצל מי שלא ידבק בראשית להנה יבטח כי זה לו כפצוף
הדוריו : ולכן נאמר כי ראייתו אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי ולכן רבים התקבולים השלו ונשעו בסוד השמים ולא קשרו נגרת האדם
מעלינוה באור הבהיר והמבהיק והיו נוקיין וכל זה קרה להם מחדש לא מחד שאין השמות אמתא' כי הם לא יראו פגולתם ועצמותם אלא

בנ"ל : שלש אמות שמהן נולדו כל האלהיות כמ"ש צפ"ה
הגוף וכנגדם ג' ראשונות שמהן נולדו ז' כפולות שהן
זית והן כפולות שבהן הח' והג' וכללן ביכוד הח'
לכד והג' לכד ואח"כ כללן במלכות הח' והג' יחד
בסוד ה' הוא האלקים שלכן צריך ל"ב כללות בההלה
ה' אחד ושמו אחד ואח"כ ה' כו' כנ"ל וי"ב פשוטות הוא
לדעת ששם כ"א כפ"ע הח' והג' מוחין בלכן הס' כ"ב
עשר כלים וכלי הדע' משח"כ בלתי' שאל"כ דעת רק
שרשי המוחין וששם אמות כוללן הכל שכה"כ מהפסטיין
בכל והנהכל וכמ"ש בא"ז אשתכח דכולא הוה עתיקה כו'
וכנה' יסודות אמ"ש ראש ובטנוגיה שמים ודצ' והויר :
וכנבי"ע ג' דרגין דע"ס אה"ה הו"ה אה"ה ג' ויהא בלי מה
שם מ"ב שבו נברא העולם והן ל"ב נתיבות ו' מנמרות
שהוא ע"ס דגמ' ומ"ה הוא עס ב' מוחין שבאין הדעות
כי ו"ק שלו הן ע"ס כי עברה מזמרות וכנבין ב' ימים
ואח"כ באין ג' ד"ג אלקי' דיוכלו שהג"ר ג' יום הו"ה
מה והג"ר כולל' כל המ"ה כידוע בכל עליון כולל כל
התחתון וכנגד ל"ב נתיבות עס השלשה שהן ל"ה אלקים
שביכולו לה' תיבות (נגד ע"ס יש בו עשרה מהמרות ג')
שהג"ר תיבות וג' אלקי' ונגד עשרה מהמרות יש בו ג' כ'
עשרה מהמרות ויכולו ויכל עשה וישבת עשה ויברך
ויקדש שבת ברא לעשות : ומ"ש בלי מה שעדיין אינן
מה עד בא ג"ר והן בכח"ד ג' רישין וכאן
מתחיל מחכמה שלכן אינן רק ע"ס כנ"ל : וז"ס
השבת שבמ"ב נברא העולם ובשבת נשלם עוד ג' שהם
ג"ר ולכן שם ג' אלקים להשלים המ"ה וג' יום השביעי
להשלים ע"ס שלא היו רק ו' ימים ועוד ו' לילות שהן א'
שבה הכל לאחד הן ו' ונשלם שמה מפרש ביו"ד אותיות
ומספרם פ"ה וז"ס שבמ"ה באין ג"ר ע"ס צ"ן כידוע :

שיש צניהם אמע"י כצבעים כמו השחור והלבן כי שאר
כל הצבעים צניהם נמצא ששני ההפכים הם בנושא
משה"כ צקין והעדר כמו העוורון והכרח ולפיכך שם
המורה כוננת להפכים וגמ' והעדר ולפיכך הוה מונה
בהמורות המורות חיים מות ועושר עוני שהם קנין
והעדר והלו תמורות חן כיעור שניהם בנושא אבל
ההפך וכללו של דבר שבתמורת הו' מונה ז' כללים
והמורות והלו כנפס מונה ז' נושאי הפסולות והמורות
כי המורה חיה ג' כ' בנושא והמשל בזה ע"ינים נושאים
נדרות ג' לונים לשמיעה לכן יאמר בהן הפך והוא
המר שאלו מוכן לקבל הנדרות או השמיעה וכיונא
בהן הכל פעולותיהן המזוירות אינן ענין עד שיהמר
בהן הפכים והמורות ולפי' יקראו פשוטות כי ההפך
לא יצויר רק בנושא והנדרות והעוורון אינו בנושא אך
מזויר פשוט מנובא והבן זה והנה לנושאי הפסולות
יציגום המורות למנם הפסולות המזוירות הן בלתי
המורות ולהיו' זה הסוד מנבאר שאלו המורות כירשו
רו"ל בפירוש שמע ישראל כי בשעה שקרא יעקב אבינו
לצניו שמעו ואנידה לכם וגו' נסחלקה ממנו שכינה
אמר שמה חו' יש ככול בורעי כמו שיש בנצרה' וגם
ביצחק ועל כן נסתלק' פתחו כולם ואמרו שמע ישראל
י' אלהינו י' אחד ששם שאלו בלגך חלא אחד כך אין
בלבנו אלא אחד מיד פתח ואמר ב' ש' כ' מ' ל' ו' כי
אין כסול ולא המורה ב"ב ששני י"ה לא למעלה ולא
למטה . ול' אל שכל משפטי העולמות מתנהגות על פי
י"ב ידוע על פי ה' יחנו ועל פי י' יסעו . והנה סדרתי
לך לעיל י"ב בהים לבוין בהם כל משפטי י' . והנה שמש
ומנן י' נבאות מלטרף ב"ב הויות : ול' יום וז' שעות
ומחלה מהלכת החמה בכל ג' הויות : והנה לי"ב
הויות שם"ה

יום

הרמ"ב ז"ל

על דרך סוד ההתקשרות צהונן דעות וזהו הסוד ודאבהמש צהאן הלך ולקה אלף שהוא דמות לעסם שהוא ש"ס ידו"ד והוא קדוש קדוש
ספר ספיר ולסוד זה לקה גמ"ל : וזהו האור הטוב שאלו למעלה מהן : ולמה זה לקה בהי"ו כי בהי"ו דמות אל האור חלש כח
הרצ רצו רצון הספרי בספר הכלימה : וז"ל הי"ו הורה והורה אור וכהו ב' נר מורה והורה אור : שכל זהו תורה כמו הגא' דמלנא :
אמר משה בוסאליני נשבעתי בך' אלהי ישראל נשבעתי והלזכרות לא ישינו אלא להי' כידוע סוד מנבאר ומנבאר . ואם לא ידע סוד
הצירוף כל מה שיצא להם ינאם . כי הנה לא יושיל לבדל ההלמה כשיהיה כחוד והקוק ככובע דלחז' שם אלהי . ואח"כ שיהאמר
במלמה שלש פעמים הם הילד יעזרני ויועזני וינעלי לא יושיל לו כי לא הנין במהבדה האור והוא כמו טבינה הסמא במים והואו הסרן
צירוף כך לא יושיל לו ביום עברה השם הזה להזכירו . כי הדבר שלא יודע בזההך לא יושיל והוא כמו סומא בזהרוב : אבל כשידע בזה
הצירוף שם הילד הוא חלל הוא טוב להזכירו ג' פעמים וזה השם יוצא מאהה בצור לעולם דלתי : וזה השם הוא הוצא למלמה וכש"י
הואו בנמה על בוד הקדש הקדוש בסוד השלמה עשר ספירות ינאל מפגע דע במלמה וינאל חויביו :

הראב"ד ז"ל

יום ורביע ומחשבונו זה תוכל לדעת בכל יום ויום באי וזו מעלה עומדת השמש במהלכה של שנה ובמהלך היומי
 יש לה חשבון אחד ועוד השמשנו בע"ה נמצא שהחמה כשהולכת עד חום ש"ס מעלות בתוך שס"ה ימים ורביע
 יום שמונה לחלק אחד בלגלג ר"ל למזל אחד ל' יום י' שעות תק"מ חלקים . וכאשר תחלק מספר זה על ל'
 כדי לידע כמה זמן ילך המעלה יגיע מהלך החמה למעלה אחת יום א' שעות חלקים לב' מעלות ב' ימים
 חס"ט חלקים . לב' מעלות ג' ימים שעה אחת ג' חלקים הנה בכ"ו ימים וע' שעות ותפ"ו חלקים הלכה החמה
 כ"ו מעלות . ובעוד ב' ימים תשנ"ו חלקים הלכה החמה ב' מעלות נמצא בכ"ט יום י' שעות קס"ב חלקים הלכה
 החמה כ"ט מעלות והלכנה הולכת מעלה אחת בשעה אחת וגם בתפ"ח חלקים וחצי חלק . והנה חשבון דבוק שני
 חלקים ר"ל שש וירח . ר"ל אמרו כט י"ב תשנ"ג שבין מולד למולד . דע שאין מקום המולד האורה ללכנה מקום
 הדבוק . אך הלכנה צריך להרחיק מהשמש מעלות ידועות אחר שתדבק עמה ואזי יולד בה אור מהחמה כי יעת
 הדבוק עד שתשלים הלכנה מהלך ש"ס מעלות הם כ"ו ימים י' שעות רל"ד חלקים : והנה בזה הזמן הרחיקה
 השמש עלמה ממקום הדבוק שער בכ"ו ימים וע' שעות ותפ"ו חלקים כ"ו מעלות . והחמה הולכת בכ"ט ימים
 וי' שעות וקס"ב חלקים כ"ט מעלות והלכנה מהלכת כ"ב ימים וי' שעות תקנ"ט חלקים וב' שביעיות וחצי חלק
 ל' מעלות . והלכנה מהלכת בשעה אחת וגם בתפס"ב חלקים וחצי חלק ובשביעי חלק מעלה אחת . נמצא שהלכנה
 מחזקת עם החמה בתוך כ"ט יום י' שעות תתקנ"א חלקים וכאשר תסתכל בחשבון שרמותי לך תוכל להבחין ממנו
 בכל רגע ובכל שעה ובכל יום שתראה ההוייה המושלת מי"ב היות או משם של כ"ח היות והבן זה והוא יגלה לך כל
 העמידות על פי סוד השם מבלי שתצטרך למלאכת החווים ככוכבים כי החווים משקרים במקרה הדברים שנאמר
 נלחית ברב עלתך יעמדו נא ויושיעוך הוברו שמים החווים ככוכבים מודיעים לחשדים מאשר יבואו עליך ואמרו"ל
 מאשר ולא כל אשר ומכאן תוכל להבין התפלות וסוד הפעולות :

ודע כי שלשה שמות משם של י"ב הוי"ו ת
 הוי"ו שבראשם לניסן לטלה שור
 תאמים ושלשה שמות שתחילתן ג' ההי"ן
 לתקופת תמוז לסרטן אריה בתולה :
 ושלשה שמות שתחלתן וו"ן לתקופת
 תשרי למאזנים עקרב קשת ושלשה של ג'
 ההי"ן אחרונות לתקופת טבת לגדי דלי
 דגים ודע כי שם בן כ"ח בו כחות של
 עשרת ישראל והסוד ועתה יגדל נא יכת
 אלני : וכל לשון בח רומז לזה הסוד והנה
 השם הזה מתייחס לשם כ"ד לרופין של
 אלני ושם י"ב של הוי"ה ומגיע לשם י"ב
 לכל א' מהם ר"ל מחנות שנים ושלש
 כזה :
 והנה לפניך כ"ח מחנות שכינה
 מסודרות בשם בן מ"ב ובשם
 יו"ד ה"א ו"ו ומסודר ע"פ י"ד ה ית'
 כי י"ד אותיות בכל שם ובסוד ולכל
 הי"ד החזקה ומסודר לפי שם של י"ב
 הוי"ת ולפי שם של אלני כאשר ענין
 רואת ומסודרים תחתיהם חדשים
 של

יאה"י בה"י גה"י אל"י אל"י יו"ה	הוי"ת הוי"ז הויקה"ו אני"ד אל"י יו"ה	ירה"י ע הוי"ש הויט אי"ג חני"ד יו"ה	תאומים	שור	
הוי"ה הוי"ג הוינה"ו דני"א דנ"א יו"ה	ידה"ו יהו"כ הוי"ש די"ג דינ"א הוי"ה	הוי"ב הויט הוי"ה דא"י דאי"ג הוי"י	בתולה	אריה	כרכן
ינה"י הוי"ג הוי"ה גא"י גא"י יו"ה	הוי"ק הוי"ב הויטה"ו נד"א נד"א יו"ה	ינה"י ע הוי"ש הוי"ג נאל"ד נד"א ויה"י	קשת	עקרב	מאזנים
הוי"ל הוי"פ הויז"ו יאל"ג יאל"ד הוי"ה	יק הוי"ש הוי"ק הוי"ו יד"א יד"ג יו"ה	הוי"ז הוי"י הוי"ה ינאל"ד ינאל"ד הוי"י	דגים	דלי	גדי

של חמה וחדשים של לבנה תחתיהם ונחלקן שני מחנות ושליש מחנה לכל שם ושם של הויה כדי לתת כחם זה בזה וזהו סוד כל הנבואות והעמידות והוא שם שבו נבראו שמים וארץ וכל אשר בם שנאמר יי צם כיני בקדש ולפיכך הוא יולא מן בראשית עד ובהו כאשר ידוע למקובלים וזהו סוד ל"ב נתיבות וי"ס הרי מ"ב וזהו סוד תולה על בלימה מ"ס ה"א הרי פ"ו צנימ' אלהים ומ"ה צנימ' אדם וצנימ' יו"ד ה"א וא"ו ה"א וכולם מחנלגלים בם ר"ל בשם בן מ"ב והוא אבניתן מלשון אבנא ונתינא ר"ל מכה ונתינה בסוד תהו ובהו כי ההפסד בעלמו הוא בעלמו סבה להיות ולכן נתחבר עמו שם יו"ו אשר בכללו הא אחרונה ולפיכך (הוא) קרע שער פירוש קירע ומבקע שנית התוהו אשר גרמו להפסד ההיות והשחרית כרש לפי ענין כדורו :

הרמב ז"ל

אמר משה בראשית ז"ל זה האופן שאמרה האל סוד ויסוד ועקר : ונקיטנא וגמינא דלא משקר : ולכן הסאו כותבי הקמיעים שכתבו סא חנינא כל זה טעות מפוסקם ובקמיעים חלו ה' לא דלס ועוד שיכתבו בלא סהרה : ולכן לא יצא פעולהם לאורה : ועוד שאל ידעו אצריך לאדם קודם שיכתוב הקמיע' : לבטל בחשלה המליצים רשע : ועוד שצריך כההציון בעת הכתיבה אל סוד הקמיע וצום הדגון ריה ניהוה לפני האור הבהיר יריה : ועוד שספר מיוחד לכל קמיע כמו קלף צבי או שגל : ובעונות כותבי הקמיעים לא ידעו זה העליל : ולכן הם נותני פלסתר מגד חיפן הנעלם : וצום חין לתמו' עם הענין אינו נשלים : ובדרך יודע סוד ההכמה בחוכת ה' הקהימה :

פירוש מהגאון מו' אדיריו ז"ל פירק א ט"ג הראב"ד ז"ל

משלש כו' עד פשוטות הוא מבאר הפרטות כל ר"ב עשר ספירות בלי מה : פי' אחר שסדר בדרך כלל אותיות ויתבאר בפ"ג ד"ה :

עשר ספירות כו' עכשו הוא מבאר ע"ס עד סוף ונפש וסדר את"כ יס"ב משנה שני' בשנה חקר וכדר במשנה הני בנפש ואמר

הפרק ובפרקים אחרים הוא מבאר כ"ב אותיות ובעגן היות ס' הן יו"ד מאמרות עמ"ס בנזר סוף חלק הראשון וכן יו"ד דברות ויו"ד הלול' במספ' עשר אלבעות כי אלבע צנימ' שם אהו"ה במלוי יודין והוא חותם שנבראו שמים וארץ בדכתיב את השמים ואת הארץ (חמס) כנגד כו' והן הח' המתלבשים בימין

עשר ספירות בלי מה : והמשל בזה במציאות במציאות בע"ה ידוע כי האברים המורכבים שבו יהוו מן האברים הפשוטים ומספר האצבי' הפשוטים אשר כל האברים הורכבו

רבינו סעדיה גאון ז"ל

עשר ספירות בלי מה וכו' פירש עשר ספירות כמפרש להמן שהן בלימה כלומר כלום פ"ך מלדבר ולכן מלהרהר כנגד מספר י' אצבעו' אדם חמס כנגד חמס ה' אצבעו' רגל אחד כנגד ה' אצבעות רגל שני : וכן אצבעות הידים מכוננים ה' כנגד ה' וברית מילה המעור בין עשר אצבעות הרגלים : וכן הלך והגשן

נץ

ר' אליעזר מנרמישא

עשר ספירות בלימה וכו' י' ספירות שכל הספירות הלויות בהן כלקען שאין להם סוף ואין לספור יותר מי' כי כשמניע י"א חומר החבון חלילה כמו אז נד הו זה טי ואם תוסף המנה יא יב וכן עד כ' וכן עד ל' וכו' בלימה בלימה פי' חין מה יותר ד"א בלימ' סתימה כמו עדין כלום פי' לסתום

נלנא

הרמב"ן ז"ל

ראשונה הזכיר שהכל בחכמה : שנית הזכיר שהכל צינה : שלישית הזכיר שהכל בדעת בדבר הנראה לעין וו"ס מספר יו"ד אצבעות כדאמר אתה הראת לדעת וכתוב מבשרי אהיה ללויה : וברית יחיד הלשון דוגמת עשר והוא המכריע בין עשר אצבעות הידים ובו כוללים פ"ב אותיות ויש בו כח עשר אצבעו'

וזהו

הורכבו והם עשר בנקסר יקצו אלה שמות העלוות
 (ה) והשמות (ז) והעללים (ד) ויגידים
 הדופקים (ה) ויגידים שאינם דופקים (ו) והבשר (ז)
 והשיוון (ח) והמות (ט) והקשורים (י) ולא"ל שכל
 חלו ישר יקודות הפשוטים כולם נחשו ונח אונ"ש אשר
 צלם וצאור זה כי המים אשר צבחה העיפה צבחה האש
 והקרישה ואת אשר יבשה ציור חזר להיות לעלוות
 והרות שבע יפה חקק נתיבות וחלולין של עלוות צדק
 שנתקשו המים וחזרו להיות דקיעים אשר הם חזקים
 כראי מולק ואשר לק וקר והיותו עלם לרוב הכחות
 שבו יותר וציפור אשר חזר לעלם חזר ולבש לורת
 השחי אשר הוא רק מן העלוות וקשה מן הבשר והוא
 ממואלע צין העלוות והעלצ"י כי העלצ"י מן השמות
 כי נעצו ה"א לח נעצו העלם ונעצו השמות העללי
 הם יותר כח"י מן העלצ"י והם מתחצרי עם העלצ"י
 של

ציון והג' הנותלצים ששאל ויולחין צאלצעות וכן צ'
 סצרים הכ"ל ובהן כלל כל הל"צ צכל"ד שלטיט פרקים
 וקבה והזרוע וצריח יחיד וכו' צוולת הלשון הוא הקסר
 השליש שהיו הקפוי שהיו הלשון והוא דעתיק דל"א ומכריע
 צין ח"צ המלציים צ"י הידים שבו כלול העשר וצוולת
 הנועור שהיו יקוד דעתיק כח"ל. ועוד הלשון הוא ח"ת
 ונכריע צין הידים שהוא חו"ג והנועור יקוד ונכריע צין
 אלצעות הרגליט שהם כה"י והן כ"צ והן כנגד לחות
 הראשונות והשניות. והן היו צכצצ צצ"י לחות ה' כנגד
 ה' נגד שני הנוקשרים כחוצים צאלצע חלקים ועוד היו
 כולן צוואורו נגד קפור שהוא צריח הלשון. והראשונים
 נגד הידים והשניות נגד הרגליט כי כה"י שצפרלוק העליון
 הן חצ"ד של הפרלוק שלמות ג"כ ג' שפרים ולכך אמרו
 שהלחות ה"ם נ"ה שער שם ונגיע הצניה צ"י הרעין.
 ואמרו מ"ם וקו"ך צלוחות שהן ע"ם של צינה כיודע
 צכ

רבינו סעדיה גאון ז"ל ר' אדיעזר מגרמישא הרמב"ן ז"ל

צין אלצעות הידים להזכיר האדם
 ולהזכירו על עשר הקפירות שפירש
 למעלה שיהיו צליות כלומר צלום
 ונלדצ ולצד ונלדצ צהם וזהו
 צוולת לשון דבור וה"ל נדגשה לשון
 וולת וצוולת הנועור ה"ל נדפוח
 לשון וולת. והוא הצריח להזכיר
 האדם ולהזכירו על וולת הלשון
 צעשר קפירות האמורות ונלדצ
 וזה היה קודם הקפירות למה יסו
 אחריהן: וכן צלום פ"ך ונלדצ צהן צ"י קפירות הא"ך צנאן ויעדן ועשאן.

כצלו ונקטנו כל הקפירות צהם
 כמקסר " אלצעות קימן לדבר צרי'
 יחוד השם צאלע שמונו ונחצצ
 היחוד לפה ולשון הוא צריח היחוד
 צאוולת וצריח העולה צאוולת אלצעות
 הרגליט כך " קפירות ויחיד עולם
 מוולת וכולם על כקא כצודו זה
 שכינה המעור כדכתיב לווען הצ"י
 אל ונעוריהן כמעט א"ס וליות שהיה צ"ת הנוקדש להכרות פריין וכצין
 של ישראל.

וזהו שאמר שהצריח וכוון צלשון.
 וזהו שאמר כוולת לשון וכוולת
 המעור ש"ס צו לוח צריח קודש:
 ומכריע צין " אלצעות הרגלי' ומוולת
 חולדה שהוא ונעייית צעשרים
 לחותיות ע"כ יש לך להחצוק מן הגלוי
 הנקשר.

הרמב"ן ז"ל

במספר עשר אלצעות חיות כנגד חיות. **ביאור** זה כמו קימן לדבר וזהו קוד נעשה אדם צלמותו. וכשימקור האדם
 צום הקאר יזכר ונלדצ צהן
 צעלמת נקטי' צעל קר יסיר ואל אור צלמותו ושל צהם הדבר דומה: ומי שיחשף לנפשו זה על המקום צדק הוא הוא מוסר
 וזהו שאמר אל חן את פ"ך לחיית את צערך: כוונת לךם הכונה יס לו עשר אלצעות חיות כנגד חיות וכל זה לדמיו' ומשל
 שיס"י המעש"י כי השם יתעלה א"ר גוף ולא כח צנוף: וצריח יחיד קולל לווער שצווע ה"א עליו ונלדצן הדברים כהייח"ל לצי'
 שאין לצורא י"ל לא יקום ולא אלצעות ח"ל דומה נקט כמו כן אמרו צריח יחיד ומצו"ת צאוולת דולל לווער כמו ש"ס אל האדם
 חנות אלצעות ח"ל ומתם אלצעות ונכ"ן וצריח ה"א צאוולת ר"ל הלך הוא ונלך האצורים והוא נקרא צכס צ"י נתיבות: והוא
 נשקן השכל והצנים: כדומה זה הצורא צאליות עשר קפירות והאדם השלם שנאמר עליו כל העולם לא נברא אלא לצור'
 לזה הוא עול הלך וא"ר עול הלך א"י יס לו סיד המילה: צלל וזהו קוד לולל ר"ל צ"י קוד ל"צ נתיבות
 פליחות המכונה וזהו לירוק הנסדר: כבוד הכונים יחלו וצוולת המעות ונעור לשון ערים כמו כווער א"ס וליות כי לשון
 ערים צה על צ"י משקלים האחד ערים אצ"ך והאמר כווער א"ס וליות גוים נוער וכן נכסר וספר
 לו נעיר לשון הצור כמו שאמרו ר"ל כווער א"ס וליות נא"י כווער א"ס וליות: אמר רבא צ"י שילא כליש המעורס
 צו"ה שלו: ר"ל כליש הנדבך צאלצו וכו' נכסר אחד זה לפה ונעיר לשון צויר כליש: ו"ל א"ס היה השוית צויר וכו'

שם פרקים צדוק שעל גב שעליה וגידיס דופקים וגידיס
 צלחי דופקים הס' יותר רכים מן הגידיס הדופקים לפי
 שבהם הדם משתלח מן הכבד לכל האצרים והצצר
 ממוולע צין הגידיס הדופקים לשומן והשומן ממוולע צין
 הצצר לנחם : והנחם ממוולע צין הצצר לקשורים
 וכל זה יתפעל בזה חמ"ש צרע כנאל שנקודת העפה
 הדומה לגולם יו"ד בתחלת ילידתה דם ומתחלקת בזה
 האור שבה לעשרה חלקים והם האצרים הפשוטים
 שהזכרנו כמו שהיו"ד נחלקת ליו"ד ספירות וכשם שזמן
 האצרים הפשוטים מורכבים האצרים המורכבים כן
 מהחלקים הפשוטים אשר צ"ק נחרצב מהם כל
 הנחלים לאורך ולרוחב ולעוצי ולרש וקוף ואמלע
 לכל אי' והם ולכולל : וכשם שאמ"ש הוא שבה זריעת
 העיפה כן מן האשיתחום המתחמם והאור יעודר
 והמים יודחו בזה חום והאור : כן כח אמ"ש פועל
 בכל אי' מהאצרים הפשוטים ובכל אי' מהאצרים
 המורכבים ומחוך כך יתמזגו האצרים הפשוטים ויבדלו
 זה מעל זה ואל יעלה על דעתך באמרי אצרים פשוטים
 שלא יהיו מורכבים מאמ"ש כי זהו כשם שהאצרים
 הפשוטים באדם הם מורכבים באדם מו"ד לימות והם
 לימה לבנה לימה לדומה לימה שחורה לימה ירוקה כן
 בעלם הספירות אמ"ש שכל גלגלי ומגלגלי הספירות
 הם פשוטות ומ"א לא שלא יהיה בהם כח אמ"ש כלקמן
 שמים נבראו מאש וכיו' אמנם לערך לבא השמים אשר
 נבראו מהן והורכבו מהן השמים נקראו פשוטים זהו
 ששנינו

הרמב"ם ז"ל

צדק היועמודין דהיינו כ"ה שהן חושיות ושיטת לצינה
 זמן צדים דאריך שהם נגד הראשונות הם מולוצים
 כו"א דעתיק ונקראו צרית שהחורה כלשון שהוא ת"ת
 דמילה ציקוד ששניהם צרית הן ונקראו יחיד שקו האמלעי
 שהוא צקוד יחוד כידוע צקוד צ"ק ות"ת יחיד צין או"א
 ויקוד צין זוי"כ ועוד צין זוי"כ ועוד צין צ' הלדדים חו"ב
 מיוחד המהלוקת ת"ת צין כו"ה יקוד משם נעשים אי'
 ות"ת ויקוד הן ג"כ אחד כידוע גוף וצרית כחדל חשצינ
 ואמר מכוון באמלע הן צקו האמלעי ומלח מכוון כל כי
 הן על ה"ם שהן צקו האמלעי מ' מלכות כי כח ר"ו
 הן דעת ת"ת כידוע י' הוא יקוד הנק' כל ושיטת הצריות
 הן הממלאים הצצר כידוע והוא גווערי' באמלע ואמר
 יחיד שהוא צימטרי' ל"צ שבהן כלול כל הכ"צ ככ"ל
 ובספ' כנגד הנח' שהן כ"ח חח"כ והי' ב' שהן צ"ק היינו
 דעת היא צרית ככ"ל שהוא הלשון והמעור ככ"ל והוא
 שיקח לכל הע"ם ובשם העלם צמולאו הי' נגד הי' הן
 דמילואו י"ה נגד הי' מלוי וא"ו ה"א מצרית ככ"ל
 ובמספר הן ה"ה שקלוות הן א"ה נגד הי' אחרוני שקלוות
 הן וי"ש הן אהוי' : וצרית יחיד הן היו במ"ש ה"ו שמו
 של הקצ"ה והן צרית כלשון וצרית הוועור שהוא
 עטרא זוי"כ כו"ש צרית הוא כוקצא צרית הוא דוכרא
 ובא"ו נכלל ה"ה ובה' נכלל ה"י והם מייחדים ומחצרים
 באמלע וצחוקים הן הי' חוקים חילונים והי' חוקים
 פנימיים והנחם כוללם :

ואופן ב מרהסיד מו' אליהו ז"ל
 עשר ספירות צלי מה כמספר עשר אלצעות כל
 הפרק

מעורות צטרפסין : וכן וקיר ערה מנן : ר"ל שחצר ודבק המגידי' אל החומה כאשר חרגים יונתן צן עזיאל ע"ה ועל שורא
 דבוק חסיקין ושרש מעור אללי ערה לא וער כאשר בחצרי יונה ז"ל וא"כ י"ס לו המילי באמלע הגוף הי' אלצעוי הרגלי
 מכאן והי' אלצעוי הרגלי ומכאן א"כ הצרי' הוא באמלע יוכן צרי' הלכ הוא באמלע הי' ומכאן והי' אלצעוי אחריו מן הידי'
 מכאן וכן צמלת הלשון הצרי' הזה ר"ל לומר שהאדם לא ידבר אלא דבר קדוש ומסור וזהו צרית הלשון וזה הצרית ג"כ י"ס לו
 הי' מכאן והי' מכאן ר"ל הי' אלצעום הידיס וכל זה לרמוז אל האדם הכולל צקוד תפארת הצריאה שאין אלא לב אחד ולשון
 אחד ופה אחד : ואכל באמלע הגוף ולכך דר"ל אלה תלדות השמים והארץ בהצראם צרכות אצרהס : ר"ל צלירוף אצרהס
 הוא בהצראם ואצרהס ע"ה היה חמיסולפיכנקר' אצרהס : ר"ל אצרהס צה' צה' ערלות ערל שפתים שומד צד צריס נכונים
 דצרי אלהים חיים ערלי לב שלא ירהר אלא צמחצבה נכונה כי הרהורי עצירה קשים מעצירה ערלה אונס שיטעו
 לקול הש"י אשר יגיד לו לא יקור ימין ושמאל וערלתו ערלתו אח פריו שקיים פריה ורביה אצרהס לא יוליד אצרהס יוליד :
 ערל לשון לשונס לחסד צדק' אכל אצרהס אינו כן : וצבע הקצלי צקפ' היכל הי' כחצו"ל אצרהס קיים קוד ה"א שהיא רומז' לג'
 היות הי' הוה ויהי עכ"ל : ובזה העקב הגדול הרב רבי אהרן ז"ל צרי' יחיד באמלע הלכ הוא באמלע שממנו מחשבת הייחוד
 לפה וללשון צרית מילה באמלע אלצעות הרגלים כן הספירות ויחוד העולם ממוולע בכלם : על כסא כבודו : זהו השכינה
 מעור כדכתיב למען היות אל מעוריהן : ועוד כמעט איס ולויות והיא ולשון המערה ומכלי אל כלי כי הזכר מערי השפעתו
 אל הנקבה עד כאן לשונו :

שמינו יס"ב במוקד עשר אלבעות ולחיל שבסע שכל
 חצר מהאיצרים המורכבים ח"א להם מכלתי שיתיו
 מורכבים מעקלת חלו היו"ד איצרים הפשוטים או
 וכולם בן זיק"ב הנמלכות אשר צפון מן המורכבות
 כולם נהרצו ונכח י"ס הפשוטים אשר זכרנו כי כל
 אשר בגלגלי הספירות כולם נהרצו מכלות הפשוטים
 אשר בגלגלים ודוגמיה עשר אלבעות וכל אלבעות מהם
 מ"ב פרקים הרי ל' פרקים ושני פרקי ה' הרי ל"ב
 נתיבות שבהם יעשה כל מלאכה וכל פרק מהם כלול
 מ"י איצרים הפשוטים שהרי י"ס בכל חצר ואחד מהם
 עלמות (ח) ושמות (ז) ועללים (ג) ועלמים (ד)
 וגידיס הדופקים (ה) וגידיס כלתי דופקים (ו) ונשר
 (ז) ושומן (ט) ונח (י) וקשורים (י) וכנגדן צבגלים
 עשר אלבעות בן ל"ב פרקים כנגד עולם עזיון ועולם
 תחתון חן : וכסע שעל ידי האיצרים הפשוטים
 נחקקרים כל איצרי האדם להיות לבן ולצער אחד עד
 שיהיה רגש אחד מהם נחפשת בכל האיצרים ידיעת
 ההרגש בן ג"כ צ"י ספירות על ידי הפשוטים והלכות
 והנתיבות מתייחדים ונלחצים כולם להיות אחד וזהו קוד
 שאמר ח"ו ואחר עורי נקפו זאת ומצארי אחזה אלום
 ונאמר כי כללם אלהים עשה את האדם ולפי שהידיס
 עסקיות הן למשמש כל מוקד ולפיכך נלעוונו ורחלו
 אחרן וצנינו מנו את ידיהם ואת רגליהם כדי להכנס
 מהי"ס'ה' כי סילוק הדע' פיסל צידיס לכללם להסמיכה
 יאכלו צ"י את לחמ'ה' צגים ופזנה וכ"ס צבוא"ל אהל
 מועד (ע"י) או בגשססאל הנוצח : ולפיכך מ"ס צקומו מן
 המנו' שחרית המצטנן אזהתו שבת פ"י רז"ל דוח ציטול
 האיצרים כי יסתלק מנונו רוח אלהים חיים וכל עליו
 רוח מתיס ולפיכך לא ישליכו צמקס מדרך צני אדם
 כי רוח הנותנים השוכנת על צני אדם צהייתם ישיגים
 אזי הם דומים למתיס ולפיכך לא יקבל אדם מ"ס אלא
 מו"י שכבר נטל ונקתלק מנונו רוח המתיס ולפיכך
 חרז"ל המזלזל צבעילת ידיס קופו לצא לידי עניות כי
 עני השוץ כוח והמת נקרא עני וכס שנאמר לועג לרש
 חק עושהו ולפיכך מ"ס שלפני הסעודה לריכין כלי
 עליון רגז לכלי עליון העשור הנקרא כיו"ד (הקד) ואין
 לריך לכלי תחתון כי לא שרה עליהם רוח עומאה אצל
 ידיס מולכלכות שור' עליהן רוח עומא' ולכן מ"ס אחרונים
 לריכין כלי תחתון (ע"י) כדי לקבלם שלא יעצרו עליהן צני
 אדם וכל ראו' לבני הנוצח (ע"י) לריך מ"ס בן חס"י
 קנאה לחמורות ולפיכך מ"ס

הפרק הזה מפרש ע"ס וכל מחנ"י מפרש אה
 שלפנינו ובפרקים אחרים מפרש כיצ' אותיות חמש כנגד
 חמש וצריח יחיד וכוון צמלע צמלת הלשון וצמלת
 המעורר הן החי והג' כמ"ס צמל"ד דק קמ"ב ע"ל צבורה
 לא דכליל חמש בצורחן וחלי חסד כליל חמש חסד חסד
 ימינא צבורה שומאלא ולפיכך בכל יד ה' אלבעות צימין
 הח' ובשומאל הג' וכן צבגל כמ"ס למטה וצ' עטרין האלו
 שהן חסד דכליל הח' וצבורה דכליל הג' הן גנון צמ"ל
 כמ"ס צמ"ד דק רל"א ע"ל עטרי' דלצא הוה גני
 צבורה חד עטרא דליחקרי חסד ומקטרא דלימא חד
 עטרא דליחקרי צבור' כו' יעו"ש וצדק רל"ב בדאחצורו
 אצא ואימא כו' וצ"י אהגניז האי חוירא ואכלל לצוליכא
 דנפיק מצוליכא דקדיוותא דגניז צמטוי דלימא כו'
 יעו"ש וידוע שא"ל מלצסין הידיס דא"ל
 שהם כלל פרלוק האדם : וזהו עשר אלבעות חמש
 כנגד חמש ואח"כ יריח ז"ל אלו צ' עטרין וכותן לכוון
 עטרי' דצבורה ולעלמו כוטל עט' דחסד כידוע וכמ"ס
 שם צנין דהאי צן כעיל סימנים דאצרי ואימ"י ואיקרי
 דעת דליהו סקדווא דתרווהו כו' ירוחא דלוי"א יריח
 מאי ירוחא לא חרין עטרין דהוי גניזין צבווי"הו ואחסינו
 לנן לא מקטרא דלצא כו' ככ"ל ותא"י יריח לצרתא כו'
 יעו"ש וצמ"ד דקס"א ע"ב הנחא ח"י ת"ה כליל צרחמי
 וכליל צדיכא ואחפשת רחמי צדכורא ואחפער וקני
 לק"א וחקין מעו' דקוק' צקטי' דדיכא ואחפער מעסא
 שפעיים צדעת אהחקו כמ"ס צפ' משפטים והן הח'
 והג' ואחר שם חלחא אהחקן דכורא צקטי' צמלחין
 ותמחיא וארצעין חקונין דכללין צ"י מנהון לגו מנהון
 לצר מנהון רחמי מנהון דיכא כולו דדיכא אהחקו דדיכא
 דאחורא דקוקצא אחפשתה חמין ואחאסדו ואחפשתו צקטי'
 כו' אהצקס לא צדא ואקרי אדם כלול מחרין סערי' כו'
 יעו"ש : וידוע שזו"כ מלצושים צ' רגלים דא"ל כלל
 הפרלוק אדם לכן צבגלים ג"כ עשר אלבעות חמש כנגד
 חמש ככ"ל וזיווג א"ל הוא צדעת שהוא הלשון כמ"ס
 צק"ד פ"א לישן לא נתיב צין' ה"א כו' לישן לא קמים
 לאימא כו' : וכן צפ' משפטים דעת גני צמוא ככ"ל
 וצמא מקומות כידוע ויקוד הוא זיווג של ז"כ וז"ש כאן
 וצריח יחיד מכוון צמלע צמלת הלשון צין צ' ידיס
 שהוא עד יד' כידוע ומזווג צין א"ל וצמלת המנו' צין צ'
 רגלים ומזווג צין צ' וצ' וצ' נקראים צריח הלשון הוא
 צריח החקוק שנק' צלית ואמורו הוא צריח המילא וע"י
 חלו

אלו הצ' צריחות הן קיום כל העולם כו"ש אם לא צריחי
יומם ולילה חוקים שמים וארץ לא שומתי שדרשו על
צריח הצריחה ועל צריח המילה וזיווג חי"א ע"י הלשון
נק' נשיקין שהוא זיווג של צריחת המלכים שהם
רוחנים לפי שהזיווג הוא רוחני וזיווג זוי"ט שהוא ע"י
יקוד שהוא גופני הוא זיווג של נשמות צה' שהוא גופני
וכן הוא צאדם ע"י זיווג גופני מוליד אדם וע"י התורה
כל הצל נעשה מאלף כידוע וכן אמרו כל דבור ודבור
שילא מפי הקצ"ה צדרא ממונו מאלף ואלו שני צריחות
כלם נולד אדם ערך עד שכל אדם כו"ש ימול צד
עולתו ואלל הלשון כאמר ערך שפתים וכו"ש"ל צח"ח
כצ"ה פה צאורייתא דצ"ע וכו"ש לשון צאורייתא דצח"ח
ור"ל התי"ח שצדרא צח"ה שכן נגדיו צח"הם בגלות
הזה וערע"ה מתלצ"ש ככל חתי"ח ומלה הלשון שומתי"גע
צחורה עד שחגג"ל צח"הם שאלם פרא יולד ולפי
שהצריח הזה רוחני לפיכך מלתו ג"כ רוחני וצריח
שומעור גשמי מילתו ג"כ גשמי צח"הם העולה וכו"ה
עצריח הלשון כולל זוי"ט פה ולשון כו"ש צחיקוני ז"ה
שם חורה שצח"ח וצח"הם והן שני מילות כן צחילת הפ'
והצבור מילה ופריעה זוי"ט כו"ש צי"ה צח"ה וקיומות
ז"ש כאלן צח"ה הלשון וצח"הם המעורר ולעולם הצריח
כלול שניה' התי"ח והתי"ח צח"הם יקוד דכורא כולל התי"ח
ויקוד דנורא כולל התי"ח שני שניה' הזיווג והוא ענין
הצריח כמו אור צריח ה"י צי"י וצין צ"י ישראל שהו' זיווג'
קוצ"ה עם ישראל וכן צריח הקשת ולחות הצריח וצח"ה
כולל ח"ה וצח"הם יחד כו"ש צד"ר דקס"א ע"צ
והאלף צח"הם יחד דקס"א חפסע דכורא וצח"הם
צח"הם וצח"הם יחד דקס"א חפסע דכורא וצח"הם
הוי"ה דכ"א ואמר דכ"א לפי שהתי"ח נק' אווירא דכ"א
כו"ש צורה צה"י אר"י דהוא אמה ואלף וצח"הם
והצריח ענין וכולהו תליין צמוי דאמה דאקרי יו"ד
והר"ח מ"ע שכולן הן חסדי דחסד כו"ש צורה
והיקונין ותליין צמוי דאמה ששם הצריח וכו"ה
דאחגלי יוד פומי"ה דאמה אחגלי חסד עילאם ה"ל
עטרא דחסד ולפי שהאמה הוא ג"כ נק' חסד כו"ש שם
לכן אומר חסד עילאם והתי"ח אמה יד הוא דאחקרי
ותלי צה"י פוס אמה ולא אקרי חסד עד דאחגלי"ה יוד
דפוס אמה ות"ח ללא אחקרי אצרהם שלים צה"י חסד
עד דאחגלי"ה יוד וכו"ה דאחגלי אקרי שלים התי"ח תחלק
לפני והים חיים עמ"ש דחיים הוא וצד"ה כו"ש

צורה

כאשר ירים משקל אחד ידו וגבר ישראל (תפי) חיה גדול
למה אמר ידו ולא אמר ידיו והלא אמר ידיו חיה גדול
עד צה השמש (תפי) כי אין נשיאות כפים צלילה :
אלא מכלל אמרו שאסור לו לחדש לחיות ידיו פרושות
לשמים ג' שעות ולפיכך הרים יד ימין כדי להשפיל
כה יד שמאל של עשו הצא מילתא ולא חובל לצדד :
ולפיכך צרכה כהנים נשיאות כפים כמספר עשר
אלצעות כמספר עשרת הדברים והנה ישראל (תפי)
נושא כפיו צעשור לחודש השביעי ואזי הוא יום קליטה
וכפרה לכל שני פשע וציוס עשירי צניקן הוא חקסו
של קרצן פסקה שחומר צעשור לחדש הזה ויקחו להם
חישאם לצית אבות והוא קיומן גאולה ולנשות שפטים
צאלהי העמים וצעשירי צאצ נשא ידיו עומק וכן צ"י
טצח"הם זה כי ט' צאצ ותעניחו הים ראו ליהוה
צעשירי ועיין בגמרא דתענית י"ס צ כמספר עשר
אלצעות שחומר כי ארצה שומך מעשה אלצעותך
ינה וכו"כ צים אשר כונתה ח"כ יראה כי גלגלי
הקפירות הם עשר והם מעשה של עשר אלצעות
ומה שחומר וימני עפמה שמים שיראה כאלו
צעפה נעשו ואומר ושמים צורה הן ואומר ומעשה
ידך שמים שיראה כאלו צעשה ידים נעשו : האמת
הוא כי י"ט שמים לשמים וכל אחד מהם לפי מעלתו :
והנה עשר קריים יש צעשור קפירות שחומר קריים ע"י
לו ודומה לעשר מלכיות וחסד וקרין עשר לה וארז"ל
ג' שומפין יש צאדם אצ"ו ואומר והקצ"ה אצ"ו מוציע לוצ'ן
שומפין עלמות (ה) וגד"י (צ) ולפריים (ג) ומוח שצד"ה
(ד) ולוצ'ן צעניים (ה) ואמר מוציעת אדם שומפין
דס (ה) וצער (צ) ושער שצד"ה (ג) והעור (ד) ושהור
שצעניים (ה) ג' שומפין רמז לג' אמות חיים וקרא
לרוח (תפי) אלהים (צ"ה) חיים (חכמה) הצ"ה ולמי
האל ולאלם האל והצ'ן גס זה ועיין צמק"ס דת : חמש
כנגד חמש : הם חמש קפירות עליונות והם כח"צ ג"ג
כנגד חתי"ח כה"י כי אלו העליונות כמו הכסף והתחתי"ח
כעין גסם כדי לקבל כח עליון וי"ח חמש כנגד חמש
כח"ר (ה) חכמה (צ) חסד (ג) חתי"ח (ד) כלל (ה)
כנגד חמש צ"ה י"ח וצין כח"צ ג"ג צ"ה מוכרעת
שהוא הלשון וצין חמש שלעמה שהם תפארת כלל הוד
יקוד מלכות וקוד הצריח מפריע צין כלל והוד כי
הוא חקצל מעניהם ולפיכך השני הנה הצ"ה שהיא כעין
הלשון צפה שחילא מה שעלה צח"הם כן צ"ה

מכרעת

ווכרעת צין עולם אשר מועל לו וצין עולם אשר מחתת
 לו כי הוא מקבל מלמעלה ומשפיע למטה אצל לפי קדר
 הספירות ר"ל גלגלי המרכבה כי עשר גלגלים של גלגל
 הצינה מכריע ביניהם צין עולם הגלגלים העליונים אשר
 לא יוחס אליהם לז גשמות כל עיקר כן לז הצינה היא
 ממועלת צין עולם השכלים וצין עולם כחי הגשם כן
 הלשון הוא ממועל ר"ל דיוצור צין עולם השכלים ר"ל
 המחשבה והחכמה אשר עוררוהו לדבר כדי להציא הנחש
 ונתהו אל ממש כדרך שכי' והכמה מעוררים הצינה
 ליליה וכן צעין היסוד כי הוא ממועל צין עולם
 המושכל וצין עולם המועצב והם מעוררים את ה' 71
 להוליא ההתעוררו לפועל כדרך שהרהור נולד צאדם
 מכת הראי' והמחשבה ונחוד כך יתעורר הכלי המיוחד
 ויתמלא מרוח אלדי' חיים להוליא את ההרהור לפועל
 מחוה אל ממש ולעשות איניסגן : ואל תחמה צהיות
 כח אחד צעלמו פעמים נקרא צסם גסם ופעמים צסם
 שכל כי מלת גסם ושכל כאמר צהלערך והמשל צזה כי
 השמים צעלי הכוכבים הנפרדים נקראים שכלים כנגד
 היסוד ומה שהנרכב מהם ונקראים גשמים גמורים
 צערך השכלים יק' צמקסר אלצעות : הנה צחוסים
 שהם ראייה שמיעה ריח לעינה מושב כנגדם צדמיון
 כח אלו ה' חוסים כי אדם ידמה ראייה שמיעה ריח
 לעינה מושב גם צחלוס הנה הם פי הרגשים גשמיות
 וה' הרגשות דמיונות וצרי' יחיד מכוונת צאמלע כי
 מכת אחד שהוא השופט כוצעים ההרגשות הגשמיות
 וההרגשות הדמיונות ועוד יק' צמקסר עשר אלצעות
 חמש כנגד חמש כי עשר תנועות הן ואלו הן : שרק
 (ה) קוץ (ג) חרק (ג) לרי (ד) חלם (ה) שצא (ו)
 פחה (ז) סגול (ח) קצון שפתים (ט) חקף קוץ (י)
 ה' כנגד ה' וכולם מתיחדים צלשון וצרות ומתחלקים
 צחתוכם וכן ה' מקומות של מולא האותיות והם חן
 (ה) שפה (צ) שכים (ג) לשון (ד) גרון כולם מתקצלים
 להתייחד צלשון ולהתחלק צחתוכם לפי מקומהם וכן
 צתחילת היל' והמחשבה ה' והרהור צ' ודמיון ג'
 והתעוררת ד' וחפץ (ה) ורוח (ה) ואש (צ)
 ומים (ג) והחכה (ד) ותנועה (ה) הרי ה' כנגד ה'
 וצרי' יחיד מכוונת צמלת צלשון לדבור לרלות
 והתעור למעשה ואמנם אמרו יק' לפי שכולם צאים
 מכת עלת העלות וכיע והחכמה צמקסר " אלצעות
 אע"פ שיש צכצכאים מי שאלצעות יתירים כד' אלצעות
 ידיו

הלור חמים פעלו לחסד
 הלור לחיעצד פעלו לחמים הנ"ל בצורה אחרת חסד
 כמי' המוליא לך מים ולור החלמים וכתיב ואחי' חמים
 לו ואשתמור מעוני מאי קא מייירי רישא וסיפא אלא כל
 דגלי' סאיו"ד ואשתמור דלז עייל ליו"ד צרשותא אחרת
 להוי' לעלמא דלחי' ולהוי' לרי' צלרורא דחייא מאי
 צרשותא אחרת דכתיב וצעל צחאל נכר וצגין כך כתיב
 ואחי' חמים לו ר"ל ואהיה הוא צינה עלמא דלחי' לרור
 החיים כידוע דכיון דהוא חמים בגלוי"א דיו"ד ואשתמור
 מעוני' וכיון דלחפשא חמה דל לחפשא סטר בצורה
 מאינון בצורא צשאלאל דנוק' ואשתקע צנוק' צאחר הד
 וארשים צערייתא כקוחאן דכל גופא דנוק' לפי שהחסדי'
 עושין רשם צצליה והצורה צשקיעה כמי' לזקתך
 כהרריאל ומשפעי' תהום רצה ויסוד דלוקצא נק' תהום
 כידוע ודכורא נק' הר ליון כמי' כעל חמוון שיו"ד
 על הררי ליון ו"ש כהרריאל שהוא חסד ונק' כקוחא
 לפי שצחם נכללים כל איברים דכורא ודנוק' ככ"ל
 ארכי' דהוא חמה נחתן וארצתי' ותמוני' פעלמי' ודנוק'
 הם שקים היכלין כמי' צצוק חז"ח וצפי' צראשית דכ"א
 ע"צ חחות חילן חלת חמה ושחין וחמש גידין כו' .
 וצההוא אחר אקרי ערוה דכלה לאלמא אחר לההוא
 חמה דאקרי חסד צגין לאחצמנה בצורה דל דכליל חמש
 בצוראן והאי חסד כליל צחמש חסדים ככ"ל עד דחית
 חסד עילאה לאתקיימו ואתצמנו תקוני נוקצ' צהאי חמה
 דאקרי חסד ככ"ל ע"ש ואמר שם ותאנא חמשה עריותא
 לחגליין צזה צצטרי' דדיכין ה' ודיכין ה' לחפשו כו'
 יעו"ש והן ה' כולא כי צצרי' התעור כלול הח' והג'
 זהו הזיווג והמכריע שהוא המזווג לרי' להיות כלול
 משניהם וכ"ה צצרי' הלשון הן עשר נקודות שהן ע"ש
 ככ"ל והן חמש כנגד חמש הח' והג' כמי' צחז"ח דע"ח
 ע"ד . והמשכילים עשר נקודים דקיינין לאענא חמש
 מימינא וחמש משאלא אורחא דלילין לקבל חילין חמש
 חיון דצצצין צהאי גוונא זעירין ואמר שם ת"ג מינא
 וה' חיק שאלא לחכיליו חילין צאלין יעו"ש . וכן
 צאותיות ד' צאותיות הן צגין גופא דז"א חסד . וה'
 צאותיות מכלס"ך הן בצורות צגין גופא דנוק' וכולו
 נקצו צלשון וכ"צ אותיות הן הח' צה' מולאות הסא
 כמי' צק"י צקופו . וה' אותיות מכלס"ך הן הג' כידוע
 וה' מולאות כקדר הן ה' מחד עד הוד כידוע ולכן
 מכלס"ך המתחתן מחד וכלס' בצורות חסד צשפה שם

ג' אותיות מכלפ"ך והוא צוליב דקדירותא שאמר צ"כ
 צ"כ ו'ו' ותפתח באחר דכתיב הולך לדורי לעשרים
 צוליב דקדירותא למכסא פתחא ר"ל וא"י הוא לישן
 דע"י ותפתח פתוח צוליבא שסם עטרה דגבורה ושם
 זחך כ"יין העוז שהיא י"ן דצינה ע"י דגבורה כידוע
 הולך לדורי למישרים שהם ה' אותיות מכלפ"ך כמ"ש
 צ"ח שס"ה דף כ"ב וכ"ג וכל דא צגין דנגילה ונשומחה
 כך עשרין ותריין אתון רשימין עילאין ודא הוא צ"ך
 ודא דא אשר נשבעת להם כך ר"ל שאלו כ"ב אתון
 נכללו צמג"ת כללא דז"א כמ"ש צ"י צראשית דע"י וט"ז
 וקוד השבוע הוא שבעה כידוע והם ג"פ ז"י שנתחלקו
 צמג"ת כמ"ש שם דע"י ע"ב וז' כללא דכולהו צמ"ת צו
 ה' אותיות כמ"ש שם והן אצטן כזכרה דוד"ך מ"יין כיון
 דנחצר כחדא כו' ומעטרא דההוא י"ן דחד' כולא מעשרים
 אצטון. מישרים אינון שאר אתון דאשתארו ומאן אתון
 מכלפ"ך דלית צכל אתון דליקרון מעשרים צר אינון
 ואינון דאשתכלו מעשרים אלין צאלין כו' ע"ש ואמר שם
 דהא עשרין ותריין אתון כללין כך אינון דאשתארו
 דאינון מעשרים אצטון דאשתכלל עמד צאינון עשרין
 ותריין אתון ור"ל שאלו כ"ב אותיות חקדים נכללו צ"א
 וה' אותיות מכלפ"ך שפן גבורות נשתארו ונכללו צנוק'
 והן רולין להשתכלל ולהתצטק צכ"ב אותיות חקדים ככ"ל
 צאד"ר לאשתכמא ולאשתכלל כו' ואמר שם אלין מעשרים
 אינון אתון עומדין גניזין גו עלמא עילאה כו' שהוא
 מעטרא דגבורה גניז צמעי דאימא ואמר שם דהיינו מעשרי'
 אצטון וכתיב אתה כוננת מעשרים וחכך כ"יין העוז הולך
 לדורי למעשרים כילהו צרא דאלין אתון דאקרון מישרים
 זאלין אתון כחריזין גו עלמא דאחי אינון כו' כיון
 דמעו להפוא אתר דאיקרי אתה כד"ן אשתתקו מעשרים
 והענין כי אתה נק' מלכות כי אתה הוא כ"ב אתון מא'
 עד ח"י כמ"ש צ"י צראשית דע"י ע"ב ח"ת כד נטיל
 אתון כולהון כללא דכולא אתון אינון רישא וסיפא
 לצתא חסוקא לאשתצרה כולהו אתון צה"א ואחקרי
 אתה וע"ד ואתה נחיה את כולם ור"ל דאשתצר צה'
 אותיות מכלפ"ך ככ"ל והוא קוד סו"י"ה יהו' הוא צז"א
 בידוע והוא ד"א עם קולו של יו"ד כ"ב וה' צנוק' ה"א
 אותיות מכלפ"ך ושם אשתקרו מישרים והן ה' כגד ה'
 והן עשר אותיות דשומא מפרש ואמר שם צמ"ה ועל דא
 חיאובתי' לאשתצרה צאינון למחוי כולא שומא שלים כו'
 יע"ש ואמר שם וכד"ן ירחא שומא דא את צמכאס דצמא

ידיו ואלצעות רגליו שם ושם חין עיקרו אלא עשר כי
 הוא כולל כל הקדושות וכל המעשרים ולהיות אדם
 נעשה צלם אלהים להיות למשכן לו שגאמר ואחר עורי
 נקפוצא את ומצטרי אחרה אלוה אס כו' ש' לך להבין מזה
 כשם שה' אלצעות מ"יין וה' אלצעות משמאל כולם
 מתפללי' מן האמלע שהוא הלצ (תפא') כי הוא תחלת
 הילירה וממנו משתלחי' האיברי' לכל דל ליד ימין
 ושמאל כד"א וצריתי יחיד וכוונת צאמלע ר"ל צלצ כי
 הוא שרש לכל המתפללי' כן צ"כ צ"י חע"פ שיראה
 התפללות' לכח רבים חין הרבים רבים אלא אכח אחד
 הגמור ר"ל תפארת וכנגד זה תמלא שכל האלצעות
 חזרי' להיות לכך אחד צימין ולכך אחד צמא' ושתי הכפוי'
 לשתי זרועות ושתי זרועות ומתיחזא להלצ וכן צרגלי' הנה
 האמלע ושאר שתי הרגלי' מעידי' על יחוד עולם עליון
 ועל יחוד עולם תחתון ולהיות הפה דוגמא יו"ד חקוקה
 וכו' קשורי' כ"ב אותיות מיוחדות צלשון וכו' צברא
 הצריה כמו דאמרו חז"ל רצא צרא גברא וכן צמילה
 דוגמית יו"ד וכו' מלעיי' עוצר הנעשה צמעות כל
 הילורי' צאינ' צג"ד כפ"ת הוחטעי' לנסע לק והלשון
 דוגמא ו' וכן הלכות שמועה ולא אוכל לצאר אלא
 שהשערה ליכר ועשר עס הנקציה והמשכיל ידוס: ולכן
 כאמר צמלת לשון שבו קשור הכל וצמלת המעור שבו
 קשור הכל והעין זה ופ"י ענין אמרו וצריתי יחיד
 וכוונת צאמלע דומא אל היות הקפירות כולם מעורבות
 מאמ"ש ופצעה' ולפיכך פעמים נהפכת מלת הרחמים
 לד"ן ופעמים מלת הד"ן לרחמים ואין צכל הקפירות
 פשוט גמור רק כ"ע שאם יהיה החסד רק צעצע
 המים לצד א"א לה להפך למדת הד"ן וכן אלו יהיה
 מלת הגבורה עיוותת לאש צלצד אי' אפטר-לה- להפך
 למדת הרחמים כי המים הפך האש וגדר ההפכים
 הם שני דברים אשר הם צחכלית הריחוק צמליאות וכל
 אחד מהם צקלה האחרון מן האחר וז' יהיו צנושא אחד
 צרגע אחד ולכן מחוייב להיות כח האש יש צו כח מים
 וכח מים יש צו כח האש ולפיכך שנינו וצריתי יחיד
 צקפירות ר"ל היות שתי המעורות מתיחדות צכח אחד
 ר"ל צתפארת אשר היא אמלע צין הגדולה והגבורה לעד
 כי אינו שני הפכים וכן הלשון המכריע צין עולם העליון
 וצין עולם התחתון לעד כי אינם שני הפכים כי הלשון
 (צ"ה) מקבל ומשפיע וכן סיפור מכריע צין כלל והוד
 להודיע שאינם שני הפכים: וכן המלכות מקבלת מכולם
 להודיע

להודיע יקוד אלדיו ית' וית' ויהיה פי' מכוונת ומקודרת
 וי"מ מכוונת ומלשון וכיון פתיחין ליה צעליהם . פי'
 חלונות ולגורות ואמנם אמרו מכוונת לי כקצה ולא
 אמר מכוון רומז אל קוד העטרת שכסם שיש יחוד בין
 יקודי אומ'ם שצייס כן יש יחוד בין אומ'ם שצעטרה
 ואומר שחידה תהיה צאמלע ר"ל תפארת וצמלת הלשון
 ר"ל צדור הנאלל בלשון ר"ל צבינה וענין מלה מלשון
 דבור כדמנן קולוכה ודיבור זהו רוח הקדש ורומז
 אל החכמה כמדי' כי אין מלה בלשוני (כ"ע חכמה צינה)
 ואומר כי יחוד הה"א אחרונה עד תפארת צינה וחכמה
 וכ"ע בכלל ר"ל י"ד ה"א ו"ו עד כל אלו המעלות
 מתחדת העני' ולכן אמר מכוונת ולא אמר מכוון ואמר
 וצמלת המעור יש מפכסים שגם כן הוא רומז אל הדיבור
 אשר נאלל מיקוד אל העטרת אומ'ם אין לשון מעור כופל
 על דבור . ולכן י"מ וצמלת . המעור מלשון וימל
 אצרהם ופי' צמלה אשר צמער כי כאשר יחזיק מן
 המעור שהוא הצרית העכלה וכן התמורות אזי צרית
 יחיד עטרת ציקוד ותפארת מכוונת יהי מעור מלשון
 מעורה צמפשי' פי' מחובר וקשור ולהיות הקוד קשור
 בקשר העטרה וכן העני' קשורה צצרים ה' לקרא מעור
 והנה ציבור היחוד צמלת מעור . וי"מ מעור מלשון
 ותער כד' שפי' ליקה ולפי' שסיקוד מליק השפע אל
 העני' נקי מעור : וי"מ כמער אים וליות מאי
 כמער אים וליות אמר רבא צר טילה
 כליש המעורה צלויה שלו פי' כליש הדצק באשמו
 צעטת ומעשה צקוד ודצק באשמו וסוד לצטר אחד ולפי'
 שיש צמקום ונולא האותיות י"ס ולי' נתיבות אמר וצרית
 יחיד ומכוונת צאמלע פי' צ' שפתי הפה וס"י העליונים
 וס"יים התחתונים וחד עליון ותחתון גרון עליון ותחתון
 וצית הצליעה שהוא כעין לשון קטן והלשון הררי י"ד כלים
 לדבור ולי' נתיבות של הסינים והנה רוס' אלהים מים
 הנשאב אף ימין ושאל עובר על פני המים העליונים
 אשר מועל לנקיע (חית) שעל פני המים דוגמת הסך
 שומדי' בין מים העליונים לתחתונים ויורד אותה רוח
 דרך לנור שצמק צית הצליעה וממנו מתפשט בכל
 הגידים ובכל האצרים וממנה מוליאם אותו
 הלשון צקול ורוח ודיבור על פי י"ד ה"א וי"ס ה"א כי
 הפה דוגמת י' חקוקה והלשון דוגמת וי' וסחך וצית
 הצליעה ר"ל לשון קטן שצמק סחך חלוי דוגמת ה"א
 הסוכה כמלא שכל הדיבור עובר על י' כלים כנגד י"ס
 ועל

קדישא לאחקרי אוף חבי צרוך כו' כידוע כדן כולל
 איהו שמוא שלים כו' עש"ה נמלא כי בלשון ג"כ ה"ס וה"ס
 כלולין בה"ס ככ"ל משא"כ צמלת המעור שסם כלולין
 ה"ס וה"ס ציחד וז"ס שס יקו"ק י"ק צא"ה וה' צו"כ כי
 א"ה הן חמס כנגד חמס ודעת חמס מכריע הן י"ה
 וזו"כ הן חמס כנגד חמס (ויקוד וי"צ של מלכ"ך וגם
 שרש של י"צ צריתות של הדעת כמ"ל . ומכריע הן וה'
 ה' ידיה ואו"ה שלו ויקוד ששי וצו כלול יקוד דנוקצ"ה
 לכן צו ו"ה וצנוקצ' ה' לצד וכאן צס"אין מדצק רק
 צזונג עליון נשיקין חלילות זו"כ שסם נאללו צידים ע"י
 א"ה כמ"ש אף ידי יקדה ארץ וימיני עפחה שמים שהן
 ה"ח וה"ג שצב' הידים כמ"ש כי ארצה שומך ומעשה
 אלצעותך והן צ' עשרין דגניזין צא"ה דאסכיו לזו"כ
 וז"ש אף ידי כו' גבורות לנוק' וחסדים קורא אכי אלהים
 יעמוד יחדיו שהוא הזיווג לאתצמא דא צדא כמ"ל ועל
 ענין זה הולך כל"ס ומצא חכל ע"י אותיות התורה
 כל האיצרי' וכן שמים וארץ והזמן כמ"ל וגוף וצרית
 א' שהן צ' הצריתות כן א"ה וזו"כ כולם וז"ס שסם חיות
 שהכל אחד לא אצא צעיד כידוע ה' א' ושמו אחד כמ"ש
 ברו"ה ע"ש והוא צמרות אלל בכללות נקודות הן רוח
 ה"ה ואותיות ה"ג וז"ס הקטרת קה לך סמים הן קשט
 וקלוסה הו"צ נטף בחר ושחלת וחלצנה יקוד ומלכות
 סמים ה' סמים מור וקליעה כדרכים וקמנון ה"ח
 ח"ק פרסה מחסד עד יקוד ולצונה זכה אומ'ם ויקוד
 מקבל מוחין דא"ה כמ"ש צמק חיים ודאצא הן טי'
 נקודות שא' כללי ודאמא כ"ה אותיות כמ"ל ולכן צרית
 כמשיכה תשעם קצין ששפין את כלפון שהה נאה מלך
 החסד בי נאה לעולם מלך החסד ועזה . ומס' דגבורה
 יין קפריסין מלך הצינה קאין תלחא וקצין תלחא ד"ה
 קצין שתחא עזה ומסערה דגבורה ועוד חויג על כל
 הקטרת מלח רבע הוא חסד שמוחתק הצטר מועלה עסן
 כ"ס ומס' דגבורה שפולה כעסן כידוע ולכן כ"ס ולכן
 ה"ה מתמר והולך כמקל כידוע צקוד הגבורות וככללו
 כל הדי' מוחין מהן זס מלך חסד וזס מלך גבורה ולכן
 אערו שמלח על השולחן מנין מן היסודין מביגש נאמר
 צרית צמלת וצרית ציקורין מה מלה מוחתקת כו' ועל
 שניהם נאמר צרית כי שניהם נכללו בצרית כמ"ל :

אופן ג מהחסיד הגיל

עשר ספירות כו' צמקמ חמס כו' כי עשר ספירות

הספירות • וכן בא להזכיר אחר שכל הספירות נקלמו
ציקוד ואין צע"י דבר מחודש אם כן שוא חזו האחר
השעספירות הן ולא עש"י לפיכך אחר עשר ולא חשע
ש"אין להפריד כ"ע מן הספירות ולא עטרה מן הספירות
אע"פ ש"אין בהרקאות הצ"י ע"י ספירות שעליה כי
כל המספרים נכללים בעשר • עשר ולא אחת עשרה :
בא להזכיר שכל העלה על דעתך לומר כמו שביע
אינו מושג אע"פ שהוא בכלל הספירות כן גיבועילת
העלוי אע"פ שאינו מתג יתה • בכלל הספירות ולכןאמר
עשר ולא י"א שלא תמצי • עילת העילת בכלל הספירות
אחר ה"נן בחכמה אחר כשנכתב כל ציד (חכמה) וקולו
(כ"ע) לריק אחת לחקור ומה היו"ד של תכלית איך
הצ"נה שהיא היא עליונה נחקקת בכתב הי"ד (החכמה)
ואיך היאוכל אלויותיה נפעלו • ומה החכמה • ולכן לא
אחר חכם בחכמה אלא ה"נן בחכמה פ"י הונך משך
הצ"נה מן החכמה כי רוח אלדים (צ"נה) וחכם צ"נה
פ"י וכאש"י בכתב היא העליונה שכלשם שאלה חייב להודות
שכל כחות אשר צ"נה • המלואים צע"יך צ"נה שכולם
באו לצ"נה מן החכמה ולכן לא אחר ה"נן צ"נה אלא
וחכם

הרמב"ן ז"ל

הרמ"ב ז"ל

כחשבת כי החחלת הליצ נחיצות שצ"ה הוחלל להחשבת
הע"ם הוא בחכמי כמיש צליצ נחיצות כו' וכן צ"י"ח שנקי
חכמה קדומה לעחיק וכן בקדומה שנקי גיב לנללה
וכן לקמן בחושבן הע"ם הזכיר הכ"צ לוחיות צקפ"י
השנים מ"מ צקפירה הראשון • צכללס וידוע שזלכות
האחרונה נוק' דאי"א לא חשיב צכלל הע"ם כיוו שיחבאר
לקמן רק נכלל צצחינה ראשונה של כתר • ולכן אחר
שאל תחשוב זלכות כוקי"ו"סיו אחד עשר וכ"ה צקפירות
הפרטי של כל פרטוף שמתחיים ציקוד ומלכות נוקצא
היא עטרת בעלה שעולה עמו ואינה יורדת • אבל צע"ם
הכללים עחיק אינו מן המנין אבל מלכות נוקצא דז"ח
היא המשלמת לעשר • ולכך אחר עשר צ"ם עשרולא ע"י
צכללות עשר ולא י"א צפכעיות וכן להיפך כי מ"מ
מלכות ספירה אחת היא אולמעלה נחשבת או למטה •
וכן שלא תחשוב כי היא אינה צחשצ"ן כי היא נכללת
מכולם וכן למעלה היא שרשית של כולם אע"פ
היא צמקספרם וצמקסר גיב ואל תחשוב שעשר היא חוזר
לא • כי הוא אחד של עשירות ועשרים שנים וכן צמאות
ואלפס"ו"ס"א כלל כל האחדים • וכן שלא תחשוב שאחד
אינו

ולזה הוא שור להם • ה"נן בחכמה פ"י צמסציות ראשונה
הזכיר חכמה וצ"נה ודעת • וכאן הזכיר ש"אין לפחות
ולא להוסיף על עשרולא בחכמה ולא צ"נה ולא צדעת
ולכך אחר ה"נן בחכמה פ"י כח עשרשל צ"נה שהוא
בחכמה המושך אחר המושך מרומ מעלה • בחכמה כדי
שימשך מומה אל הצ"נה : וחכם צ"נה אחר המושך
הנמשך בחכמה כשימשך צ"נה חלו כח חכמה כדי
ליחד זה צ"נה וזה צ"נה • ולכך לא אחר בלשונו ה"נן צ"נה
וחכם בחכמה כדי שלא להפריד צ"ניהם : צחון צ"ה פ"י
בחכמה וצ"נה וצמשך כמשך מהם וחקור מהם פ"י מן
הגדולה והצורה ומן הצ"ן שהיא נקרא דעת שהוא
צנוי מהם • וקעמד דבר על צוריו פ"י דבר לדק ולפי
שהוא סוף העמד הסוף וחקשרכו צחילתו שהוא נקרא
צוריו : ולכך לאמר צוריו וכל שאר הדברים נקרא צוריו
לפי שוהם בסו • ולשון צוריו עשעת • כחללדיק יקוד
עולם • וסעז יולד על מכוונת • חן לכתמים כת תשובה
על מכוונתן כלל והול וכל כח המכ"י •
על כנו קרוי כן :

עשר ולא חשע עשר ולא אחת עשרה : צ"י"ז כל ההשפעות וקוד
הצ"ירות נכללו בעשר ספירות ובהם עשר • ולא חשע : ולא
תחשוב צכללך שחכמה כי • ראשונה אי"א חן צמקסר א"י חשע לכך
כתב צכלל ספר יצירה שה' עשר כי החכמה היא הספירה השנית
צ"י למעלה ממנה י"ס כתר עליון שהיא המחשבה והיא נקראת ספירה
ראשונה ועל כדמנו מן המחשבה חלל החכמה אי"א ח"י • ולא ח"י חן
להוסיף על אלו הספירות לומר שה' י"א כי הראש הוא קדש קדשים
וממנו ילאו האלויות כלם לכן אחר עשר ספירות צליהם : וצליהם
הם צ' מלות כמו מלת עלמות שצ"ארו במצארי על מות שהוא כמו
עלמות וכן צללמון שמי מלות צלל מות וסדלת וסללד והיו ונון ממולי
אחד הם שה' דקלית • וכן צליהם צלי"ל צלל כדמנו חן מה יומר
ולא חקר • ה"נן צמכמה וס"י צ"נה צ"א חרצ הגדול רצי אחר
ראש ישיבה צכלל וז"ל צכלל ספר יצירה מחסיל חללצע"י הי"ד והפרש
עד דג"י"ו שכלל ממנו צ"ן עשר אלצעות והכלל דינמא לצער ודס
דלאו שייך י" אלצעות כלפי כדורא כדמנו צדצר י"י שמי"י נעשו
ולקח אלצעות על צ' דינמא כמאמר המעשר אלצעות יך :
ובכך הזכיר אברה' מאל ע"זה צמאמו • ה"נן צמכמה ר"ל צמכמתך
שכל מה שאתרתי לך מן האלצעות וכו"ל צ"ה דומה צעלמא ולא
קאי על כדורא יח"י כי אינו גוף ולא כח צגוף וחכם צ"נה ר"ל חכם
צצ"י שכן הוא צעזר שראש אברהם אבינו שמי דורו היו צכלל
על ע"ס האלדי והיו מושצים קלמ"צ צ"י"דורו שהוא גוף אלל נעלה
משאר

אילו ככלל הנוספר כמו שחשבו צעלי הנוספ' כי הוא שרש
כל מוספר ויקורי ולכן אמר ולא חשע ואמר ולא אחד
עשר הואיל ועשר אע"פ שמוסע ומחיל אחדים העשירות
אע"פ כחשע עומה לא תחשוב ג"כ האחד עשר אע"פ
שמוסע ומחיל האחרות העשרים וי"ו תחשוב עומה
ובנוסף שאל תחשוב הנקודה הנשאר שהיא שרשה וגם
כללות הגשם ויהיו אחד עשר או שלא תחשוב שיהיה
כי הנקודה שרשה והגשם כללות ולכן אמר ולא כו' כי
שניהם הם אחד כמ"ש לקמן בענין סופן בתחילתן וכ"ה
בספ' כה"ל ויעקר מה שכתב שכלן שהיה אע"פ
שהוא שרש וי"ו הוא ככלל הע"ס זין בקרומא וזין במ"ס
ששם גלוי הע"ס וכ"ה (באור) שרש קד"א וי"ס שכתב
של כללות שהוא א"ל ככלל וכן בארץ עלמאן ע"ס
הזן בחכמה כו' הוא ופירש כל הע"ס היאך ככלל וכן
הזן בחכמה וחכם בצניעה פ"י שלא תאמר שבתחמה א"ן
שם צניעה וכן להיפך לכן אמר הזן וכ"ו כי מלוי היו"ד
הוא ר"ל שפ"ש ה' צניעה וכן מלוי של ה' צניעה הוא יו"ד
שהוא חכמה וע"כ נחלקים לשתיים א"ו וי"ס ותצננה
א"ו הוא יו"ד על השם ונכללות א"ו א"ו א"ו מכאן הזן
בחכמה וי"ס ותצננה הן של שם וככלל י"ס במלוי ה'
שהוא יוד ומכאן חכם בצניעה ולכן קו' רעין דלא מתפרשין
לכן בקד"א וי"ס וי"ס צ"י תרומ' ג"ס הראשונות היאך הן
שבהן אקור הצניעה והחקירה ועכשיו מתחיל
לפרש וי"ס אחרוני' שכתב ואמר צחון בהם פ"י בא"ו
ששניהם הן חכמה צחון בהם הא"ך יולאים הן קשירות

וחכם בצניעה וקור הזן בחכמה שנאמר להקשי' לחכמה
אזכ"ך חנה לנך לחצו' פ"י בהסכלך בחכמה ומחכמה
בעלמך חנה לנך לחצו' לידע מל' זה מקור שבתחמה
הצניעה נוצעת : ואומר אשרי אדם מלא חכמה ואדם
יפיק חכמה פירוש ווליא חכמה מיוחד החכמה ואומר
ראשית חכמה קנה חכמה וצכל קנינך קנה צניעה וחכם
צניעה שנאמר צעפת' צחון תמלא חכמה וצנע לבחוקר
לז : צחון בהם פירוש כאשר אתה מתעב' בחכמה
וצניעה צחון כלומר יש לך לצחון ולזקק ולעמוד על
חכמית ושרש של גדולה ובצורה כילד היה שרשם
בחכמה וצניעה כי הצניעה והלירוף ומשמעות אחד להם
והוא לזקק ולבצר שנאמר ולרפחם כלקוף את הכסף
(חסד) ובחכמים צחון את הזכר ולפיכך אמר צחון
בהם פ"י בארץ עלמאן ע"ס וכן הגדולה
והגבורה א"ך היה שרשם בחכמה וצניעה ומקור מהם פ"י
כאשר הבגעת לדעת שרש' הגדולה והגבורה בחכמה
וצניעה עוד חייב אתה לחקור מן הגדולה והגבורה אשר
השגת בחכמה א"ך היו הכלל וההוד צנח החכמה
והצניעה עד שהיו ראוי' ללאת מכה גדולה ובצורה שבהם
ולכן אמר ותקור מהם ולא אמר ותקור בהם כמו שאמר
צחון בהם העמוד דבר על צור"פ"י דבר שנאמר לפיכך
יך דבר ונאמר נכבדות מדובר צד שהוא מלשון כבוד
(עט') שנאמר אז דברת צחון לחסידך ולזה אומר
כשתגיע לכל אלו המעלות אזי יש לך להסתכל צע"י
שבתחמה ולידע מקורה ולהעמיד על משענתו ר"ל
יקור

י' הרמ"ב ז"ל

משאר הנוספים : אמר כך : וצחון צננה היה די אלא ע"ש שלקם עשר קשירות לקם נמי עשר ענינים כמו הזן צננה
וחכם בצניעה וכן כולם : מקור צה יתשוב צה כי נחן לך רשות לשבוע צה אצל הזכר שלא תקלץ צנניעות : לור כמו לור
תעודה מ' לור מים : לור מים צעצו כולם ענין קשירה וגנייה כלומר לוררבו צלצך שלא תחשוב צה דמיון על השי"ת
והעמוד דבריו על צור"י כפי העמוד דבר על עימק ועל עקרו שהוא אמת והשם יולר על מכונו ר"ל אם לא חשבה כשהחשוב
צלצך שבעלם האל"ה לא יתאר צחון הנשמות וי"ד הצניעות שאלהם מוכה לא קאי על הצור"י תעמידהו והשיבנו על מכונו
ואתו ענין יו"ד אלצננות הוא דגמא שאלה היו לי אלצננות היה גוף וכן גוף יש לו סוף והוא ית' אין לו סוף כי הוא נענה
מכל מקור' הדבור צחון וזהו אל מ' מדמיונו ואשורו לו והם דמות הערכו לו כי הוא יולר לצדו וצור"ל ויליזה שיד לומר עוד
שם צו ממש : וצורה על דבר שאין צו עומד וקרא מייחס כי הה"ל יולר הרים וצור"ל דוח ומה שנאמר יולר דוח האדם צקצו על יצירת
כלי הנוף הנקצנים כה הרים ובהם המוח והכל : והמחנה נמשך בסכמה והמחשבה והתצורה להשגת המהשבה : והכל היא היחשבה
וזהו כל ג"כ ר"ל המהשבה עכ"ל כרצ הגדול דני אחרן ראש ישיבה צלצור צנינו צני' ז"ל ציור הזן צננה ומכאן צניעה צנינו
אמר וי"ל ספירת צניעה היא אחרונה לספירת חכמה : ובשפת הגדול אמר חלל צנן כי נצון יותר ממכס כי הכנף הוא המצין
דבר מיוחד דבר : ולכן הצין צנני' חכמה נומר שהוא שנית מהבחר עליון ומאמת בספירה יללו ל"כ נחיצות פליאות
החמה ר"ל שם מוצננות צנליה גדולה מוספ' חכמה חלל בספירה הוא עיקר הכל לבקף ל"כ נחיצות חכם צניעה שהוא חמת
פ' חכמה כי בספירה הזאת מולא לפועל נחיצות חכמה איכא חכמה צל צניעה ולכן אמר הזן צננה ואינו שיה

יָקוֹד כִּי חֲגוּס שֶׁל מַעֲשֵׂהוּ בּוֹרִין וְהַשֵּׁב יוֹלֵד עַל מַכּוֹנוֹ פִּי הֵן לַחֲמִים (ח"ה) הֵקֵי יוֹלֵד כִּסְּתוֹנָה (צִיָּה) מַבְנוֹ אֲלֵר בִּיָּה וְכָל אֵלֶּה עֲלוֹת צִבְּרוֹת הַחֲכָמָה וְהַצִּיָּה וְעַל הַקֶּסֶף אֲמַר י"ס צ עֶשֶׂר וְלֹא חֲשַׁע פִּי שֶׁלָּא חוֹלִיא הַגּוֹדֵל מַכְלֵל הַאֲלֻצְנוֹת כִּיּוֹן שִׁאֲרֵי עוֹמֵד בְּשׁוֹרֵת שֶׁלָּא הַאֲלֻצְנוֹת הֵרִי חֲסִדוֹ עוֹנֶסְקָר עֶשֶׂר צֹא לְהַזְהִיר שֶׁעֶשֶׂר אֲלֻצְנוֹת הֵן וְחִין חֲסִד בְּמַסְפֵּר עֶשֶׂר בְּקַפֵּשׁ : עֶשֶׂר וְלֹא י"א שֶׁלָּא חֲאֲמֵר שֶׁשְׁנֵי הַמַּכְתְּבִין יַעֲלֶה בְּמַסְפֵּר י"א בְּעֲלִיּוֹת עִם הַלְשׁוֹן וי"א בְּחַתְּמוֹת פִּי עִם הַמַּעֲוֵר לִכְן הַזְהִיר וְאֲמַר עֶשֶׂר וְלֹא אֶחָד עֶשֶׂר וְיֵשׁ מַסְפָּרִים עֶשֶׂר וְלֹא חֲשַׁע יַעֲלֶה כִּי גּוֹדֵל הִיד אֲיִנּוּ עוֹמֵד בְּכָלֵל שׁוֹרֵת הַאֲלֻצְנוֹת וְגִדֵּל שֶׁל הַרְגִּלִּים הוּא עוֹמֵד בְּכָלֵל שׁוֹרֵת הַאֲלֻצְנוֹת שֶׁמֶל חֲאֲמֵר שְׁגוֹרֵל שֶׁלִּיד שִׁאֲרֵי עוֹמֵד בְּסִדֵּר הַאֲלֻצְנוֹת שֶׁאֵין בְּמַסְפֵּר אֲלֻצְנוֹת הִיד וְהַסֵּגֶל רַק עֵי צֹא לְהַזְהִיר עֶשֶׂר וְלֹא עֵי בָּלֵד יַעֲלֶה רִגֵּל בִּיד יַעֲלֶה וְכִלְגֵּל יַעֲלֶה עֶשֶׂר וְלֹא חֲשַׁע בִּיד שֶׁמֶל וְכִלְגֵּל שֶׁמֶל עֶשֶׂר וְלֹא י"א שֶׁלָּא חֲאֲמֵר שֶׁהַלְשׁוֹן מַלְטָרֵף עִם הַאֲלֻצְנוֹת וי"ה אֵין שֶׁהַמַּעֲוֵר מַלְטָרֵף עִם הַאֲלֻצְנוֹת וי"ה אֵין כֹּחַ עֶשֶׂר וְלֹא י"א י"ס צ בְּמַסְפֵּר עֶשֶׂר אֲלֻצְנוֹת עֶשֶׂר וְלֹא י"א לֹאֵל בִּי מַסְפֵּר י"ס כִּמוֹ שֶׁהֵם בְּעוֹלָם וְכִמוֹ שֶׁהֵם בְּקַפֵּשׁ בְּזַמְנָה וי"ס שֶׁל עוֹלָם הֵם י"גִלְגֵּל הַמַּרְכָּבָה וי"ס שֶׁבְּקַפֵּשׁ הֵם י"א חִיצִים פְּסוּעִים אֲרִי אֲלֻצְנוֹת : וי"ס שֶׁבְּקַפֵּשׁ לֹא כַּמַּסְפֵּר בְּכָלֵל י"א מִהֵנָּה וְעִיכָם וְלֹאֵל שֶׁקַּפֵּשׁ הִיא הַזֶּמֶן וְהַזֶּמֶן הוּא עֵינִי בְּחִנּוּעָה קְצוֹצָה בְּקִדְמוּתָהּ וְחִיּוּחָהּ וְהַמַּסְפֵּר יִשְׁוֶר לִפִּי חֲנוּעַת הַגִּלְגָּלִים עֲשֶׂה וְכָל אֶחָד מֵהֶם יֵשׁ לוֹ חֲנוּעָה מִיּוֹדֵחַ לִפְיָךְ חֲשׂוֹר הַשֵּׁנָה וְהַזֶּמֶן בְּכָל גִּלְגָּל וּמִפְּיָהּ חֲנוּעָה וְהַזֶּמֶן שֶׁלָּה הוּא בְּשִׁנּוּתֵי לַהֲקִיף הַגִּלְגָּל וְזֶמֶן הַקַּפֵּשָׁה בְּכָל הַגִּלְגָּל כִּי יוֹמִים י"א שְׁעוֹת כִּלִּיד חֲלָקִים וְשָׁנָה חֲמוּנָה שִׁסָּה יוֹמִים וי"א שְׁעוֹת וְכֵן בְּכָל גִּלְגָּל וְגִלְגָּל וְכֵן בְּכָל גִּלְגָּל הַמַּרְכָּבָה לִפִּי כִּוּלָּא גִיכ י"ס צ בְּשָׁנָה י"א וְלֹא חֲשַׁע שֶׁלָּא חֲאֲמֵר כִּיּוֹן שֶׁהַחֲנוּעָה לִבִּיעַ אֵיכָה מוֹצֵלֵת וְלֹא כוֹדֵעַ אֵם שִׁיךְ צֶה חֲנוּעָה אֵם לֹא שֶׁמֶל חֲאֲמֵר חִי שֶׁאֵין שִׁיךְ צוֹ מַסְפֵּר כֹּל עֵינֵי וי"ה עֵי קַפֵּיּוֹת בְּשָׁנָה לִבִּיד לִפְיָךְ חֲאֲמֵר עֶשֶׂר וְלֹא עֵי וְשִׁנּוּת חֲאֲמֵר כִּמוֹ שֶׁכִּי עֵי אֲיִנּוּ עוֹשֶׂה בְּכָלֵל מַסְפֵּר כֵּן גִּי'עֵלֵת הַעִיּוֹת יֵהִי בְּכָלֵל מַסְפֵּר וי"ה אֵין וְלִפְיָךְ חֲאֲמֵר י"א וְלֹא י"א הֵבֵן בְּחֲכָמָה לֹא חֲאֲמֵר חֲכָם בִּי'עַ לִפִּי שֶׁהַחֲכָמָה אֲקִידָה לְהַרְהֵר שֶׁהֵן בְּעוֹלָם הֵן זֶה הֵן בְּקַפֵּשׁ שֶׁחֲאֲמֵר בְּמוֹשֵׁל מוֹנֵךְ אֵל תְּדוּכָה וְחִיּוּחָהּ עוֹקָה

כִּי מַלְכֵי הַיּוֹד הֵן נִיד שֶׁהֵן וי"ק וּמַלְכוּת : וְחִקוֹר מַהֵן שֶׁהֵן י"ס וְחֲזוֹנָה שֶׁשְׁנֵיהֶם הֵן צִיָּה שֶׁבִּסְתָּמִיּוֹת הַחֲקִירָה כִּמְיָה דְקִיָּמָה לְשֶׁלָּל וְלֹא צֶה עֲלֵמָה כִּי שֶׁלָּא כֹא לִימִים רִאשׁוֹנִים וְכִי אֵל ז"ס הַיּוֹלָאִים מוֹמָה וְלִכְן חֲאֲמֵר מַהֵן וְהֵן יוֹלָאִין מַהֵן שֶׁהוּא דִּיעַל וי' שְׁלֵעוֹלִים עֵינֵקֶר גִּלְרִים בְּנוֹקֶצָה לִכְן בִּיּוֹד הוּא בְּעוֹלֵי וְכִי צִבְּרוֹת קִרְשִׁית וְכִי צִבְּרוֹת הַקִּדִּים וי' לִי שֶׁשֶׁם הוּא בְּזִכֵּר הַקִּדִּים הוּא וְכִי בְּזִכֵּר הַקִּדִּים דִּי לוֹי וּמַסְפֵּר וְחִיּוּל הַעֲמֵד דְּכִי עַל בּוֹרִין דְּכִי הוּא הַמַּלְכוּת כִּידוּעַ וְהוֹסֵף הַיּוֹלֵד הוּא וי"ק שֶׁקֵּי יוֹלֵד כִּידוּעַ וְהוּא מַקְנֵן צִיָּה וְהַקִּדִּים דְּכִי לִיּוֹלֵד כִּי עֵינֵקֶר הַגִּלְיוֹת שֶׁשֶׁם דִּי עֵינֵקֶר וי' וְחֲאֲמֵר עַל בּוֹרִין שֶׁהוּא וי"ק דִּי עַל וי' עַל מַכּוֹנוֹ שֶׁהוּא מַלְכוּת וי' עַל דִּי כִיָּא כִּיָּא שְׁרָשׁוֹ כִּי וי"ק שְׁרָשׁוֹ בְּחֲכָמָה וּמַלְכוּת צִיָּה וּבְמַסְפֵּר חֲאֲמֵר עַל הַאֲלֻצְנוֹת שֶׁהוּא שְׁרָשׁ הַמַּסְפֵּר מַהֵן הוּא בְּכָלֵל הַכִּיל וְעַל צִיָּה חֲאֲמֵר הֵבֵן וְכִי וְכָלֵל כִּי אֲצִיג מַסְפֵּר שֶׁשֶׁה וְאֵם חֲחִלּוֹק עַל צִיָּה יֵהִי חֲלָקִים בִּי וְעַל זֶה חֲאֲמֵר הֵבֵן בְּחֲכָמָה וְאֵם חֲחִלּוֹק עַל גִּי' הִיּוֹ צִיָּה וְזֶה חֲכָם צִיָּה וְחֲאֲמֵר וְכִיּוֹן כִּי עֵינֵקֶר שֶׁאֲמַר וי' שֶׁהֵן דִּי וְשֶׁהֵם הַחֲחִלּוֹת שֶׁהֵן דִּי שֶׁכָּלֵלִין בְּזֶה וְחֲאֲמֵר וְכִיּוֹן צִיָּה שֶׁשֶׁם חֲכָפּוֹל חוֹתוֹ בְּעוֹלָמוֹ יֵהִי דִי וְאֵם חֲכָפּוֹל בְּנִי יֵהִי וי' וְחִקוֹר בְּנִי שֶׁשֶׁם חֲחִזֵּר חוֹתוֹ אֵל אֵיכָה יֵהִי דִי וְאֵם חֲחִזֵּר גִיכ צִיָּה יֵהִי וי' וְכִיּוֹן יֵהִי אֲחֻתוֹתֵי הַכִּיל הַדְּהוֹ אֲחֻתוֹת שֶׁחֲחִזֵּר הֵן וְלִכְךָ הַקִּדִּים דְּכִי לִיּוֹלֵד וְכִיּוֹן בְּקַפֵּיּוֹת דִּי הוּא אֲחֻת וי' וי"ק כִּמוֹ בְּמַסְפֵּר וְאֵם חֲחִזֵּר אֲצִיג יֵהִי וי' וְחֲאֲמֵר דִּי וְהוּא דְּכִי עַל בּוֹרִין וְזֶה שְׁרָשׁ עֵינֵקֶר שֶׁלָּכֵן כָּלֵלִין דְּכִי אֲחֻתוֹת וי' אֲחֻתוֹת הַשֶּׁשֶּׁרִי הֵן אֵי דִי וְזֶה יוֹלֵד עַל מַכּוֹנוֹ וְהוּא קוֹד הַשֵּׁם כַּסְדֵּר אֲצִיגִי הֵם יוֹד וְחֲאֲמֵר הֵם יוֹלָאִים וי' הַשֶּׁשֶּׁרִי הֵם קוֹד הֵם אֲחֻתוֹת שֶׁשֶׁם שֶׁהוּא בְּקוֹד דִּי דִּלִּית לֹם וְגִרְמָה כִּלּוֹם וְכִיָּהּ מַקְצֵלֵת מוֹן וי' אֲחֻתוֹת הַרִאשׁוֹנִים נַעֲשִׂית הִי עַל וי' אֲצִיג בְּשֵׁם הֵן וְחִיּוּחָהּ דִּי וְחֲאֲמֵר כָּלֵלִין כֹּל הַמַּסְפֵּרִין בְּעֶשֶׂר כִּידוּעַ שֶׁכָּל גִּי הַרִאשׁוֹנִים כָּלֵלִין הַשֶּׁשֶּׁר כִּיל וְכִיּוֹן נִקִּי גִי' אֲחֻתוֹת כִּיל כִּי הַעֶשֶׂר כִּחֲלָקִין לְעֶשֶׂר וְלֹא רְצֻעָה כִּיּוֹן וְכִיּוֹן בְּמוֹדֵעַ הֵם וְהֵן יוֹד וְכִיּוֹן בְּזֶה הֵם הוּא דִּי וְכִיּוֹן בְּהַלְטָרֵפֶם הֵן יוֹד דִּי אֲחֻתוֹת הַשֵּׁם וְעִיּוֹלָו לִכְן חו"צ כָּלֵלִין צִדִּים :

אופן ב מהחסיד הג"ל

עֶשֶׂר קַפֵּיּוֹת צִיָּה וְזֶה עֶשֶׂר וְלֹא חֲשַׁע כִּי יוֹדֵעַ שֶׁמַּסְפֵּר מוֹרָה עַל עֶשֶׂר קַפֵּיּוֹת וְלִכְאֻרָהּ הַמַּסְפֵּר וְיֵהִי בְּחֲשַׁע כִּי הַעֲשִׂירִי הוּא אֶחָד שֶׁל הַעֲשִׂירִית וְכִי

וכן מזה ולקח ולעולם אעפ"ל הוא קופו של האחדים
 וכן במזה ואף וכו' וא"כ חומר שהאחד עשר הוא ג"כ
 צבוללס אחר שהוא החמלה של אחדים של עשרים
 ואמרו שהחמלה הוא קופו של ראשון חומר וזה אחד עשר
 כי דווקא מקופו של כלל להחמלה של כלל שני עשרות
 למאות. אבל לא מפרט א"ל לחציה וכו' בספירות
 שמלכות של עולם אחד הוא כח של חציה וכן
 מפרט א"ל לחציה חציה צעיר פחותה של כל ספירה
 לחציה חצי כן והעצם כי צבוללס הוא לקשר עולם
 וצבוללס בחציה משא"כ של פלוק א"ל קשור כי
 היו מעולם כן משא"כ ספירה בחציה שאין אלה לחצר
 החיקון והן צבוללס כן מפרט והולך שכל הע"ס
 קשורים זה בזה וח"כ של כ"ד הוא חומר הראשון הוא
 היולי שציה נחמד גלגל כן וכן סוד הוא גולס כ"ד
 והוא צבוללס האותיות וכל האותיות זו צבוללס והאורה
 הראשונה שלכן כן ל"י וילך כן והן קשורים זה בזה
 בקשר גמור לעולם כחמד שרין וכמדא בעקין ולא כן
 כידוע שלא היה לעולם חומר צבוללס ולורה צבוללס חומר
 וכך החומר צבוללס כן האורה בחומר ו"ס הן וכו'
 ואח"כ צבוללס עליהם חומר ג' יסודות העליון שהם צבוללס
 צבוללס והיה האורה הראשונה מעצמה מהם והחומר
 הראשון והם ג' אבות חמ"ח ואח"כ צבוללס ג' יסודות הן
 והן יותר צבוללס וכן גמ"ל ולכן מייחסין לה"ל לצינה
 כצינים ומצינה מלכא דשנא דל"י : מקור והם על
 החומרים וצבוללס צבוללס על האורות וכל שמתקור וצבוללס
 צבוללס וחומר ותשכח צבוללס חומר ולורה של היסודות כנו
 שהן צבוללס צבוללס ואח"כ צבוללס החומר והאורה של
 היסוד הרביעי שהוא יסוד העשר צבוללס שלעולם האור
 צבוללס כל צבוללס יחד וצבוללס צבוללס אחר שצבוללס צבוללס
 הדבורה וכן צבוללס חומות אח"כ ואח"כ ניקודים
 וכו' צבוללס עולם ועולם ו"ס והעצם דבר יסוד האחרון
 שנק' דבר על צבוללס אחר שצבוללס דבורה שנונה צבוללס
 ואח"כ צבוללס כל ההרכבה שצבוללס המשלים אותה והוא
 הכתר והוא הכק' אין וגבול מערך הספירות וא"כ הוא
 כן פלגיו המתפשט צבוללס ואינו חומר ו"ס והשם צבוללס
 על עכונו והוא המלכות עכונו של כתר שאין עיקר צבוללס
 עד לאשתתף ו"ל ועליו ג"כ דל"ל שכן בעליון אחד
 יעצב בל"י וכן נפשות שלשה שאחר כן ההרכבה נר"ן
 מהלך צבוללס שצבוללס הן ג' נדודות שאננו האורות
 שאין ג' אהמות ש"כ הכתר שצבוללס הספירות הוא דל"ל א

מקלה השמים ועד קלה השמים אחר שאלו ואח"כ
 שאלו מה למעלה (כ"ע) מה למטה (שצבע) עם למטה
 מה לאחר והן צבוללס צבוללס צבוללס קוד הכפ"ש
 ידעו כי המוח נחלק לג' חלקים המוקדם שקרוב למלך
 הוא צבוללס הרכות וכו' ידעו כל הדברים וכו' יראו
 החלומות והמוח אשר כנגד המלכות ויהיה בחשכלי
 וכו' יסכיל ויקנה חכמה וכו' יקנה כל המלכות וכו' כח
 המעשני והמוח שצבוללס הראש וכו' יסכיל כח המכונן
 והשמייה והרוח הכפשי אשר צבוללס קרומי המוח הוא
 הכותן הדמיון והמעשה ודע כי הכח הזה הוא קצת לכל
 המלכות אשר בגוף צבוללס שכתב עליון קצת מלכות כל
 המלכות וכו' החכמה והחכמה והדעת והכח והשמייה
 והרים והעצם והמוח והרלון שמה האחר מחד שאינו
 מושג שכן ע"י חס-ושלום לכך נאמר מעק ולא חשע
 ושמה האחר שהשכל גם כן נכלל צבוללס לכן נאמר עשר
 ולא אחד עשר הן צבוללס וכל חומר הן צבוללס לפי
 שהשכל מוצדק ולא ילוייר צו שום כח ומכחות הגשם
 אונס כל כחות הגשמיים הנמלאים צבוללס כולם ילוייר
 ע"כ עשיתן צבוללס חסם צבוללס וכל אלו התשעה
 כחות כלל מלכות צבוללס הציה אשר היא המלכות צבוללס
 צבוללס צבוללס צבוללס פי' יש לך צבוללס כי הראייה והשמייה
 והריק והעצם והמקש והרלון אף על פי שהן מעולות
 שונות זו מזו כולן יולדת ונוצעות מכת הסכמה והצבוללס
 שצבוללס והם עולם מכת עליון שהוא כח אחד ולפיכך כולם
 מכת אחד ולפיכך ידעו כל אלו המלכות צבוללס
 צבוללס לילה מכלי האצרים הנשאים להם ומקור מהם
 פירות אף על פי שיתפשטו כל אחד מהם לכלל המיוחד
 לו כמו הראייה לעינים והשמייה לאזנים ואף על פי
 שאין ראייה לאזנים ואין שמייה לעינים יש לך למקור
 ולדעת שאלו החלקים אינם נולד הכח הפשוט אלא נולד
 הכלים ולפיכך נאמר צבוללס ויקורות המורות שנותיהן
 זה צבוללס זה קונו שצבוללס ראש גמ"ל וכל העם
 רואים את הקולות והעצם דבר על צבוללס פירות כל
 פעולה ופעולה אפעולות הכפ"ש לר"ך אחר להעמידה על
 שרש מלכותה צבוללס העליון אשר צבוללס וסכ"ל יולד על
 וכו' פירות מחד הנהגה חסכל להצחין א"ל יולד הכל
 (חמ"ל) פועל צבוללס המלכות ונשאל לכל אחד מהם
 כחותיו עשר ספירות צבוללס עשר ולא חשע פירות
 הכה חס כקד"ח חלקי ל"י חלקי של הכפ"ש חלקי שאלו של
 צבוללס כפ"ש אחר צבוללס חנונית והרגל חנונית יש צבוללס עשר
 אצבעות

הראב"ד ז"ל

מהגאון מו"ה אדירתו ז"ל

אלצעות ולא חשע שלא תיליח גודל היר שאינו עומד בקדר האלצעות מן המוסר ויש זהם ששה פרקים ועם הנוק של לדי ימין ז' וצדית מילה וזכרעת יסוד וזכרית צין שלשה עליונים לשלשה תחתונים וצין חמשה אלצעות עליונות לחמשה שלמותה ונקרא גם כן אלצעות כמו שאמרו רבותינו ז"ל לא כל האלצעות שוות ולפיכך עשר ולא אחד עשר ולא ז' ולא ו' ולא ג' ולא ד' והם יד ורגל והצד י"ב וזה ששה פרקים של יד ורגל הבן בחכמה כי הצניח מוכרעת צין כתר עליון וחכמה כי היא מוקבלת משהיהן וזכר הצניח כי החבתי ונקבלת מלך עליון ומשפטי מלך שמשפיעי ויש מהן שיחשבו למספר אותם רובם לומר למספר ז' ויחשבו גם כן למספר הו"ה ט"ו לכ"ס עכ"ל וכל אלו להעמיד דבר על צוריו ולהוסיף יולר על מכונו

וע"ש שצ"ח הוא ג' פרקים הראשונים הן לו בחוספת שומפטיין צ"י מוחין והן מחפשיית צין צ"ח צין צ"ח לכ"ן ואינו נחשבו העים שהן עלם דבוק בחומר אינו כסדר וחומר וז"ש למעלה עשר ולא כו' שלא תחשוב כלל הכפס ג"כ לאחת או לא תחשוב ג"כ כח הראשון כח הסכבה שלכאורה הוא צ"פ כח פנימי כמו שאר ג' הכפסות אחר הצן כו' צחון בהם כו' וחמלא בבח כולם כח הראשון משא"כ צאלו קהן בחוספת ומשם מה החכמה שהן י"ג ועשר וכ"צ ככ"ל :

הראב"ד ז"ל

פרק א מה

מהגאון מו"ה אדירתו ז"ל

עשר ספירות בליונה נדחן עשר שאין להן סוף זה לומר אע"פ שנתן זהם שיעור במספר עשר אותם שיעור שנתן להם אין לו סוף ולא סכלית לפי שמוסר עשר הוא כולל כל המספרים וצ"ל ספק כן ההווי והמספרים אשר אין להם סוף כולם מתגללים צאלו המספרים ולפי שיש ענפים לכל אחד מייק וענפים לענפי שחאנר הים מוסף לגדודיו

וכולם ככללו בכלל עשר ולפיכך חומר עשר שאין להם סוף ולפי שהמוטבע (ענין מן המורגש תפ"י) והמורגש מן המוטבע (צ"ח) והמוטבע מן המוטבע (צ"ח) אין לו סוף ולפיכך חומר עשר שאין להם סוף כי אין סוף שהוא

עשר ספירות בליונה כו' לפי שעי"ב פ"י שהיוצ כלולין מכל ע"ס עכשיו ומכאן שכל ע"ס כלולין מכולן ומדחן כו"ש צווסר דבוליה דקדנחתא מודו משחחא שכולם צנחאו צ"י ככ"ל צמטנה ראשונה והיא קו המדה לפיכך כל הספירות נקראו מדות עשר שאין להם סוף פ"י שכל אחד כלול מעשר ועשר מעשר עד אין סוף כמו האותיות של חורב שהן מתחללי

צמלוי ומלוי המלוי עד אין סוף וכל זה לפי שאין סוף מתייחד צ"ח דהוא ואינון הד כמ"ש אליה וכך הם צכל הנצרים והילורים והנעשים לפי שהוא שליט צכולם ע"י שם קדשו ותראה שאפילו בגשמיות יתחלקו לשטחים

רבינו סעדיה גאון ז"ל

עומק כו' לכך נצרא ציו"ד ספירות לצלם מלהעניק ענה צ"י עומקם אלו אם יהיה ראשית או אם יהיה אחרית צונה יוכל להיות לו עוצ צ"י מעוצה שיהיה לו אם יעשה עזירה או מה יוכל להיות לו רעה צ"י הכנס מן הרעה שיהיה לו אם יעשה ואלו ונה לנעלה מן המעון ונה לנעלה וימתחם ונה נוכחל מרחמי ולהלן וכן וכל

צמטנה זו הזכיר שהכל מ"יין סוף ואע"פ שהדברים יש להם שיעור ומדה והם עשר אותם מדה שיש להם אין לה סוף כי המוטבע מן המורגש והמורגש מן המוטבע והמורגש מן המוטבע אין לו סוף א"כ אפילו המורגש והמוטבע והמוטבע אין לו סוף ולכך נעשו המדות ההם כדי להצנןן זהם צ"ח סוף עומק וכו' עשרה עומקים וזכיר

לשעמים אין חקר והשעמים לקווים אין חקר והקווים
לנקודות אין חקר ואין יכולת צאדם לשום חכמה
למקפד וכן במקפד שחכמה המקפד הוא העשר
לעשר"כ אין חכמה למקפד שהעשר והחלקועוד לעשר
והן מזה והמזה נעשה אחד ומחזר ומחלק לעשר וכן
אף והחלק נעשה א' ומחזר ומחלק לעשר וכן עד אין
חכמה : ולהכלל הוא במקרה אצל צע"ס שס קדשו הוא
בעל עומק הוא דבר שיש לו שלשה דמיונים כל
דבר שהוא עומק נגשמים ונרמזים יש להם שלשה
דמיונים. והן ג' דמיונים אצ"ס שהן אמות כל דבר כמו
שית' לקמן והן במקפד אצ"ג שהן החכמה כל המקפד
שהי' הפרט והז' החכמה והג' החכמה הנפרדים
ובקפדים הן חצ"ל שבהן גר' כו' במשנה א' וכן יס"ן
שצ"ס ובפ"א הוא שס ע"צ כידוע ג' ע"צ של שס ג'
מלוהין ומהם ג' ע"צ של ויסע' ויבא ויע' שהן רי"ו ג'
עומק ואמר שלכל ג' הרמזים שלשה העומק א"ס
ועכשיו מפרש העומקים של כל הע"ס שבעולם א"ס
ואע"פ שהזכיר מלת ה"יכו לפי המקצלים אצל בעלם אין
מזה חיו ואין גוון ולא שם ידועה ולא ח"ד"ר : עומק
ראשית הוא חכמה שהיא ראשית כמ"ס הראשית חכמה
לפי שבי"ע אע"פ שהוא מתיבין אינו רק קודם הע"ס והיא
בחינה החכונה שלמעלה ככל' . והיא מותרת להן
ולגא' וכן אין שום השגה בכתב כמ"ס צמולא נומד
כו' שכן אמר לעיל בחון זהם אצל בכתב אף בחינה
אקור אצל בחכמה אף שכתב והחכמה מאל' כו' לא ידע
אזכ

הרמב"ן ז"ל

שהוא עילי העילי מיוחד צבולס ומומנו הם נשתלשלים
כי כל מה שיתעלה העיון ממדרגה למדרגה חסיה
המדרגה העליונה יותר דקה ממדרגה שלמטה הימנה
כך עולה ומתקדק עד אין סוף . ולפי שיעילי העילי
לא יקרב ולא ירחק לדבר מן הדברים אך הוא שיה צכל
י"ס ולפיכך אמר עשר שאין להם סוף : עומק ראשית
פירש ראשית היא החכמה שחומר ראשית חכמה יראת
ה' כי היא ראשית כל המלאכים והיא צבולס בעין החומר
לצורה וכעין הנקודה שהיא אות יי"ד שהיא ראשית כל
האותיות וזהו סוד א"י ראשון וראוי שיקרא ראשון כי
הוא יש מאל' וצ"סות יהיה ראש"י מקפד כי לא יתפס
מקפד צבולס אין ולפי שראשית ואחרית יפלו בגדר
השיעור הולך לומר כך שלא חומר עליו שיעור עומק
ולפיכך אמר עומק פי' העומק של ראשית אין לו שיעור
וכן לכל אחד ואחד מאל' י' עומקים כל אחד מהם אין
דבק בהם כי כל העומקים נמשכו והמחשבה העליונה
שחומר מאל' עומק ומחשבותיך והמחשבה אין לה סוף
לכן כל העומקים אין להם סוף ולפי שהזכיר עשרה שאין
להם סוף שהוא רמז ל"י בגלגל המרכבה אשר בחכמה
הזכיר כנגדם י' עומקים לכל ארץ וארץ אשר בכל בגלגל
ובגלגל שני שמים (חפ') לרום וארץ (עט') לעומק וידוע
שהענין אין לו ראשית ואחרית מלד עיניו לו חכמה מלד
חכמה גשמו . וכן השכלים הנפרדים והי"ס לא יאמר
בהם ראשית ואחרית כי הראש"י והאחר"י צבולס חכמה
זוה שאל' לו כמה לא יאמר עליו ראשית ואחרית וזהו

סוד

רבינו סעדיה גאון ז"ל

מכל ארבע רוחות ולהלן חמשה פעמים עומק גרסינן
צבולס זו כנגד עשר ספירות לצבולס בהן ארבע צבולס
כי הקצ"ה הוא ארון הכל לכן שמו צבולס אר"י והוא אל'
יולך כאמון ויושל צבולס :

עומק שם קלוות שאין לפחות ומהם לכל דבר שיש לו קוונה .
עומק רום כל עומק ועומק מוכח רום מעלה ואחר שהזכיר כהו צבולס שזהו העומק הולך להזכיר הכח שיש לו
רום שהרי כל עדה ומדה הזכיר שיש לה כח צבולס הוא אלד העליון שכתב צבולס דבר אמת שהוא עליון בשם
קלתו והכח אשר הוא למטה הוא הנקרא תחת כד"א התחת חלקים אכ"י : מזה חכמה מועד צבולס לפון ולרום
סוצלצית ורוד . וארון יחיד : אחר שהזכיר עשר צבולס בשם קלוות הזכיר כנגדו שמו אל' : הפ' אחר המלוא'
ונוקבלוק מושל צבולס כח יחידו ממעון קדשו כק' . וגדולה צבולס חכמה כד"א מעונה חלקי קדם ועד עדי' עד
מחלת הצבולס ועד קדשו כד"א שוכן עד :

קליק

אנוס ערכם כח"י כו' מ"מ הצמיחה מותר ככ"ל שלכן
 נק' ים שצמחנה מליאוחה צבכל והנקודין ומחכמה כידוע
 והיא נק' חיה ולכך אמרו כי רוח החיה צלופנים דליכון
 אחריות וכן צמחם סמים קדמו לכ"ד והן קודם תולדו
 שא"ל להיות דבר צלי מ"ס אפי' דבר שגמרו צדי אדם
 לצבל שחלחלן הוא מומים ואצלה לקמן ובמספר הוא
 צ' כי האלף אינו מקסר כי הוא שרשם עומק אחרית
 היא הצניח שתיא אחרית כ"ד וכן היא שבת אחרית הימים
 של השבוע והיא אחרית כ"ד להגמר שחלחלן הוא מ"ס
 וקומן להגמר צאט וכן גידולן כ"ד צמחם כמ"ס וממגד
 חצולח שמש קסור מלש שמים נבראו מלש וכן השמש
 כמ"ס לקמן והוא אחרית כל דבר שאליה ישובון הכל
 שהוא העויה וכן הכסא ששם לרורין כפשות הלדיקים
 דלימא נקננה צבורקיא והיא יוצל הגדול שאז ישוב הכל
 אל השרש כידוע וכן הוא הנשמי שהוא קצה לצבל ולגמור
 כ"ד והוא קיצת הסקדו וזו ישוב כ"ד לשרשו וכן לש
 הצניח הוא קיצת חיותו ומותו וכן האש אש היסודי הוא
 קצה גמור כ"ד והסקדו ואליו ישוב הנפש היסודי וכן
 אחר הכחוצ והרוח חסוד אל האלקים והיא קוד
 הקרבות לחמי לאישי וידוע למצין וזה נברא העויה
 כמ"ס כי ציה (ה' לור עולמים) נברא צ' כו' ועד י'
 חסודן במספר ג' הוא חכלית המספר כי מרובעו
 הוא ט' שהוא חכלית המספר כו' עומק עוצה הוא כהר
 כי

קוד עומק ראשית חומם היותו יתעלה ראשית וקנה לכל
 הנמלאים כדרך שהלורה קנה לכל הנמלאים כן החכמה
 ראשית לכל הנמלאים שכלומר מה רבו ונעשיך יי' כלם
 צמחנה עשית מלאה הארץ קנייך ועומק אחרית שכלומר
 ואני אחרון רומז אל קוד היובלים (הצניח) ולפיוספרת
 לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים ולפיכך
 השניעי קדש צימים כמ"ס שבת (צניח) ובחדשים כסין
 ותשרי ובשנים שמונה ויוצלות ובאלפים שיתא אלפי שנין
 הו' עלמא וחד מרוב וי"א ותרי מרוב וזרקיעים מרבות
 ובארצות ארץ ישראל ובשנות האדם שש"י שני' הרי שש
 עשרות ועשר השניעי קדש ליי' וצרכים שצתי (צניח)
 וקוד חומים יום לעומר וחומים שצועי צשנה י"ס הצני'
 אחר' הכל בכל השמעות וסיוצלים ולפיכך צן ארבעים
 לצניח כי הוא צקוף השמעי' השקטת כי צן חומים לעלה
 (צניח) כי היא צקוף השמעה השניעית וכללו של דבר שם
 הוא ראש'י וחכלית כל הנמלאים וכל המחדשים מומי
 צלו ואליו ישובו ועומק כד פירשנו צו לעיל עומק טוב
 (מקד) כי טוב יי' לכל ומעייב צמקדו אפי' לרשעים
 לצלתי ידח מומי כד ע"ד הויה והמספר ואחרי שצברא י'
 מאין שוב לא יתהווה דבר מלא דבר ולא ימקד דבר אל
 לא דבר ולא יתהווה ח"זה דבר שידמון מאי זה דבר שידמון
 אלא יסיו קלת יחוס צניחם ולפי שומין שאלם ואישי
 משהתק מכל הנמלאות לפיכך יתחלף לכל מיני ואישי
 הנמלאות

הרמ"ב ז"ל

עשר ספירות צלימה מדתן עשר שאין להם סוף ומקד לעומק שלהם עומק ראשית ר"ל אם תאמר מעת מלכותו יס כן וכך שנים הייב
 ראשית ולאותו ראשית אין צריה יכולה לעמוד ענין עומק אחרית כמו כן אם תאמר יארי' מלכותו כן וכך שנים אין
 צריה יכולה לעמוד עליו עומק ראשית אם תשאל ותאמר כמה שנים ים מעת מלכותו היינו ראש ואין צריה יכולה לעמוד עליו
 כי יש אל זה הראשית עומק גדול עומק אחרית כמה שנים יארי' מלכותו אין צריה יכולה לעמוד עליו ים אל זה האחרית עומק גדול
 עומק רים כשתחשוב עד כמה פרקאות חלה כסאו נמצא אין לידע זה עומק רום : עומק חמת ר"ל אין לידע עד היכן היא ממשלתו וכח
 נצירתו מתחת לארץ עומק מנחתו עומק מעריב נקט מנחתו בחסלה כי הוא הפנים והמערב האשור : עומק לפון צמחלה כי שם המיושב
 והדרום הוא פרץ : זה אחר אצבעה אצניו לאנשי דורו צבור שאין לידע ממשלתו עד היכן היא עומק טוב שמתא תאמר שהוא מושל
 צמחם ומעמדו ונלפין וצדדים לכל צאור שהוא טוב אינו מושל על זה תאמר עומק טוב נלמדנו שפואו ית' מושל אפילו צאור : וזהו
 אמרם ז"ל אין עוד אפילו צאור : ושמא תאמר צמחם האור הוא מושל לכל דבר שהוא הכדים אינו מושל לכן תאמר עומק רב
 ואם תאמר זה לכן נלמדו כלן עשר עומקים כנגד עשר ספירות : ארון יהודי כי אין לו שני וחבו שאלם שלמה ועם שונים אל
 תמסר אל מלך נלפין ובמלכותו הוא נלפין מושל בכל העומקים : מעמד קדשו עדי עד : ר"ל מעין מקום כמו מעין אלה היית
 לנו וכן עליון שמת מעוקל אז נלמד מעין מנחת עין כמו שיפורש צמ' נכון מעין אלה היית לנו ר"ל כל פניני בני אדם חלויים
 עליו על דרך שאמר הנביא : כי לה' עין אדם : עדי עד לעולם : ולכך אין למסוד צמחם שנים יגיע האדם עד כסאו :
אמר : מעת צמחירו צמחם שהוא מומי שם מקום שום דבר לא אכסה ואני מה שמיטת הרב הגדול רני אהרן המקורב
 צה המאמר כרי שיתלה ח"ל הרב נספר הפדס עומק ראשית לקח : אצבעה אצניו עשרה עומקים כנגד י"ס ספירות
 וכן דרכו לעשות בנספר יאירה : עומק ראשית הרולה לדעת : ממשנתו לראשית לל' יוכל לדעת וכן אם יראה בים אדם לדעת
 ממשנתו לאסרית לא יוכל לדעת כי הוא הנקלה
 נסם

כי הוא אי"א דשם וזכרונות דכולא שם ככלהו' תיקונים
ו"יב תיקוני' הוא רחמים עד אין קץ שאין שם דין כלל.
עומק רע הוא מלכות אע"פ שאין שם דין כלל ולא רע
סיוכומ"ש א"י ה' לא שניתי כו' מ"מ רגליה יורדין כו'
וכל מאמרים כו' גמ' צא דוד וכו' וכו' לארץ שנאמר
לא יצור צמורה כו' והיא ראש לשועלים דעלמא דפרודא
וכן צמורה העשיריות היא ראש לעשיריות שהם נפרדים
אע"פ שהיא בכלל אחדים: עומק רוס היא כלה:
ועומק תחת היא הוד כמ"ש והקדמים גבורה כו' וכן
צלוועות כמ"ש צוהר' עומק מזרח הוא תפארת כמ"ש
והוא כחן יולא ומחפחו ומזרח: עומק מערב הוא
יסוד שבו מתעצבין כל הק' והיא נק' בל ולכן אמרו
שהשכינה צמערב' עומק לפון הוא גבורה כמ"ש
ולפון תפחת הרעה ושם הוא גיהנם ושם הוא מזור
סוויקיס ומשם צאה העונה לעולם כי אור החקד גנו
וא"א לקבלו ושם הזהב וכן אמר מלפון זהב וכו' וכן
אמרו הרובא להעשיר וכו': עומק דרום הוא חסד
כמ"ש ויעל הצרעה הנגבה והן שמה קלוות הידוע:
אדון יחיד' אל מלך כאמון מושל בכולם אמר אף על פי
שהזכרתי לך עשר עומק אין פירוד ח"ו צ"כיהם כי
אדון יחיד הוא א"ס מושל בכולם והוא מיוחד: וכן
אמר אליהו וואן דאפריש כו' וכל הכינויים שהזכירו ח"ו
לאו על מהותו אלא ע"ש מדותיו כמ"ש אנת חכים ולאו

צחכומ

הרמ"ב ז"ל

שם יהוה לרמוז היה הוה ויהיה לנלם אס כן אין לתא' לו לא ראשית ולא אחר' עומק טוב הוא האור הטוב אס שולט באור
ז"ש עומק' עומק רע האור ש"ס לו עזני היאך היא צלותו שכן ארבעוני' הקדמים: ורבינו שנצבל פירש עומק טוב אין
אדם יכול למצב היאך הוא מטיב לטובים כי יבא טוב לפעמים על האדם שימאס שיהיה טוב ולא יהיה טוב: ואס כן לא
יענו היאך הוא מטיב לטובים וכן עומק רע חליו' חזו וס שאמר שלמה ע"ה רחוק מה שיהי עומק עומק יי' ומלאו
כל הדברים יגעים וכו' ראיתי אס כל מעשה האלמים לא יוכל האדם למלאו את המעשה הנעשה: עכ"ל הרב ר' אהרן המקובל
הגדול הרב' שצ"ה המקובל כתב בספר הנקרא חנניה המאכן ח"ל עומק טוב אפילו צנן עדן העומד מוץ לעולם הוא טוב
עומק רע אפילו נהגס הוא מושל' והרב ר' ז"ל פירש עומק טוב מקיס נכבד' ע"מק רע חלופו' אפילו צמקס הטנופת
זה שאמר' תורה וידעת היום והשנות אל לנצח כ"י הוא האלמ' צממים מומל ועל הארץ מתחת אין עוד ודח"ל אין עוד
אפי' באור' עכ"ל רבי שצ"ה המקובל' והרב ר' יוסף דב' שמואל פירש בספר כחם פז ז"ל צמור שראה אי"א אנשי דודו
שלא היו מאמרי' צמור הצמור' והמעשר לכך כתב אלו העומקים שהם עשרה' ולולי שאזכרם הולך לזה היה עמרי' .
וכי אזכרם מ"ש אנשי דודו צמרינה' שלמה' וזא"ל צמרינה' דנה' צמעה שמה אזכרם אזינו אמרו כל אומות העולם
א"י לעולם שצבד מנהיגו א"י לפינה' שאזכר קדמינה' עומק ראשית הוא עומק ראשית ולכן אין לשום אדם צעולם
למשב אלו י' ראשית' עומק אחרית הוא אחרית ולכן אין לתאר לו אחרית אס כן הוא ראש לכל ראשית וסוף לכל אחרית
זה אמר אזכרם אזינו כנגד אנשי דודו שזיו מולקים על אומותו ואחרית העולם היא אחריתו כל מן האדם ובגדל האור
מכשע' והנה מנינו שהעולם היה לו זמן שלא היה ואס כן הכלה הראשונה כן ואס יפסק העולם באחריתו גם כן יעדר הצבה הראשונה
ובא אזכרם לבחור זה האופן המגוי' צמלית' גמ' עומק טוב הוא מושל' טוב על' דרך' העומק ר"ל להפלי' ולהשפיע ומקוב' וכו'
מושל ג"כ דבר על ל' העומק' ועומק כסוד הוא לטובים ולרעים צליונות' ועומק רע הוא לרעים וצמחנות' אס כן
הוא מושל על דרך הכפוי' ואפ"כ לא ישחנה כי הוא אינו גוף ש"מס לו שני והפעולות' זה אמר אזכרם אזינו כנגד סכמי' הכסדיים
שהיו אגרים ש"ס

צחכומ

זכרונה. והזכיר חמשה כינויים לדון נגד המלכות כי
כשא"ס נתיחדים בקי' לדון בסיניא' לכו"ל כידוע בתי"ט
פיראדון ה' יחיד כו' ז"ל שהוא יחוד כל הקפירות כידוע
וצובל הנחלים הולכים אל מקום אחד וכן יקומו המים
כו' צלילי' צדור יציק כו' ח"ל הוא צינה צדור חל
עליון כידוע מליך הוא חכמה מלכא עילאה כידוע
כאמון הוא כתר שהוא אמון מופלא והוא אומן של מצי
ועליו כאמר ואהי' חללו אמון והתחיל מומטה למעלה לפי
שאי' מושל בכולם והוא מומדת המלכות מומון קדשו
עד עדי' עד : עכשיו מפרש בקדר החידו מומון הוא
כתר שאור ח"ס : כחו צכחר ומשם חליך הכל על ידי
התלבשות כידוע קדשו' היא חכמה שכל קדש היא צכחמי
כידוע עד עדי' עד סן צינה ויק' מלכות בקדר כו' עד
הוא מלכות כמשה' עד ערצ לפי שעי"כ הוא מגיע היחוד
ועד שכינק' צינה כי עד שם מותר הסתכלות כי בקי'
מי סף שעלמה חין רשות לשאל מ"מ ע"י היולאין מומנה
מוחר ולכן מלכות נק' מה שבה מותר השללה על מזהותה
והיא נק' מי כמו מצטן מי כו' ואמר חס ידעת צינה
מי שם וכי' ר"ל שואל על הנועשה מי עושה את הדבר
הזה והס' צ' חלקים המוחלפים בשם עד ידוע ועלמה
כאמר מן העולם ועד העולם מומטה למעלה ועדי' הוא
חית שהוא מגיע מן העולם כנ"ש בזהר והוא בחוס'
יוד' שאמרו הוא צ' הסי' כנ"ש מקלה השמים ועד כו'
ועי'

זכרונות סדך (עני') עומק מזהר (חסי') לח"ל כי מעבולי
גלגלי המרכבה יש מרכבות מרובעות כדליתא בספי'
הבה' עיגולא בגו ריבועא רהיט רבועא בגו עיגולא לא
רהיט ולפיכך ילוינו ויסומכו ד' רוחות העולם כמו
שאמרו ודע כי כל לעוללע מן המרובע יש צוג'
היות ומשם של ייצובם מתגלגל שמש ומגן יהיה לצאוי'
בכל יצי' צ"ב חדשים על פי יהוה יחנו ועל פי יהוה
יסעו וכנגד ד' דגלים לדי' רוחות ודי' סיות הקדש וכל
הולך על ד' וכל חלונתםכו ממומק עלינו. הנקרא עומק
מזהר (חסי') והוא קוד לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם
ולנגה הירח לא יאיר לך והיה לך י' לאור (כ"ע) עולם
והנה עומק מזהר הוא חסארי יי' עומק מערב פירוש
יקוד כדלחר רז"ל צמקת חגיכה צפרי' צחרי' שכיני'
צמקת כי ציקוד ומעבר צ' כל הכחות עומק למון כח הוד
שכאמר מלפון זה צ' יאחה ועל אלוה כורא הוד עומק
דרום זה כלל שכאמר נעיונות צייניך כלל והזכיר כאין
עומק לומר לך שכולם שוים בעומק אחדות השם והוא
קוד מומקמים קרלחתיך יי' וכל לשון עומק הכוכב
צחורה צנזאים ובכחוצים ואדון (ח) יחיד (צ) חל (ג)
מלך (ד) כאמון (ה) מושל בכולן הזכיר שמות כנגדו
קליות הנוקצלי' מי עומק' והם הגדולה (אדון) והגבורה
(יחיד חסא') חל כלל (מלך) הוד כאמון ויקוד (מושל)
מושל בכלן פירוש בכל העומקים הנשפעים מומון קדשו
פירוש

הרמ"ב ז"ל

נעולם שחי צנות אחת פועלת במצו ואחת פועלת בדע' כי היה כהקדמה נחיתה להם שפועל טוב לא ילא פועל רע ומפועל רע לא ילא
פועל טוב ואלו מסמי הכשריים היו נקראים צעלי' המשיגי' והסחיר זה הדעת הנפסד אמר הנביא חזי יי' לא
שמי' ר"ל יש צדי' לפועל על אופן ההשגי' ואע"פ חיינו משהנה כי חיינו מוגבל על ג' הכרעה הפניות ואם כן איך יגיע חלי אופן השגיו
כי האדם המשתמי הוא מלך גרם וגדר ההכרעה שהוא מורכב מהיסקורות צעלי' וצננים ממעניסוהם הסכים זה לזה ואם כן
המורכב יחסי' עי' שגהה חלל השם ית' הוא משולל מכל אופן ההכרעה ולכן חין ליסס כו' אופן השגיו והוא קוד ה' נצנול יצב
וישג ה' מלך לעולם ר"ל חס' שהשגים נפסדו ונשחתו ציני' המבול ה' היה קיים וכשם שאז היה נלמי כן היה לעולם
עומק דום ועומק אחת כי ה' הוא האלדים צשמים ממשל ועל הארץ מוחת חין עוד להוציא דעת כח אחת מסכמי הכשריים
שקורבת ש'ס מנהיג אחד על ענין הששמים ומנהיג אחד על ענין המורכבים וכל מה שצשמים הוא פשוט וכל מה שצאריך
הוא מורכב ולפתור זה הדעת הנפסד אמר חס' הוא עומק דום שהוא מנהיג לשמים והוא ג"כ עומק חת מנהיג הארץ : עומק
למזרם זה לפתור דעת כח השכלה שאומרת ש'ס מנהיג אחד למזרם ומנהיג השמש למזרם על הארץ ומנהיג אחד בפסכו שיכריח
השמש שיסחיר כח גבורתו ועל חס' הארץ והשכל לארץ דעת כח השכלה הזאת אחד צדריהם : עומק מזרם ר"ל הוא עומק מזרם והוא
ג"כ עומק מערב : עומק לפון ועומק דרום להוציא מלך סכמי דודו שהיו אומרים ששמי רשויות יש אחת פועלת גרם ההוייה חס
צאשי חין האדם וצאחר המינים כמו שצ' צעלי' מיי' וכלל הצמחים לקיים חין והאחרת פועלת צדיק' לזו וכל כוונת יומצתה
חייא חלל גרם הפער צ"כ הם היו מסכמים ש'ס מנהיג אחד לפתח לפון ויש מנהיג אחד לפתח דרום לך אמר חס' אופן הכנג
אלו הסכמים עומק לפון ר"ל הוא מנהיג הפון והוא ג"כ מנהיג דרום חס' שהוא בפסכו כי ידוע למכמי החכונה שאין צדדום
שום ישוב חלל ששה עשר מעלות כאשר כתב בצלמוס וחלצתיו ואזכריה ואפילו אל הששה עשר מעלות חין מיושנות על ג'
הרצוי' חסי' החסמקות השמש : ואלו ששה עשר מעלות חין ככללות נשכנון שבעה אוקלומים לדעת דורניים ומושאלה : ומכמי
הודו : והארץ היא סמי' חסי' שהשמש יונא מערכו הארץ לפתח דרום שמי' מעלי' והוא המזג הטוב : לפסמה

ולא חמי נכן בעתיק של כל העולמות שכן אמרו בזהר
והחיות כלוא בנוריהל ושוב צמט"ט פ"י סג"י נלוא הוא
נוריהל ושוב ג"י ומערון שגי שדי והענין של חיות
הן ד' חיות הו"ה שצליה שכן ד' פרלופין ומט"ט
הוא ע"ג חס' דכח והוא נחלק לשתי בחי' א' ואלד
ח"א וא' ואלד ע"ס ואלד ח"א הוא ג"כ צ' בחיות צקוד
ארגמ"ן ואלד עתיק הוא בעלם והם ושם הוא צקוד
בי שמי פ"י ונלכות דבריהם צקרו והוא שם שדי ומקטרי
לדארגמ"ן נק' נוריהל ומקטרי' דבריה' נק' מט"ט ששמו
כשם רבו ולכן אמרו והחיות נלוא מקטרי' דנוריהל ששם
יכולין להשיגו ושוב מקטרי' דמט"ט כי אין יכולין להשיגו
ונלוא ושוב שניהם ג"י תרי"ג כי מקטרי' צאין תרי"ג
נלוא טהור ועמל כידוע ואף חוסיק זי"ן נלוא דרצנן
כנגד ז' תחתונים דעתיק שמהלצטין צו שנקראין
דרצנן שכן מקטרי' דנלכות והוא צג"י כח"ר והן חר"ך
עמודי אור שצבחר שהכח הוא אור כדלקטן ולנאמרו
בקופה ירדפו פ"י ולנאמל של ח"א פ"י ק' של ח"א
שאין בהם ח"א דנלוא ושוב רק שכן רודפין אחרי
להשיגו כמו מלפיה דח"א שרודפת אחרי כמו שידוע
צבל מלכות של העולמות כח"ש שמי כחות וז"ש
בקופה שהיא מלכות סוף כל דרגין בחוס' ה' שהיא ה'
אחרונה של הויה שצב נצרות וקופה ג"י קנ"א ח"ה
דהיינן שהיא צמלכות ולפי שהיא מהלצטת צהן רודפין
אחר מאמרו וכן עוסין אנהנו כשהשכינה מהקטרי
צנו קוראין אנהנו להקציה כח"ש צוחר וזהו בקופה
ולפני כסאו הם נשחמסים פ"י כסאו הוא צינה דח"א
שכל כסא הוא צינה כידוע דח"א עקנא צבורקיה הן
משחמון אלד שאין יכולת להשיגו כלל כח"ש ע"פ ולחלה
ואסול על פני ואמר ולפני כסאו שהוא חכמה דח"א
שהוא פני כסאו כי צינה יס קלת השגה צשאלה כו'
משח"כ בחכמה רק משיגים מליחותו והן משחמון לו
כי הוא עילתם כי ח"א ע"ס מהלצטו בחכמה דח"א

ואם שחורה צוק שלה שחור ואם תכלת צוק
שלה תכלת ואם לזה כשלג צוק שלה כשלג
ואם ירוקה צוק שלה ירוק ואם אדים צוק שלה אדום וכן
הדין צשאר מיני לצעים והעריצות אשר לייס וייצ
לפיתח במראה הצוק כשצא הנציא לו המייחד להסחכל
באורו הקדושות האלו ידע כי פעמים יתנוללו אליו
עד שידמה לו כאילו הוא במראה הצוק ומיד יתעלמו
ועוד יתנוללו ועוד יתעלמו ותכליתן אין להם קץ
פ"י כצר ידעת שכל שני לצעים כמו על דרך משל הלצן
והשחור כאשר יתסוך מלד אחד ויתסוך השחור אללוי יהי
הלצן המחצ' צין שניהם מעורב ומלוצן ושחרות לפיכך
אין לצן ממש ולא שחור ממש לפיכך אמר תכליתן של
הקפירות והלצעים אין להם קץ כי האומלעי כלול
משניהם ותכליתן אין להם קץ צל לומר אע"פ שיש
מקמר כולל להם והם עשר אותו ומין שיש להם הוא
כולל כל הפרטים וכל הכללי ולפ"י שכשם שאמרנו צעמקי
המחשבה שייס אשר צמחצתה כיע וחכמה אין להם
סוף מכה עלי העלי אשר הוא כלהם כן יס"צ הנמשכו
מן הצינה אל העולם אע"פ שיש למקמרם גבול ידוע
והוא עשר אותו הגבול אין לתכליתם קץ כי כל המקמרים
כלולים צעמר הן הפרטים והן הכללים וכיון שכן הוא
נמלא שביע וחכמה צינה הן כמשכין לתכליתן וכן שלהן
אין קץ כי הם נמשכים עד אין סוף עלי העלי חס
כן גם לעולש שמצינה ולעטה אין לו קץ ושם הצדל
והפרש צין משכה זו למשנה של מעלה כמה שאמר למעל
אין להם סוף לרמות עלי העלי ואלו צושנה זו אמר
אין להם קץ כי זה רמות אל כיע : דברו צהן צנלוא
ושוב פירוש כי הקפירות אשר הם צכלל חס' הנקרא
דבר כלקפירה וקפירה והם היא אחוזה צנלוא ושוב :
ופירוש נלוא חכמה ופירוש ושוב צינה מלסון רלון
והשוכה וצערך שהצ"י עשרה מואקי צושנה שלפני
זאת כך יס לך לתת עשר נלוא ושוב לייס צשחמא' וכ
לכל

הרמב"ם ז"ל

דק מכל דרך אשר נראה נציחים היא שכונה כבודו וזה פלס קפירות ולא ירדה שכינה לנעים מעשרה ח"כ לא הי' אלא יי
קפירות עכ"ל כדכ גדול המקיצל רבי אהרן : ורצינו האי פ"י צספר הקומ"ל וז"ל לפיתח במראה הצוק ר"ל הצמחן במראה
הצוק הוא כמו צוק כי היינן צמקום ר"ש כי כל זה הוא ממולא ח' שהוא "מקסרין : והנה מלינו לר"ל שאמרנו רבי יהודה
אומר צספר' סימון צספר' לוי צן פרעל כזה שצוק גפת צכירה ר"ל כמו שחמפר גפת שהוא פסולת הזמים צכירה שהוא מתלצב צמכרה
ומעלה להב' ועולה ויורד הנה צצוק הוא נשון פזור כמו צוק נבו גי' והון גי' ואמרנו ר"ל מאי נלוא ושוב ח"כ יבוסה כעשן
היונא מתוך הכצטן מאי במראה הצוק ח"כ יוקי צרצי פנינא כלור היונא מן החלשים : ועל דרך הפסוק צצוקים ירלנו נקס
נלוא : ונלוא כאלף חמורת היא והוא מענין סליכה כמו ואיך עמו שר"ל סליכה עכ"ל

כך אי אפשר מליאות החכמה מצלי כ"ע וכך אפשר מליאות העצמה מצלי יקוד הספירות שעליו אלא כשלהצח קשורה גמלת ציונו חנות וציונו חסיה והיה הורה לנו בזה המעל כי נונע הוא המלא העלול מצלי העלם כמו שמונע המלא השלשצת צלי גמלת והורינו גם כן שאין העילה לריכה לעלול כמו שאין גמלת לרובה לשלשצת והסיד רשפיה רשפי אש שלשצת יהי שאלון יחיד ואין לו שני פירוש היותו מזהיך לענוץ קיפן בתחלתו ותחלתו צקיפן לפי שכ"ע הוא יחיד בהכרח צחותו כח אשר נהיחד צו ואין לכ"ע כח שניות בערך שעלי העלי אין שייך צו לומר לא נוספר אחדות ולא ריבוי ולא מליאות והספר ולא מקום וגבול כן הדין ככ"ע כי אין ציונו לצין כחצחורק שזה עלה זה עלול וכיון שכ"ע הוא יחיד לפיכך חייב אחס לזהר

נקי אש והבי כמו נונע קציב אשם שאינו נראה אלא צקתימו דעיינין נגד צינה דלא קיימא לאסתכלא והוא הנקי כונה קציב והדי הורה המזכיר משלשצת שאין יכולת להסיג איך צא האור משלשצת והיה בעלמה חסיה שם ובהעמק השלשצת ועתיק גיה האור נגד חכמה והוא נקי יותר ולכן קראו בחיקונים בהקדמא כל ספי זוסר כי הן צחכמה כח"ל והדי האיד נחשוץ בלגל האש והיה גוון שמור ועליו נאמר ישח חושך סתרוכל הגוונים דלעיל מ"ע מוסב משא"כ בגוון חדא שאינו מושג כלל והוא נגד איא שנקרא חושך כח"ל והאש היסודי בעלמו הוא שרש של כל הגוונים הנ"ל וכלם קשורים צו והוא נגד צ"ס ובגמלת עלמו יש צו בחי אש יסודי שצלא"ה לא הי האש נאחז צו וצו התקשרו גוויין תכלת וצו נאחז האש היסודי וצ"י צאין כל הגוויין וצ"ש תחילתן צקיפן

רבינו סעדיה גאון ז"ל

הרמב"ן ז"ל

נעוץ קיפן בתחלתו פריס כדבר הנעוץ קיפן בתחלתו שאין לו ראש וסוף כך לא תהרהר בלך צקוף ובתחלי ה"ס כשלהצח קשורה בגמלת פריס כשלהצח כמו השלשצת צין רחצה צין קלרה קשורה בגמלת כך דע שאלון יחיד ואין לו שני והכל קשור ותלוי עליו צורוע עווי ופטי אחד וזה אחת קיפן פריס כשם שאין קידם לאחד כך אין קודם ליחיד בעולמו ולכך השווה כל הספירות למצין סליק בעזה"ה :

נעוץ פיי אצ"ט שהדברים נחלקים בחכמה ובחכמה וצדעת אין הפרש ציניהם שהסוף קשור בתחלתו והתחלה צקיף והאחלע בלול מהן וקימו לדבר שלשצת וגמלת יזיק כליא רשפיה רשפי אש שלשצת יה כלומר שחכל מתיחד כלצו אש המתיחד בגוויין וכולן שוים צעיקר אחד שאלון יחיד וכו' שאלון מעיין שככה לו שסוף כמו לאין סוף ארון שם המיוחד ולפי שהוא שיה לכל והכל מתאחד בהשואתו נקרא ארון יחיד ואין לו שני אצ"ט שמונע כח שניות אין לו שני שחכל שיה צו ולפני

אחד מה אחת קיפן יש הפרש מן אחד ויחיד וצויהד שם המתפרש כשהוא מתיחד לפועל צכח אחד נקרא מיוחד וכשהוא מתחלק לפעול פעולתו כל חלק שמונע נקרא יחיד וכשהוא בהשואה אחד נקרא אחד מה אחת קיפן לפי שהאחד וכה שלפניו השואה גמורה אין נוספר לפני אחד שאלון נוספר אלה מאחד שיש צו אלהות :

הרמב"ם ז"ל

עשר ספירות מדתן עשר שאין להם סוף ציחור אין סוף להשפעתן ולעמקם כי מי הצדיק נעולם לא יכזר נעוץ קיפן בתחלתו ר"ל כשתחשוב בלך ותאמר מיום שנצרך יש ממש אלפים ומאה ופשים וחסע שנה ואם כן לא תחמיל מלכותו יהיו חסיתן אז נעוץ צקיפן רוכה נומר מה שחמלא שאלו החמיל תחלתו כדר הוב קודם לכן מלכותו ומה שחמלא שיהא תחלתו הוא סוף וזה נעוץ קיפן בתחלתו כי בתחלתו כדר נעוץ קיפן יתחלתו נעוץ צקיפן כליו כשתחשוב שחמלכו יתחד עד שחא אלפי שנין וכשיגיע שפיערו שחא אלפי שנין אז יהיו צקיפן נעוץ תחלתו שחמלא זה יתחיל מעין אחד וזהו נעוץ תחלתו צקיפן כל זה צא לרמז כי השם יתעלה לא יעדר לעולם ולו אין תאך בהתחלה כי הוא היה הוב ויהיה ואם כן אין להם סוף ומה שאין לו סוף אין לו ראש אש כן הוא קיים ונלחי מן העולם ועד העולם וכתב בעל הקצלה ח"ל נעוץ הסוף בתחלתו ובתחלתו צקיף שאם תחשוב כך וכך שנה מתחלתו הוא עונק ראשית תחשוב בלך שיהא סוף שניה קודם לכן הרי נעוץ קיפן בתחלתו ותחלתו צקיפן : ואם תחשוב מה יהיה לעומק אחריו כך וכך שנה יהיה צעיון בתחלתו הרי נעוץ תחלתו צקיפן כראש כן סוף וכסוף כן ראש כשלהצח קשורה בגמלת על ידי שהאש נופח בלכב עולה וכאשר תנוספ בגמלת יותר היתה השלשצת עולה : וזהו קוד וצרות פיו כל צאס ארון יחיד ואין לו שני צמדש קבלת יש אחד ואין שני זה הקצ"ה שנאמר שמה ישראל יי אלדיו

למסכ בקשר היחוד ואין לו שני פירות ואין שייך צו
 סניח כל עיקר וי"ו שאלון (חכמה) יחיד (צניח)
 ואין לו (כ"ע) שני (ע"י הע"י) כי הצניח מקבלת יחיד
 החכמה כי החכמה צניח יחידה וכ"ע הנקרא אין לו
 פ"י הע"י שני לזוילא"י כי הוא קצת מזילא"י וקצת
 פשוטה ולפני אחד מה אלה קופר פ"י כי שם מקפד
 לא יפול אלא על דבר שיש לו יסוד ולא על דבר אין אלא
 שהוא השואל הכל ולפיכך יקרא אחד מזדזה : ולפני
 אחד מה אלה קופר : אחרי שאמרו מקפד אחד לא
 יתכן לומר אפי' על כ"ע אלא מזל שהוא ההשוואה
 הנמורה ולא מזל שיעור ומקפד שהוא בכלל חכמה אם
 כן היזה דבר או מלה תהא ראוייה להאמין על
 על' הע"י חכמה חכמה השואל על פ"ע אין ענין ההשוואה
 הנמורה ענין מענייני האיות כי האיות לא יפול אלא
 בגם וזהו ג"כ מקרה חכמה הוא השואל השכלי
 אשר לא יתרה צרכו שכלו צדן ויש הפרש בין אחד
 ויחיד ומיוחד צדו השועל פועל בשני חמורות נקרא
 מיוחד : והחמורות הם כמו צעין קריעת ים סוף
 שהוא מצביע לשונא"י ומליד לאזה"י צדו מיוחד שבו
 ובאשר יפעול באחד מן החמורות יקרא יחיד בפועל
 ההוא וכשהוא פועל צדו השואל הנמורה צדו וחכמה
 את אשר אחין אע"פ שאינו הגון ורמזתי את אשר
 ארסם אע"פ שאינו ראוי כגון כל ישראל נשואדים וואל
 להם נקרא אחד : וכשם שערס שיענה האחד שהוא
 שורש ויפוד לכל השצון הוא צד צכפלו כי השנים הם
 שני פעמים אחד ואילו לא היה אחד לא יוכלו שאר
 המקפדים כי היה קודם לכל המקפדים צדו ולפיכך
 אמר אלו לא היה נמנה כל מקפד ואחד נאמר על כהר
 עליון

הרמב"ד ז"ל

י"י אחד : ולפני אחד מה אלה חכמה : אי ראשונה נחשון והוא יחידה : ופסוק שמע ישראל יבוס אלדנו ידוד אחד
 נרמז צדו קוד השצון ראשי חיות נ"צ פניא"ה נחיות חכמה כי הוא המשפיע זה השפע ואילו הצדיות : וזכרון קוד
 השצון צדו חיות נ"י רמז ייבול והוא קוד נ"י שער צניח וכח הכר רציו מלך הנו"י נ"י נ"י נשמת אדם והנשמה
 הוא דבר עליוני לא יפסד לכן אמרם המורה הקדושה צדו הייבול הוא השצו איש אל אחתו : איש ולא אדם שציו
 צדוהו שלילת צדוים נאמנים על אחדותו וזהו קוד עולם נפש ושה וכן אחר כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא עכ"ל
 צעלי הק צדו וכתב רציו הא"י גאון ז"ל צדו הקמילה וז"ל כח צעל ספר יצירה נעוץ תחלתו צדוין וסופן תחלתו
 כשצדו שיה צדוים י"י נמנה שחמיל הצורה י"י נהרלות מלכותו אחד צדוין ונעוץ תחלתו לומר עוד יגלוך נמלה שלקסון
 יש תחלתו : ונעוץ סופן תחלתו כמי אם תחשוב כמה יעמוד צדויותו ותמלא צדויותו שיעמוד עוד סכים אחד אם כן
 אחד עומד תחלתו לומר שפעולם מלך אחד נעוץ סופן תחלתו ועליך נעוץ סופן תחלתו ואם כן נעוץ הוא לשון ליוך
 והרצ רציו שצדו צדוין נעוץ תחלתו צדוין ר"ל אם תשנה נמנה שצדו הקצ"ה אף השנים ואם הארץ כך וכך אלפים אם
 כן אף נעוץ תחלתו צדוין שאלה עומד

עליון איז צעילת הענינה חין שייך לומר לא מספר ולא
שיעור . וי"מ יס"ב צנפס נעוץ סופן צחילתן כסס
שקצתו של האדם הוא המחשבה ר"ל ההרהור כי מן
ההרהור נחשוכר הרוח ומעל פעולתו צבא אמיש עד
שהוליד הגולם צעיפה צלורת יוד וצורו חיים וממנו
נפעלו כל חלקיו וקדרי וזאת רוחה שקצתה כל פעולתו
סיתה צמחשבה כי אחת נעוץ כל פרטי ילירותיו צכלל

חכמה וצניח וכל הקפיד צליק היינו צצחי שפסס
צחחוליס וסכנ לצצר הארון כידוע לפיכך איז לומר
סחא צכלל הקפירות . ולפני אחד מה אחת קופר כאן
סחא לומר שיש מקפר צליק כיון שכבר הוא אחד וליק
פ"כ הוא לפני החחלות הקפירות האיד וכל לומר ש
סוס מקפר כמו שאין יכול לומר שום מקפר לפני אחד :

המחשבה שקדמה נועשה . כן אחת חייב נעוץ כל הנחללים צחחלת ומחשבה כי"ע . וכסס שהשקנצה אי
מספר להנולד צלי גחלה . כך אי אפשר להחלל כחלל ומעל כל זונה הומחשבה הענינה הפשוטה ונכאן יש לך
לחצין שאלון יחיד מועל כל הפעולת בהשואתו וצלי מה שיסתהבי וממריקתו כל הסועלים והוא סקצה לכל
המעשים ואין לו שני ציחם המפעלים כי עינת העלי לא יתיחסו אליו המפעלים להחעלמותו מהן כמו שהמחשבה
אין לה קצה ומיעה מוועל לה : זי"מ מנכאן יש לך להצין שאלון (צניה) יחיד אין לו שני פירוש חכמה וכיע ולפני
אחד (כיע) מה אחת קופר וי"מ יס"ב נעוץ סופן צחחלתן צקנה כי כל חנועה תשחלשל אליו והנה עשר מיני
חנועות שונות זו מוז כולם ומה אחד שהוא צניה נצטו ולפיכך לומר נעוץ סוף החנועות ושינוי מקפריהם צחחילתן
כי מתוך השכלותיו יחמיצ לכל אחד מהם חנועה צפני עולה : ואונס צקנה כיע צלחדות הסוה חין צי סינו
כל עיקר בשלכצה הוטייחדת ומחלת ויש צה כמה מראות ואל מקום אשר יהיה שם הרוח ללכת חנוה השלכצתי
לאחד מן הקלוות ואין זה צקנה גחלת כי לדון יחיד הוא ולא ישחלשל ממנו אלא חנועה יחידה פשוטה ואין
לו שני שיחמיצ חנועה הפכית לו . ולפני אחד שהוא עלי העלי שאין שייך לומר עליו מקפר כחלל שהוא לפני
אחד כי האחד שהוא כי"ע הוא יסוד לכל מקפר . מה אחת קופר . פ"י אין לך כח להציאו צמסר איך הוא שהוא

קנה לכל הקצות . סליק

הראב"ד ז"ל

צוין שהוא סוף למשננה אלפ"י שמלאת ור"י : למ"א לסופת חחלתן רוח לומר חל"ה ומכושפעו אלו הקפירות : וסופן צחחלתן ר"י . אם
סכנה כמה יעמדו עיר השמים והארץ ומנונא כך יכ אלפים אם כן אחת נעוץ סופן צחחלתן שאלה עומד צוון שחא ראש אלפים
שמלאת ור"י למנוא לחחלתן סופן . ונעוץ הוא מקור ולא נווי : וזאת הנעלה כשלכצה קטורה צנפלה סוכר שיהיו דבריך
ומשננותיו כמו בשלכצה קטורה צנפלה סוכר ממנו וסוד אליו חמיד מיד צלי איסור כן י"י דבריך לרוא וסוד שאלון יסוד
וז"י יום אחד ולא יוסרשין לרעות שהוא אחד צעולמו : ולפני אחד מה אחת קופר צחחיל . עכ"ל רבינו הא"י גאון ז"ל צמסר
הקמ"ל :

מהגאון מו' אליהו ז"ל

הראב"ד ז"ל פרק א מ"ה

י"ס"ב צלום סיד מלדבר צענין הכס"ס לריך אחת נעוץ
סוף עשייתו של אדם צחחילתו שהיה המחשבה
וכו' פ"י צמסנה שלפני זאת וא"ת איך ילויכו צמחשבה
הטהורה דברי' כאלו והלל היא פשיטה או כלמד ממנו
ר"ה והיקש ח"ו יל עלי
העלי לכן עניינו צלום
סיד מלדבר פ"י כאשר
תשחלל כל פרטי הנחללי
צנפס עד מקום הדבור
סחא חתם כי עד כאן
נחן נסוה לדבר שוכאן והללה אי אחת נשאי לדבר
ליתן דעיון לנכח' מן הנגלה כי אם עדיך ומסארתך
לצלום

עשר ספירות בלימה בלום סיד מלדבר
ולבך מלהרהר ואשרין לבך שוב למקו שלכך
נאמר רצוא ושוב ועל דבר זה נכרת ברית
והרהור וקול ודבור . הרלון הוא החחלת הרלון לדבר
והמחשבה הוא שמחשבה מ"ה לדבר . אצל אינו חל"י דבור
והרהור הוא שחל"י דבור
צהרהור וקול הוא נגדבור
קודם שיוכד לפה והדבור
הוא חחוד האוטיי והרלון
הוא הנפס והמחשבה הוא
צמות והרהור הוא צלבו
וקול ודבור הוא צגרון ופה ופן כנגד ה' פרלוטין וע"כ
אין יכולת צלום להשיג רלון הנפס . אצל המחשבה
מסיגין

לכלום ולקחוס את פיד • ומייב אחס גם כן להסיר
 ולקחוס לנך מלדמות מן הדעת אל המחשבה (כ"ע)
 הנקי הרהור זה לנך מלהכיר : ואם רץ לנך לדמות
 הנעלם (חכמה) אל הדעת שוב למקום • פי' הכנס
 צניחה ומסס חרד אל המקום אשר הוא הדעת (תפארת)
 כי זו יתן רשות לפה לדבר וללכז להרהר שכלך
 נאמר אפי' בחיות הקדש וסחיות רבוא (חכמה) ושוב
 (צניח) ר"ל ששנים מן הצניח אל הדעת (תפארת) ועל
 דבר זה נכרת צניח • פי' מחקקו אלו שש לורו השפעות
 מצרית יסוד עולם כללם העליונים כדי להסתכל בהם
 ולא צנעלי מן הדעת כי אם יתאמן החוקר לחקור על
 מה שאין בדעתו יכולת להשיג אל יעלה על דעתו שלא
 יוכל על הכונע לנך אלא אף מה שהיה צבחו נעמד
 לכן

מסיבין מהותה אלז ההרהור אף שצנעלה אין מסיבין
 מהות מ"מ צ"י הדבור מסיבין ליור הדבור והוא ההרהור
 והקול דומה למחשבה שהיא ששועה לדבור הוא דומה
 להרהור רק שמוציא אל הפועל והן כלל ופרט ע"כ ה"א
 כפולה שהוא ענין אחד ומש"כ בקול אף שהוא דומה לו
 מ"מ הענין הוא ענין אחד ומחשבה הוא צנעלו וצנע
 א' ולכן הוא צבורת וא"ו וכבר צארת' שסימ הן בוחשבה
 לנך צלום פיד שהוא כלול קול ודבר ולנך מלמדה וכלן פי'
 שכלן נקי צלימות ואף ע"כ שד' עולמות כולן נקי' מחשבה
 לפי שצבכ ד' עולמות יש ד' עולמות אצ"ע הספירות
 הן אלילות והכלים שהן הכסא מקום ונחלז הנדמות
 ולצום מקום מחלז המלאכים והיכל שהן העולם עלמו
 צקוד עשר גלגלים ורקיעים וארלות ואומות וכל • מה
 שצניהם

הרים גאון ז"ל

בלום פי' כמו עדיו לבלום וכמו שאמרו אין דורשין
 ואף צוה שהירשיה להצבונן אל חפן את
 פיד לחמ"א את צשרק משום שנאמר בצור חלקים הקשר
 דבר • וכמו שאמרו כל שלא חס על בצור קונו • ולנך
 מלהרהר שלא לדמות הכסתר לגלוי • ואם רץ לנך כדי
 לדמות שוב למקום לדבר המושג שאתה רשאי להרהר
 צו ועל דבר זה נכרת צניח ולנך נגלה הדבר כדי שיהא
 כח להסתכל לדבר צו ולהרהר ולא צמופלח ממנו כי
 מכה הדבר שהוא נקרא צניח שהוא מייחד התעוררות
 צבח אחד יכול להכיר שאין הנסתר אלא האחדות
 גמורה :

ולנך מלהרהר שוב וחזיר לחלחל דבר ליידי ספירות
 ולהענייד דבר על צוריו כלומר על אחיחת הדבר שבהן
 צניח לבלום היידי ספירות ואם רץ לנך שוב למקום
 וכו' פרים אם ירוץ לנך וחקק עליך ילנך להרהר
 ולידי שוב אל המקום לחלחל הדבר ולנך נאמר צהן
 לעיל לדבר צהן צלוא ושוב ועל דבר זה נכרת צניח
 כלומר להצין צדבר זה לבלום צייד ספירות נכרת
 צניח ויילה צין יידי אלצעות הרגלים וציוס שנתן מילה
 לא"א ע"ה נשכית לו משנה זו וכרת עמו צניח שלא
 להרהר ולדבר אף לבלום ולנך עשה ונשחה גדול ציוס
 סמילה והצניח כאלם העושה משחה :

הרמ"ב ז"ל

עשר ספירות צלימה צלום פיד מלדבר ולנך מלהרהר ואם רץ לנך
 מלנך ושוב אל המקום ר"ל לייחוד המקום וליראמו ינקרא מקום כצ"ח כאשר צאנו והוא מקומו של עולם
 ומתחת זרועות עולם • ושוב ליבאמו ולא תקנץ צנעיות כמו שחלנו צמיות הקדש כשרולות לזקוף קומתן מיד קופפות וזה
 מציאות השכינה • וזהו שאמר הנביא במרכבה והחיות רנאו ושוב ורנאו היא מענין רנאו ר"ל שרולות לזקוף קומתן כדי לראות
 עולם האל • ושוב מיד חוזרות לאמור וזהו אמרם ז"ל כי לא יראני אדם וסי אפי' מלאכי השרת לא ידעוני ואם כן זה
 צנה קל וחומר אל האדם שהוא שכן בחוך צחי הומר אשר צעפר יסודו שאין ראוי לו לסקוד צלור הנסתר כי הנסתרות
 ליי' אלטינו והנגלות לנו ולצנינו • וזהו פנד מלוחו חינוק שהיה מורק יסוד הממלח וינלח אש ושרפתו • והכר רבי יום
 שוב כתב זה לשוני • צלום פיד מלדבר • דוגל לומר פתים פיד מלהרהר • אשר אלו הצניכיות שלא חדסה צשכלך נקיים לו
 הדבריו על דרך הסיקור לא יתחד • ולא יתדבק כי הוא אחד ואין שום אחד דומה לו ולכן נקרא צדוך נגזר מצניח • ועלת
 צדוך חדר ונקוד צקמן ולא פעול כי לא יקבל שפע מאמר • ואם רץ לנך להרהר ופיד לדבר ולא חוכל לעמוד צדוך שוב
 למקום שכן נאמר על החיות רנאו ושוב שכן החיות שחתה כסא הכבוד רלים לראות השכינה ושנים מיד • ועל דבר זה נכרתה
 צניח שלא מהרהר • והכר מורי ז"ל פירש צלום פיד מלדבר אמר דבר על הפה והרהור על כלל • ואם רץ לנך רנאו לומר
 להרהר שוב למקום שלא חדר צדוך מה שהכרת צלז כי אשכל פי שפסעת צהריב עדיין יש תקוה שישוב הדבר למקומו ולא ולמד
 מהסיות שהם רלות לראות השכינה והוא"כ ומכירות שאין עושות כראוי שצות מיד על זה נכרתה צניח שלא מהרהר ואם
 הרהרת שלא חדר נכרתה צניח שצנעה ע"כ

ספירות צלימה צלום פיד מלדבר ולנך מלהרהר ואם רץ לנך
 מלנך ושוב אל המקום ר"ל לייחוד המקום וליראמו ינקרא מקום כצ"ח כאשר צאנו והוא מקומו של עולם
 ומתחת זרועות עולם • ושוב ליבאמו ולא תקנץ צנעיות כמו שחלנו צמיות הקדש כשרולות לזקוף קומתן מיד קופפות וזה
 מציאות השכינה • וזהו שאמר הנביא במרכבה והחיות רנאו ושוב ורנאו היא מענין רנאו ר"ל שרולות לזקוף קומתן כדי לראות
 עולם האל • ושוב מיד חוזרות לאמור וזהו אמרם ז"ל כי לא יראני אדם וסי אפי' מלאכי השרת לא ידעוני ואם כן זה
 צנה קל וחומר אל האדם שהוא שכן בחוך צחי הומר אשר צעפר יסודו שאין ראוי לו לסקוד צלור הנסתר כי הנסתרות
 ליי' אלטינו והנגלות לנו ולצנינו • וזהו פנד מלוחו חינוק שהיה מורק יסוד הממלח וינלח אש ושרפתו • והכר רבי יום
 שוב כתב זה לשוני • צלום פיד מלדבר • דוגל לומר פתים פיד מלהרהר • אשר אלו הצניכיות שלא חדסה צשכלך נקיים לו
 הדבריו על דרך הסיקור לא יתחד • ולא יתדבק כי הוא אחד ואין שום אחד דומה לו ולכן נקרא צדוך נגזר מצניח • ועלת
 צדוך חדר ונקוד צקמן ולא פעול כי לא יקבל שפע מאמר • ואם רץ לנך להרהר ופיד לדבר ולא חוכל לעמוד צדוך שוב
 למקום שכן נאמר על החיות רנאו ושוב שכן החיות שחתה כסא הכבוד רלים לראות השכינה ושנים מיד • ועל דבר זה נכרתה
 צניח שלא מהרהר • והכר מורי ז"ל פירש צלום פיד מלדבר אמר דבר על הפה והרהור על כלל • ואם רץ לנך רנאו לומר
 להרהר שוב למקום שלא חדר צדוך מה שהכרת צלז כי אשכל פי שפסעת צהריב עדיין יש תקוה שישוב הדבר למקומו ולא ולמד
 מהסיות שהם רלות לראות השכינה והוא"כ ומכירות שאין עושות כראוי שצות מיד על זה נכרתה צניח שלא מהרהר ואם
 הרהרת שלא חדר נכרתה צניח שצנעה ע"כ

לכן להשיגו יחלש ולא יוכל עליו והפעל צוה הסכל
ש"ס נכחו לישא שני ככרים ולא עוד א"ס יחלש ויכלש
להוסיף על משלוחי ככר יחלש ולא יוכל לישא אפי'
שנים ככרים ש"ס נכחו לישא נחלש :

ושנייהם וכולם הם נקוד וחשבה והרהור וקול ודבור
א"ס ר"ס לזכר ולנבך להרהר שוב למקום הידוע והוא
נבאמר הנה מקום אחי כו' פ"י מקום שהוא אללי שם
משיג לפי שהוא נקוד הרהור אלל כדורי לא יראני כו'
ואומר למקום פ"י כי למקום הידוע הדבור למקום

הדבור וההרהור למקום ההרהור שלכך נאמר והחיות כלוא ושוב פ"י החיות הן נקוד ד' מוחין ש"ס משכן החיות
שהיא מחכמה כידוע נקוד יחידה ח"ה נרין כמ"ש והחכמה החיה אח צעליה הן נכלול ושון שהעשנה הוא צביליו
נבנע וסודרת לאחור ועל ראשם רקיע הוא הקרום שציג העוה ועל הקרום אבן ספיר הוא קדיא כמו ספיר דמות
כסא ועל הכסא דמות האדם הוא הנפש ע"כ לך נשות מכאן ויליך נמוסלח ומך הוא הסכל שציג קרום העליון
ש"ס יוכל להשיג אף עליוהו מש"כ נכפש שמושב מליחותו ועד"ז נכרה צריח אומר לך והענין צריח וסוד אדם
ש"ס לו אומר נכפשו וללא שלא יפרש מענו אלל ח"ה להיות אללו ונחן לו דבר שכל מעמחו והשוקחו אליהן נקשרים
ע"י הדבר הח"ה לע"ס שנוטל מענו הדבר מ"מ כל מחשבתו שם הוא לשון צריח הוא הנשמת ש"י הדבר וודאי לא
יחפרד מענו וסוד ענין לשון צריח שכוונתו הדבור לו ונחן וכן הוא הקשת שהוא דבר מאליליו יחיושחצו
צ"ס כל הפילוסופים והמפרשים הנמשכים אחריהם לפי שהוא דבר למעלה מן השכל וכן ח"ה סודות והמילה הן
דברים מאלפים צין סודות יח' וצין ישראל וכל זה לפי ש"ס יוכל להשיג בעלמו יח' וכן ח"ה לריכין ישראל נמשך
ועקש לאמלעים כמו ארון וכוכבים ונק' ארון הצריח הכל לפי ש"ה להשיגו נק' ע"י מלעים ולכן ח"ה
ע"ז נכרה צריח סליק לס' נעזים :

מהגאון מ"ה אליהו ז"ל פרק א' מ"ש הראב"ד ז"ל

עשר ספירות נלעם אחת כו' עכשיו הוא מפרש הנה צוה העשנה צ"ל לצדך לך מוחות כל ספירות
קדון של ע"ס אחת רוח אללים חיים היא וספ"י כי הוא מדמה הנקשר אל סגולה כי ע"ס
ספירות ראשונה והוא נמשל האדם שנפשו צללי זכיות סגולה חזין את הנקשר לע"ס ש"ס דמיון נאחז ולא
לעשות כלי ומוליא מענו
יש שם עשרה דברים ח"י עשר ספירות בלימה אחת רוח אלהים חיים קלרה השון לדבר אלל
סוד שנקדנו ואח"כ ברוך ומבורך שבו של חי העולמים קול ורוח חפילו צנוף האדם וספ"י
כסולא הוא מחלק לרוח קלרה כל לשון לכנות
ת"ס הוא העצמות שצדו ודבור זהו רוח הקודש לקלח חלקיו סודותיים שם
וא"ש הוא המחיות חפילו ח"ה הוא נמשל צו יח' אומחו והפעל צוה קראו לכם המניע לאדם רוח וס'
סוד סוד שנקדנו יח' והוא ע"י ולא ע"י נכוח ומ"ס ש"ס עיקר הנחתו על הרוח הנשבת כד"ה משיג
וא"ש שעתחלקין מענו אח"כ שכל זה נאמר ורוח אללים סוד ישב רוחו יזלו ע"ס וחלילם להיות איברי חפ'י
מחכמה כדבר

הרמבין ז"ל ר"א מגרמישא ז"ל רבינו סעדיה גאון ז"ל

עד פחה דברנו נמשכין נמדתן ורוח צכל אחת ואחת וכו' ר"ל אחת רוח אללים חיים שהוא קול
נלשייתן ציחודן ונחעלמחן רוח דבור כאשר אפרש
פחה נפרש וזה הן אחת רוח לא לקון עשר ספירות אחת רוח פ"י
סזכיר רוח מעלה עד חמש להודיע לזכו אחת רוח אללים חיים זה
ש"ס סחלת יסוד אלל מחכמה רוח העליונות לכל הרוחות ומענו
סכולאנ' אחת וכן רוח נמשך צ"ס כל סחולדות שח"י רוח מרוח הקדש
ע"ז וספ"י

ד"ר מגרמישא ז"ל

הרמב"ן ז"ל

הדבר לדבר עד שהוא מגיע להיות מוספר הוגש רוח
היא חכמה בדרכי רוח אלקים והיא נקי חיים בדרכי
והחכמה חסיה צעלים : ולפי שהכל מכה חכמה בדרכי
כולם בחכמה עשית הזכיר כאן ולאמר צדק ומצדק שמו
אל היעולמים צדק ומכה דוס : ומצדק ומכה לרק
עמו לפי ששם השמות הזכיר והחיי יקרא חי העולמים
שהוא חי ויש צו להחיות העולמים והדברים העליונים
שהם מכה העולם נקי עולמים קול רוח ודבור אחר
שהזכיר שהקפידה הראשונה נקי רוח אומר שאותו רוח
יש צו שלשה קילות הרוח שהיא נקרא קול ואנליעמו
שהוא מרחיב והולך נקרא רוח : ותחוד חלקיו שהוא
עמלק באותיות נקרא דבור : ואפילו הקול ואפילו
הדבור נקי רוח כמו שהוא מופשט והו רוח'ק שהקדש
הוא הכה אל רוח הוודעון לקבל נואים וממנו הרוח
שהוא נקרא רוח'ק מממנו אותיות הקדש ולשון
הקדש :

הרמ"ב ז"ל

אַחַת יום אֲלֵהִים חַיִּים : בִּיאֹר עַתָּה הַחֲמִיל לַמָּוֶת בַּסְּבִירוֹת : רֹם אֲלֵהִים חַיִּים : הֵינּוּ עִמָּנוּ הוֹשָׁנוּ כָּל הַיּוֹמוֹת צָרוֹ וְעִצּוֹר שָׁמוּ כִי שָׁמוּ הוּא עֲלָמוֹ שֶׁהִי שָׁמוּ יָדוֹ וְהוּא עֲלָמוֹ צִלְיוֹן סוֹד הַחֲשָׁנוֹן הוּא יָחִיד : קוֹל וְרוֹם יִדְבֵּר : כִּנְגַד רֹם אֲלֵהִים חַיִּים : שֶׁלֶם צָסוֹר כִּנְגַד שֶׁלֶם וְזִכְרֵי רֹם הַקֶּדֶשׁ לוֹמֵר שׁוֹמֵת בַּסְּבִירָה הִיא הַיִּקְרָה מִשְׁאֵל הַבְּסִיּוֹת וּבְקִרְחַת רֹם הַקֶּדֶשׁ לַסֶּחַת רִימּוֹמֹת שֶׁאֵין רִימּוֹמֹת כִּנְהֵוּ : וְעִמָּלָה רֹם הַקֶּדֶשׁ תַּחֲלָקָה לַכִּיָּא לַשֶּׁלֶשׁ מַדְרֻגּוֹת וְזֶה הוּא סוֹד קוֹל וְרוֹם וְצִדוֹר וְכַתּוּב הִנֵּה דָנִי אֶחָד בְּהַדּוֹל וְזֶה קוֹל כִּנְגַד קוֹל אֲלֵהִים חַיִּים רֹם כִּנְגַד וְצִדוֹר פִּי כָל לֵאמֹר דִּבֵּר כִּנְגַד צִדְדֵי הַיָּם שָׁמַיִם נִעְשׂוּ : וְלֹא יִמָּלֵךְ קוֹל צֶלֶל רֹם וְצִדוֹר עֲכָל :

להלכתו קול והוא הנגד על הקנה והרוח היא הרוח
 שבאלמע הקנה • ודבור הוא הפנימי ויולא אחיב צמיתוך
 אחריות והם שרשם לתו"ב ז"ל ונוקצין כי רוח הראשון
 הוא שרש חכמה שזה כנראה הכל וקול הוא שרש הבינה
 שהוא קול גדול כידוע • ורוח הוא שרש ז"ל כידוע •
 דומה לחכמה • ודבור הוא שרש מלכות דומה לבינה •
 וז"ש קול ודבור והן שרש רוח מים אש שכתפשוטו ומאנו
 יח' דברה ה' שמים נעשו וצרוח פיו כ"ל שהן קול ורוח
 ודבור • שהדבור כולל קול והוא בספי' ד' צמינות מאדם
 קדמון יוחמה עד מלכות מחלצנים במלכות דליק לפי
 שאליות שרשם מחכמה דאדם קדמון כנ"ל ובעולם הוא
 הרוח אף שכולל רוח"א שלמה ומונו והוא של מעשה
 צראשית כו"ש צמיע"ב וצאדם הוא השפל שבגולגולת
 שכולל הג' מוחין כידוע וכן בשנה והוא רוח הקדש לפי
 שהוא אמלעי צין הצורא וצין הכנאים והוא אור הגנוז
 שזה יכולין לראות מסיף העולם עד סימו וגנוזה ללדיקיי
 כי ברוה"ק יכולין להשיג מ"ס ע"ס זהו צעולם וצנה
 הוא גלגל השכל שקראוהו שכל הפועל וצאדם הוא השכל
 והוא ילידן חלקי שטורה צאדם והוא רוח של כנאים
 שכתור ורוח נשאתני והוא חלקים שבאמר אל הכנאים
 ויעל מעליו חלקים והוא המתייחד צישראל וכן חלקי
 הצרה לפי שהוא מלכות שלמה ממונו : סליק :
 אחת רוח חלקים חיים כו' צי רוח מורו כו' ג' מים
 מורו כו' כי העיס שחש הכל צ"א כנ"ל וכל הקיי
 מדבר צדור חנשיקין צענין הקול ודבור דנפיק מברון
 מומעי הבינה ששם הן ע"ס כו"ש צמיה צמאור רזא
 דעעמים כי וחתילה חתעציד רוח צחשאי צברון ואח"כ
 כשמוגיע לחך נעול ושיניה צחלת בווינן רוח מים וא"ש
 ואח"כ כשמוגיע ללשון נעשה וא"ו והן ע"ס חתילה צברון
 והוא כתר שהוא מאימא צינה שהוא צברון ושם הוא
 חלקים חיים כו"ש צמ' נח ואח"כ צחק הוא חצ"ד ג'
 בווינן אמ"ש כנ"ל והן רוח מורו שבתחילה ר"ק רוח לצד
 ואח"כ מתחלק מומה לג' חמרים רוח מים אש ואח"כ ו"ק
 ולשון כו"ש צמ"א שיה קווינן צאנחא לשית קטרינן והן
 ע"ס והכל ילאו וצולד"ק ולכן ילאו צכולס האש למעלי
 ואח"כ האויר ואח"כ המים והו צמטרא דאותיות אצל כאן
 שהם צמטרא דקודת ילאו מים קודם שהנקודות ומטרא
 דחסד כידוע :

לך הקדמה זו נתחול צמירוש המענה • אשר אחת רוח
 אלהים חיים דע כי שם אחת מונח לעברה שכתור
 וצאחת יצערו ויכסלו • ולפיכך כהן גדול מונה ציום
 הכפוריי אחת א"י וא"י וצמיי אחי ושלש אחת וד' א"י והי
 אחת וי' א"י וי' לפי שצריך ליחד כהן גדול (הענין) עם כל
 אחת ואחת מהקפירות • פי' אחת אחת ואחת אחת
 רומז לכ"ע הנקרי אחת מכה אחדות הפשוטה לפי
 שהוא מאחד ומחבר ומשוה הרשע ללדיק צמחילה
 וסליחי' הה"ד וחנותי את אשר אחון חע"פ שאינו
 ראוי : ולפי שהולך החנא להחיל צ"ס מאין ולכן
 התחיל (צמיע"ט) של חכמה העליונה הנקראת אחת
 אחת רומז לחס' לפי שהוא יתאחד וקושר ואחז צין
 עליונים ותחתונים ונחצר האהל להיות אחד והו
 קוד והצרים התיכון מצרים מן הקלה אל הקלה
 אחת רומז לע"ט ר"ל לפי שהיא מוקצלת כל המראות
 והלצעים מעולם העליון ויתועדו שם כלם כאחי
 לפי צדוק מ"כע שהמלכות אין לה אור מעלמה על
 זה לריך גם כן כשהוא מיוחד היחוד ציום הכפורים
 לפני למנים לריך ליחד הענין עם כל אחת ואחת
 מהעדות והם הקפירות והו קדר היחוד צחמלי הוא
 מיוחד ומחבר ראש וקוף ואמלעי כי הם נקראי
 כיצ ותיס ועט' שהן ג' נקודות כעין שורק והוא
 הקצון שפחים שאנו אומי כי האשכנזי קוראים
 לקצון שפתי' שלנו שורק • אחת ושחים ואמר רוח
 חלדים חיים • פירוש רוח הנמשך מהבחות הנקי
 חלדי חיים והוא כיצ כי מומנו חולאות חיים לכל
 הנמלאים : הכה הרוח הנזכר אינו גוף ולא כה צנוק
 אומם הוא כה הנאלל מחיים חל כיצ הנקראי רוח
 חלדים חיים החכמוי נקרי רוח של הביני הנקרי
 חלדים חיים שכת' רוח חלדים צחכמה • וידוע כי
 היוד שהיא החכמה והיא גלס לכל הנמלאות היא
 עוקפת צכ"ע ורוח מ"כ"ע הוא החוקק צמיתות אשר
 צחכמה והוא חיים של כל הנמלאות אשר צחכמה :
 הכה כיצ הוא מצורק מעיי' העיי' והחכמה היא צדוק מ"כ"ע
 וענין צדוק ריבוי שפע מלשון קלה חעלת הצרכה
 העליונה שפיי מענין • וכ"ע נקרא צרכה שהוא משפיע
 לכל העולמות ולכל אשר צהם ולפיכך כיצ נקראת
 חי העולמות ושמו של חי העולמות רוח חכמה • קול
 רוח ודבור : דע כי קנה הגדרת צו יסיה הרוח כי
 השאצ והנה הקנה הוא נחיצ להכניס הרוח צריאה
 הוא דבך ציו"י ענעת הקנה ונגד על ענעת הוא
 יקרא

דחסד כידוע :

הריאה שואחת הרוח וממלאה את כל הנוף מורו
 והנה הרוח האמלעי אשר צקנה יקרא רוח והרוח אשר

הראב"ד ז"ל

יקרא קול כי הוא המעשים הקול : והחך האותיות באור הכולל צדק הנחיצות ר"ל הלימוד הנק' דבור ולמדנו מכאן כי בכל לימוד ולימוד יש צו העוקמות לכלי הדיבור כי הקנה דומה ללימוד . והנה יהיה בכל לימוד שפה סינים לשון חד גידון כמו שצריך לך זה מלאה הן בעולם הן בנפש הן בשנה . וזה לאלו לקול ולרוח ולדיבור . רוח הקדש . רוח צני' הארץ דבור בנפשו ראה קל צני' נמים ולפי שהקפידה הראשונה דקם ואינה עקבנה ליור ומקיקם אך צומחנה וסכנה ולכן לא חער בה מקיקם .

הראב"ד ז"ל פרק א מ"י בהגאון מו' אליהו ז"ל

שתיים רוח מרוח פירוש סקפיה השניה והיא שמים כי שמים רוח מרוח הוא הרוח שכל פניהמים שהרוח היא כוללת הפליטה נמה והיא רוח גם מרוח הדק כי כל מה שישתלשל מעילה לעילה היא מעצמי וסולק ועל דרך משל הגבלים הנפרדים דקים והאש נסה מהם והרוח נבי' נמנו והמיסגנים מהם . והעמר נק מכולם : ואמר חקק לפי דקותו ולפי גסותו אומר חלצ זה כיצ' אותיות כל החורם והם נחקקו בצבצו הגלגל הי' אחר אחד עד למעלה ר"ל המרכז וההיד חלק אלפי' ששסוניה וצבצו רבון קדושה יקומו והם מחגלגלין ומלערפין ולכן היא כוללת החורם שקדמה וכל העולם

שתיים רוח מרוח הקק וחצב בה עשרים ושתיים אותיות יסוד שלש אבות ושבועה כפולות ושנים עשרה פשוטות ורוח אחת בהן חקק וחלצ זה חקק היא חקיקות האותיות על הלוח ונוטל את הוכן חלצ שנוטל האותיות מן הלוח כמו חלצ אצנים מן הכר כשיש צומחי שלאחריו כיצ' אותיות יסוד הן כיצ' אותיות סידעיות נקראים יסוד כניל ועוד לפי שהן נחלקין בצפונות ונכללין

הר"ם גאון ז"ל הרמב"ן ז"ל

שתיים רוח מרוח הרוח שגבר מרוחו כיצ' אותיות כמוהו צלל יסוד צלל רוח צלל חכמי' להשכיל האון בכלי זכוכית העשוי צנפיהם כך האותיות נעשו מרוח הקצבים ואמר צאמירחן וצרא עולמו ואף הוכל לצרא צריחם צכח אעיהם האלפא ציחוח ולקען אפרם כיצ' סבינה אלל הם הצינה ורוח אחת נמן כשיין של תפילין שהאות צולעת מן הרוח ואינה אלל רוח : סליק לה צעזעיי :

הרמ"ב ז"ל

שמים רוח מרוח : ציבור רוח מרוח הקדש ר"ל רוח הכולל מרוח אלהים חיים היינו רוח שנים וזה נכרח רוח ומחם וארצם רוסות כדמפרש לקמן . חקק וחלצ . אומר חקק לרעוז חקק דבר הקיים ועווד שלא יתנועע . ובחור המקוק חלצ כיצ' אותיות . וכתב רבינו האי ז"ל בצפר הקמילה וז"ל סעירה השניה דולה השפעה וההמשנה ולכן כתב זה חקק על דרך חקקי לצ' שהכל מוקק ומושג . וכתב חקק וסגד כנגד רוח אלהים שהיא אחת וכנגד רוח מרוח שהיא שנים : ורוח צלל אחת מהן . ר"ל צלל אחת ואות יש זה רוח אלהים חיים לעשות שניושים ונאות אחת עם סוד האחרית יעשה לירוק ויועיל . ואם יעשה צלל אחת עם סוד האחרות לא יועיל צלירוק וי' עם ה' ופי' יועיל להזכירו ובסיד אופן " סדרי צראשית כשיעלה האדם הכלול צסיד חכמה הקבלה לדבר לפני המכמים . וזהו סוד השם הנעלם מה"ש צלירוק אל שדי ולאותיותיו משה פי' צלוחו שם שדי היו עשומים האצות ע"ה עד שצא משה רבינו ע"ה כאנונו ואמר אל אצרה אל ילמק ואל יעקב מה"ש צלירוק אל שדי וכשיחלל

ונכללן כולם ציקוד בלפיכך נקרא כל : שלם חמות
 ושצט כפולות וי"צ פשוטים הן הכ"ב חותיות ויהצטר
 לקמן בצדעות וכלן הוא החחלה הקפירות בעלם אע"כ
 צהחלחלן קודם צרות חלקים אינו חלל לפי שהיא צרע
 והיא צוקוס ענכות שפ"כ הוא עליהה וכלן כוללן הע"כ
 והן עשר נקודין הידועין והן ל"ב הנ"ל ומחלחלין צעים
 ג' צכ"א שהן ג' בליס צכ"א כידוע וצ' פרגודין א' צין ג'
 ראשונות לוי אחרונות והוא הסכרה שבין קדש לקיץ
 והוא הקדוש שהחם המוח ופרגוד שני קודם החחלה
 הנוקצא והוא עשך הסכרה והוא חלך הכבד ורוח אחת
 וזמן פ"י שהרוח הזה הוא מלוחיות שלא חלמר שהיא
 לינה מן המכין חלל צה נחלקין חלל גס היא מהם שהיא
 חות א' אור כע"ש צפיצ ולכך א' צראש האחותיה היא
 כולל כל הפסירות ואחותיה שאלח הא' הן ק"ו עם
 הכפולות וא' לזרחו וי"י שהוא ג' והן ג' אחרים צקוד
 ג' אחותיה אחרים וכן חילוי האלף לפי שהאלף הוא ראש
 של האחותיה הגרון שהוא הראשונה שבחוללות הלחמ"ד
 הוא אחותיה הלשון שהוא הלשון שהוא חוללע שבחוללות
 וק הוא קוף אחותי השפה שהוא קוף חמולל ושני רוחי
 הן א' והוא כחר ובכללו החלכות והיא צאדס גלגולת
 ומה והכל צקוד אין כונו הרוח שאין נהפש ועליהן חמור
 צמולל כוי וצמכוכה . מופלא על איך צקוד פלא .
 ומכוכה ע"י צמכוכה צא"א . קליק צעזים :

חמלות וכל חממות וכל הלכות החו שמו של חכ"ס
 יח' והם יקוד ושורש לכל הנעלמים כד"א ואחלל אותו
 רוח חלדים צחכמה וצחכונם ובדעה ובכל מלאכה וארז"ל
 שידע היה כללל ללרף אחיות שבהם נצראו שמים
 וארץ והקוד כי יולך הכל הוא . ואמר שלש חמות כד"א
 כי חללציה הקרא חל חקרי חס חלל חסונקראו חמות
 כי בשם שהחם היא חס לכל הכלדיי מענה כך הם חלו ג'
 חמות לכל הנחלות והם שרע אור וזים ואש
 סזכרים צמשיכות שאלחרי כן . ושצט כפולות צדצ
 וצחמורם ר"צ פשוטות צא לומר לך שכל יקוד וכל כפול
 וכל חמורה כולם חקצלים מן הצניה הנקראת רוח
 מרוח ונקראת מ"י שאלחרי חס מ"י נועץ ויביניהו וחמר
 מ"י חכן חס רוח י" רוח י" צמס והם סכמה וצניה
 והבן ז"ס . ורוח אחת מהן הנה נחצאר לך שיש אחותיה
 של רוח והם אחותיה של רוח הקדש לכן נקרא לשון
 הקדש מה שלא נקראת כן שום לשון מצי לשונות ולפי
 שהוא נחמד וכלל ממקור הקדש חל חלשי חס ממקלס
 חכמים יש שנחנו ע"י להייהו נקרא לשון הקדש לחיזם
 איצרי חשמיס כולם מושאלים לו חל חלל חס מונח
 לכלי הערו' צלשון הקדש כלל לפי שחללנו כמה שמות
 צלשון הקדש שאינם על דרך איצרי הערוה והם ג"כ
 מושאלים ואפשר שחללנו ג"כ צאיצרי הערוה שהוא חס
 מונח צהנחה ראשונ' ולפי לא רלינו להשיצ עליה חמס
 ככרים דצרי החמת ומה שההצילו המהצילים וחמור
 כשיחמור חלס לדצרי ש"ר שזהו רוח הקדש . חיו שיהיה שכיין לזה חריצו ז"ל וזי קס צנאונ' כחווה חמס כל
 דצרי צראשי פרכים מוצני' לזי שקצל קידוחיו מופה חל מה ועל זה האחותיה יוללות צדרכי נחציות צדרכי
 הכינון וזהו קוד טעמי החורה לפי שהם נכנסים ויולאים צקול ששיר והקוד צזה טעמון וזהו ומוון כשהים כהן
 גדול נכנס לפני לפנים כדי שישמעו קולו . וזהו חוכל להצין קוד רוח הקדש ששורה על הנצילים צדרך גיגון כדי
 שישמחהו ה"ד ועמה קחו לי חנן לפי שזה הרוח חלל מן כיצ צדרך הנחציו הארוך עד שיגיע לחסלחה הנקרא
 רוח וזהו קוד הנצואה שחללל מן החסלחה חל העטרה וזהו קוד פה חל פה . ואחן האחותיה הן עלמס נחציות
 ואחמס אחר ורוח אחת מהם : צא לומר לך כונו שש"ן של חסילין הוא עלמו העור והוא צעלמו חשיין ואין
 הסרס צניהם כך אחו רוח צעלמו הוא האחותיה והם צעלמס רוח הקדש הוא יצא ממקוס הקדש הנקרא כיצ
 שהוא קדש קדשים ובכלל זה כל דומס וחומה וחי ומדצר וכל הנחלל מעילת העילות וכיצ וחכמה כולם צאו
 מחמור רוח והכלל חיולל דרך אחו הנחציו הנחמד מכחר עליון חל החסלחה .

הרמ"ב ז"ל

ובשיחמלל האד' צשמוס זה השם החפלי שחמק' לו ועשה צחמלי חענית וצכ"ל אז יפעול לו זה הש' צדמות איכ יש רוח צכל חמת עקוהנה
 יש רוח וצ"י צכל האחותי' כי זה הש' לא יועיל צשמוס חמד חולת המיוסדי' לשמו חלל חיה רכיל מנלי קוד עכ"ל חכד רצי חלוי נאון צספר
 הקמ"י : והכד רצי ראוןן הספרדי כתב צספר שלמן חז"ל כתב ספר יצירה שמים רוח מרוס חקק מה היה החקוק שחלצ צספירה חזח
 השנית כיצ אחותיה ורוס צכל חמת מהן ר"ל רוס ג"כ צספירה השנית איכ שמים הפסירות נקראות צשם רוס לרמוז חוכן מעלמן
 וגדולמן חלל הספירה הראשונה נקראת רוס הקדש והספירה השנית נקראת רוס חכו קוד רוס י" דצד צי וצ"י צצירוק קוד החשנן שמים
 עשירה פשוטות והצית חמייס והי"סוד עשר ספירות וחכו קוד גדול שהסעדים נחמנים על א' רוח עולס נפש ושנה עולס שנים עשר חזלות
 נפש שנים עשר איצרים כל אחד הכוללעשות מלאכה שנה שנים עשר חדשי' שעות ציום י"צ צלילה י"צ : חלככוין י"צ גבוליס

מהגאון מויה אליהו זי

הראב"ד זיל פרק א משנה יא

שלש מים מרוח כד"א יש רוחו וזו מים וחס מים
החזק שנאמר ורוח חלקים מרחפת על פני
המים ואחר שהקריש המים והקפידם והמזיקם עד שמזרו
להיות כצין קפ"י וקריעים ואחר כך חלצ בהם חוהו
הוא קו ירוק שמקיף את
העולם וזהו הקו הוא הקו
הנודל צין העליונים
והתחתונים ואותן המים
פולאים מכה הצינה דרך
הנתיב עד הגבורי ומכה
האש שבו מקפידן ומקרישן וצומעם צראשית רבה חסו
דוה לגי ראשי השור פירש לפני אדם ופני אריות ופני
דש והנה בכללן העליאיות ר"ל מעולם ושנה ונפש
ואפשר שלפי מיעוט החזקונו סנכאליס צומעם אשר
בתסו

שלש מים מרוח חוה מים מרוח חוה מים מרוח חוה
הנלגלים והכוכבים והחותמת רוח זהו צעולם
ובשנה גלגל המזלות שבת מיות העויה וצאדסו
המזמין ובו משכן סמים וכן בעולמות אלילות קדש
יח' ובקפירות חכמה

חקקומלכ צהן כ"צ אוחיות
רפשו ושיט הקקן במין ערוגה הציבן במין חומה
סבבם במין מעיבה :

שכל נתיב כלול מעשר ונתיב אחד לא ידעו עיע
והנמלצין שכל הן צמחין ומתו ובוהו ורפי ועיע עכשיו
מפרש צריח הארץ שהיא נצחית ומים כמים
צמי' צי' והן די דברים שהן צמים חסו וצוהו נגד חו"ב
כפס

שכל נתיב כלול מעשר ונתיב אחד לא ידעו עיע
והנמלצין שכל הן צמחין ומתו ובוהו ורפי ועיע עכשיו
מפרש צריח הארץ שהיא נצחית ומים כמים
צמי' צי' והן די דברים שהן צמים חסו וצוהו נגד חו"ב
כפס

שכל נתיב כלול מעשר ונתיב אחד לא ידעו עיע
והנמלצין שכל הן צמחין ומתו ובוהו ורפי ועיע עכשיו
מפרש צריח הארץ שהיא נצחית ומים כמים
צמי' צי' והן די דברים שהן צמים חסו וצוהו נגד חו"ב
כפס

הרים הגאון זיל

הרמב"ן זיל

שלש מים מרוח כד"א יש רוחו וזו מים וחס מים
החזק שנאמר ורוח חלקים מרחפת על פני
המים ואחר שהקריש המים והקפידם והמזיקם עד שמזרו
להיות כצין קפ"י וקריעים ואחר כך חלצ בהם חוהו
הוא קו ירוק שמקיף את
העולם וזהו הקו הוא הקו
הנודל צין העליונים
והתחתונים ואותן המים
פולאים מכה הצינה דרך
הנתיב עד הגבורי ומכה
האש שבו מקפידן ומקרישן וצומעם צראשית רבה חסו
דוה לגי ראשי השור פירש לפני אדם ופני אריות ופני
דש והנה בכללן העליאיות ר"ל מעולם ושנה ונפש
ואפשר שלפי מיעוט החזקונו סנכאליס צומעם אשר
בתסו

שלש מים מרוח כד"א יש רוחו וזו מים וחס מים
החזק שנאמר ורוח חלקים מרחפת על פני
המים ואחר שהקריש המים והקפידם והמזיקם עד שמזרו
להיות כצין קפ"י וקריעים ואחר כך חלצ בהם חוהו
הוא קו ירוק שמקיף את
העולם וזהו הקו הוא הקו
הנודל צין העליונים
והתחתונים ואותן המים
פולאים מכה הצינה דרך
הנתיב עד הגבורי ומכה
האש שבו מקפידן ומקרישן וצומעם צראשית רבה חסו
דוה לגי ראשי השור פירש לפני אדם ופני אריות ופני
דש והנה בכללן העליאיות ר"ל מעולם ושנה ונפש
ואפשר שלפי מיעוט החזקונו סנכאליס צומעם אשר
בתסו

למעלה מזה נערב לפון ודרוס והעציר אסו הגדולה לביש אוחן המים שנתה ומתח צהן את הארץ לדי רוחותי
והס

הרמב"ן זיל

שלש מים מרוח כד"א יש רוחו וזו מים וחס מים
החזק שנאמר ורוח חלקים מרחפת על פני
המים ואחר שהקריש המים והקפידם והמזיקם עד שמזרו
להיות כצין קפ"י וקריעים ואחר כך חלצ בהם חוהו
הוא קו ירוק שמקיף את
העולם וזהו הקו הוא הקו
הנודל צין העליונים
והתחתונים ואותן המים
פולאים מכה הצינה דרך
הנתיב עד הגבורי ומכה
האש שבו מקפידן ומקרישן וצומעם צראשית רבה חסו
דוה לגי ראשי השור פירש לפני אדם ופני אריות ופני
דש והנה בכללן העליאיות ר"ל מעולם ושנה ונפש
ואפשר שלפי מיעוט החזקונו סנכאליס צומעם אשר
בתסו

אמר משה צומחיל צספר המדויק ספר יצירה כחז חסו זה קו ירוק צהו אלו אצנים מפולמות ואני מלך אהבת הסכם אשר
עמו ובספרותו התספרתי : לא אעלים את אשר ידעתי : ואגלה אל זה השלם אשר בכל סנה נשלים : מ"י זה הנאמר אשר
הוא

רפס ועיני הן צחוס נגד ויק ועלכות רפס הוא
דקק שנה נכח עוף השמים ועיניו צו כנאלו חיות
האלץ ור"ת של הדי דברים הן גימטריא תרי"א שהוא
גימטריא חסד שהוא מן כ"צ אותיות של העינים והחזרה
וחחלת צ"צ"ת ונטיית צלליד נגד ל"צ
נחיצות : חקקן כמין ערובם היא חקיקה האותיות
כ"ל כמו שזרע זרעים צערוגה כ"א לצד וכולם
קצורים צערוגה : חלצן כמין סועה היא חליצה
האותיות כ"ל כמין חסד הוא חל"א שערס
פנים וחמור שקצו צלגל כמין חסד כ"א כמין
צ"צ וכו' וסיבצן כמין נטיית צעשן חסד כ"א
כמו מורכב צעשן כ"צ צחוס וצכ"א ד"א שערס
כמין לקקן והקיק פנים וחמור יחד כמין לקקן וכו'
הוא צקוד מ"ן חקקין וילך עליהם שלג הוא מ"ן
דכורשן ד"א נקפא מש"כ צחוס חקקין כמין צורה והוא
מקדחתה שהוא צחוס ונטיית צעשן הוא מ"א שכתב לקקן חקק
נכחל ונטיית ד"א יחד נכחל שכל כי לשלג יאמר הויא חקק
הר"ם הגאון זל שכן

וצחוס האש שהים חזק יותר צחוס אחד ונטיית
חסד כדכ נעשו מהם חכמים ירוקות מהם חזונו מהם
צחיו"ת והם לצנות : וכן צו"ד יוכל לצל כ"כ מים
עד שיעשה הסלך נחמח הדחוס דבר קשה כאלן וכן
נכחל דכד יולא האש מן החכמים ולפי שהאלץ נעשית
מן הנשים לכד אפרס לקקן שחולדות האלץ מים ומאותן
המים קודם העצרת האש לאחר ההקפאה שנתן צחוס
כדפי נעשו עיני ורפס וכו"ל קל"צ מן המים רפס
ועיני הקפ"א אש ומים ונעשו עיני ורפס והנקקשו
ונעשה חזות : הא נודת כי חלק הקפ"א חס הנשים
ל"א חלק אחד הקפ"א ונעשה נעשו חקקן וחלק
ל"א חלק ונעשו חכמים וכל צחוס שהול"א חס חזות
ולקמן חסד לה : וחלק שלישי הם הנשים העליונים
ועיני החכמים שכלל מן מיד צעלו מים ושמים
צחוס חזק : וכל צחוס עפ"י האלץ :

לקבל כל צור"ב דמיון והוא מ"ן ירמם מלשון קוה א"י הנהו ד"א חזק דבר שיש לו כח להלבי" את ההיול"י דמיון ותמוני
וזהו אבנים מפורסמות מלשון בל"י עכ"ל הרב רבי לוי ז"ל והרב רבי אהרן המקובל הגדול מ"ן בספר הפרדס ח"ל מפורסם ענין
הסתר והוא מורכב מפל"י אלמוני ורוצה בזה שסבת ההעדר אינו נעלם אלא נגלה שההעדר ידבק לאדם מצד שהוא
מורכב מענינים הפב"ים אם כן החומר הוא כנוף מ"א אבל סבת ההויה שהיא כנפש הוא ענין נעלם מעיני בני אדם
ואפילו מ"חכמים עכ"ל הרב רבי אהרן המקובל הגדול : והרב רבי יעקב בר מאיר ממדינת ביאן כתב בספר הנקרא
ענין מלובח וז"ל כתוב בספר יצירה לאברהם אבינו תהוזה קו ירוק כהו אלו אבנים המסודרות מפורסמות מלשון
זו"ל איצד בלום בלום ס"ך : והפ"א

צחוסו ההוא קח"ס חסדו עליון חסדו ומשחמ"ס חסדו
החלמוד וחסד ב"ס פל"י ואפשר שנקרא חסדו ב"ס שחזרו
לחזרו לו לדבר אחר ועוד נכחל צחוסו צע"ה
ונכחל יס"ך להבין כי מלת חסדו הנאמר כאן חסדו על
השמונה וכל על דקות וכל על חכמה חל"א על היות
דקות דבחוות צחוס החכמה חסד ח"ן כ"ס ולא מלה
נפספס צחוס וכו"ס שהדיבור לא יחפס צחוסן החזיות
ולפי שלא יחפס לא כ"ס ולא מלה לכן נק' צלשון
חיונה וכו' מהשללה צ"י חסדו : וזהו חלו חכמים
מפורסמות שונות מים כוצעין לעולם ופירוש מפורסמות מלשון
לפלוני הנודע הוא מלה מורכבת מפלוני חלמוני ופ"י
חכמים קחמוות ונעלמות מלשון חל"ס אשך לא ידבר צחוס
וקס ג"כ היות נעלמות אך לא כמו החכמות צחוס
חסד כי החזיות של חסד נעלמות מלד עליון ומלד משיגן
חמ"ס החזיות של צחוס חסד שכל נעלמו מלד עליון כי
כדכ נלצו צחוס חסד ח"ן כ"ס צחוסין לקרות להם קס
חל

הרב"ב זל

הוא נעלם : כתב הרב רבי לוי ב"ר שלמה מחכמי לונ"ל
בפ"י התורה וז"ל : והארץ היתה תהו ובהו והוא ההעדר
ובהו הוא ההויה : כי זה העולם השפל אינו עומד אלא
במציאות הדמיון ואל זה דמיון ז"ל באמרת תהו קירוק בהו
אלו אבנים מפורסמות : סרא ההעדר קירוק כי בכא הצורה על
האדם ישובי פניו ירוקות : ואמר על ההעדר קו שהוא לשון
בנין לשני פנים : האחד שאף על פי שההעדר יפסל באדם
הוא דכוק אל החומר אבל לא אל הצור כי תשוב אל האלהי
אשר נתנה : השני ההעדר נקרא בנין כי בסבת ההפס תקויי
ההויה והתמדתה וקרא החויה אבנים מפורסמות שהיא בנין
מפורסמות לחות ר"ע הקד ההעדר שיהיה הדבר בסודו נספר
ונבאש עד שישוב בתכלית היובש : והרב א"א ז"ל פירוש
מפורסמות משוקעות בתהום שמינייהם יוצאים מים ר"ל שכל
איש ואיש מאישי ההויה ישתדלו לשאוב מים ר"ל החכמה
הנמשלת למים שני ד"ל כל צמח לכו למים יצוה האדם יצוה
כל איש ואיש לחיי ארוב"י בזה העולם השפל ולחיי נצחיים
שלא חכרת נפשו ומפורסמו ד"י ב"י מלך מפורסמו וזהו אדני
מורי ז"ל מ"ר תהו הוא דבר שאין לו דמות חזרה והוא מעותד
מורי ז"ל והוא דבר שיש לו כח להלבי" את ההיול"י דמיון ותמוני
מ"ן בספר הפרדס ח"ל מפורסם ענין
שההעדר ידבק לאדם מצד שהוא
מורכב מענינים הפב"ים אם כן החומר הוא כנוף מ"א אבל סבת ההויה שהיא כנפש הוא ענין נעלם מעיני בני אדם
ואפילו מ"חכמים עכ"ל הרב רבי אהרן המקובל הגדול : והרב רבי יעקב בר מאיר ממדינת ביאן כתב בספר הנקרא
ענין מלובח וז"ל כתוב בספר יצירה לאברהם אבינו תהוזה קו ירוק כהו אלו אבנים המסודרות מפורסמות מלשון
זו"ל איצד בלום בלום ס"ך : והפ"א

אך יאלס פיו ולפי שזכו מורה על התלצות הלכות
צחצח לכך נקרא זהו עלשון צו הוא ואל חמתי על
היות אדם ויין של צו כצלע כי הכה כמחו לא
תוכל עשהו • שהוא מורכב מתלת עשה ומחל הוא
והנה היא של עשה כצלע אומנם ההיות של תהו
וההיות של צהו אשר לצד לורה כל המלאות אשר
לסם לורה והנה חזר ומקם היות של תהו וחזר
ומקם היות של צהו ולא חלחל אחרי שהעשה הזה
מדרגה במקד יי והיא בגדולה אם כן איך יקרא
להיות הכסומות צה תהו ר"ל היות כעלמות והנה
תהו ואיך יחזר ויקרא להיות המקד תהו וצהו • יס להשיג אפי' שהכחמה העליונה נקרא תהו וצנים
נקרא צהו בי כנר הגיע קלח ליור הצינה צהו • יס ליצור המקד כחלמו כל עלילות הכחמה
והצינה עד שיתדו מעשה הסקד מעין חמורת הכחמה לחוה ומעין חמורת הצינה לצהו • רשע וטעם והזכיר
חקק כנגד תהו שהוא דק בחליות הדקות כי הוא יש מאין וחליצה כנגד צהו כי היא מקבלת החליות והיא
הפך חלקי הכחמה זה עומד ואחר חקיקה וחליצה התהו והצהו ר"ל כל המלאות שנקראו בהסודי רשע וטעם כי העפר
והמים

הרמ"ב ז"ל

במקום בית ויתחלף זה בזה לפי שהם מוטא אחד בור עמים כמו סור • ורכוש להם יבזר כמו יסודי בקדחת תהיה כמו סקורת
פירוש תהיה לדסקר לפי שלא חופשי ומצינו במשני הבקר ביד הבקר כמו הפקר • עבשו פורדו שהוא כמו עפשו ויהי
הנרצ' בזה אבנים סבורות ר"ל שאישי ההויה מורכבים מארבע יסודות וכל עת שהיו סבורים בנוסים יתקיימו אישי ההויה
אבל ההערד הוא שכל דבר יצא לחוץ וירצה לשוב ליסודו • ואמר בחויה בהו שההויה הוא קנין ישיש לו מציאות והנה
בו הוא סורא והערד תהו שהוא במלות תהו הוא רצוני בזה סימן הוא זה שאפילו בהערד שחמט בו ה"ת לתועלת מה
שחמטך המציאות ודבר שכלול וז"ל כתב תהו מב היא שהת"ו והט"ת הם מוצא אחד לבן תהו היא חסות סיימת
הווי' שבמלת תהו לפי מקצת ספרים היא במקום בי"ת כי הם כפית אב אחר • יורצה לומר שאפי' אופן ההערד ההפסד
שהוא העדר הצורה הוא טוב • וזה ביאר המורה סרס"י מחלק שלישי וז"ל ואחר אלו ההקדמות יודע באמת שהש"י לא יאמר
עליו סתם שהוא עושה רע בעצם כלל ר"ל שיכין כונה ראשונה לעשות רע זה לא יתכן אבל פעולותיו ית' כלם טוב נמוד
שהוא אינו עושה רק מציאות וכל מציאות הוא טוב והרעות כלם העדרם לא תחלה בדם פעולה רק בצד אשר ביארנו
בהכחציו חומר על הטבע הזה אשר הוא מוכן עליו והוא היותו מחובר להערד לעולם כמו שכבר נודע ומסני זה הוא
סבה לכל הפסד וכל רע ולזה כל מה שלא המציא הש"י זה החומר לא יסמך ולא תשיגהו רעה מן הרעות תהיה אם
כן אמתת פעולת הש"י כלו טוב אחר שהוא מציאות ולזה ספר הפסד אשר האיר מחשבי העולם ואמר וירא אלהים את
כל אשר עשה והנה טוב מאד ער שמציאות זה החומר השפל לפי שהוא מחבר ההערד סחייב למות ולרעות כולם
כל זה ג"כ טוב להתמדת ההויה והדמטך דמציאות כבא זה אחר סוד זה ולזה פ"י רז"ל והנה טוב מאד זה המות •
ובבראשית רבה אמרו אין דבר יסוד מלמעל עכ"ל הרב רבי יעקב ברכי טאיר זצ"ל • והרב רבי אליעזר הקליר
ביאר וז"ל תהו זה קו ירום פירוש ים גדול ואין לעבור את הים הגדול שהרי הארץ בנויה עד הים ולא יותר כי מעבר
לים אין בנין היינו שהקף את כל העולם כלו ולקח ספר יצירה לקח כי הוה הולך בארץ הבנין כן זה הים • ירום היינו
עלמים ירום' בהו אלו אבנים מפולמות פ"י נמל דק"ב אבנים מפולמות ועש' כיפה על התהום כדי שיוכל לסבול
הארץ ומבניה המים יוצאים לכך עשה כן דאם לא היו המים יוצאים ישחקו דמים את האבנים וימתו עכשו אבנים
ישחקו מים וקרא אבנים מפולמות ר"ל שהאבנים הם לחים מתגבולת המים כמו פירי דפלימי וכמו דנים המפולמות ר"ל
למים • והרב אדוני מורס"י מפולמות ר"ל אלו האבנים הם בסתר המדרגה כי הם על תהום אי"כ הם נסתרות
ולא נגלות עכ"ל רבי אליעזר הקליר ז"ל • והרב ר' אליהו פירש תהו זה קו ירום זה הים שהוא איקיינו המקיף
את כל העולם ואחר שהארץ נבראת נשארת מוקפת מים כמו דקו שכתב את כל הבנין כן הארץ מוקפת באשר
אמר אבוקרם פ"י הארץ מקפת המים • ומירש שר הרומאים זה המאמר ואמר שרש' כמו אמרו זה כי הים מקיף הארץ
בהו אלו אבנים מפולמות ר"ל אם לא עשה בנין בתחלה על המים מהאבנים שהם כמו עמודים הסובלים את העפר
ההאבן לא תוכל הארץ להקומם כי מטבע הכבד להטביע במים ואי"כ אישי הארץ לא יהיו להם תקומ' על הארץ
עכשו שבנה בנין שהוא עמודים הסובלים את הארץ יש קיום אל

היושבים בארץ ולכן נקראו אלו חסידים אכנים בסלמות
 שהם שתי מלות כמאמר ז"ל בצלמון אל תקרי בצלמון אלא
 בצל מות וכן מפולמות שתי מלות מפול מות ר"ל אלו
 האכנים הם שומרים העמודים על הארץ ליסוף במות ולסח
 קו ואכנים כמו שנאמר ונטי עלי כו' ותו ואכני בהו עכ"ל
 הרב רבי אליהו ז"ל : וכתב הרב רבי משה בר נחמן ז"ל
 ז"ל הפסוק ברא כל הנבראים מאסיה מחלמט ואין אצלנו
 בלשון הקדש בהוצאת היש מאין אלא לשון ברא ואין כל
 הנעשה תחת השמש או למעל הנה כן האין התחלי ראשונה
 אבל הוציא מן האסם הנמור המוחלם יסוד דס נאר אין בו
 ממש : אבל הוא כח ממציא מיכן לסכל הצורה נמצא מן הכח
 אל הפועל והוא החומר הראשון הנקרא דיונים היורי ואחר
 ההיולי לא ברא דבר אלא יצר ממנו ועשה כי ממנו המציא
 הכל והלכיש הצורות ותקן אותם : ודע כהשמים וכל אשר
 בסחמר אחד והארץ וכל אשר בה הומר אחד והקביה ברא
 אלו שניהם מאין ושניהם בלכנס נבראים והכל נעש' מהם
 והחומר הזה שקראוהו היונים היולי נקרא בלשון הקדש תהו
 והבהר נגזרה בלשון רז"ל תיהה על הראשונות כפני שאם
 באדם לגזור לו שם תיהה ונמלך לקרא בשם אחד כי לא
 לבש צורה שיתם' בו השם כלל : והצורה הנלבשת לחומר
 הזה נקרא' בלשון הקדש בהו והטל' מירכבת כדומר בו הוא
 כמלי עשהו שמחיסר היויו והאלף וושיה ונמה עלי ק' תהו
 ואכני בהו' כי הקי הוא אשר בו ייחס האומן מחשוב בנינו
 ואשר יקיה לעשות וכן נגזר מן וקיה אל י"י והאכנים הם
 צוריה הבנין וכן כתוי מאס' ותהו נחישבו לו' כי דתהו אחד
 האסם ואינו דבר וכן אמר בעל ספר צירה יצר מהו מניש
 ועשה ר' ישנו' ועוד אמרו במד' של רבי נחניא בן הקנה
 אבר ר' ברכיה טאי דכתיב והארץ היתה תהו ובהו טאי
 מסמט הית' שכבר הית' תהו וכאי בהו אלא תהו היתה
 ומאי תהו דבר המתהא בני אדם וחור לבהו' ומאי בהו דבר
 שיש בו ממש דכתיב בו הוא וכו' ע"י אמר ומלת את כמו
 עצם הדבר ודרשוה שהי' לעולם לרבו' כי היא נגזר' מן
 אחא בקר וגם לילי' וכן אר"ז את השמי' לרבו' המד' ולכני'
 כוכבי' ומזלי' ואת הארץ לרבו' אילנים ודשא' וגע' ואלו
 כלל כל הנברא' בעלי הנפ' ואחר שאש' כי בתחלה במאמר
 אחד ברא אלהי' את השמי' ואת הארץ וכל צבאם חור ופי'
 כי הארץ אחר הנברא' דאי' היתה תהו בלומר הוכר אין בו
 ממש והית' בהו כי הלבי' אותה צורה ופירש שבצור' הוא צורת ר' יסודות שהם האש והמי' והעפ' והאוי' ומלת
 הארץ תכלי' ארבע' אלה : והאש נקרא' חשך מפני שהא' היסודי' חשכה ואילו היתה אדומה היתה לנג' מאד' והלילה
 והמים ישגב' בהם העפר יפרא תהום לכן יקראו' מי' דים תהום כדבתי' תהומי' כסנימנ' בפאו' תהומי' כלל' ים : ואפסו' מי'ם
 עד נפש תהו' יסובבני' : ויסור קרק' הים תהו' וכו' והמי' קפית' ודאורי' מקיף על דמים והאש מקי' על האוי' ואש' הכתי'
 כי האר' לבש' צורה והיה האש מקיף למעלי' על דמי' והעפר דכעורבי' ודורו' מנצבת וחכני' בהש' והרח' וידא' לייכי
 הנקודה הוואת' בלבשה צדורי' והית' בהו היא ע"ה חכמי' פורין' אלה האבן עתיה שכתבי' נשחת העולם עכ"ל הרמב"ם ז"ל :
 אמר משה בנמריל דרך החכם היא כשימצא חכם אחר ישנה בד' לו ויבאר לו כל מה שיידבר ולא יאחר והואל
 והגעת' אל אופן האויר . דברי בו יהיה נוכר : ואומר כבר נודע לנו מצד החפיש בדברי' כל הפלוסופים אשר
 קרבה לנו החקירה שהאויר הם ולח וכא' לו החום במקרה הנקרא בלשון דנוצרי' אקצידינטי וכו' לו דלחות מצד
 הטבע : ואיכ' האין הסכים

והמים צדור שהם לחים ואין שם רק קריש' לצד יקרה
 רפס' והוא כעין קפיר וללול : ועוציו כוטה ליצט נקרה
 טייט עם לליתו : ובאר צום שאחר שהצדיל עקלת
 העים למעלה וחקק הסודותהו' ען עקלת העים אשר
 הוצדלו להיות למעלה אשר הם שצרי' של המים העליוני'
 לחוסם הקפיא עד שהזרו לרפס' ועיט כלי' להקק
 צורכו העליונים שהיה הי' הפנימיות לגלגל העים
 הקפיאן והקרישן ומקקן כמין ערונג פיי הקק צרפס
 ועיט העסור סזוכר כמין ערונג הצושס : זהו קוד
 לחיו בערונג הצשס והחלמים אשר הסורס פורס
 לעשות ערונגות והחלמים לזרופ שס זרע וליטע
 שס חילנות ושרשים עקס ועסרונגות סחלו סס
 נחיצות הנמלאים אשר צאח' י מעין דוגעל של
 מעלה של כל מרכס ומרכס : ועוד הערונג' היא
 לגרונות להסקות לח סנן ולהלמיח עולא דשלים וחי'לנו'
 צכוחות העליונים וסנס צהיות הרפס' והעיט' לחים
 נחיסם להסקק חקק צכוח קדשו צסם כל הנמלאות
 וסחינן כמין סומס וסככן כמין מעזיצס' סזכיר כלן
 גי' מעלה וסנס ערונג וסוחס ומעזיצס' כן סמולא סוחיני'
 יס' סחן סחקיקס נחיצתן דומס לערונג כמו סי' ס' וצ'
 וכיולא צסן' סחינן כמין סוחס סססצס' אשר צככעין
 מי' ססוחס יססס' ססן מוקסות מכל לר וסצנן כמין
 מעזיצס' סי' מעזיצס' סוח סמי' והסיד סצוכין על
 גצי' העליית כי צניין העליית צקרישים ועלים נקרה
 חקרה וסצנן מעל הקרישים והעלים ר"ל צנין הסיד
 סוח סנעזיצס' כן יס' סוחיות מקצלות כעין ערונגות
 כמו סי' וטי' ויס' סוחיות משפיעות כמו צי' הי' והי' וכו' וס'
 צסן ויס' סחן דומס' צלכני סצנן כמו הי' והי' וסחינן
 סססצס' ויס' סחן מסוככות כמו הי' והי' וכיולא צסן
 כן קצלנו צפי' משכס זו' סחונס סס סנכסס לי סחלו גי'
 מלות

והמים צדור שהם לחים ואין שם רק קריש' לצד יקרה
 רפס' והוא כעין קפיר וללול : ועוציו כוטה ליצט נקרה
 טייט עם לליתו : ובאר צום שאחר שהצדיל עקלת
 העים למעלה וחקק הסודותהו' ען עקלת העים אשר
 הוצדלו להיות למעלה אשר הם שצרי' של המים העליוני'
 לחוסם הקפיא עד שהזרו לרפס' ועיט כלי' להקק
 צורכו העליונים שהיה הי' הפנימיות לגלגל העים
 הקפיאן והקרישן ומקקן כמין ערונג פיי הקק צרפס
 ועיט העסור סזוכר כמין ערונג הצושס : זהו קוד
 לחיו בערונג הצשס והחלמים אשר הסורס פורס
 לעשות ערונגות והחלמים לזרופ שס זרע וליטע
 שס חילנות ושרשים עקס ועסרונגות סחלו סס
 נחיצות הנמלאים אשר צאח' י מעין דוגעל של
 מעלה של כל מרכס ומרכס : ועוד הערונג' היא
 לגרונות להסקות לח סנן ולהלמיח עולא דשלים וחי'לנו'
 צכוחות העליונים וסנס צהיות הרפס' והעיט' לחים
 נחיסם להסקק חקק צכוח קדשו צסם כל הנמלאות
 וסחינן כמין סומס וסככן כמין מעזיצס' סזכיר כלן
 גי' מעלה וסנס ערונג וסוחס ומעזיצס' כן סמולא סוחיני'
 יס' סחן סחקיקס נחיצתן דומס לערונג כמו סי' ס' וצ'
 וכיולא צסן' סחינן כמין סוחס סססצס' אשר צככעין
 מי' ססוחס יססס' ססן מוקסות מכל לר וסצנן כמין
 מעזיצס' סי' מעזיצס' סוח סמי' והסיד סצוכין על
 גצי' העליית כי צניין העליית צקרישים ועלים נקרה
 חקרה וסצנן מעל הקרישים והעלים ר"ל צנין הסיד
 סוח סנעזיצס' כן יס' סוחיות מקצלות כעין ערונגות
 כמו סי' וטי' ויס' סוחיות משפיעות כמו צי' הי' והי' וכו' וס'
 צסן ויס' סחן דומס' צלכני סצנן כמו הי' והי' וסחינן
 סססצס' ויס' סחן מסוככות כמו הי' והי' וכיולא צסן
 כן קצלנו צפי' משכס זו' סחונס סס סנכסס לי סחלו גי'
 מלות

והזק לכל מעלה ומועלה וכן לכל היכל והיכל כונו שפיר
צקפי היכלות שכלער הצובה שונים עליהיו
ואגודתו על ארץ (עמי) יקדם וזהו קוד להייד כערגות
הצובס והו קוד עיר יי לצלות והו קוד יושלים של
עולה וזהו קוד עיר ועגל שרלו לצבות בני דור הפלגה
לפי שהם כיוונו לקלץ נכטיעות ולצנות ולהקן כח המגדל
וליהדו לאלוה ולהפסיק שאר המדות העליונות והרבה
קודות החורה יחזארו בקוד זה וכלי ספק אין זה כי
אם צית אלהים וזה שער השמים וצית יי והיכלו וקובה
ההים ללל יומם ומוחב ועיין בקפר ישעיה . ארבע אש
מוים חקק והלכ צס ר"ל באש של מעלה ובאש של מטה
כל הצריות עם כקא הכבודאמס הוא דמות כסא העליון
ולא עלמותו והאופנים הן כעין אופני העגלה ר"ל זר
עקיף עתהם לכסא ואינו כמו הקיע שהו כדור עקיף
ואופני בגימי פזיק והוא נחלק לייצ שצעי ייה ופשוטו
מלשון פנים כי האופנים מלשון פנים כי האופנים
כוללים כל הפנים ולאלל כי שם ארזלים מורכב מן

כסא כבוד כידוע שאימא מקללל מוקני צמוקיא והיא
נקראת כסא גיועריי חלקים והיא לכבוד שהיא כחום
שבהם ליצ כתיבות גיועריי כבוד וכן הצריאה לאלילות
שג"כ נקרא כבוד כידוע ושרפים הם מצינים כידוע ולכן
נקראו שרפי . ולכן כתיב עומדים מועל לו והם צריאה
ואופנים וחיות הקודש ומ"ה אף שהם ציורה עשיי
ספן צו"ק ומלכות ומ"ה צריאה מצינה מוקנא כבודקיא
רק שרפים הם צמצינה סצילה וחיות מתי"ה שצצינה
ואופנים הן מועלכות שצצינה (וכן וצינה יקי ומלכות
שצצריאה) וכ"ז הוא גיכ באש היסודי ששם סוף גיכ
כ"ל ולכן כאשר אשר יד עליו באש ולכן גלוי השכינה
וכ"ז ששגחו ע"י כלונו ועל המוצה הכל באש וכן הוא
ד' חיות הקודש צדי רוחות שצאור העול שסן מקצלי
הפלה ישראל ועיין בזהר . ולכן כאשר גזאזן שסוף
כולל כל היל כמיס צעעשה צראשית סדום וגלי .
ועשלבסן

ארי מן אלים מבח הסד הנקרא אל ומומנו אלים וצני
צגי בצורה כנו שארז"ל בצור כלרי ואל חתמה ממה שאלר פני אריה אל הימין כי כל הילירות צכה כל אחד
עייק . אמנם שרשם עיקר באחד מהם איכ ארזלים להפ' והשומלים לחכמה וכדורים להח' ועמי כי פני אדם
להם . ושרפים לצורה כי נשם שריפת כל שריפה כי הוא אש לוכלה . וחיות מוכה חית כ"ע ובצר פירשתי צו צספר
צנלשית

רבינו סעדיה גאון ז"ל

רוחות עשרתו אש לוהט . היינו דהנין ועשלבסן יקד
עמונו ולכן כקי שמים שהיו מאש וממים . וגם לכך
תולדות שמים אש שהאש עולה למעלה . ור"י לדבר
שהרי כשחשים הקדרה על אש הרים מנושלת יותר
צקל מנוזן שהאש על הקדרה איכ כק האש עולה תמיד
זשם קפי הנוחכות עוד לקון אפרש . להו שסתם צהם
שם קלוות הארץ צשם מיינים שחלק צשונו הגדול של ג'
אוחיות יה"ו ייה ה"ו ה"ו י"ה וס"י ופ"ר צספרלל
ואשור אפרששם ספירות הנוחיות ה' עולמות וחתימת
הקלוות הששית וללו הן ה' עולמות עולם הטרבי . עולם
הצבחות עולם המדע עולם היליכה עולם הכפס . ופי'
בבחינו עולם הטרבי הוא נשין מלל ויש מפרשים לטן
השתחיות כלומר שכבוד הקצ"ה מלל כל העולם קול רוח
ודבור ואם אין מקום להללו ולצבחו אלה ישבחוהו עליוני
לכך צלל מעין וכסא וכרכו . הנויחה על כסא כבודו
יושן וקא"ל מוזהר כסא כבודו מלל מוערב שאין עין

הרמב"ם ז"ל

חכמי המחקר שחומר אחד משתפס ככל ארבע צורות : צורת
האש צורת האויר צורת המים צורת העפר וישתנו קצתם
לקצתי כאשר ביאר אבן רושד בספר ההויה וההפסד בשער
ההוילי . והנה האש חם ויבש ויקבל טן השטח הסבוע בגלגל
החמימות בעבור תנועת הגלגל שרוא ספך אל המסיף ויבש
סער החמימות והאויר הסולח הם בסבה קורבתי אל המסיף
ולח בהיותו קרוב אל יסוד המים . והמים קרים ולחים . והארץ
קרה ויבשה כי כל מה שיתרחקו מן הגלגל יהיו בתכלית
הקיר והעובי והתחיל לפרוט הים דות והזכיר בתחלה יסוד
הארצי שרד בו האדם שהיה נכבד מן המלאכים על צד אחד
כמו שאמר הגאון ז"ל וההיסוד הוא מקני לאחייה התלקיות
זו בזה ויטבר הטבע קיים : ואמר שהארץ היתה תורה וכו' ודבר
שאין בו שמש . וחשך על פני תהום הוא יסוד האש שהוא
הפך המקורס והמתאחי . וקרא חשך יסוד האש כמו שאמר
המורה להיותו בלתי טאיר אבל ספירי : שאלו היה האש
היסודי טאיר היינו רואים האויר כלל בלילה מתלרב אש :
והואיל שאינו פועל הקנין נחשבהו כאור פועל ההערד : או
נוכל לומר שטאיר יסוד האש חשך בסבת חלק הישפל הממשש
לאויר כי הנה יסוד האש נחלק לשני חלקים דחיק העליון
שימש

מהגאון מויה אדירהו ז"ל

הראב"ד ז"ל

והשלשון יסד מעוכו גיר נקראים מעוכו שפי' החעלם
נבדור ומעולם לא ירדו שכינה לעמה שנאמר עושה
מלאכיו רוחות וכו' ומעייס פסוק מעקדם במים עליותיו
והוא כמו וקומר העים והאש סן צקוד י ה של ססס
וצקוד מעלואין סס ע"צ ס"ג חס :

בראשית מעמים אחרים והחזיק בשכיהם מוצ אשר תלחז
בזה וגם מזה אל תחז ידך וס הכלל יסיה כל סכמלאי
אשר צייק כולם עקודרים צחיבורי אותיות סן דומססן
לומח סן חי סן מדב' וכל אחד צחצחי' חותמו אשר לו
הנה וסצן זה כי סוא רמז אל סלומח סני' נעשה אדם
צללמו כדמותו ונאמר יסמחו ססמיהם וסגל סלכץ ר"ח
מלא ומשלשון סיי' אמי' יסד מעוכו וכל אשר צו אחר
ססזכיר ד' עומקים של ראשית (א) ואחרית (ב) עוצ (ג) ורע (ד) וססוים אותם צאחדות ססוים סוא סעגול כי כל
סיוגל לא ילוייר צו סעיגול כקורה ממנו סססא רלוי' לסלססיו של סעיגול וכל לסחריסו וכן לא ילוייר נקודס
ממנו סססא רלוי' לסחרי' ולא לסלססיו ואלו סכסח דעסחך נקודס אחת צמקוס אחד סצעיגול וסקראו ראסס
אובל חני' לקראו אחר' וכל עומק עוצ צקוד סגגל כל סוצסלל סמלא פסוסה אלא צסיתוף סדין ססוא כוסה
לרעס מלד' וכן כל רעס כוע' לעוצה צסיתוף סססד ססוא כוסה לעוצה ולפי כל אלה סולכך לסזכיר עומקס
סל וי' קלוות אשר כל סמלא מעי' העי' לא ימלע מזה ואלו סן מעלה ומע' ימין וסמאל פנים ואחר' .
והסחיל צעומק רוס כסלס סרוומ' לכ"ע אשר סוא כל סססואות וסוא צעלמו מסחווה מלד מה לעי' העי' .
אך ססוא עולל לו :

הרמ"ב ז"ל

הרים גאון ז"ל

פרסם ללוחו לז ובספר וססח מרכבה וספרס לס וססיה
ויעי' אלקיס אה סרק' וגוי' סיינו מעון מיוחד צקיע
עולם סרצצנות פ"ד סס סמלאכים וסיות סקדס
סלופס"ס עולם סודע סוא כפס סצסמות כצסמה
סמכר' אה קונה כך נראה צחד' צמרה וסיה אדומה
עולם סילירה סוא שכר גיהסס וסכר גיע עולם סכפס
סיה סכסני' ססיה מן סעליוכי ולכל סמל סלדס חוסס
מסלכלסח דצעת סצסווי סצחוכו נעסית אדמה וסססח
דין למס נעסס ללכח אחרי דעת סצסווי סצחוכו וססס
אס יסיו סמל"כס כססס כסלג ילצינו וססיו כססס עוכך
לפני וסוהה סכססע נעסית מרוח אלהים סנאמר ויסס
צלפיו כססח חיים וכך כל סכססות יסדיו נעשו מרו"ס
וצירר לסן מקוס לכל סכססות אמה אמה לצדה ופי' לסס
אס ילכו לקבל ססורה ולא רלו סוס כססות לקבלס לצד
כססחן של יסרלל וססיה ורס מוספיר למי סופיע משר
פארן וססל מרכצות קודס וגומי' ופי' כססויו דצכססות
מייירי קרא וסכצצו יסד ג' סריעס גוף וססמה ורוח
סצסמה שלל יסיו זה אה זה לכך כססלדס יסן יוללח
כססחו לחון וססורס דכך כססיו וסנה סיה סמיה
לגופו וערה לפסיו וכססלדס רולס לססין מוסכחו סיה
מעוררתו וכסססו מקין צצסלה כסמקי"ן אוחו סכססע
מססרת לססיו ולסכסס צחון כססיו ולכך אדס כסמקי"ן
מססחו צפסע פסלום סוא מסססל ועל ידי כן ססכססמה
יוללח

סימ' בגלל הירס סוא זך וכלמי עכור וססלך סססחון סימ' .
ללוי' סוא עכור וכן נמלא צספר אוחות סססס וז"ל כי יס
קלח אס זכס צלמי עכורה וסיה ססססח בגלל הירס וכן
למנו ססססס סרלסיוס סקלח אס זכס אלה לויירו ולויירו
עכור לגגל אסו' . רויס' צמלמר סיה כי ססס' סכלית סססל
סנלס ססססח ללוי' נמזג כלוי' . כי סלוי' נכנס כלכחו
למעלה וסוא עכור לגגל אסו' רויס' לומר ססס סיס מן סלס
למעלה ממנו סוא יוסר דק וזך לגגל סמעורס ססמוך לו' .
על פני ססוס סוא יסוד סלוייר וקראו ססוס צכסח סלך סני
סלוייר : כי סנה יסוד סלוייר נסלך לסלסח סלקיס' . סעליון
סוא זך סס ויסס וססני סוא סכלית סססר כס ילסץ סססס
ססססס וסוא מקוס סנעת סעציס וסס יסיו' מים צפועל
והמקי' סוא קר צעך של מעלה ממנו וקור סמקוס מססוק
צין סעציס וסס יסכרכו יוסכו מעס מעס' . וססלסי' סוא
סלוייר סקרוצ ללו אשר צו ססססכות נילון סססס וסוא סס
ויצס צמקס מפני כס נילון סססס סססס' . ורוח אלהים
סרססח על פני סים ר"ל יסוד סלוייר סססס סעצסית עכ' פני
סים ר"ל יסוד' . סים וסמך רוס ססוא יסוד סלוייר לללל' .
סר"ל כסוח כלס' צירר סרמצי"ן ז"ל צענין סנריכות ססוא מלייר
פנין קול יי' מנע אל זה וסס ענין רלוי' לורס סמוח ככר
נרסני' צלוייר ססמוך וססמוך צקמוך עד סניעו לעין כמו
סלמר ארסס' וססענו וסן רס"ד ג"כ וסכר רני יוסק
מספוסרי' פי' על פני ססוס יסוד סים' . וסכי צמקי' קרא
והססך סוד סלס סוא על סלוייר וסלוייר על פני סים' . נמלא
סיסוד סלס סוא על פני ססוס' . וסכר רני יסודה מצגרי' פי'
וססך על פני ססוס סלוייר וסים' וסלרץ אשר יסיו ססח
סססך ססוס מלד סעומק אשר מן סססך עד סססחון אשר
ציסיוה

ר'ם גאון ז"ל

הרמב"ם ז"ל

יולאח ומשועשע. אכל ואכל צאים חלומות כי סולכת בדקדק
כחוק וחוזרת ועגלה לריעים מה שנבלה ושללחה :

ניסודות שזו הארץ וזו היא כונת המורה צאמרו וכבר
זכרם כפי הכתוב הטענות

אמר השם צוטרילו וני שמקד צמילוסופיה יצין דברי
קדשו שנאמר עשה וז אכיו רוחות ונשרתיו הש לרבע שלשתן
רעומים צבלי קרא :

מהגאון מו' אליהו ז"ל

פרק א מ"א

הראב"ד ז"ל

חמש שלש אותיות סתו סתן מן י"ב פסוקות צקוד
ב' אותיות חמ"ש כ"ל סה"ג חמ"ש- הם
מחלצשים צקוד חצ"ד סהכח וסדעת הן זה צקוד-
חילוני זה צקוד פנימיות כידוע והן יהיו שצבס
וכולן ככללן צדעת ככ"ל

אמר חמש ב' אותיות מן הפסוקות חמס רוח פירש
פסוקיו הם אותיות הו"ו חט"ו לנ"ס על"ק והכס צחר
והס ב' אותיות והס אותיות יה"א ואלו והשלי צקולו של
יו"ד עוו" כי חמס פ"י השלים מלשון והס חמס חצנית
ואע"פ כי צאלו האותיות הוא

והמש שלש אותיות מן הפשוטות חתם רוח
בעד שלש וקבען בשמו הגדול יהו וחתם
בהם שש קצוות ופנה למעלה וחתמו ביהו
שש חתם תחת פנה למטה וחתמו ביהו
שבע חתם מזרח פנה לפניו וחתמו ביהו
שמנה חתם מערב פנה לאחוריו וחתמו ביהו
תשע חתם דרום ופנה לימינו וחתמו ביהו
עשר חתם צפון ופנה לשמאלו וחתמו ביהו

חמ"ש כל הכנולאו כמו
שפי' כבר כי היו"ד לחכמה
והס"א לבינה והו"א לזו
קלות החפלא והס"י
חמכוכי לעטרת וי"מ
יש לך להצין כי אלו הן
צמקסין ר"ל בגלגלי
הקסמיות חמס צחשלים
וקשכ חבלית הקסמיות
העליוני צרחשית ומחלחה

ציו"ד הוא צחקד וכלה סתן עימין כי יו"ד הוא
צחכמה וסוד ובצורה המחלחן צה"א סה"א צינה ותיח
וקוד המחלחן צולאו סה"א צדעת וכן כ"צ הצחים של
כל אות ואות חמס כקדר וזרח קודם לעצמי ורום וחתם
הס קדומים ללפון ודרום לפי שאיהו צללח ואיהי צהוד
ולכן

הרמב"ם ז"ל

חמש חמס רוס עשה פירש ה' שנאו מרום הצורה
ומהצורה הם עשה מפרש כל הפעולה צנה נחמס שאין
אחד מחמס וזוהי כל זה המצוין כדי למלא ובעל ספר
ינרה לקח ב' אותיות חמנים עשר פסוקות לפי שהיה לו להחמס
לרבע פחות ורום וחמס והס הנקראים שם ללעות ולא ימלא
דבר מהגלגל ששה פעמים לא פחות ולא יחד אלא אלו ה' ה'
אותיות וקבען בשמו ית' כדי שיהי העמוד צבוע ופני למעלה
ר"ל ליינו היום וחתמו ציהיו :

של נופירה הקרובה כי חמס יאמר ג"כ על הקשר
העליונה כמו שחז"ל מוחמסו שצקדקע ותיח צלל לא
מפקיע ולא חותך ושצבלים ותיח ונמקיע וחוחך פירש
מוחמסו קשרים והכס הפשלים של קשיכות הוא יהיו
והוא צעלנו הקשר אשר צינו לשאר כל הכנולאים
והמשל צזה צאלס כי האדם י

הרמב"ם ז"ל

רום ציו"ד חמס צכח אותיות של חמ"ש ואחר שחמס
ציו"ד כח שלש חזר וקבע כל אות ואות מהס
צאות מן השס שהוא נקרא שמו הגדול ופנה למעלה פ"י
לרום ועלה שהוא ל"ד העליון ושש קלות וחתמו ציו"ד
היא ואז כלומר צחכמה וצחצוכה וצדעת ואותיות
הללו כנבדן כח חמ"ש והן נקראין טבעות חמס חמס
ופנה לעטה וחמסונו ציו"ה פירש חמס לידק שהוא חמס
צחכמה צדעת וצינה וצכנגד כח אות שס שציעה חמס
וזרח ופנה לפניו וחמס צה"יו וזרח וזו מפלחת שהוא
חמס צצילה צחכמה וצדעת וכנגד חמ"ש שוניית חמס

אמר משה צוטרילו זאת החכמה לא יערכנה זה וזכוכית
וטוביה דגנרל דאמרו ליה דא חכמה אח זכית
והאלהים יש מדרשים רבים צלמור של וצנו צמחקר האמת
אלא

יש צו שכל מן העליונים והוא תשלי העליוני רולה לומר השכליים והוא ראשית לכל הנמצאים ותחת גבול הירח צקוד הגבול כי על ידו ידדו השכלים ועל ידו יתעלו שאר הנמצאות אשר תחתם לזרז ולקיצצו ואמרו הכה ראשית המליאות אל העני לומר שהוא הנצפה הראשון כי ידוע הוא כי ציוס ו' נשלמה הצריחה אענם איננו צפוננו כי ריש לקיש ע"ה גלה קוד זה צפסוק וכו' אלפים מרחש ועיין בצנאשיחצצה והנה חלו ג"א יהיו קצבן צשמו הגדול מלח קצבן מלשון לכה ומגן וקובע יסיונו עלי קצבין ופירש קובע דבר המקיף את הראש ולפי זה קצבן צשמו הגדול ר"ל הקיפן צשמו הגדול גלגלי המרכזה הם שמים צסס יו"ד ה"א וא"ו ה"א והם הם המוקפים לכל הנמצאות אשר צביע הנקרא רום צחילס יכ"ע מוקפים צשמו הגדול שנקרא חסיה והוא יהיו מוקף בעין הקיפ שמוקף לכל הנמצאות אשר צו וי"ו יקצבן צשמו הגדול מלשון כל קצוע כנחלה על מחלה ד"ו ר"ל נענן צשמו הגדול ולזה סיהיו קצועין צו לכל יחוציעו ממש לשמות אחרים וצמיעה צראשית צזה חוצו צג' אותות הקדש הם מוונים להביע ה רבצות צחוצעות שם המפירש ציין שם וכסם שקדרי ושל כ"ע כך קיר שם קליות של כללי הקפירות פנה למעלה פ"י צכל קפירה וקפירה צכלליה וצפרעים הקפירות ר"ל ראשיתו של מטה ואחרית העליון

הרמב"ן ז"ל

מערב ופנה לאחריו וחצו צו"י מערב זהו יסוד שהוא חחס צצנים וצדעת וצחכמה וכגדו מש"א : תשיעית חחס דרום ופנה לימיו וחצו צו"ה דרום זהו כלל שהוא חחס צדעת וחכמה וצונה וכנגדם שא"ס עשירית חחס לפון ופנה לשמאל וחצו צו"ה לפון זהו הוד שהוא צדעת צצנים וצחכמה וכנגדן שו"א : חס

ולכן נקראים רום ותחת שהן נועליון צהעלמותן עד הכתר והן צחלם הדיסו רגלים גוף וצרות והן רום האדם וצעולם הן ו"ק העולם שצנה הוא האור כמש"ל וצשנה הן שאר הששה כוכבי לכת וצעולמות הוא ילדים שהוא מטיע ששה קדרי משה וכל חסי צציו שעות הכ"ל כלולין ציקוד שלכן נקרא ח' עליון צקוד ח' צרכות וצרכות לראש ציק וכלכות נק' ל"א ח' אינו חושב כלן רק כלולה צספי הראשונה וסם מלכות שהיא עטרת היקוד אינו חושב כי היא כללית ציקוד וגם צבחר שנקרא עטרת :

אופן ב מהחסיד ז"ל

ורחם צהם שם קליות והו שער קפירות חלו כוללין כ"צ חותיות דנשם לפי שצאלו ששה הוא י"ח חרי כ"צ והנה הי"א ח' עלם הוא"ו קליות והן ששה וו"ן צקוד שם וי"צ כידוע וי"ה הן ח"ו צומין שהן י"צ פשוטות דדעת והן י"צ פשוטות דאותיות והווי"ן הן כפולות חו"ג צ' דילי כו"ש צו"ה ש"ה צ"א ע"א ולכן הן ז' כפולות נגדן כידוע שהצציות אינו כפולה צעלם רק ייחדהו והוא ח' צצתוך הוא"ו והן ששה אלפין שהוא וי"ו צה"א אחרונה שהוא מ"ח כלל הכל והן כש"ב :

וחצו צו"ה יו"ד ה"א ח' וה"ו הקראים המוולעים צינתערוצת וס"י

הרמ"ב ז"ל

אלל צחכמה הקצלה צחמרס ז"ל מנין שהק"צ מניח תפלין צהפלי דמרי עלמא ויה כתיב צו : וזה המאמר נא יוצן כפשוטו משום ד' שבעולם חצל השכל ירסיקורו לקיימו על דרך הפשט ואין לדמות אפסרות להיות כפשוטו וכן מאמר שח"ז צחכמ' סיגה ששך עני יקרפל מוקפי' אותו ש' אפשר לעולם להתקיים חלא ע"י כך וזה המאמר חסיצבו הסלוקה השכלית לשפיע אותו חוץ מאופן הגבלה כי איך ילוויר זה מתאמר ע"י פשוטו כי כל מוקף מוגבל צמקיסיו וכל מוגבל צעל שער צנצוליו וא"כ הוא י"ה מוקף ומוגבל ומשיער :

זה אינו אמת שהי עשה ארסמ"י ימי שאחרי מן המש"י הקדמות מופתיות להוכיח שהוא ית' אינו גוף ולא כח צגוף ולא העלמרים לא יצחו חלא נבעלי הקצלה צשרשים שם חחס חחתופנה למטה וחצו צו"ה ר"ל מעלה ומטה הם מחספכים ואם הפעולות עשיות השמישים ג"כ מנחמים כאשר ציאר הרב רצי נסים הישים שהיה דר צפים צספר הנקרא נגף מלוכה ח"ל לפי הצריכות יסגני אופני דרך הפעילות ודרך הרוחי לא יפעיל צגופני ואם השמושים יתכלכלו צלד הליש המקובל לא יאירו חיוני העניות כי דרך הימין לא יועיל אל השמאל ודרך השמאל לא יועיל אל הימין כי שם טיגאל יועל צענין אחר ושם אצו"ה יועיל צענין אחר ואין לפעיל צקוד החפצות צקוד הגדולה ושמוס מטיקרון של העומד לפני המרבוד כשמוס אוריאל ושם לירק זה אינו כצדק האמר ואין להחליק שמוסי שלם אצות לשמוס שלם אצות וזהו סוד הנפלא צחורי הקלושה צחמרו וא"ח חדנר חלינו ואם ככה א"ח עושה לי ר"ל שהחליק סוד הזכר ננקבה כי כמו שכת המשרחים אינו שיה צמדננות והנה

ופי יסיו יו"ד לשכמות היא לביני וא"ו לדעת שנאמר ה' צחכמה יקד ארץ כש"ב צדעתו ח"כ שש פנה למתי וחתמו צו"ה פי צחכמה וצחכונה וצדעת חתם והשלים את עומק חתם שהוא ע"י שבע פנה לפי"ו וחתמו צו"ה פי למזרם והיא חסארת והשלימו צחכונה וצחכמה וצדעת: שמנס פנה לחסריו וחתמו צו"ה פי לחסרית הוא מערב וסוף יקוד וחתמו צחכונה וצחכמה וצדעת: חשעם חתם לרום ופנה לימיו וחתמו צו"ה פי לימיו כלל שנאמר נעיוות צי"כ כלל וחתמו צדעת וצחכמה וצו"ה פי עשר חתם לפון ופנה לשמאלו וחתמו צו"ה פי לשמאלו הו"ד וחתמו צדעת וצחכונה וצחכמה ופנה שהזכיר הו"ד עומק חתם ופנה כ"ה סוכי חתם ופנה פנים ואחור ימין ושמאל לפי שכל הנמלכות כולם נקשרי צאלו פי עומקם וכל שיש לו מעלה ונחה פנים ואחור ימין ושמאל כולם נקשרו צאלו פי עומקם וקוד פנה שהזכיר פירוש מלשון יקוד שנאמר א"ן מאסו הצוכים סיתה לראש פנה ר"ל צמלה פנה ששם שרש ויקוד לכל הנמלכות בכלל סרוים ומהם אותם ששם יסיו וכן לכל שאר הקלוות בכל אחד ואחד שם צו שרש ויקוד וחתמו צממו סמיוסד להשלימו וי"מ מלשון המס"י עזי"ת לזי"ת פי חתך המסך המליחות אשר היה ראוי להמשיך לא"ן ק"ץ וחכלם וזהו קוד ח"י אל שדי ח"י הוא שאמרת לעולמי ד"י צקוד בצול ח"ק שנה שהוא נעלמו של ש"ן דלת יו"ד וי"מ פנה מלשון ויחלצו פנות כל העם פי שריכל העם ור"ל ששם כח לכל אחד מן הששם קלוות לקבל כל המעלות כמו עטרה לכ"ע וכמו חכמה שלמה לחכמה אלהים וכמו צחכונה לצינה וחסד לחסד העליון ומדת הדין של מטה למדת הדין שלמעלה: וכמו לצנה לשמש וכמו צה זוג של כלל וצח זוג של יקוד וי"מ פנה מלשון פנים כי שם פנים לכל אחד מהו"ח קלוות:

שאר"ל וזה הלפני חרמק מעליכם זה יצר הרע שלפון ועומד ושלמות גופני וישים האדם לזנב ולא לראש והזנב צלפון ורמזו ומטרה דרום: השלפון משים עליו לחם הפנים שהוא ענין גופני ובהחלקו היו אולכים אותו והמטרה שצדדים שמשים יד שמו שורה לענין גדולה והגדלה ע"כ רבי משה צן הרב רבי יצחק צפנר הכרת המדות וא"כ הדרום הוא יותר נכבד מהלפון ולכך לקח ספר היצירה הדרום קודם לפון כשהאדם עומד פניו למזרם לדרום ושמאלו לפון קפירות צלימה ר"ל שהרי מנינו עד שהגענו לעשירות:

אמר משה צוקריל צעזכ שנאמר צמות דרום ספרי יצירה צאלו השמושים אכחזו אותם השמוש הראשון הוא יסיו השמוש

והנה ראינו ראש הפילוסופים שאמר האדם יונידכו האדם והשמש ולא אצד צמתי לדק ולנכה: והנה השמש חורה על הפי"ו והוא חור כל הנויות והנה כחמו סכמי המסך כי השמש היא המושלת על הממכות והלמחים וכל אחד מה"ו משרתים יש לו כס וסגולה שלא יחסלם לזולתו כאשר כחמו סכמי החכונ' ומלך המשרתים יחלפם הסגולות צענינים השפלים סגולת קריש"שאל ח"ו כסגולת מדיו וסגולת הספיר ח"י כסגולת היגיוניקו ואם כן מי שלא ידע סעמי היגיונים והאזכרות לא יסוף לסלק שמוסם וזהו ח"ו כי ח"ן מלכו' נוגעת בצנרתה ח"י כמלא ניהל ולכן האחו' צכונ' השמו' חס לא ידע מתנכס ומולאס לא יועילו לו כי לא נקרא צכור שפחים אלא הידיעה צנידור השמות פכ"ל הרב רבי נסים ז"ל: שבע פנים פסמו מזרם ופנה לפניו וחתמו צו"ה צנידור לקח מזרם צחכלה כי הוא קנין האור והוא נקרא פנים והפנים נכבד צמעלה מהאחור: והנה ידענו כי לכל גוף ו' פאות והם מעלה ותחת פנים ואחור ימין ושמאל וי' הם סוככדות והם מעלה פנים ימין אלא שצב ספר יצירה יסרך לקחם לכל דום המהספך לו וצחכלה לקח מעלה כי הוא הנכבד מהכל ואס"כ הוכרם לקחת משה כי צולת משה לא יוכר גדר המעלה ואחר זה יוכרם לקחת היות נכבד מהאחר והוא מזרם ופנה לפניו על דרך חנופה האדם לפנים שתינת חתם מערב ופנה לאחוריו וחתמו צכוי והוא"ל שהסועל יסחי השמו' השחתי ג"כ חשתי"י חתם לרום ופנה לימיו וחתמו צו"ה לדרום הוא הנקרא נגז לפי שפאת דרום ח"ן צו יסוב כמו צמל הפאות מפני הסמיות אשר לדרום והדרום הוא הראש כמו שאמר ארס"ו כי הגלגל כא"ש אחד הקצו הדרומי הראש והזנב צלפון וזהו כוונת רז"ל הר"ל להחמסם ידריס להחעשר ילפין: ויצאר הרב רבי משה צן הרב רבי יצחק ז"ל צפנר הכרת המדות להחמסם ידריס כי הראש הוא לדרום ור"ל יסח האדם נעלמו אל הפנק השכלי וצנה לא יפנה להשחל צענינים הנופניים צקנין הבון והעושר כי חס צככרתי לקיים לו חוסן החכמה כאדם ז"כ צירושלמי חו לאו מולאי לאו סוכמתאי ועוד אמר צירושלמי ר' שמעון חז"ל לקרייתא נפקון עליה לבטיח צזון מהדיליה צעון מניה חלה צלון ולא חגיג לבון אמר ליה גדיל דאפסדת ממנוך הפסדת לנך אמר לון כל האי צדיים חלויין צנז והלכ חלוי צדיים להחעשר ילפון יסלר הרע נקרא שמאל על שם סמאל"ה שהוא השטן כמו שציאר המורה צמלך שני פרקל: ונקרא לפוני כמו צלזו של אדם ויסלר הרע נוחן דרך נצחור צעושר לזה ארז"ל צבותינו שצדדוס חמרו כן וסימניי שלפן צלפון גופני ובהחלקו היו אולכים אותו והמטרה שצדדים צן הרב רבי יצחק צפנר הכרת המדות וא"כ הדרום הוא עשירי חתם לפון ופנה לשמאלו וחתמו צכור וזה דוגמל ואחוריו למערב וכן ש"ה הצורל י"ח ויש כאן חלו עשרת

מהגאון מרה אליהו ז"ל

אלו עשר ספירות כיוכל זה הוא צו"א חב"ל נוקבא
 דצ"א כוללת כל הספירות גי' מ"ק והיא מחמ"י
 מטליק השני קל תפארת דצ"א כידוע וכן נאדם
 שאשתו נכלל צ"ה גי' מ"ק וצ"ה היא ה"א אחרונה שבג'
 ובמלמו"י היא בלגול עש"י
 ובשנה היא גלול לבנה
 שכו"ב כונה הוא כולל
 ומ"ה שסן ח"י מלגל
 דגופא כידוע ולכן פסמ"י
 הוא כוכב השחר ופסמ"י

יסיב רוח חלקים (חכמה) חיים : ירוח מרוח (צניח)
 ע"ס (חסד) ואש (גבורה) רוס (כיע) חסח
 (תית) מורח (יקוד) ומערב (סוד) לפון (כלת) ודרום
 ומזכיר מענה זו להודיע שבשם שכל עלמי הספירות
 נמלאות בעיקר' פמחש"י
 כך הם נמלאות בעלמי
 הקפירות : נשם פריא :
 פ ק ז

אלו עשר ספירות בלי מה אחת רוח : אלהי
 ח"י ורוח מרוח ומ"י מרוח ואש ממי
 ורום מעלה ותחת מזרח ומערב צפון ודרו' :

הרמ"ב ו"ל

אלו עשר ספירות בלי אש רוח אלקים חיים: ד ו ש ע
אש רוח מעלה ומטה מזרח ומערב דרום וצפון
צפון מזרח מזרח צפון מערב מערב צפון מערב
ספירות ואמר על כל אחת ואחת אומר לסימן קלר
כדי שלא יטעו המציין נחשטין אלו העשר ספירות
וכדומה לזה חזינו מחברי רבים שכתבו לעשות בסוף
דברים על כל הכתב כלל המעלה במלות קלרות
וביאר הכר ר' אהרן בן שמש המדריש וז"ל אומר במל
ספר יצירה אלו עשר ספירות בלי אש כדשלא יטעו
המציין ולער עשר עומקים שמשב הם עשר ספירות להבי
אמר לאחר שמשב אחת שתי ששלב ארבע אלו עשר
ספירות רוח אלקים חיים רוח אש רוח מעלה ומטה
מזרח ומערב דרום וצפון גרסינו למסוד דרוכי דרום ואחכבד
ולכך נק' ימין סלית ערק ובארנו אותה בארכובם והדקן
עלך :

הוא כוכב המצב וכן כוכב שהו"קוד שהוא מכריע פסע"י
הוא בצקר ומצעים הוא בצמצו והוא ידוע ובעולם הוא
האחר ועשר קמיות לה רוח ורוח מרום הוא שני חלקים
המחזון מן האויר ככיל שסחלחהם בשליש השני
שבת"ח • לכן האויר נחלק לג' אורים בידוע ושם הוא
וילן והוא המכונה הכיל והוא משמש לה ביכ שהיא
ראשונה והמים שעל הארץ הוא חכמה ובאדן זיין ארלות
העליונה היא חבל וזה ג"ע מקום הסליקים והוא קוד
הצינה עומד ותחתונה אש מקום הגיהנם שעל הארקה
דמי"י דיכין מתצריך ותחת"י ששה ארלות נגד ויך ורגליה
יורדת כו"ש קן • ד' קליפין תהום שבהם טיט ורפס
ותהו וזהו ומשך שהן מדריכות מלעיל למעל וכ"ז הוא
ציקוד מלכות דעס"י אלכל צמיק דעס"י ווילון עם כל
שתחת"ה הוא מלכות ועיכ אינו משמש דליל מנרמ"י כלום
ויואל ונכנס וכו' צקוד ותקסצמוד לילה וכו' הרקיע עם
כל הגלגלי"ה הוא יקוד דעס"י כי הרקיע כידוע הוא צקוד
יקוד והוא דעת יח

מהגאון מו"ה אליהו ז"ל

זה של הנ"ל כי כל יסוד של מעלה הוא יסוד שלמה כיון שהקדים הוא מו"ה שכן שוקקתו וזו ללדיקים כי הן מנשלו הזע
דיק ולדק זכור הוא חיים כידוע והאזן בכללה שהוא מורה אלקים כיון על סוף דבין והוא נוקד' דעשי' והספלה האור
מגיע עד זכור כח"ש יום עול זכרה והוא בח"ת : ונכון הוא גבור' שבי' חזק' שנג' ואזנרות כיון ודוד נקט והוריד לארץ
כל מאלי' וזינן זיהר' מקוריו והוא דין העולם במלך ד' הרפה : מעון הוא הסד שבו כחות כיון שחומר יומם ילום כיון
שיזי מוכן למעלה ממעון שהוא בעשי' ששם בקוד הדין : וכן ארקה אחר חזל ששם הבסיס ערבות היל' צינה שבו נדק
י' חסיד' עשרה דברים כנגד ע"ס הכלולים : זה כח"ל נקט' חופנים וסרפים וסיות הקדש וזמ"ה וזמ"ה כח"ל ד' אש כיון שהק
י' מלך אל ה' וקיים הוא חכמה כידוע : מושך עין וערש' מקיפין הוא הכתר צדד' : י' רישין' שכן אין מחלשין והן מקיפין
ל גולגלתה וזמ"ה וקד"ה וכן הוא צו' היכלין' דבריהם ומדורין דלירה והן ידועין בכתבי אברהם' רק הרשונים שלצנת הספיר הוא
לכות ועלם השמים יסוד וכנגדו הוא לכות הקמה שהוא ספיר' דממה ולכן נק' עלם השמים : וזוהי הנ"ל כח"ל וכנגדו כוכב
נוגה : נשלים ז"י הרי"ה מפרק ח'

מהגאון מו"ה אליהו ז"ל פרק ב מ"א הראב"ד ז"ל

פ"ב מ"א בפרק הזה מנחל הביט אמות ופרטן
שש אמות אמי"ש הן ג' מים רוח אש
והן ג' ספרים הנ"ל שמתלבשים צדיים ולשון כח"ל : ח"ש
יסודן כף זכות שהוריד ימין וכפחידה שהוא יד שמאל ולשון
חק ומכריע צדקים הוא
הלשון והוא מלאים ששני
כפות הלשון והלשון באמלע
וע"ש כך הקרא כפות
ולשון חק הוא הדבר נקט
ואינו לא יוחד ולא מעט
כמו ואכלו את חקם כיון
הטריפני לחם חוקי והן יסוד שניה' מתפשטין לכל
העולמות הכל צדד' ג' קוין חזיר ופרטן של אמי"ש
בכל הדברים יתבאר לקנות פ"ב ו' דו"מ"ת שהיא הספה
ואין זה חטויות הלשון וספיר' וכן

פרק ב מ"א ב עשרים ושתי' אותיות יסוד שלש' אמות שבע
בפרות ושני' עשר פשוטות שלש' אמות
אמי"ש יסודן כף זכות וכף חובה ולשון חק
מכריע בינתיי :

פרק ב עשרים ושתי' אותיות יסוד פירות אחר
שביאזר צמ' אי' מוחם הנביצות ומקרקתן ומהות
הספירות ודומתן בעולם בשנה' נפש ויחולין והעולמות
ועלמותן חזר ופירש לקצמק זה האזן מנחלש' האליליו
מהם : ולכן אמר יסוד כי
הם יסוד לכל הנמצאים
ואמר כי ה' אמות אשר
הם חס ויסוף לכל העולמי
לפי שכל הנמצאות נמצאו
מהם : ומה שבעלמי
הספ' נקראו אמות מלשון
כי אש לציה תקלה וקרא לעטה' מהם יסודות
ואוננים גם הכפולות והפשוטות מן האונן נמצאו והמשל
בזה הנה חכמי הרופאים כינו לאצרי האדם על שם
הספירות עד שכתו המוח צדס הליחה הלבנה

פ"ב הרמב"ן ז"ל

פ"ב מ"א לא הזכיר אבות עד פ' אפרון שהוא זכור ג'
אבות וחולדותיהן כפולות דבר וי"צ פשוט וי
שחין זהם כפל בחמורה' אמי"ש חזיר מ"ש אמי"ש יסודן
לפי שחין קודם אל' דבר נעלם לא הזכיר יסוד אל' אל'
לכה היילא מהן שהן יסודות צו שהלדס חזיר צו שיש
בהוכח ליסוד' כף זכות כף חובה זכות חק' חובה
בזורה ולשון כף כחשמוני דלד"ל אשרי וי' ששוכניע
עלמו לכך זכות כענין שכתב הן על כפיסכסה חזר
ולשון חק מכריע צדקיים צין לכך זכות לכך חובה
חקקן

פרק ב מ"א ב עשרים ושתי' אותיות יסוד פירות אחר
שביאזר צמ' אי' מוחם הנביצות ומקרקתן ומהות
הספירות ודומתן בעולם בשנה' נפש ויחולין והעולמות
ועלמותן חזר ופירש לקצמק זה האזן מנחלש' האליליו
מהם : ולכן אמר יסוד כי
הם יסוד לכל הנמצאים
ואמר כי ה' אמות אשר
הם חס ויסוף לכל העולמי
לפי שכל הנמצאות נמצאו
מהם : ומה שבעלמי
הספ' נקראו אמות מלשון
כי אש לציה תקלה וקרא לעטה' מהם יסודות
ואוננים גם הכפולות והפשוטות מן האונן נמצאו והמשל
בזה הנה חכמי הרופאים כינו לאצרי האדם על שם
הספירות עד שכתו המוח צדס הליחה הלבנה

דער סערי גאנץ ז"ל

עולם. כך כל אחת ואחת מהם מלווה לעבוד את יי' וכל
הכל יתכנסה סעוף לעד. וז"ל. ואתם שאתם אחריהם אשר
קדשנו במלותיו כי המלכות ב"ה. ע"ן העולם ועד העולי
וזהו קוד מנין שהקצ"ה מניח תפילין. וז"ל. שאתה מנין
שהקצ"ה מתפלל שאלוהי ושמחתים צדיק תפילתי ואלוהי
כשבעה ב"מיו ובזרוע עוזו הרי תפילין. וכן תמלא
בכמה מקומות שהקצ"ה עוסק בחבורה. וכן אם חדקק
דברי ב"ל ודברי הנביאים ע"ה תמלא זה מתנצל מאל
ובן קרא תורה ה' וכן תמלא בכמה מקומות תורה
מלאכי השבת כמו שאתה צריך בספק אשר תהיה הודק על
השמים בענין מ"ה ולפיכך יש במלאכים ג"כ עונש וגמול
ודמיו קליה שנים והם המלאכים שצאו להפוך קדוש
מפני שגלו קודם של הקצ"ה ואלוהי כי משמחים אלהם
בכחו מעתה ואח"כ קולם יעקב אבינו והנה מלאכי
אלקים וגו' שזמן זה תמלאהו קליה שנים ועין צדיק
מלאך אלה למד ספק זכות וכן חוצה משמחים לעלייתו
ולתחנותיו והכל לפי הדין כף זכות וכן חוצה שאתה
עבר אדם מצירה ח"ו לו שהכריע עליו ואח"כ כל העולם
כלו לכף חוצה יעשה מלכות אחריו שהכריע עליו
ואח"כ כל העולם כלו לכף זכות. ולשון חק מכריע צדקים
פ"י כל צדק השמים עומדים עליו תמימים לזכות ולחשד
כוח שאלוהי אה"י עליו מלאך מליך אחד וחי אלה ויחבנו
שהימנחות אלקים היא מכריע צדק האל וצדק השמים שאלוהי
יש לשון ולא אחר. רוח מכריע צדקים שכן דרך הרוח
עולם שנה נפש ב"י יש לשון יי' העולם ובשנה ובנפש
זון וצדק הלב והעומתו היא מכריע צדק האל וצדק השמים
ספק מדקדק לעולם ב"ה כל יודעין למה כל
בעים שנה לעולם נהפך עליו לנפש שאלוהי בכל זאת לא
יון חק מידע שנה צדק לשון פ"י יסוד וצדק ונקי השלשון
ז"ל. ואלו החוצה המות חס"ה מות וחיים צדק השלשון וכל
כוח של כל מין ומין הן חק האלה ר"ל בחנוכה וגלגול הן חק
על פ"י שלשון ע"ה. ה' יסוד וע"ה ה' יסוד כן השלשון
המים ומולו אלה מה שבעה שנה לנפשו כ"ה אלה כל נפשו
ן רוח מהקצ"ה מלאך עבד מחקד שמים שנקמה וכחה צדיק
הם לך דמיון חס"ה וכל לשון דמיון רוח אל חסד ושלשון
וא"כ מהקצ"ה הוא מלאך שנית הרוח וחבורתו חסד ושלשון
לזכות וחצ"ה הוא אלהי עקרון נהפך זה אלהי חק מכריע
ע"ה צדק זכות וחוצה כן כ"ה מכריע צדק דמיון ושלשון
בזכותו אל השלשון להכריע כלם בצדקתו וחי

[illegible]

עשרים כו' חקקו חלצנו כו' נמים צמיה
חקקו כמין ערובת חלצנו צמיה כו' לדפן
פירש עליך שני אותיות יחד כמו א' עם ז' וכן
כלם ולרפן ושקלן צבך זכות הוא לליא פנים והמיר
צבך חוצה דליא
אחור ואחרי כללן נלשון
וצבא את כל העולם
צדכר ה' שמים כו' ולר
צבאם את כל סיפור וצבן נצבא כל דבר כמים
צבאם את שמים המורה נצבא העול' וכן כולי צבאמה עשית
כניל טבה כיצ' אותיות ואת כל העתיד ללור שהכל נצבא
צבשי ימים כמים אין כל חדש תחת כורק שמוליאן מהכה
אל המועד: חס' מיג עשרים

עשרים ושמים אותיות יקוד פירש הס יקוד ושקט לכל
המלכות: חקקו צמיה וצמים וצבאם כמו
שביארת לעיל חלצנו פירש המיד חלקי כל אותיות
על ששכלמה לורפם כל אות צמות של כיצ' אותיות הן
צמיה הן צמים הן צבאם
וחקקו צמיהם שכלומר
צמיה חג על פני חסום
וחקקו צמיהם שכלומר
הידעה חוקי שמי' וחקקו צמיהם שכלומר צמיה
מולדי ארץ וחלצו צבאם וצמיהם אותיות הקדש שבהם
צבאם שכלומר קול ה' צבאם לצבאם אש וצמים נאמר קול
ה' על המים וצמיהם צמיהם קול ה' יחולל אילות פירש
מלשון חללו של עולם ועיין בפרק תהיה צמיהם וצמיהם

דער'ר סעדי גאון

הקקון פי עשה מהן דמות כתיבתן בדרש דתתי אריות
ולורחן למה בלדיתא בפרק הסוכה • חלנן פי ר'ס שעש'
בהן נשמה ומעלות וגופני אריות הוי הן הנשמה
שאין שום דיבור והצרכה בלומר נועריקון הצא מאריות
הוי איה איו אי ונועריקון אה אי או יולא מן הים
העשויה כתיב פתחגג העליון וסוף רגל דופן ימין ורגל
שמאל הוא כמין לירי לגלל ימיני באורך הוא כמין ו' כזה
ולכן ומתמח לפעמים להצרכה איה כמו עשה צנה קנה •
ולפעמים להצרכה איה כמו חפשה יצנה ודומיהן ולפעמים
להצרכה איה כמו ראה ראיו • ולכך עשאן נשמה לפי
שסון שמות של הקצבים ומן מפעלות הס כמו אדים כיל
פין סיח אי אעשה די דצר כמו לדצר מי ומד כ' כמו
בעת וכן כולם כן סיח • מפעילות הן בופניות כגון ח'ס
גזיע קיע ספר לכך עשה טי מפעילות כנגד ז' כפולות
וסחי אריות של סם יס וייד בופניות כנגד יו"ד ספורות
(טקלן עשה האלפא ביתות צומסקל אחד כולן צומין
אחד סכל ג' אריות ג'ס כאנין האלענות בדפי צפיק
האנין צחמלי אי קודמי ואחבי צ' ואחבי ג' בלדיתא צומין
אלפציתיות יולר' צחמלי צ'סחלן אהסחקציהולקמן אלפרי
לה ולרסן צחמלי הקודמי צ'כל'סאי האומי ולעסוי צחמלי
כן טעמע הקצבים צחל אלפים קנה קודס סחננס • חס

הַרְמִיב־קִילִי

כִּיב אוֹתוֹת הַתֵּנִי שֶׁקָּלַת הַיָּדִים צִרְפָּן וְצֵד בָּהֶם בִּימֵהוּ בַעַל סִי יִצְחָק לֵסֵחַ בַּתְּכָן כְּמוֹ שֶׁעָשָׂה בָּם רֵאשׁוֹן שֶׁכִּי אֶתֵּן יָדוֹ אֶל מֶלֶךְ נֶאֱמַר מִשָּׁל הָרִי כֵּאֵן חָתוּם בִּשְׁשׁ מִכְעֵי תֵּצֵד בָּהֶם נֶפֶשׁ כָּל הַיִּצְדוֹ וְלִבְנֶשׁ הַתֵּנִי לִצְדוֹ הָרִי סוּד כָּל אוֹסֵן הַבְּרִיָּא וְנִכְלָל בְּכִיב אוֹתוֹת הַיָּדוֹת וְכָל זֶה הַסוּד הַגִּמְלָה נִכְלָל בְּזֶה הַכֶּתֶר אֲמֵר מִרְעִיָּה אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנֹו מִה וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ מִה כִּי כָל הַיִּצְדוֹ הוּא מִכָּה כִּיב אוֹתוֹת יִיב מִשּׁוֹמוֹת הֵם הָאוֹתוֹת הַגְּקוּבִי בְּרוּשֵׁם זֶה הָיוּ הָמִי לִינֵי סִיעַ צִיָּק קוֹרֵא אִתּוֹן מִשּׁוֹמוֹת בַּעַל סִי יִצְחָק שֶׁאֵין נִכְמָלוֹת בְּדִגִּישׁ וְרַמְבַּי אֲבָל הַכְּפֻלָּה קוֹרֵא הָאוֹתוֹת הַגְּקוּבִי בְּסוּד הַזֶּה בְּגִיד כְּפֻת שֶׁנִּכְמָלָה בְּדִגִּישׁ וְרַמְבַּי : תֵּם

פֿידערמבן זיל

הקקן כל אות ואות שבה חקק וחלצן שהוא חולב להפסיד זו חזו : שקלן כלכתיב לעשות ליוח ושאקל שקל חלקי חרות והחזיקן זו חזו כמו שאמר זכר באשית ונקבה באשית : לרפן חיוגס. אות עם אות יכר צהן ליוח. כפס כל הילוך רוחות וכשמות שהן צעולי העתיד ללור העתידות להלעייר ולהתחדש . חס

הראב"ד ז"ל פ"ב מ"ג הרמ"ב ז"ל

עשרים ושתיס'אותיות יקוד ר"ל יקוד של העולם סזו
כזרה העולם : מקוקות : צקול פי' תייכו דאחד
לעיל וכוז ככל אחת וזה והייכו דאחד חלוצות וכומו
שהשלחה : קשור : גמלה והגמלה עיקר והשלחה

יולאס וועגה וקסערס זע
 כוהדצור זלשון : זכח
 רבינוסלי : צסער סקווילי
 וזל : כחצ צמל סער

ילירה כיצד אחתיות יקודן מקוקות צקול ר"ל צקול
של הצירוף י"ת חלצן הן חלוצות צרוח ר"ל ש רוח חיים
צכל אות ואוח ולעשוה לרוחם לרד להצדיל צין רוח
לרוח קצועות צפה ר"ל ש מהנצלושון רש מהנצשפה

ויס מהן צמד ויס מהן בדרון ויס מהן צשיים וכמלה
שכל הולא כ"צ ארומית ישנו בתי מקושרותם אחיה
ולא גרסינן אחהע"ר כי הר"ש היא ממולה אחר דומי
גיביר לזל"ת שפס"ח ובהם כ"צ ארומית חסרות כל

ד'צנח לשון ליכא להשיח בהם אלחא שאלו צנח ואלו צשפ
רצה כשלעצ' בגמל דלי ליי' בגמליהם שילהי דקסוף הלש
ויפה הצליעה שאכי אהדי יריק על טלשים של גל
וברכה פלגים בלזקה למשך יריקיהם

כברתה היינו פנימים השמן ככל המה נסם בייק נקד
נעוב צראש הלשון משמאסח עם הקול היולא מן הכר
ובין הסינים ובלשון שכיזה ושעור דיל סכר ושעור
הסינים . ומי סלח ידע כחמה דקדוק לא יבין זה

המולאים הם חוגי האחרים וזוהי הנדון הוא ויטע
הוא ציר המדקדקי שיעדו הרי"ש עם זה המולא
אות הרי"ש אינה מוטלי הנדון דחלו הנימוחים לא מלי
דגש בכל המקרי הרי"ש כאשר חששו ודקדקו בכל סם

צבא וצבא קטרי ירושלים וכל צבאם לילא חבל
מלינו צבא צבא וקומותיהם חציו לחם החנוכה
צבא ויצאו לו לחם המנוחה אשר צבאם חל' גם כן צבא
ויצאו לו כיד אללקיו המצודה עלינו חל' צבא ו

זה כודע העטעם צקוד הקצלה וכצד חוצר על זה הס
 ספר הנקוד-הנדול אשר חצורב אשי צצבל וקול
 חיוס

... ..

... ..

... ..

עשרים ושתים אלוטיות יקור לכל... צבור ומעשה פירש
בנפש חקקו בקול וחלצו צרות וקצו צפה
זע כי הקסה וחללה מורח הנשאל דרך הריאה והרוח
הצלה דופני טבעות של הקסה והריה הדופק על

הטענות והגדר הטענות
למען ויבנה טענות
ויוכל להעלה טענות
טענותיו הוא המעשה

קול צפה האדם העליון ובאדם וסרוח האמלע
אשר איננו כגור בעצמות נקרא רוח והרוח המשתלח
אל הפה ומשתלח ונחתך צה איברי שוהם צגרון וצלשו
נדחיד ונחיתים ונשפה הוא הנשף לציור וכל האותיות

כלי חלקים וכל חלק מהם ניתן לו כלי להניע
כלי הניעות לאותיות אחת עי כלי שלהם הוא אשר הכותב
גברון לזכר כל צדית הצלילים והם רוחניים למחל לפיכך
דבר מהם האדם לשון הנהיגה צהריאמו מוסד ה

עמיה כמוהו ויפסד י"ד עמיה כמוהו הי' לפיכך נבחר
אלו לשמו העלם ה"ל אהיה : והפסקו אותיות בואם
לשפחה ולפי שהגיון היורו פנייה יבחר צמולם בואם
היה להם פסוק ליה פסחה ליה יבחר יום חלל שם

רוחני, צלחתי קצת, כלי השפה נספח, נכחתי עם ספר ש
אוחזי, נספח המפוסט והוסקרו אוחזי, גיכיק לחייד
ולפי שהייד הוא כעין גולס צלי, לורה וסיה צכל ולנסח
מכל לפיכך הושמו צרחש הסס המפוסט ולפי שסח
הכל, הושמו צרחש הסס המפוסט ולפי שסח

ראשית הכל ואחרית הכל תשיך נחמה צרחם של הכלה
וצאחרית המקרה כי הוא ראשון והוא אחרון והופקד
אותיות דעליות צלשון ולפי שהלחם היא כעין מעשיית
וחקקה שנחמה צקה שלה היוצאת על עמוד אחד ל

ואחזקתו התקדמה ולדבר השמאלי אין לה על מה להסתמך
והיא מיוחדת צרות חלקים חיים לסיפק בקרה דיל וי
זל הוא ואין ידו משגת לעמוד השמאלי וידוע הוא שא
הבנין עקומה היא כיל הפוכה כזה דג אלף שזה תקרה

חלוצה וכו' עשה חקרו לחקוקה ולכן נחם
 קדושה לנספדתה עתה וזוהי אלהי-אלהינו
 וזוהי אלהי-אלהינו וזוהי אלהי-אלהינו

... ..

פִּי הַחֲסִיד מוֹדֵרָא זִיל

הַרֵר אֲדִיעֶזֶר מִגְרַמִּישָׁא זִיל

עשרים חקוקות בקול כו' הוא כגד ג' אמש ככ"ל
 צמח מקומות שהם בקול הוא ה' ששם י' וכן שרש
 האותיות הוא צמח חלקים שהוא ה' : חס עשירי

חקוקות בקול : היינו דאמרינן לעיל וכו' בכל אחת
 מהם כשלהב' בגמלת והגמלת עיקר' והשלהבת
 יולא מומה וקשורה זה : וכן הדבור קשיר בלשון : חס

פִּירוּשׁ הַרְרִים גֵּאוֹן זִיל

צ"ה מקומות פרים לחס"צ בקוף הגרון צו"ף צשפה
 גיכיק צשלים בלשון דעלית צלשם בלשון : זשכ"ג
 בין חסידים ובלשון נמוכה :

הַרְאבִיד זִיל

סיצה : וחסו קוד לדיני : כן הלשון שהוא סיצה יוכק
 וזכה חלק של ביע וייד של חכמה ודנה את כל העול
 כולו בקוד לך לך חרדוף לך עליון (יסוד) ולד
 חתון (ע"ס) צבחהיים (כ"ע) וירשח את הארץ (ע"ט)
 ועיין בספר הצביר והמקדו וסישרן לשינים ולפי שהשי
 ים לא ג' ראשית והוא כעין בית קבול ר"ל עיית כמורכב
 לקבל את כח עליון ר"ל ג' ראשים של ג' אותיות בשם וה
 יייד היא וחי כן העטרה מקבלת מכל הקפירות שעלי
 ולפיכך עטרה צדאם שדיי וחות דליט וייד בצר פירש
 לעיל ואותיות ליי וחי אשר בלצאות כבר פירשו צ
 רייל אות הוא בלצא שלו כי כל הבלצאות נראות בזה רי
 בעטות : ולדיק הוא לדיק יקוד עולם וחי הוא ת
 במקדשו : והושב לנייד מן אותיות דעלית בשם חלכ
 זו הוא עולה ממעל לכל האותיות עד ח' של כ"ע : ולכ
 מורה על כח שנאמר ישלל ידי פירש כח ועולם : והושב
 ים לריש צשירים ר"ל צליצותיות שצמח אשר צדא
 שכללו בעידיייד אמונה כי נחיצות בעלמו : ויש להב
 מזה העטרה פני חסד ודבורו : חס

פִּי הַרְמִבִּין זִיל

בקול דקות סרוס האמלעי' נארות חלצו' והמה הוא
 הנקרא דבור והאותיות קצוות צו צמחה בגרון
 הצשפה ובחיד ובלשון וצשירים : והקולות הרוח והדבור
 שהאותיות מקוקות וחלוצות וקצוות צו נקרא רוח הקד'
 חס :

הַרְמִבִּין זִיל

היום צשיבתינו : ומולא לחס"ע כק' מולא הגרון צו"ף
 נקרא מולא ששפהים : גיכיק כק' מולא חסיד : דעלית
 כק' מולא הלשון וסישרן נקרא מולא ששירים : וא"ל הם
 קצוות צמה והפה הוא כגד' הגמלת' והמולאים הם כגדל
 השלהבת כי הגמלת עיקר' והשלהבת יולא מומה וקשור'
 זה : כן הדבור צמה והפ"א הוא חכידיו' ללכיד' והא
 הוא שלש הויות ה' ה' ה' ויהיה והוא שם העלם וכל
 שאר השמות הם חסידים לי עצמים חלצו' הם הוא האל
 הגדול הגבור והנורא והוא הקוד הכולל כל שאר הקודו'
 ולכן לא אמרה החורה הקדושה חכיד' : אל שדי אשר
 הילאחיד מארץ מלכים ולא חכיד חלקים : חלצו' חס
 המפורש למי ששכילחו וידעוהו ויציהו : עכ"ל הרצ
 רבינו האי גאון ז"ל : אמר משה צוערי' ה' הוא חלצו' והקצה
 הראשונה זאת החכמה נחמה אל חלקי למכה והודעה לנו
 על מלאת מולד חסיד' החקירה מולד אשר ללדנו לפני הרצ
 רבי יעקב הקשרד' : ז"ל שהחיד קודי החורה כאשר
 נחפסם הדבר אלינו כי הוא חסיד קוטעי' הסכלות
 והאותיות מעלינו : וראוי לכל חכם למלא הארץ ומכדורו
 צמח האל הנאמן מושל בכל והכל נקשר תחת ידו והוא

אל זה החכם פירש שם המפורש ואחן לו מנה כום גדול שאין כשעורו וחי יכלה להסתבון בקדורו יחיו
 כולל צמחה ולא יהיה ומסכן ורש ואלה הדברים אשר דבר משה צמדבר זה הקוד הוא סכל ומוח צכל מו
 שבו ידבר והסירש חצרו הפילוסף האלקי העקובל הגדול הרב והאלוף לעטרה ישראל רבי יסודות צן המקוב
 הגדול רבי יקום הימים ז"ל ואחי חציה כל לשונו וקום דבר לא יהיה ממני נאליל זה אומן דברו ושמר סוד
 והלכו : זה פירש שם המפורש ואומן פעולותיו כמו שפירשו אחר-הסכלים חקדמות : צמדדש שמומן הלדי
 אשר היה מנסה בקדושת ה' ומחפץ צלחלת ה' חמדי : אמר שמומן הלדיק לחמדידו דעו כי שם המפורש
 נחלק למחשבת חלקים ואלו הן חיקון ולידוף ותאחר ומכלל חשבון : המסון הוא שיחמיל סלדס קצור מחמילו
 ויד סוף כעו ה' : פקוקים הנקראים עם העליונים וישיע ויציא וייער שספוק סלשון הוא ומאשר ועד קומו והאמלע
 מוסר לתקילתו והאחרון מחמלה ועל סוף : זה סדר קריאתו בדרך עם הסוד סמלאל כמו שהוא בלל ספרו ובלו
 מים : ודעו שזה הוא עיקר כל הדברים צמין חסכל וצמין : החכמה והוא יחד חסכל והסתבונם בערים חליו וגשמי

מליו

עליו והתלמידים יבינו סוד ביאורו והתחלתו ידו"ד כך פירשו: יו"ד ה"א ה"א ר"ל בל"ב פליאות נחיצות חכמה
וכל התלמידים נאלצים מכאן. וזהו תחלת המחשבה סוף המעשה יתברך השי"ת הנסתר והנעלם מעיני כל חי כח
יחוד השי"ת הוא דבר שבו מתאחד הקב"ה בכחותיו כלבה אש המתאחד בנוגיו ומתעלה ומתרומם מהם עד שאין בו
להודו ולירוממו מפני שהוא מנהיג הכל מלך החיות הנמצא בתחלת מציאותו. ועוד שהוא נשמה לכל נשמה חי והוא
נקר' חיי החיים. יו"ת השי"ת החי מקדם קדם וישאר בעלם הויותיו עד עולמי עולמים והוא לאין תכלה וסוף כח
קיום הוא דבר מתאצל בגדולת שפע כדי לקיים כל מתקיים והוא מיסוד כל יסוד כדי להוציא כל מפעל מן הכח אל
הפועל לטעם השואל האחדות השואל בכל ד' מנ' דברים הא' כח עלה ונקראת עלת העלות. הב' כח מפעל ונקרא
שם עלם האורה והפעולה הקדומה והנ' כח ההו"ה על מה נקרא הקב"ה הו"ה הו"ה והוא שמו ועלמו הכל
הוא דבר ה' בקיומו י"ת שם הקיים לנצח נצחים: כח רבוי הוא דבר מתרבה עד א"ס בהשלמת האחדות ובו מתאחד
עליונים ותחתונים וממנו יוצאים כל הנאלצים מכליאות האחדות כדית מריח ונר מנר שזה מתאצל מזה וזה
מזה וכח המאציל בנאלץ ואין המאציל חסר כלום: ומאצילות זה מתרבים כל נגיד מעלה וכל יציר מטה עד שנמשכים
ממנו תבנית כל היצורים ויצירה כל המאורות י"ת וישתבש שם יוצר המאורות ומעמידם לעולם ועד כח הנסיון הוא
דבר שבו הקב"ה מנסה לצריותיו בכל מיני נסיונות ויש לו לזה הכח סיבה חזק' והוא נהג על העיקר אשר אין עיקר
למעלה הימנו. ועוד שהכח הזה הוא התנועה המיוחדת בדבר שאנו מושג ומשכח ממקור המאמר המושג והתפשטת
בחלק הרבוע: וזה הרבוע הוא כמו מראה שהכל נראה מתוכה ואין בזה הכח ממשות כלל על דרך אופן יחוס נופני
ועושה פעולות בכל יום לכתוב ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל בשעה שעושים כל הנבראים מפעולת ומפליאות
אהדותו ראונו מתעלה במדת ראונו שהוא החסד הנקרא בלשון ימין ה' עושה חיל. ובשעה שאין עושים ראונו כח
הימין נסתח ולא יאלץ ממנו רוח הקדש אפילו לאחד מלדיו ונקרא בלשון יד: וזהו כח הנסיון שעליו נאמר הנה יד
ה' הו"ה פירוש סלוק רוח"ק מן העולם וזהו גבור' נסיון ית"ב שם המגבר חיל וחומה בכת הנסיון: רוח מושכל
הוא דבר מתאחד בעלם הרצון שהכל נשען עליו והוא אין לו נתיב ועל כן נקרא הכח רוח מושכל ולקחנו מעלם
הכח הזה מזה מתשקל ומשקל מרובע ורובע מזרח וזרח מספת וטפת מיד וי"ד מעגול ועגול מאלף ואלף מיו"ד
וי"ד הוא המעין ושרשיה משרשות ומקוריה לבוקות ומיסודות בתקון המעגל. והמעגל הוא מס' כ"ב לסוכ' כ' וסוכ' כ'
לנצב והנצב עומד והעמידה חוקרת והחקירה דוממת וכלם חוזרים כל כללי הכח לפרטים והפרטים לכללים: וכלם
ביוצר הכל שהוא יסוד הכל והוא עקר הכל כלולים וחוזרים ובחזרתם עגולים ובעגולים הם מתחממים ורלים מתחממים
ורלים כמזלגת הכסף באש עד שמתחברים כל אלו העניינים זה עם זה ומלקיהם חלק בחלק עד ששבים. וזהו כ"ח
מוש"ל הנגדר בגדר הדעת. וכל מי שיכוין בסוד זה וישכיל זה הדבר המתואר בעגולים והם מעגלים בסוד הנפשות
ורע"ה בכת הנשמות לא יעזבו אלא ירוצו לעשות רצון כתר עליהם הנקשר בסוד חכמה בסוד תבונה ישיכל בעלם השם
המפורש שהוא כח לקל הכחות וראש לכל הראשים ומעמיד אותם הנהיג כל היצורים יתברך שם חונן הדעת וממציא
כ"ח מור"נש הוא דבר מורה על ענין האור הקדמון שהוא אצילות התושרש כל מלאכה והוא שאמר שכל המלאכות תלויות
באור. והאור במלאכה שאם אין אור אין מלאכה ואם אין מלאכה אין אור והוא כח. המראה שהאל נראה מה כח לכל
הנבראים מפני שהאור הוא מעמידם בהגבלת היותם המתמצה בתוך הנוף. וע"ז אמר כי קודם שיבדל העול' וקודם
בריאת שום נברא היה האור קדמון יחד ולא היה נוטה מלך עליו לשום ד' כלל וזה היה כחו של הקב"ה נסתר בכחו
ולא היה ניכר כבודו כלל עד שנבקע זה האור ונראה ויוו וגלה כבודו ביותה שעה המציא ברכה אחת וקראה חכמה
הקדומה. וי"ש הן אל יצא בכחו מי כתיבו מירה. וישקר ידיעת האור הקדמון לא נקר' ולא נגלה מקור יציאת
בראיתו אפילו למ' רצ"ה לכתוב וראית את אחורי ופני לא יראו כהדרת אונקלס הגר שפירש ואמר ודקדמי לא
יתחזן ר"ל כי יס' במצאה העליון נבראת עצמות אין ביכולת האדם להשיג ע"פ שם עליו הדעות הנפסדות ויחס
היחס לשרא כללו הם לצדו תמיד כי ענינו עליהם במצלת כבודו י"ת שם המתעל' בכבודו כח מוטבע הוא דבר הנמצ'
תחת תבנית המציאות ר"ל ע"ס המורה והצורה אשר על זה נאמר וראית את אחורי ר"ל המציאו' כאלו אני נוטה מעליהם
ומעליהם אחרי ד"ח מיד ר"ח מציאות האל י"ת: ובפ' זה הענין אמר ותחיו ית דתתרי כלומר תשיג מה שירבק
כי ויתתברר אלי כלומר בראים עולם: וזעזא אבאר עכ"ל כל הנבראים במקומו הראש' לו בענין התעלומה הקדושה ית'

הנעלם בקדושה : כח חדוש הוא דבר המתחדש במציאות הפולם הנאלץ והנעלם . והעקר ית"ה כילד השבועים
 יו"ד ה"א ה"א ל"ב נחוצות חכמה ר"ל חשבון החכמה . והעטם שאלו ה"ג אותיות הם כוד שם המפורש שבו ישתוו
 שרש וענף וכפי זה בא על יסוד טבעי העול' ותכונה ועוד שהוא עיקר כל הסודות הנכללות בספר מעשה בראשית
 וכו' הענין הוא רמז לשלשה עשר כחות רוחניים שהם כוד אחד שכל אלו הכחות יש לכל אחד מהם שם ידוע בש"ע
 וכולם למעלתם זו למעלה מזה ה"א הוא אויר הקדמון . ה"ב נקרא חכמה הקדומה : ה"ג האור המופלא : ה"ד חש"מ
 ה"ה ערפ"ל : ה"ו כסא הערוגה ה"ז אופן הגדולה הנקרא חיות פ"י מקום מוצא חיוון החושים . ה"ח נקרא כרו"ב
 ה"ט נק' גלגלי המרכב העשירי נק' אויר הסובב והוא נק' פרנ"ד והוא כסא הכבוד ה"י ב"י מקום הנשמות הנק'
 חדרי הגדולה ה"ג כוד המערכה העליונה הנק' היכל הקדוש העליון ואלו ה"ג כחות הם מתגלים כאחד מכתר
 עליון הנעלם הנק' אומן פ"י אב האמונה שמכחו האמונה נאלצת והוא יו"ת קודם שברא שום דבר היה הוא יחיד
 ומיוחד באין חקר ובלא תכלית ונבול לעמוד בעצמו בכת קיום לכך נק' שמו אל ר"ל חוק ולא היה ניכר ועלתה
 בדעתו להמציא כל פעליו וברא כח ראשון וקראו חכמה הקדומה ממנה תוצאת תעלומות ותוצאות האמונה . ר"ק
 קדומה שממנה נאלץ כח י"ג כחות הנזכרים ושקולה היא כנגד העשרה בהשואת האחדות ובה עשר ספירות בלי מה
 וזו"ה החכמה תעוז לחכ' מעשרה שני' יאשר היו בעיר : והחכ' הוא יו"ת הוא אור וממשו' כח זה הנק' חכמה הקדומה
 אור החיים יך ומזווק בהם טוב נכתב ונחתם בזיו שפירור העליון הנק' אין הגשלת כלל המושג : וזהו כוד והחכמה
 מאין תמצא . זה הכד העליון הוא ראון באין נבול ולמה נק' ראון מפני שבמאמרו נמצא היש מאין גם הוא אור
 מזהיר שנקרא כבוד ה' ע"ז נאמר עושה אור בשלמה שהוא מתאחד באורו וזיוו כלבה המתאחד בנוגיו ומתעלה עד
 לאין סוף ונק' אחד על שה' קודם לכל הקדומים הנאלצים מפליאות אחדותו : וזאת החכמה היא עליונית ליו"ד
 ספירות ומתחלקת לוא"ו קצוות ימין ושמאל פנים ואחור מעלה ומטה ימין הוא כח קיום בלי ממשות פועל פעולות
 בכל יום : וזהו שנאמר ימין ה' עושה חיל תוספת רוח הקדש : שמאל כח מושכל בלי ממשות ויש בו מהות והוא
 הגד האמצעי משפע כחותיו לכל דבר ולא ינטה מאמצעותיו ומעליו ר"ל שלא נאלץ ממנו רוח"ק לזד אחד מזדדיו
 וזהו יד ה' פ"י מדה בלוק ר"ה"ק פעם שני כחות שהם הברה לכל הכחות המתגלים מכתר עליון שאמרנו ונקראים
 חן וחסד שהם פנים של רחמים : אחר עלם החכמה שפני הבינה תכלית השגת החקר והוא כח בעצמו ומתפשט
 לכח מוטבע לזיך נורות ולהבדיל כח מכת מעלה הוא הנק' כ"ע והוא לשון כוד והוא לז עליון מתרבה עד אין חקר
 וממציא כל כי כל הנמצאים נאלצים מזד השפעתו והוא לשון הדך כמו ברב עם הדרת מלך : ועוד מורה לשקבתר
 שכל המשיג שום דבר בדיעה זו מתוך חקירתו ומכסה כודו מעליו עליו לזא מעלה כאלו עשאה עטרה לו ועליו
 נאמר אשגבהו כי ידע שמי יקראני והאמת כי לא ישיג שום נברא ידיעת דבר זה על אמת ידיעה . אבל ישלול
 ממנה הגלוי וכל המושג ועל זה נאמר המוצא הראשון כלומר החכמה הקדומה שהיא נעלמת מלהשיגה על אמתה
 ועל השואת אחדותה . ועיד כת"ר בהשגתו הר"ך עמודי אור שהם יקרים ונקראים שרשי החכמה הקדומה . מט"ה
 הוא כח הנק' אמונה והוא מדת הדין והוא סבת השמש והירח והמשכת תנועתה בכל לילה : וזהו שאומרים אמת
 ואמונה בלילה . וז"ש כי עשית פלא עלות מרחוק אמונה אומן בלא ממשות הכח עלות מרחוק הם העניינים הרוחניים
 המתגלים לעין וכל זה מאמונה אומן ענין החכמה הקדומה מבוחר מקצותיו כזה . ונקשר זה הסוד הנפלא בסוד
 החש"מ פ"י חיות אש ממללות ועוד חש"מ חש מלהחיש כעין מל שמוי כוד ה' ליראיו שרש וענף ופרי כחו של אדם
 למורח וכוונתו למערב ששם שכינה שורה וידמה בדעתו בדבר המיוחד על יסודות ארבעה כגון האלק שממנו כל
 האברים מתפשטים . ואלו הם הבאים ארבעתם בסוד האהדות המתמזג שהוא מקום הכל בסוד הנפלא חש"מ
 ערפ"ל : כסא הגנו"ה . אופן הגדולה וכל א' מארבעתן מתחלק לז' חלקים חש"מ ל' חלק א' מיכל . חלק שני יו"ד
 של ארבע אותיות : חלק שלישי אור פע"אל : חלק רביעי זהו כח האש שהוא האש הגדולה שעליו כנאמ' כי ה'
 אלקיך אש מוכלה הוא . הכח ה' ערפל ארבע חלקיו הוא עצמו אחד נבראל בה' של ארבע אותיות . החלק השלישי
 פבריא"ל ד' והוא כוד קדושה עליונה לזד האחדות : החלק ה' זה כח החיים . הכח ה' כח הנונה ארבע חלקיו
 הוא עצמו א' אוריא"ל ב' דד"ניאל ג' וא"י של ד' אותיות ד' זה כח הרוח החלק ה' הוא אופן הגדולה הוא עצמו אחד
 רפאל ב' פלמיאל שלישי . ה' אחרונה של ארבע אותיות זה חלק הרביעי זה כח חכמה הרי לך ד' יסודות שם יו"ד
 למעלה

הדמך ז'ל

למעלה בנגד מה שלמטה והם הנקראי' גוף השכינה אור קדמון • השכמה הנינה חסד גבורה ת"ת הוד נצח יסוד
מלכות : אלו הם ע"ס הנכללות בסוד שם המפורש על דרך רבוי הכריכות וסודות ההשפעות עכ"ל הרב המקובל
נגדול הרב רבי יהודה ברבי נסים ולה"ה : תס :

הראב"ד זל

סי' פ"א מ"ד

מהנאון מז אליהו זל

ח"ד ע' שרים בו' קבועות בגלגל כמין חומה לפי שחור
פנים ואחור והן זה כנגד זה פנים של הא'
בנגד האחור של הא' וכן בכל האותיות והן מחוברין
הפנים והאחור וזה א"ל לזייר אלא בגלגל ועוד שפשוטין
חלילה כמ"ס לקמן בפרק
שערס וחזור הגלגל
פנים ואחור כמו שפרס
בישנה שחזרו שנירף
הא' עם ב' כזה א"ב וזה
שער אחד וכן א' עם ג'
כזה א' נזכר כל האותיות

עשרים ושתים • אותיות יסוד קבועות
בגלגל : בך' לא שערס וחזור בגלגל פנים :
ואחור וזהו סימן לדרך : אין בשוברה למעלה
מענין ואין בך' למטה מגניע

וכן ב' עם כל האותיות והם תס"ב שערס רק שהם
כפולים א"ב ב'א שהם הכל מ"א עם ב' וכן ככולם ולא
יבאו מאותיות שונים רק חציים שהוא רל"א שערס וחצין
יבאו בהיפך שהוא אחור וכל מה שיבא האותיות כסדר
הא"ב נק' פנים ולחפצו נק' אחור וכולן יבאו בגלגל
זה כנגד זה רק שחמור הסדר שתזטרף הא' עם כולן
האותיות צסדר תס"ב והן כ"א לירופים ואח"כ הב' וכל
האותיות שאחריה וכן ד' לירופים וכן הולך ומתמעט
עד שהש"ן אין לה לירוף אלא א' והתיו אין לה לירוף כלל
בפנים שהוא אחור של כל האותיות ובאחור תזטרף התיו
עם הש"ן ואין להתיו לירוף קרוב יותר אלא הש"ן :
ואח"כ תזטרף התיו עם הרי"ש והש"ן עם הרי"ש ויש
לרי"ש ב' לירופן וכן הולך ומתרבה עד שלאף יש כ"א
לירופן ולא' אין לה אחור כלל לירוף כנ"ל ובפנים הולך
ומתמעט דשאר בפרודא וסיים בחיבורא ובאחור הולך
ומתרבה להיפך דשאר בו' ולכן כל ריבועי' השמות
נקראו אחוריים וכל הלחשיים הולכין ומתמעטין כמו
שבר"י ברי"ר ורי"ר ורי"ר : וכן בכל לחשיים שכל
הלחשיים שלשין הוא באחוריי' ולא בפנים ובשפשוטין הפני'
הם מסתלקין ולכן מסיים ב"ב אותיות שהוא לירוף
האחרון : ואחר ולא תמצא שבאותיות בעצמן שהם בפנים
והן באחור וכלן הן זכות ובא' הן חובה ועוד שזי"ר הא'
יבא בפנים למעלה והא' בפנים עליונים ובאחור הוא
באחוריים התחתונים

האותיו' והעמידם כזו זה אחר זה כעין חומה שמסודרת
באבן אלא אבן כן אבני האותיות אשר נחלבו מגופי
הגלגל העמידם זה אלל זה עד שהקיפם את כל הזר של
הרקיע כמין החומה וזהו סוד קבועות בגלגל : סכנן
כמין מעויבה • פירש סכך נתיבות של האותיות כי
הנתיבות אשר נחלבו ממנו האותיות הנתיבות ההם הם
עוברות עביו של הגלגל ועובי הגלגל הוא מהלך ת"ק
שנה כדאי' בבר' ופס' אין דורשין והנה סכך על הנתיבה
כמין מעויבה • והנה מספרי האלפי ביתא הם רל"א אלפא
ביתות הקבועות ובולטות בגלגל • וחזור הגלגל פי' הגלגל
חוזר ומקיף והאותיות קבועות ואין מנייות ממקומן
אותיות האותיות אשר הציב כמין חומה וקבען בגלגל
חזר בגלגל מזל החסד לבריאתו ואחור מזל הדיו והגבורה
לסתור ולהחריב וכל פנים מזל הרחמים ואחור מזל הדין
שלמטה • וכן ארזל שיתף מזה"ר עם מזה"ד וברא את
העולם ודע כי סדרי אותיות של ג' פנים הם הפוכות
בזל הדין הנק' אחור והמשל כזה אם תמצא בשלפנים
אל תמצא בזל הדין הנק' אחור לא וכן כולס' הנה מבאן
נתבאר לך כי יש אותיות קבועו' והם בגלגל • ויש אותיות
חוזרות ומתגלגלות והם באיירי הגלגלים של הספירות
ויש סדר לבריאה ויש סדר הפוך לחרבן וסימן לדבר של
תמורה ושנוי והפך יולד מזה שני סדרי הגיון האותיות
כי הנה אותיות ענין הן אותיות נגע ונגע הוא צער ואין
בעצה

צטובה (חסד) למעלה מענג ואין ברעה למטה מונגע . וכולם אותיו' אהדים הם אלא בשני סדרים ישמנה ענינם מרעה לטובה . מכאן יס' להבין כי אותיות הפני' ואותיות אשר לאחור אהדים הם אלא שסדרי האותיות אשר לאחור' הפוכי' בסדרם מסדרי האותיו' אשר לרחמי' : תם פי' הרמב"ן זל

הרמב"ן זל

(מד) בגלגל בנין האותיות שהוא מתגלגל קרוי גלגל : ברל"א שערס מספר האלפא ביתא תס"ב לפי שאין שער פחות מ"ב הם רל"א שערס כי בהערף אלף עם כל אחת ואחת הם כ"ג וכ"ג פעמים כ"ג יהיו שבע מאות וששים ושבע הסוף לתחלתו הם ארבע מאות וששים ושנים פנים ואחור פנים זה רחמים אחור זה הדין' וסימן לדבר סימן זה לכל הגבראים מעילוי' לגרירות ומגריעו' לעילוי' : כדי להכות מדותיהן בדרך האחדות שהן עיקר השואלת : עונג וענג הן הן האותיות ואותיות אלו סימן לשאר האותיות שהן מתגלגלות ע"ד זה תם :

זונות כי י"א פעמים ב' הם כ"ב ובאשר נעשה לירף האותיות בדרך האלפא ביתא לא נמצא אלא רל"א שערס חור הגלגל פנים ואחור : רל"ג גלגול האותיות פנים ואחור' כמו שנאמר בד"מ יון רמ"ה כך הוא הפנים חור הגלגל ויהיה מה"ר וזהו אחור . וזה הסימן שלקח בעל ספר יצירה הוא להשכיל האדם ההבדל שיש בין פנים ואחור בחזרת הגלגל רל"ג באשר האותיות מתגלגלות וזה סימן בדבר אין צטובה למעלה מעונג ואין ברעה למטה מונגע פירוש טובה ורעה הם שני הפכים . מעלה ומטה הם שני הפכים כנגד הטובה שהוא קנין לקח מעלה ועונג . וכנגד הרעה שהוא העדר לקח מטה ונגע : א"כ האדם המושכל בזאת החכמה יס' לו להבין שאופן השמושים ישמשו באופן זה ואם השמוש הוא בפועל טוב יפעול בהיפך כשישתנה השמוש בדרך שהוא עושה במלת ענג ונגע . וזה אמר לפרש פנים ואחור' כינר כו' : תם

הר"ר סעדי גאון

הר"ר אליעזר מגרמישא זל

קבועות בגלגל ברל"א שערס כנגלגל המתהפך ממעלה למטה ולהפך כן גלגל האותיו' והוא הסדר א"ב ג"ד אה"כ א"ג ה' ו' ומדלג אחת ואח"כ אדו"י וכו' עד שתחזור לא ומדלג ב' כזה אדו"י מעק"נ גו"ט לכז"ש בה"ח כנ"פ ר' ואח"כ חזור לסדר א' אה"ט מדלג ג' אה"כ מדלג ד' אה"ש מדלג ט' א"ל מדלג יוד ולא תמלא בדלוג י' יותר כי תחזור אל א' : אח"כ מדלג י"א אה"כ ה' שס"ט נקמ"ו מדלג ט"ו ולא יותר כי תחזור אל א' : אח"כ מדלג י"ו אה"ט מדלג י"ז וכו' : והדג"ב ומדלג ד' הרי ט' שיעין ב' אל ומלאתי אל"ב ב"ס באמצע בלא עזר כן תעשה כל הסדר ארוכה וקצרה בדלוג כאשר ירעה עד בא תשר"ק אהדג"ב"א והדלג ב' ותמלא כ"ב באחרונה בלא עזר כן תעשה ב' שטין לכל אות ואות ולא אל באמצע לב בס באמצע לג' ג"ן וכו' עד דס העיף ז"ס ת"ק ע"ר יס' בית והו' האחרון הרי יא' אותיות לכל אחת

עשרים ושתיים וכו' בגלגל רל"א פי' מיוסדות עולם לעשות יצירה והמסת כשעושין גלגל ועיגול סביב הצריחה ומהלכין סביב העגול ואומרים האלפא ביתא רל"א שערס יס' בא כ"ב אלפא ביתא וכתבתי מן האד וכן ב"ב וכן בכל האותיות כך הכל כ"ב פעמים הרי תס"ב ואינו מונה במשנתנו רק רכ"א לפי שיש זונת חליץ ומות זו לזו כך פר"ס . וסדר אמירת האלפא ביתא"ת סדור לנו בא' והמבין יבין לעשות כן בשאר האותיות . וכן כנגד המפעלות ק"ן ווע' ח"ס ספר' : שהם עשרה ועשרה פעמים כ"ב סך מניינין רכ"א אחיזר גלגל פנים ואחור פעמים מקדים אל ב' ופעמים מקדים ב' ל"א : וכן לקחן פירש' כפולות פר"ס המליך בנ"ד כפר"ת עד וכו' יא"כ המליך בנ"ד כפר"ת עד וכו' . וכן י"ב פשוטיו הו' זס עי' ל"ן כע"ק . וי"מ חזר הגלגל פנים ואחור שנתן הכורה

שטין

שטין והאל ב'ם באמצע הרי י'ב אותיות רכ"א שטין . ואם
תמנה מן למ"ד ואילך כהו ל"ה ג"ה ע"פ ז"ק רש"ת לנע'
בו מדלג א' לז"ע כו' מדלג ב' וכו' עד ט' שטין וכל ששה
יש לנלול עד שתחזור לראש ל"ל בט' שטות חניע לת"ש
לדלוג ט' ולדלוג יו"ד תמצא ל"א וה"ו באמצע ואין לו עור
כי תחזור אלל ל' ובשתחשוב כך תדלג י"א וכלם מתחילים
כל יב' וכו' עד כ' ולא יותר ואם תעשה כך שכל שטה
מתזלת במ' בדלוג יו"ד אותיות יהיה באמצע מ"ע כך כ'
שטין תחלתן מ' : ובשטות של טוין יהי' באמצע ג"ג ושל
ס' ס' ד' וכו' עד כל ת' ת"ב הרי אל"ב ב"ס להפך וכו' כ"ב
אותיות יסודות הגלגלים ברל"א שערס וחזור הגלגל פנים
ואחור מ"א עד למ"ד פנים ומ"א ועד תי"ו אחור והן שטין
פנאמאל הכל להיפך והיו הסמין אם לטובה כלום שתרצ'
לברא מהם יש לומר על הסדר ואם להחזירה לעפר יש
להפך תלמד עד תי"ו וזהו אם לטובה אין למעלה מענג .
ואם לרעה אין למטה מענג י"א בשם אחד ראה עמודים
גדולים בשמים כך קבלו מן הכוד : אך יש מפרשים כ"ב
אותיות קבועות בגלגל ברל"א שערס היבות של ב' אותיות

כח לאותיות שאלם בורא בריות מקרקע בתולה מנבלת
וקוצרו בקרקע ועושה עוגל וגלגל סביב הבריה ואומר
בכל היקוף והיקף אלפא ביתא אחת וכן ג' מלד' תמ"ב
פעמים ואם הולך לשנים הבריה עולה בחיים על יד כח
אמירת האותיות שנתן בהם הקב"ה ב' . ואם ירצה לסתור
מה שברא הוור לאחריו סביב באמירת האותיות ותשקע
מאליה הבריה ותמות . וכן אירע ועשה לפני ריב"א
בתלמידו שסקקו בספר יצירה ורצו לבראות ברי' וטעו
בהליכתן והלכו לאחריהן : עד שנתקעו בדרך עד שבורן
בכת האותיות ולא היו יכולין ללכת ולעקו והקול נשמע
לפני ריב"א ואמר להם אמרו האותיות מאלפא ביתא ותלכו
לפנים כמו שהלכתם לאחור וכן עשו ויצאו . וזה סימן אם
לטובה וכו' פ"ר"ם שאותיות ענג הפוכות מאותיות נעג . כך
באמירתו לפנים יוצאה צורה ובחזרתו לאחור בכל עת
תשקע הצורה בדרך ופ"ר"ם וזה לשונו אם תתן לעתך
צוה הספר לטובה להרבות עליו המקום מענג ואם לרעה
מענג כי אין רעה מענג : תס .

שתהפך ה' עס כולם ותמצא אלפא ביתא מתחיל אבג"ד וכו' ומסיימן א"ת וכך פי' ר' שבתאי הלופא אי"ב ב'ג' ג"ד
וכו' ר' ש"ת מ"ב אותיות י' א"ב ב'ג' ג"ד כה' בדלוג אות כמו שפירשנו לעיל בנוכחא ראשונה עד קס"ר"ת הם חס
אותיות אד' בה' גו' בדלוג ב' אותיות עד ע"ש קת' . אה' ב'ו' וכו' בדלוג ג' א'ו' ב'ו' וכו' בדלוג ד' : אזו ב'ח'
בדלוג ה' א"ח' בט' וכו' א"ט' ב'י' וכו' א"י' ב'כ' וכו' א"כ' ב"ל' . וכו' א"ל' ב"ס' וכו' א"ס' ב"ע' וכו' א"ע'
ב"פ' וכו' א"ף' ב"ן' וכו' א"ן' ב"ק' וכו' א"ק' ב"ר' וכו' א"ר' ב"ש' וכו' א"ש' ב"ת' וכו' ו"ת' וכו' א"ת' עור וכולם
מסיימן ב"א' הרי כ"ב שטין מסיימן ב"א' כה תעשה ב"ב' ב"ג' ב"ד' עד ת"א באחרונה יהיה בלא עור וכן כולם
ויהיה בכל אחת רל"א היבות וכל תיבה ב' אותיות ע"כ ונוף אחד לכולן כי לכולן סדר נשלם בעו"ה י"ת :

מהגאון מו"א אליהו זל

פ"ב מ"ד

הראב"ד זל

ביצד שקלן והמירן אלף עם כולם וכידם עם
הראשונה מתחלת באלף על סדר אבג"ד דהו' זח"ט'
כלמ"ס ע"פ פז"ק רש"ת הרי א' עם ב' ושאר כל האותיות
עמהם . ואח"כ ידלג א' ויבא א' עם ב' . וי"א אותיות
בדילוג אחת אחת
עמהם וא"כ יתחיל
בא' וידלג ב' וכולם
עמה' ואח"כ ידלג ג'
וא"כ ידלג ה' וא"כ
ו' וא"כ ז' וא"כ ח'
וא"כ ט' וא"כ י' וא"כ

ביצד שקלן והמירן אלף עם כולם וכידם עם
אלף : בית עם כולם וכולם עם בית וחזרת
חלילה נמצא כל היצור וכל הדבור יוצא
בשם אחר .

כי בכל ב' אותיות מהם שהצטרף
כסדר הן ברל"א שערס כי בכל הצירופים א"ה לשנות רק
ב' אותיות להיפך אליהו ל' אליהו שבב' הצירופין אלי
שוין

עם כלם וא"כ יסדר יושליך הא' לבסוף זה שהי' ראש
להיותו סוף כזה בנ"ד הו' זח' טו' כל' מג' סע' פ"ג
קר' שתא' : וידלג ע"פ סדר ראשון וישאר באמצע בם
וידלג אלפא ביתו' מלמעלה ויו"ד מלמטה ואח"כ יסדר
גד' הו' זח' טו' כל' מג' סע' פל' קר' שת' יאצ"ד וידלג
כאשר בתחלה וישאר ג"ד באמצע ויו"ד מלמעלה ויו"ד
מלמטה ואח"כ יסדר דה' וו' חט' יכ"למ' נכ' עפ' זק'
רש"ת אבג' וידלג כאשר בתחלה ויעלה ד"ס באמצע
ויו"ד מלמעלה ויו"ד מלמטה . ואח"כ יסדר הו' זח' ט
כל מג' סע' פל' קר' שת' אבג' ד' וידלג כאשר בתחלת
וישאר הע' באמצע ויו"ד מלמעלה ויו"ד מלמטה ואח"כ
יסדר וו' חט' יכ"למ' נכ' עפ' זק' רש"ת אבג' ד' וידלג
כאשר בתחלה וישאר ו"ף באמצע ויו"ד מלמעלה ויו"ד
מלמטה ואח"כ יסדר זח' ט' כל' מג' סע' פל' קר' שת'
אבג' ד' וידלג כאש' בתחלה ויעלה ון באמצע ויו"ד מלמעלה
ויו"ד מלמטה ואח"כ יסדר חט' יכ"למ' נכ' עפ' זק' רש"ת
אבג' ד' וו' וידלג כאשר בתחלה ויעלה ח"ק באמצע ויו"ד
מלמעלה ויו"ד מלמטה . ואח"כ יסדר טו' כל' מג' סע'
פל' קר' שת' אב' גד' הו' זח' וידלג כאשר בתחלה וישאר
ט"ר באמצע ויו"ד מלמעלה ויו"ד מלמטה ואח"כ יסדר
יכ"למ' נכ' עפ' זק' רש"ת אבג' ד' וידלג כאשר
בתחלה ויעלה י"ש באמצע ויו"ד מלמעלה ויו"ד מלמטה
ואח"כ יסדר כ"למ' נכ' עפ' זק' רש"ת אב' גד' הו' זח' ט
וידלג כאשר בתחלה ויעלה כ"ת באמצע ויו"ד מלמעלה
ויו"ד

שוין רק הו' הן מתהפכין וכן בכל צירוף וצירוף ולכן
בכל שער ושער יש כמה צרופים מד' אותיות הנשארים
רק שהן כלולין כנ"ל : וזו' שחזור חלילה לכן קראם
שערים כי לא יחשוב רק ב' אותיות הראשונים מכל
צירוף שהן שער הצירוף : אבל בכל א' פרטים רבים
כנ"ל וגמלא כל היוצר וכל הדבור יוצא משם א' פי' כל
חיבה שתצטרף לדבר בכל לשון שיהי' אפילו התיבה יהי'
מאותיות הרבה יוצא מהן רק יהי' הוראות התיבה
להסד או להיפך או ממוזג או נוטה לזד זה או לזד זה
או נוטה הרבה או מעט הכל לפי ההיפוך של האותיות
לפנים או לאחור ואיזה פנים ואחור העליונים או
התחתונים או האמצעיים או לפי קורבם לעליון או לתחתון
ולפי רבוי האותיות והיפוכן וכו' תבין סוד השמות
וצירופיהם וכן כל היוצר נוצר מן כל הד' אותיות ואם
נחסר א' מהם הוא בעל מוס וכן נוסעין לחסד ולהיפך
וכן כל הנ"ל כפי צירוף האותיות א"ב והיפוכן כנ"ל
וע"ז אמרו יודע הי' בללאל ללצר האותיות שבהן נבראו
וכו' . וידוע שכלם נבראו בשם הוי"ה ית' והוא כי'
ל'ב נתיבות עשר ספי' שהם בסוד השם הנ"ל וכ"כ
אותיות ועשר ספי' שהן השם היא פנימיות האותיות
בסוד נקודות שהם ההיות של האותיות ובהשם יש ד'
מלואין כידוע ע"כ בסוד יו"ד ס"ג בלות הא מ'ה בלות
ואו ב"ן בלות ה' השני והוא מייחד באותיות כסדר י'ה
הב' מלואים ע"כ סג בפנים ושם יה' באמצע בין ע"ב
לס"ג

הר"ד סעדי גאון

הראב"ב זל

והנה אכתוב האלפא ביתא . אל' בת נש"ד ר"ר הק"
ון וף חע"ט טס" י"ן כס : אב' גת" דש" הר" וק"
ו"ץ הק טע"ס כן לס . א"ג דת הש וד זק חק טף יע
כ"ס ל"ן כס . אל' בנ"ה וז חק טז יפ כע ל"ס מו' :
א"ה בד ות וז חק טז יפ כע ל"ס מו' . או בנ' גד
זח' חט טר יק כן לק מע נס : או בנ' חט טר יק כן
לן מק נע דס . אח' בנ' גו דה טת יש כר לק טז נק
סע : אח' בנ' גו דה טת יש כר לק טז נק סע . או בנ'
גח' דו הו כת לש מר נק פז עף . אח' בנ' גט" דח הו לת
מש נר סק עז וף . אל' בנ' גו דה טת יש כר טק
פז : אח' בנ' גו דה טת יש כר טק פז . או בנ'
ג"ל דכ הו וז חק טת עז פר לק יאש בן . גמ' דל הק וי
וט חק פס לר הק . אח' כס . גג' דס הל וז חק פת לש

ביצד שקלן פר"ס עשאוןמשקל חליון של אותיות וחליון
ראשונה קודם ל"כ כולן טובות ואחר למד"כולן
דעות . והמירן א' עם כולן פר"ס כשעשה אלפא ביתות
היוצרות נתן בתחילה אלפא ביתות א' עם כל האותיות
כלומר בתחלה אב' בנ' גד' דה הו' וכו' ומסיימת תיו"
ובשני' מתחלת אב' ב"ד ג"ה וכו' ומסיימת ת"ב : ובתבתי
בסימן ראשונות נכתבות עם אלפא ביתות . וזה עשה
אלפא בית' א' אח' ב"ש : ואח"כ א"ב' וכו' ואחריו אל"ב"ת
וכו' וקבל מרבו שאומרים אל" בת" קודם לכן אחר א"ב
הנכתב א"ב' בנ' כתבתי וכו' : וכן ב' עם כולן כשהמליך
הב' לעשות אלפא ביתות בת' נש"ד ר"ר הק" וכו' ומסיימת
כ"א נתן ב' בתחלת כל האותיות בתחלת אלפא ביתות
גון בא וכו' ואחריו ב"ד ואחריו ב"ה וכו' וכן כולן :
ומאותן

מרגאון מו' אליהו זל

הראב"ר זל

לכ' והן כ"ה : כי י'ה נחשב לא' והן על ק"ה צירופים
של הא' והולך השם ומהמעט בכל אות ואות מאות אל"ף
עד דבליורף הש' יבא יו"ד כל השם ע"כ לגד ויבא
השם י'ה על אותיות אל"ף ב"ם כו' עד כת ואח"כ שאין
בצירופן אותיות גם השם י'ה לא יבא בהם ובאחור. יבא
מ"ה ב"ן ושם ו'ה באמצעים ומהן העליון מלמטה ו
למעלה ומהמעטין והולכין רק שאין מההולין אלא
מצדד השני לפי שצדד הרשון הוא ציבור מלכות
לכ"ל מרגמי' כלום והוא צווקא מלד אחרים . אבל
מלד פנים יש לה נ"ב והן הולכין משמאל לימין . וכן ו'
משמאל לימין הכל לסיפך וכן באל"ף יבא לסיפך משמאל
כימין וממטה למעלה כמו הצירופים של האותיות שהן
הכל להפך : וכן מלוי של ב"ן לל' אלא משאותיות
מונעים זה ואם התרבע הפנים לאחור דהיינו שהש' יבא
אחור יהי' בלד ב' של פנים וכן בכלם עד שהב' של
אחור

פירוש הרר"ם נאון זל

הרמ"ב זל

קר . אפ . בע . גם דנ הם ול נך חי טת קש לר . אץ
בפ . נע דס הנ וס זל חכ טי צה רש : אק בל : גפ דע .
הס ונ זס חל טך רת יש : אר בק . גל דפ : הע ונ זג
המ ט"ל יכ טת . אש בר . גק דץ . הפ וע זס חל טס
ילכת . את בש . נר דק הץ וף . זע חס טן יס כל .
אל פס גנ דס הע וף . זל חק טר יש כת .

הדין לך סודות האלפא ביתא ולא תחשוב הראשונה
והאחרונה כי כל האלפאים הם באמצע השבטים כי
הא"ל הוא בראש וזנה בית חבמה ששם נחצבו כ"ב
הפנים אל"כ הוא ראשון לכל והכל לא יעמוד בלא
השפעתו מסוד הצריכות וזהו אל"כ בס אל"כ הוא הצורה
האחרונה עכ"ל רבינו הא"י בספר קול ה' בלתי וברב ר'
אדרת המקובל הגדול פירש בספר הפד"ס בדרך אהר
זו"ל כ"ב אותיות כל שער שבגלגל מיוסד מכ"ב
אותיות ובכל השערים לא ימצא אלה השבטים רל"ה שערים
והוא בגלגל פנים ואחור כלומר בגלגל . הוא חוזר
כשמצדפין רובם האותיות ומה שהיה בסתם פנים יהיה
אחור כי זה יקרה מלד לגלגל האותיות לפיכך : וזהו שכתב
בעל הכר יצירה אם לטובה אין למעלה מעונן ר"ל לטובה
כשמציירין שם דבר זה עונן וכשמבטלין הענין זהו נגע
וזה הכימין לקח בעל ספר יצירה שהוא של מדה טובה
ולכפי הוא מדה רעה . ובכלה ענין לא ימצא בו ו'ו כי
בהפוך לא ימצא בה נגע אם יהיה בה ו'ו ואחור זאת נבא
כתב בעל יצירה כיצד שקלן והמירן אלף עם כוונן וכולן עם
ה'

ומאותן האלפא בית"א . יוצאות האלפא ביתא הנזכרות
שהמלך עליהן ב' כדפ' וכמבין בין לשבות מכל האלפא
ביתא כמו שפשיטי ובהכתי בלות הא' . חוזרת
חלילה פר"ס לבין מהול כלומר שהולך בבמחול כשצורה
לבראות והחזרת לקדמיה על החזרת המחול ושמותיה כי
אבן יצירה ברא דר' לפני ר"ה ואמר ראו מה שנתן הקב"ה
באותיות הקדושות ואמר חוזר פנים ואחור וחזרה
לקדמותה . כל הדבור היוצא מהם . פר"ס שאין שום
דבור אלא קבצת האותיות אה' או או וכן יוצאות
האותיות הו' שהן נשמה כדפי' לעיל : ולכן יש להן
ולאמירתן כה מלה הנזכר ית' לעשות היצור ולתת לה
חיות ונשמה וזהו שצינו וגמלא כל היצור יוצא בשם
אחד . וי"מ פר"ס שבכל מעשה בראשית שנאמר יהי אר
יהי רקיע וזהו שם אחד של הקב"ה יהי .

פי' הרמב"ן זל

ביצד שקלן זו כנגד זו ראשונה עשרים ושתים אותיות
שני' אחד עשר זכן כולם יבשהו מדג אות מלד
ימין מלדל כנגדה משמאל : כיצד המירן אותיות שהן
כסדרן לבנות שלא כסדרן לפיכך כל מי שיש לו נורה
הע"פ שאין לו דבור וכל הדבור למי שיש לו דבור וכל
מה שהאדם יכול להוציא צד זר נצטייר באותיות . יוצא
שם אחד הם רל"ה שערים שהשם מתגלגל בהם והן
בשם ונק" שם אחד .

ש"י באמצע. ואח"כ יסדר ת"א בגדהווחט יכ למ" נס עפ
 גק רש ויבא ת"ד באמצע. ואלו הן הר"ל לא שערים של
 אחור והם הופכים את הבריאה לקדושה כי מזל הדין
 והראשונים להויה ובימנם יוצר הכל הוא ה" נצלות שמו
 והאחרונים להפסד ונא"ל פי בכל אלפא ביתא ואלפא
 ביהא צריך שיבא כדור הדלוג כמו שבארתי בא" לפיכך
 יבאו יו"ד אלפא ביתא ממעל למרכ"ו ויו"ד מלמטה
 והמרכו באמצע וכל אלפא ביתא מחלו של מעלה למרכו
 ושלמטה ממרכ"ו הם מכ"ב אותיות ונמצא שמכפר כולם
 רל"א שערים לבנין כי י"א פעמים עשרים הם רכ"ב
 וי"א מרכובי הרי רל"א לבנין וכן לכתיבה : ועוד נא"ל
 שלכל האלפא ביתא הן לפני הן אחור הראשונה מהם
 ב"ב אותיות והשני י"א ולפיכך פועלים וזהו פי"ן שקלן
 אי זה אות יתחדר ושתיה עם חבירו מכל רל"א שערים
 וחלופין והמיר. זה שהיה ראש להיות סוף וזה שהיה סוף
 להיות ראש. א' עם כלם וכלם עם א' . וכן הדין לכל
 ב"ב אותיות כמה שפירש לעיל וחזרת חלילה ברל"א
 שערים והעטם ליציאת הרל"א שערים וכל לשון בגלגל
 אלפי ביהות . לפי שאם חששה עד"מ . עשרים ובי

אחור יהיה בצד שין של פנים והיה כמין מרובע וז"ש
 לעיל כמין מעובה רק לאלק ותיו' לא יהיה בן זוגו
 וזש' שבת שהיא פנים עליונים לכולם כו' ואמר הקב"ה
 כ' שהיא תתיו' יח' בן זוגך והוא כבוד את" בש' ביושר
 כ"ו שהאל"ם הולך ביושר וכשהולך למכרע גם האת'
 בש' למכרע רק שאת' בש' הוא בקלוות דהיינו האת'
 בש' הא' בימין וקו"י בשמאל ובשורה ב' הב' בימין וקו"י
 בשמאל וכן בכולם ומחליו הוא למכרע ואל"ם באמצע
 כל הכ"ב אותיות זה כנגד זה וכן הכס יח' זה על
 זה רק שהשם זה' הוא לאחור שהוא באחור וכן כנגד
 ע"ס ביושר ע"ס עתיק שהוא ברשם הוא יח' ולכן
 צירוף הראשון שהוא כנגד ע"ס אין שם אחור כלל
 והאחור הוא כבוד יו"ד צאור חזר ומלכות לאחור הוא
 היפוא"ה שהוא מתגלגל י"א פעמי"ך א"ה אהי"ה פעמי'
 אהי"ה והם י"א אזכרות שבהפליין והן נימנ' אחת ולכן
 הותמו הוא אחת ונמצא כל הרג"א שערים הוא מתגלגל
 וז"ש כל היצור וכל הדבור יוצא משם א' בליק

פיגולים זה בחוד זה . ויהיה בכל א' מהם כ"ב אותיות
 מתוך גלגול ברל"א שערים : וי"א רכ"א ומביאים ראיי' מדרז"ל : במסכת יומא בוס ד' ד' מחזיק מתן
 ועשרים וחד לוגא שנאמר ראשי כוסי רוייה בגימ' הכי הוו . ואין ביניהם חזק אלף למ"ד רכ"א אינו מונה
 מרכוביהם ולמ"ד רל"א מונה מרכוביהן נמצא כל הדבור וכל היצור יוצא מהפ"י מן האותיות כי האותיות הם היות
 רצות ושבות ברוח הקדש שבהם ויוצאות דרך מקומות החמשה אשר בהש"מל . והנה דבר ה' יוצא ממקומו
 ובכלל הדבור הוא כל שם של כל מין ומין ממיני הנמצאות ונמצא כל היצור יוצא בשם אחד . פי' בשם יוד"ה
 ואו"ה א"ה אשר מצטרף עם כל אות ואות שיש ברל"א שערים קדש פעמים ל' עם היו"ד ולר' כעמים עם ה"א
 ול' פעמים עם ואו"ה ולו"ה פעמים עם הא"ה הרי קדש פעמים עם ה' וכן עם כל או"ה מכ"ב אותיות נמצא קדש
 פעמים כ"ב יעלו הוא"ג (פי' הן יחידות עבירות מהות אלפים והן ג אלפים וקכ"ה) אותיות ככ"ב אותיות כלכל
 וחשוב הוא"ג פעמים רל"א יעלו מכפרם והם שש מאות אלף וארבעה ושלשים אלף ושמונה עשר ומהם : הם

הרמב ז"ל

א' ב' עם כולם וכולם עם בית' וזה אופן כיצד הוא כדי שיתברר מה שיכתוב למעלה מואת הדב"ה מבינל . כיצד
 שקלן פירש בגלגל השערים כשהחשוב יהיו צידך רל"א שערים מהחלה יש לצרכם באלפא ביתא .
 אב בגד לה וזו זה חט טו יב כל למ מג נס בע עפ פז גק קר רש שח תא . וכשיכייס עד א' כמו שציריתי יהחיל
 עדיין לצרך ואז לא יתחיל באב' כאשר עשה הלא ידלג הא' הראשונה ויהחיל לבטות האלפא בב' שהח"ה הא' אז יצרך
 ויכייס כל הניון כדראשונה לאחור בשניע לא"ה כאשר בהחלה יהזור לראש ויזכור אותו הא"ף שלג בתחלת השטה
 ואז יתחיל בב' שלפני הנו וידלג אב' ויצרך כל האותיות וכשיגיע לכופו לאלק יהזור ויזכור אות אב' שלג . צירוף
 בראשיתו ואז יתחיל מגי' כמו שלפני ג' וידלג אב' ב' ויצרך מבאן ואילך כל האותיות וכשיגיע בכופו יקרא ויצרך
 כמו כן אלף בית בית שלג מבאן ואילך הואיל וכבר הראתי לך יש לך להבין ולהשכיל הם כבר ידעת שוב מאונס

בחכמת ההגדרה כי זה לא יציגו צבנה נמורה אלא מי שהרגיל בחכמת השברים ע"ד הדמיון • ולכן סימן זה יהיה בידך שיתחיל בכל פעם הצירוף באות שאחר אותו האות שצירף כבר ומה שלדג מן הראש של שטה ראשונה יצרך בכל פעם לאחר סיום הציון הכתוב : נמצא שהוא מזכיר כ"ב פעמים כלו אלא צבחהלה מתחיל בא' ומכיים בתי"ו : ולאחר מכלן מתחיל צב' ומכיים בא' ואח"כ מתחיל צב' ומכיים בצ' ואח"כ מתחיל צב' ומכיים בנ"י הוא חזו' לרא' עד כלו' שטה הראשונה ובה האלפ' ב'תא נמצ' הגלגל של רלא' שערי' מתגלגל וחוזר פנים ואחור שהרי כל שטה ושט' מתחמט' מהצד' שער אחד והיינו שתי אותיות כי שער יקרא חבו' שתי אותיות והיינו החשבון הנכון באלו רל' שער' ודרך זה הוא לפי שאופן שטה הראשונה אלפא ב'תא כפולה היא • ובאופן שטה שני' דלג בין כל שער אות אחת כמו ג' היה לו לומר אב' וכן בד' היה לו לומר דג' וכן כל אותה שטה • ושטה השלישית דלג בין כל שער שתי אותיות כמו אד' חסר בינו צנ' וכן כל אותה השטה ושטה רביעית חסר בינו בנז' ובחמשיית בנדה' ובששית בנדה' ו' ובשביעית בנדה' ובשמינית בנדה' ובתשיעית בנדה' ובשעירית בנדה' ובחמשי' : ובאחת עשר יא' ובשתיים עשר יב' ובשלוש עשר יג' : ובארבע עשר יד' • ובחמש עשר טו' • ובששה עשר טז' ובשבע' עשר יז' ובשמונה עשר יח' ובתשעה עשר יט' ובעשרים כ' : ויש כתוב לשם כא' שטה • האופן שטה הראשונה אינה נחשבת לפי שכל האלפא ב'תא כפולה גם והדלוגים הם באופן החשבון • ומי שיבין מתכונת ההגדרה יבין זה הפירוש : ותוצאות המוכיח' א' יעירו בסוד זה הנפלא , ואין שכינה שורה אלא מתוך דבר שמחה שנאמר ועתה קחו לי מנגן וכו' , וזה הפירוש קבלנו מפי רבינו שבב' רבנא גאון יעקב אביר ישראל , ומי שלא יעיין בחכמת המשקולת לא יבין זה , וזהו שכתב צבל ספר יצירה שקלן ר"ל בכל שער ושער ומכל שער חסר שתי אותיות וזהו המירן ונמצא א' עם כלס ר"ל עם כל האותיות וכל שאר האותיות עם א' ב'ת' עם כלס ר"ל עם כל האותיות וכל שאר האותיות עם ב'ת' , וזהו שלקח כאן שקלן והמירן אבל רבינו פירש שקלן כנגד אחת רוח אלקים חיים , והמירן כנגד שתיים רוח מרוח חקק וחצב • ובתחילה לקח ס' חקקן חצבן שקלן והמירן לרפס לרמוז צבחהלה ב'ת' בראש ארו"ל , ואחר חמשה אליו לר צבחה נפש כל היצור ונפש כל העתיד לנור , וזהו סוד הנרמוז בפסוק שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה המוצי' במספר צבחה לכולם בשם יקרא מרוב אונים ואמין כח איש לא נעדר , וזהו סוד הכלול בפסוק שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד • האור העליון הוא כת"ר חמשים שערי בינה והוא אמין כח דכתיב קול ה' צבחה כי הוא האלה דבוגמא האחד ראש המספר ואין מספר לפניו והוא יסוד המספר הבא אחריו ולא ימוש מאת' לעול' וכלם נכמכו' וגלויים אליו וממנו יצאו ועד תשעה נקראים אחד' נפד' דיי' עד בא העשירי המיוונום והמחברים וסוגר בעדם וכולל לכולם שפ אחד והוא עשניה לפי שגם הוא דומה לאחד מכלן ואילך המספר הם כפל עשרות כי כשהאמר עשרים הם כפל שני עשרות , וכן עד תשעים הם תשע עשרות במקום תשעה אחדים נפרדים ועם עשרה שהוא במקום הא' הם מאה וכלל לכולם שם אחד והוא מאה ואחד , ותשע מאות הם כנגד תשעה אחדים ועם מאה הם אלף אחד , וכן תשעה רבבות הם במקום תשעה אחדים ועם רבבה א' שהוא במקום אחד הם עשר רבבות ובכאן נשלם חשבון האחדים יעשרה רבבו' נקראות אחד לכך ארו"ל אחד רבוא , ולכך חייבה החכמה שאין אלף של מעלה לשם קצוות הסו' משש רבבות יוד' רבבות לכל קצה וקצה שהם וא"ו מאות אלף לפי שעד כאן השלמות האחדות , ולא היה שרות השכינה בישראל עד לאהם ממזרים שהיו שש מאות אלף רגלי אף בבית שני לא שרתה שכינה שלא היו אלא ארבע רבוא , ואמרו במסכת כתובות כהנייתה כך נעילתה מה נתינת' בס"ר אף נעילתה בסי' רבוא , ובצ"ר פ' וילא יעקב ויקרא שם המקום ההוא מחנים מלמד שהם היו ישראל הכרים אחד מס"ר לא היו ראויים לקבל התורה וזהו סוד גדול בקבלה , ולכך ארו"ל אין אוכלסא פחות מס"ר א"כ כל הפרטופים נכללים בצ"ר אלפים ענפים וזהו סוד התורה שחמרה ולא אתכם לבדכם אנכי בורת את הברית הזאת ואת האלה הזאת כי את אשר ישנו פה עמנו עומד היום לפני ה' אלקינו , ואת אשר איננו פה עמנו היום , וזהו סוד הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם נבר א"כ לר צבחה נפש כל היצור ונפש כל העתיד לנור , נמצא כל היצור וכל הדבור יוצא בשם אחד ר"ל כל הנבראים באילנות כ"כ חפלים הם נבראים כמו שאמר לרפן וצר בהם נפש כל היצור וכל הדבורים אינם אלא ה' מוצאים וכולם נמצאים בכ"ב אותיות נמצא כל היצור וכל הדבור יוצא בשם אחד כמו שאמר בפרק ראשון שתיים רוח מרוח ר"ל החכמה היא כפירה שני' היוצאה מתחת עליון והבורא י"ת הוא אחד :

תראב'ר זל פ'ב מ'ד מרגאון מו' אליהו זל

ובאלו שמותיו מתש פירש למחשות של היצירה כי יצר כו' ממש כידוע שהיה ובהו וחסך הס כח"ז למפרע הליבש צורה לדבר תהו ועשה אינו ישנו ואלימות הנמשך מאין שאין לו צורה וזמיון והשכל אלא כל חכמו' העולם שממנה יוצא חשך לעולם כנ"ל בסוד נקודות הכריות מאספו מלידע מסו' . הגה ע"י אלו ההיו' הוליו' מאין ליש כל הגמלאות

יצר מתוהו ממש ועשה אינו ישנו וחצב עמודים גדולים מאויר שאינו נתפש וזה סימן צופה וממיר עושה כל היצור ואת כל הדברים שם אחד וסימן לדבר עשרים ושתים מגינים בגוף אחד .

וחצב עמודים גדולים והו' שנאמר בהם חצב עמודיה שבעה והם הנוכרי' בפסוק לך ה' הגדולה ועומ וקרא' גדולים להיות ראשיתם גדולה . מאויר שאינו נהפס פירש מרות אלקים (בינה) חיים (חכמה) יש

בהם שש יחיות ועשרים עמודי אור וכל עמוד ועמוד הוא עמוד ויחיד לעולם שנאמר ולדיק יסוד עולם . וגם נתן בהם כח להיות כל אחד מהם צופה ומסתכל בחכמה העליונה ההיו'ת וממיר האותיות כ"ב אותיות עד רל"א שצרים לכל מין ומין וע"י כך עושה בפחילה בשם לפי שכל פעולות העליונות נפעלו ב"ו קצוות מגדולה ולמטה והע"ט שהיא שם ה' ר"ל של תפארת והיא שם אחד היא פועלת כל מעשה וחידוש ע"י אותיות הללו . וסימן לדב' יסוד ה' כי הגה כ"ב חפצים והם יו"ד אצבעות ידים ויו"ד אצבעות רגלים ושם יד ושם רגל הרה כ"ב בנוף אחד הע"פ שהידים מתפצלים אחת לימין ואחת לשמאל מ מהם נובעים מנוף אחד כן בעולם כן בשנה : וכן בשם ית' שכל כחותיו מתאכלים מאחדותו הפשוטה ית' וי"מ כב' חפצים בנוף אחד הם כ"ב . אותיות אשר נחצבו בכדור אחד שהוא היו"ד תפ פ"ב

מתוהו דיצירה הוא מצינה בסוד כוונ שמים כו' . ועשה את אינו פי' המלכות הוא אין בסוד נעוץ כנ"ל עשה שהיא בסוד עשי' ישנו מסע' לכוהו שהוא חכמה הנק' יש ואחר שפירש יצירה של הארץ פי' העמודים של הארץ מהיכן : ואמר וחצב עמודים גדולים מאויר שאינו נתפס שהוא בבית בסוד קד"א ששם חר"ך עמודים וכן אמרו צלמ' הארץ כו' על העמודים והעמודים על המים והוא התהו' ועליו התוהו מים על ההרים והוא אבני' המכולמות וקו' וההרים על הרוות והרוות בסערה הנשי רוחו' רוח ארוות מרוות . אלא שלמעלה הוא אור וכאן החושך ואח' וזה סימן כו' שאל תקשה לך שהולך בהפוך תהום על תוהו כו' וכן היצירה של הארץ הכל הוא בהיפך לפי שאין אף באחור ואמר וזה סימן א' עם כולם וכולן עם א' באחור והוא תחור התחתון צופה וממיר פי' שהמרתו הוא פני' העליון נגד תחור תחתון ופני' הב' נגד אפן' הב' מתחתון כאשר

פי' הרמב"ן זל

יצר מתוהו עומק התשובה צייר ממנו צורות של מתש ועשה אינו ישנו ואחר שצייר הביאם למעשה ניכר ונראה כמה שהי' אינו שלא היה בו עשה ממנו ישנו וחצב עמודי' דברי' עליוני' עופוד ונסתך בה נק' עמודי' גדולים שהם תחת הגדולה מאויר שהיא פנימיות קול ורומ ודל' שאינו נפסס' בלשם אור שאינו נחפס כמו יחיות סתומה ואדם בעזרה שאינו יכול להכניס בה רות ורומ

הרמ"ב זל

יצר מתוהו ממש ועשה מאינו ישנו ר"ל שברא העולם מאין ליש ר"ל מאפ"ס מהחלשות . וחצב עמודים מאויר ר"ל בספירה השנית יש עמודים גדולים והם עמודים שלשה . סוד שלש אמות שבע בפולת שמים עשרה פשיט' וכל עמוד מאלו השלשה עמודים כונים עמודים אחרים : באשר יפרש בעל ספר יצירה בפרקים הבאים : וזה סימן סוד וממיר ר"ל מונח ומי שצוה הוא שיקל כמו שצוה ארז אג"ז איה שוקל וזה כנגד מה שאמר למעלה כיצר שקל' והסידר' : ולכן אבר סוד

נאמר תראה בהמרוצב הנ"ל ולכן אמר צופה שהוא מרחוק
כו' ובוה עשה את כל היצור ואת הדבור שם אחד שהוא
המרוצב הנ"ל והן כ"ב י"א בפנים נגד יו"ד אלצעות
וניחית הלשון שהוא הנוף ת"ת מכריע בינתיים . וי"א
באחור נגד יו"ד אלצעות הרגליים וזרית המעור מכריע
בינתיים וזהו שהמרחי שכולם הם שם אחד וסימן לדבר
כי צפנים צנוף אחד שהן הידים והרגליים הנוף
והזרית והרל"א שערס הם כמנין השם הו"י בד' מלואין
ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן . (עוד הראה כי כל הקצוות של כ"ב
הן א"ת ב"ש שבשורה הראשונה א' בקצה הימין ובקצה
השמאל ת' וכן בכולם עד חזיו ומחזיו ולמטה להיפך
ועוד הכלל . כי השערים של הפנים ואחור הן שווין זה
לזה בא"ת ב"ש כיצד שער הראשון של הפנים הוא א"ב
ושער הראשון של האחור הוא ת"ש שהוא א"ב בא"ת ב"ש
והשני של הפנים א"ג והשני של האחורים וכו') ובכל שער
מן הרל"א שערס נלרפים אחריו ק' אותיות הנשארים כ"ב
פעמים כמנין בתי' שהתיבה של כ' אותיות עושה כדלקמן
ולא חשב כאן אלא ב' אותיות הראשונות אבל הנשאר כולן
כלולין באלו הרל"א שערס כמו בשער הא' שהוא א"ב
והצירוף הראשון של השער הזה הוא א"ג בסדר . הוא א"ב
בסדר י' שו ב' א' שערס- השער השני ממנו ב' ד' הוא כלול
בשער מאות ב' השער הנ' ג' ד' הוא כלול בשער הראשון
מאות ג' השער קד' הוא ד' ה' הוא כלול בשער הראשון
מאות ד' וכן כולם כלולין בשערים הראשונים של האותיות
והשאר באותיות אחרים וכשתפטר כל השערים יהיו כ"ב
ק' אלא ביות כמו- שתיבה אחת של כ"ב צמנוות בתיים
ובהם חמאל כל דבור מכל תיבה שבעולם ומכל לשון שיהיו
בעולם וכן כל היצורים שנתהפכו בהם הא"ב כולם המלא'
בכלן ופרטי היצורים הן כפי הבתיים של ק' ב' אותיות ואלו
הכ"ב אותיות הן ספיר' הכלים שלהם כמ"ש לקמן ונקודות
הן פנימות הספירות דנקודין אל האותיות הן כרות
לגופא כמ"ל בזהר שהעשר נקודין חמש ת"צ וחמש ת"ק
והן ה' כנגד חמש שאמר בפ' קמא והאותיות עם הנקודות
הם ל"ב נתיבות חכמה ששם שה' תנועות גדולות הן ה'
חסדים וה' ת"ק הנ"ל לכך בא אחריהם דגש או שוא שהן
מנצרה כמ"ש לקמן ועוד ה' שוואין שוא נע ושוא נח נ'
חטפין והן ג' כנגד ה"ב שאלו הן נצורות שאינן ממותקות
והראשונות הם ממותקות דינא קשיא דינא דפיא נגד ב"פ
מנצפך כידוע לכן הח"ק נחטפות שאין להאריך בזה
זהשוואין נחטפות יותר עד שא"ל לשוא בלא הנועה אחרת
ולכן הת"ק נכללות כחטפות הגדולות וכל מוצא האותיות

באות בתי' כידוע : סליק

הרמב"ן זל

סופר ומסיר עושה את כל היצור לכך נקט עושה כמ"ש אשר
ברא אלקים לעשות : הוא עשך ויבניך . אנכי עשיתי ארץ .
על כל הגוים אשר עשה ואת כל הרבור יוצא בשמו ככו הרב
יוצא מפי המלך ואיכר פא"פ איכר בו . או דברת בחזון רוח ד'
דבר בו וזה הרבור בשמו אחר כי כל הרבור נהצב טאלף כי
האלף הוא יסוד ויחיד לכל האותיות והאלף הוא עצמו יורה
בעצם האלהי כי האלף עשוי בראשו כצורת יו"ד והק'
האמצעי כצורת ו' והרגל כצורת יו"ד הרי באמצעיות השבן
ידו"ר : ובוה השם נכלל סוד שם המקורש שהוא ע"ב על סיד
צירוף החשבון כי כאשר נצרך מספר האותיות כולם שרם
ארבעה יעלה להשבון זה- ד"ל יו"ד הוא עשרה במספר ונעש'
סוד הצירוף עם י"ה הרי הצירוף עם י"ה הרי הצירוף הוא
יעלה כ"ה : אדר זה נעשה הצירוף מזה החשבון עם י"ה
יעלה הצירוף מ' אחר זה נעשה הצירוף מזה החשבון עם
ידו"ר יעלה סוד הצירוף ע"ב וא"כ שם המפורש הוא בסוד
האלף והוא הנותן הרבמה לארם להשכילו ולהבינו וסימן לדב'
ר"ל שלא תטעה נקטם האי כללא בידך ככ' הפצים כנוף אדר
ר"ל כ"ב אנתיות קורא הפצים כנוף אדר ר"ל אחת ה' אלקים
חיים עכ"ל הרב רבי אהרן בספר הפרדס והרב דמקובל רבי
יוסף אשכנזי מ"ה מספר הנקרא כתר תורה וו"ל נמצא כל היצו'
וכל הרבור יוצא בשם אדר שכל הצירוף שפירש הוא אינו
כ"א חשבון שם אחד של הקב"ה וגם כל השער לבדו היא שם
יוצר מתורו כמש דוצה לומר דבר שיש בו כמש כמו העולם
ושאר הבריות היו תהו ועשה את אינו ישנו ר"ל דבר שה' אין
עשה יש : והצב עמודים גדולים מאור שאינו נתפש ר"ל שאין
שום אדם יכול לתפוש את האור עכ"ל הרב המקובל ר' יוסף
אשכנזי ז"ל : והרב הרבינו מאיר מרוק' כורק' ז"ל פירש בספר
הקבלה .

הרמב"ם ז"ל

פירוש הרר'ם נאון זל

הקבלה הנקרא באר מים חיים וז"ל כחב בעל ספר יצירה
נמצא כל היצור וכל הדבור יוצא בשם אחד ר"ל רוח הנקרו
מרוח שהוא שם הכמה לכך יצר מהוה ממש כמו ודאין
היתה תהו ועשה מאינו ישנו אמר עשיו' אחר יצירה כדרך
שאמר הנביא בראתי יצירתי אף עשיתי דרי שהקד' היצירה
אל העשיו' : ר"ל בתהלה בראתי שדוצאתיו מגדר האין
לגדר היש ונמצא שהוא יש ואחר זה יצירתי והעכדתיו על
תכנית הצורה : ואחר זה עשיתי שפירושו על אופן התיקון
כמו ועשתה את צפוני וכן כי אינם יודעים לעשות דע ר"ל
אע"פ שהן מביאין קרבן על הטאתם לא יוציל להם זה הנוח
שהם נותני' לבית הבחירה כי אינם שבים בחשבה והם בגדר
מי ששכל ושרץ בירו אם כן אינם יודעים לתקן הרע וכן לא
עשה רגליו : וכמוהו לעשות את יום השבת : א"כ לשון מעש'
הוא תקן הדבר בשלימות יותר שיחכן : והצב עמודי' גדולים
מאוי' שאינו נתפס קרא האלף אויר והוא אינו נתפס שהוא
שפשוט מכל הפשוטים והרב' הפשוט אינו נלקח וכל זה לרמז
שאינו נוף ולא כח בגוף ה' י"ת - והנה עמודים גדולים יוצאים
מסוד האויר שהוא האלק' כי כל הנמצאים הם גשפעים כמד
אצילותו וסימן לדבר כ"ב הפצים וגוף אחר כוונת בעל ספר
יצירה הוא לעשות סימן לדבר בעבור שלא ישכח מרוב עומקו
ועושה סימן לדבר כמו שנמצא רובי פעמים בהכנת התלמוד
כזה : וקרא ב"ב אותיות הפצים כמו שאמר בפ' הראשון ורוח
בכל אהת מהן : וגוף אחד של עולם הן על סדר אחד כי כל
האותיות שבעולם הם נכללים באופן כ"ב הפצים נמצא שלא
ישתנה הדבור המכור' להם וכל זה יורה על שלימות המסדר :

סליק פרקא

הראב"ר זל

הרמב"ם ז"ל

והנה הזכיר בפרק ראשון נתיבות ואותיות וספירות
ובפרק שני הזכיר אמות ואותיות וגנולס ולא רנה
להזכיר בהם ערך לפי שכ"ב פרקים שקדמו מדבר
בכ"ע וחכמה ובינה לפיכך הכתיר ערכם בסוד עולם
ובסוד עולם שנה נפש :
אכל בזה הפרק שהוא
רומז חסדי' ה' התחיל
לדבר בערכם אל עולם
שנה ונפש ואמר בערך

שיש לעולם העליון מקור לאח"ש שממנו מתפשטים אח"ש
שבעולם ה"ו כן יש בעולם החסד אח"ש שיסוד כף
זכות וכף חובה ולשון חק מכריע בינתיים והם כללו
ספרים והם שלשה ספרים שנפתחים בר"ה אחת של
לדיקים

שלש אמות יסודן כף זכות וכף חובה ולשון חוק מכריע
בינתיים : ביאור למעלה דברינו משלש אמות ולא
ביארנו תועלת אלו האותיות שלש ולא פעולתם ולא
שמותם : ועכשיו בזה הפרק נבאר סוד שלש אמות
בתועלתם בפעולתם בשמותם

שְׁלֹשׁ אֲמוֹת אִמָּה שְׁלֹשׁ אֲמוֹת אִמָּה שְׁלֹשׁ אֲמוֹת אִמָּה
וְלִשְׁוֹן חוֹק מְכַרְעֵ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

כן בסוד שלש אמות שהוא

אח"ש האלק' הוא אויר הש"ן הוא אש : המ"ם הוא מים
אח"כ לשון חוק מכריע בינתיים וכן באש"ם האלק' הוא
אויר הש"ן הוא אש המ"ם הוא מים : וכשיש אש בין אויר
ומים אינם יכולין לדבוק זה בזה כי הש"ן מכריע בינתיים

צדיקים נמורים והם בכך זכות ואחת של רשעים והם בכך חובה ואחת של בינונים והם בלשון חק מכריע בינתיים ואל"ל כי נורת הנשמה המחזרת מאותיות הקדש בסדרי המצות אלו יעשה אותם האדם וחי בהם ממש כי יתלו אלו החיים והשלום על נשמתו בעליונים וממנו יניע אל אדם הגופני חי' וחסד ויתחזק כל אבר ואבר מאיברי הנשמה בכח רוח אלקים חיים ואם יעבור אדם על המצות או ישתנו סדרי האותיות אשר בנשמתו ויכתבו לעבירה אשר עשה שנאמר ותחי עונותיכם חקוקים על עמנותיכם : והנה היא בכך חובה וה' בעל החסד והרחמים והחיים כר מעליו והאבר ההוא אם הנשמה תלויה בו מיד מת או נכרת ואם הוא אבר שאין הנשמה תלויה בו הרי הוא האבר חולה או נפסד בסוד והפקדתי עליכם בבלה את ששפת ואת הקדחת . ולא כמאמר הרופאים שחת מלחותיו נוצרת עליו כי דורשי ה' לא יפעל בהם טבע רק ה' עליהם יתיו : ואם לא כר מר המות . ולשון חוק מכריע בינתיים פי' ביל' ותפארת במקבלו מצות כשם שיש כף זכות וכף חובה במשפטו המגיעים אלינו כך יש כף זכות וכף חובה בשרי מרום שנאמר יפקוד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה בצלמה ונאמר והוא מהשגה עינינו וזמניה מהעלה מלכין וגומר : סליק

מהנאון מו אליהו זל

שלש אמות את"ש יסודם וכו' פי' בכל מקום שנמצאות ג קווים חד"ר סיד תאלו ג' אותיות : שלש אמות פיר' לעיל לכך קראו אותם שהן עיקר תולדות שמי' וארץ' זכות פי' לעיל לשון דבר הגלוי והמעורב : סליק

א"כ לשון חק מכריע בינתיים . וכן בשא"ס השי"ן הוא אש ה"מ הוא מים ואש ומים אינם יכולים לידבק זה בזה שהרי האויר מכריע בינתיים . וכן פירש הרב רבי אהרן המקובל הגדול בספר הפרדס וז"ל כתב בעל ספר יציר' שלש אמות את"ש יסודן כף זכות וכף חובה ולשון חוק מכריע בינתיים ר"ל אפילו בכך מאזנים המזוינים לשון חוק ר"ל לשון מאזנים מכריע בינתיים בין הכפות ובדומה לזה יסוד את"ש שהחלק רומז לאויר והמ"ס למים והשי"ן לאש תוכל להפך לזכות ולחובה קריאת הלשון הוא המכריע . ואם נברא זכר בסוד ג' אמות בקריאת את"ש נקבה באש"ס ואם לקיים אופן הנגע בשמ"א עכ"ל . והרב רבי עזריאל בן הקדיש רבי מנחם כתב בספר המילואים וז"ל יש שמושים שמהמשים לזכות ויש שמושים שמהמשים לחובה ולשון חוק מכריע בינתיים שהעשמש יציר' הוכרה אחת בין שמוש זכות ושמוש חובה ולא ישמשו ההוכרות האחדות לא לזכות ולא לחובה אלא מפני הצירוף בשמוש יצא ענין בהכרע' . והנה כתב הרב א"א וז"ל בספר הנק" אורים ותומים וז"ל בשער שלישי אלקים נקר' בפי המקובלים וחכמי החלמוד מדה"ד וזו היא כוונת התורה התמימה באמרה וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשביט מלח ברית אלקיך מעל מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח ומלח בסוד הצירוף מ"ל ח' שנאמר וביום השמיני ימול בשר ערלתו הרי הוסרו חמש ערלות ויש כאן יסוד כ"ב אותיות . והמילה רומזת למדת אלקים שנקר' מדה"ד והיא הספירה שנק' נלח והסרת מדה"ד שראה שלא יתקיים העולם הוא בעצדת המובח שהוא בסוד הצירוף המופלא מילה זמנה ביום ח' ושם הוי"ה הוא מדת רחמי' הרי כאן כף זכות זכך חובה שנאמר ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים . ולשון חק אהי"ה מכריע בינתיים עכ"ל הרב ר' עזריאל וז"ל .

הר"ר אליעזר מנרמ"ש"א

ולשון חוק מכריע בינתיים פירש בכך מאזנים שמזוינים ולשון המאזנים מכריע בינתיים בין הכפות כך יסוד את"ש תוכל להפוך לזכות ולחובה כי קראת הלשון הוא המכריע אם תברא זכר נק' באת"ש ואם נקבה באש"ס : ואם להחזירן לעפרן בשמ"א :

פי' הרמב"ן וז"ל אלק חוק תירש כ"ע כשהתפארת נקר' חוק תצלה עד כתר עליון הנקר' אלק הוא הנק' אלק חוק ובזמנו תצלה התפארת למעלה נקר' לשון חק והיא חז"ל ומכריע יתוושמאל ובנתיים ואל' אמות נקר' אמות מפני שהם יסוד לכל זכות ולכל חובה ולכל הכרע . סליק

הר"ר אליעזר כגרימ'ש א

מ"ב וחתום בוא"ו טבעות וזה - ביה"ט שמתהפך. בוא"ו עגיניים שנגלגל השב עם אה"ט שמתהפך לוא"ו טעיניים וממנו יולא אש וכו' א' הוא הויר מ"ם מים ט"ן א"ט ומתחלקים וכו' וכו' הויר נברא באה"ט והנרקה באה"ט שהאש נושא מים בפשוטו שבת ידוללו . כי' שהקבה שהוא אש אוכלה אש נושא מים . שלש פאות אה"ט לבון אש ועקר תולדות השמים אש בראש למעלה משרתיו אש לוהט תולדות הויר רוח תולדות אה"ט מים שבוה מים אש למעלה דממן ט' מהפכת למעלה לשמים שהם אש מ"ם מהפך לנה"ך שהם מ"ם א' מהפכת למעלה ולמטה באויר וזהו כוד גדול ומופלא ללעיל . ורוח חק מכריע האויר : תם

מהגאון מו אליהו זל

הראב"ד זל

שֶׁלֹשׁ אֲמוֹת אִמָּה כּוֹד גָּדוֹל וּמוֹפְלָא וּמִכּוּסָה וְחִתּוֹס
בִּשְׁשֶׁה טַעֲמוֹת - פִּי' כִי כִבֵּר אֲמִרְנוּ כִּהְיִישָׁה אֲמוֹת
שֶׁרָשָׁן בִּסְפִי הִרְאִישׁוּנָה שְׂהוּא רֹחַ אֱלֹקִים חַיִּים וְהֵם
כְּלוּלִים בִּסְפִי הִרְאִישׁוּנָה שֶׁבָּה בְּהֵעֵלֶם גָּדוֹל וְהֵא"כ בִּג'
הַסְפִי הִרְאִישׁוֹנוֹת שֶׁבָּה מִתְחַלְקִין
שֶׁהֵן כֹּח' ב' - וְהֵא"כ מִתְחַלְקִין
בִּשְׁשֶׁה קְנוּת כֹּח' הֵן' הֵא"ש
כִּפִי הַבְּחִים שֶׁל שֶׁלֹשׁ אֲמוֹת
כְּדִלְקֵמָן וְהֵם ב' בְּחִי' מִתְחִילָה
כְּלוּלִין בִּיחַד וְהֵא"כ מִסְתַּחֲקִין
לִשְׁלֹשָׁה וְהֵא"כ לִשְׁשֶׁה הַיִּירוֹסִין
וְהֵא"ו קְנוּת וְיִסּוּד כְּלוּל מִכּוּל
שֶׁהֵן חִי' אֲוִיחִיּוֹת שֶׁלֹכֶן נִקְרָאוּ

שֶׁלֹשׁ אֲמוֹת אִמָּה כּוֹד גָּדוֹל מוֹפְלָא וּמוֹכּוּסָה פִי' כִּשְׁנֹכָה
לַחֲקוֹר חֵיד נִאֲלָלוּ שְׁנֵי הַפְּכִים כִּמוּ אֵשׁ זְמִים מִכַּח
פְּשֻׁט - נִמְלָא שֶׁהִדְעִינוּ נִלְלוּ מִהִשְׁגֵּי כִבָּה זוּ : וְכִיכֵיךְ
קִרְאוּ כּוֹד פִּירֵשׁ דָּבָר נֵעֵלֶם גָּדוֹל מִגָּדוֹלָה וּמוֹפְלָא מִגָּבּוּרָה
וּמִכּוּסָה מִבִּינָה פִי' אִפִּינוּ גִב'
וּבִינָה נֵעֵלֶם מֵהֵם אֲמַתָּה כִּבָּת
הַפְּכִים חֵיד הֵיוּ בִכ"ע בִּאֲחֻזּוֹת
הַשְׁוִיָּה וְחִתּוֹס בִּשְׁשֶׁה טַעֲמוֹת הֵם
שֶׁשׁ קְנוּת נִסְתַּחֲמוּ בִשְׁשֶׁה שְׁמוֹת
אֱלֹו הֵי"ה וְיֹה"ו הֵי"ו הֵי"ו וְהֵי"ו וְהֵי"ו
כִּמוּ שֶׁפִי' בִּפְ"ה וְשֶׁה הוּיִית אֱלֹו הֵן
מִקְרוֹת לִשְׁשֶׁה כְּדִרִים שֶׁל אִמָּה
אֵשׁ"ס מִשְׁ"ה מֵא"ש שֶׁ"מ שֶׁמ"א

שֶׁלֹשׁ אֲמוֹת אִמָּה כּוֹד גָּדוֹל: מוֹפְלָא
וּמִכּוּסָה וְחִתּוֹס בִּשְׁשֶׁה טַעֲמוֹת וּמִמֵּנו
יּוֹצֵאִים אֵשׁ וְיֹמִים מִתְחַלְקִים וְזָכָר
וְנִקְבָּה שֶׁלֹשׁ אֲמוֹת אִמָּה יִסּוּד וְיִמְהָן
נִוְלָדוּ אֲבוֹת שְׁכִמּוֹנוּ נִבְרָא הַפֶּל:

ה"י עלמין וכל אלו הבחי' עדיין הם כולם בהעלם גדול עד שאין בהם אלא החקיקה לבד : וכ"ז בספיר' הראשונה הנ"ל וז"ל כוד שהוא בפירה הראשונה של רוח חלקים גדול מופלא ומכובד ה"ב בפירות' הראשונות כה"ב של רוח חלקים גדול הוא הדינה כמ"ש קוג גדול • מופלא הוח בצבור פליאות הנמה • ומכובד הוא הכתר שהוא מכובד בפיו' כידוע • • וז"ל בצופנה מסך שהוא חכמה אל הדרוש להשיג מהוה רק מליאות' י' ובמכובד ממך אל תחקור באפילו החקירה בהם הכור • וחמס בשש טבעות הן וח"ו קצוות שלה כנ"ל שנה מהגלגלים ב' חותיות יה"ו בנ"ל ולימי מהם חויר מים ושמ ויהן כה"ב של העשר ספיר' כנ"ל ויהי' כנודו מצי' הן הנ"ל ומאבות חולדות

הרמ"ב זל

שֶׁלֹשׁ אֲמוֹת אִמָּה בִּגְדֵי שֶׁזָרְקוּ בָהֶן וְכֵן הָיָה
רַבֵּינֵינוּ יוֹלֵד וְזוֹלָה כִּי הָיָה לֹא מֵרֵגֶל

אש כמ"ס בזהר דהוא נור דליק שזס משכן אש היסוד
 והן נ' ספירות הראשונות ומהם יצאו אבות הן בידים
 והנף שהן עוזרי הנוף כי משם ואילך הן מזר מנופא
 ומאבות תולדות הן הרגלים והזרית כי הן דמיונס נוף
 וזרית כחלף חשבון כמ"ס בזהר והידים והרגלים כו' .
 ובעולם הכל מתחלה ברוח חלקים ואח"כ באמ"ס ואח"כ
 נולדו אבות שמים וארץ כמ"ס לקמן במשנה ד' והן
 נבראו בנ' ימים הראשונים והן יצאו תולדות בנ' ימים
 אחרונים והן נבראו בנ' ימים . וכן הוא בשנה עיר מאמ"ס
 נולדו אבות ויין כפולות כי אמ"ס חתום בשנה טבעות
 שהן ו' קויות והיכל הקדש באמצע כוללן שהן ו' כפולות
 כמ"ס לקמן מאבות ויין כפולות יצאו תולדות י"ב פשוטו
 כי עיקר הו' כפולות הו"א כנ"ל והן י"ב פשוטות . ושבע
 של ויין כפולות הו"א י"ב של י"ב פשוטות הכוללם כמ"ס
 לקמן כמו שה' כוללן והן בעולם ושנה ונפש כמ"ס לקמן
 שבכולם ו' וי"ב אמות . אמות אמ"ס שחקקו כו' בכ"ב
 אותיות והן כאן ו' יצירפים כמ"ס לקמן שלש אמות אמ"ס
 בעולם כו' כל הספר נחלק לנ' עש"נ והן עולמות ביע
 עולם הוא בריא' כמ"ס עלמות אהבון נערו דמטרוניא
 היכלות דבריאה אל תקרי עלמות אלא עולמות . שנה
 ביצירה כי שנה הוא ע"י השמש ושמש ביצירה עד"א
 שמקום ביצירה ונפש בעש"י נפש מולכות שמקן כידוע
 וז"ל במתני' שלפני סוד גדול כו' עד ו' טבעות ע"ס
 דאצילות כנ"ל סוד בעתיק גדול מופלא ומכוסה וחתום
 בו טבעות ו"ק ויצא מהם אמ"ס דבריאה . ויצאו מהם
 אבות ביצירה כי הבר אה גקר' אימא שאימא מקנת שס'
 ויצירה אב שו"א מקנן שס' ומהם יצאו תולדות בעש"י .
 וענין אמ"ס נ' שזות אקיק' הו"ה חל"ני שכולל כל
 הע"ס של כל העולמות כמ"ס לקמן . וזכר ונקבה קאי
 על נפש שבין ובר ובין נקבה כולי נכלה על כבוד אמס
 אלא שחלוקה בצירוף האותיות כמ"ס לקמן וכן בעולם
 ושנה ג"כ הוא זכר ונקבה כמ"ס מנחש דכופרא דברא
 לנוקבתא ואמרו במדרש באילן שלא היה מולא פירות
 ואמר דקאי אחד שקבל זכר הוא רואה ביריתו ומתאה לו
 וזכר והרבינו אותם ועבדו פירות הרי שכולם מבקשים
 תפקידן . וכן בכל דבר כמ"ס כל מה שברא הקב"ה
 בעומו זכר ונקבה ואף לויתן ובר ונקבה וכו' וכן אמרו

י

גדול מופלא ומכוסה כנגד סוד שלש אמות סוד גדול
 כנגד א' מופלא כנגד מ"ס מכוסה כנגד ש"ן הרי כאן
 איור מ"ס אש וחתום בו טבעות ור"ל בשם יה"ו מתגלגל
 בשש גלגלים כאשר פירש בעל ספר יצירה בפרק ראשון
 והנה גלגל השם עם סוד שלש אמות שהוא אמ"ס שהוא
 מתהפך ומתגלגל לששה עניינים וממנו יוצאים שלשה
 זרבות ר"ל סוד ג' השפעות . האלק הוא איור המ"ס
 הוא מ"ס הש"ן הוא אש ומתחלקים זכר ונקבה כי הזכר
 הפך הנקבה כדמות מ"ס העליונים למ"ס התחתונים הזכר
 נברא באמ"ס והנקבה באש"ס וזה לרמוז שהאש נושא מ"ס
 והטיל שלוש ביניהם הבורא י"ת אע"פ שזה הפך זה .
 ורבינו פירש כחז כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא והוא
 נושא סוד המ"ס עכ"ל הרב רבי בחיי ז"ל .

אמר משה בטריל כבר התבאר לנו כי ידעת מהות הדבר
 וידעת מציאותו הם שני דברים מתחלפים ולכן לא
 יכנסו שום אדם בזה הפרד"ס שלא עיין בחכמ'
 הפילוסופים כי האלקים חכמת הפילוסופים נקשרת בחכמ'
 הקבלה כמו שלהבת בנחלת : והיום ראיתי לבני ציון
 היקרים שדלת זאת החכמה לפנייהם ננעלת וידמה לעם
 ציון שאם יחקרו בחכמת הפילוסופים ישימו תורת משה
 פלסתר ודרך רמי' ואין זה כי תורתנו הקדושה נקרא'
 פלסופיה העהודה . והפילוסוף האלקי כבר חקר בחקיר'
 שלימה שיש לה שחקן במוחלט בנדרה לא כמו כלל ארצי
 כלל שמי מיי' . ולכן ביום הזה אומר אל זה השכם
 מה שנכתב בתוך לב' ואולמי ולפניו
 אשפוך שיחי הואיל והאל הגדול נתן חכמה ברוחי : ואומר
 הנה ימצא לדבר אחד שתי צורות גדולות . והנה זה אופן
 הצורה כתב הרב המקובל ר' שבתי ז"ל . הזכר נברא
 באמ"ס ר"ל שהאש שהוא בחלק האחרון תהשני' חלקים
 נוצר באש יותר מאשה . והאשה נבראת באש"ס שהאש
 הוא בנבול האמצעי . והנבול האמצעי אינו יוצא מנדרו
 ולכן האשה היא קרה במונה יותר מהאיש עכ"ל .

אמר משה בטר"לנו זה יסכים למאמר אב"ס שכתב
 ואמנם הסוגים בהתחלפות מוניהם כי הנקבות
 יותר קרות המזג . ואמנם הרב רבי בחיי ז"ל פירש וז"ל
 גדול באמצע והנקבה נבראת באש והאש הוא נוצר יותר
 מהשנים החלקים האחרים ולכוד אופן הבריאה שהאדם

נברא

נברא באת"ש והאשה באש"ם הנקבו יותר חמות מהזכר
מארבעה דרכים. הראשון כי הנקבה שתולדה אדומי
יותר חמה מהזכר שתולדתו לבניית השנית כי הנקבה
רבות הדם ביותר מהזכר עד שתפליטו בנדותה והדם
הוא חם בטבע א"כ הנקבה יותר חמה מהזכר. השלישי
כי דופק הנקבה יותר מהיר (מדפק) הזכר
כמו שזכר גדול הרופאים בשער הדפק וכל חנוע מחממת
א"כ הנקבה שדפקה מהיר התנועה מן הזכר יותר חמה
ממנו. הרביעי שלפעמים יקרה שתהיה הנקבה בטון
האשה ללד ימין שהוא חם כמשפט הזכר א"כ תטה אל
החום ולא אל הקור עכ"ל הרב רבי בחיי ז"ל ואלו ואלו
דברי אלקים חיים הם ובתב הרב רבינו יו"ט המקובל
הגדול וז"ל כתב בעל ספר יצירה חתום בשש טבעות
כמו שיהו שהוא שמו י"ת מתהפך לו גלגלים כי אמ"ש
בגדרו שהוא יתהפך לששה גלגלים א"כ השמוש
והצירוף הוא בששה עניינים ומתחלקים בזכר ונקבה
שר"ל שלש אותיות אלה הרמוזות לאש ומים ורוח ונחות
ביחד בזכר ונקבה ולא בזולתם עכ"ל.

שלש אמות אמ"ש מ"ס דוממת ושי"ן שורקת ואלף חוק
מכריע בינתיים ביאור מ"ס דוממת ר"ל אין שום
אדם יכול להוציא משיו אות המ"ס שהוא מיסוד אמ"ש
אם יסגור פיו והשפתים ידבקו. שי"ן שורקת ר"ל לא
יש לאדם לפתוח שפתיו כמו שעושה לאות המ"ס אלא
אם יסגור פיו יותר ממה שעושה לאות המ"ס די : אלף
מכריע בינתיים שא"ל לא לפתוח ולא לסגור והטעם כי
אות המ"ס הוא מן אותיות בוח"ף ונק" מולא השפתים
ולכן אם השפתים הם מחוברת אין לו כח להוציא המ"ס
והיה דוממת. ודוממת לשון דממה וקול אשמע שר"ל
דממה בלא קול וקול בלא דממה ואומר בן התמונה
שהייתי רואה לנגד עיני פעם היתה דממה וכעס אחרת
תמונה לנגד עיני היתה משמעת קול : והשי"ן היא
מאותיות השריקה ושורקת מלשון שרקו ויחרקו שן ולכן
אין לו לפתוח שפתים כולי האי ותאמר בכנירת השפתים
והאלף היא מאותיות מולא הגרון ולכך הוא מכריע
בינתיים. והרב רבי אהרן כתב וז"ל מ"ס דוממת איובל
המקובל לעשות שמוש יתחיל באות המ"ס ע"ה עוד בינה
בסוד הדממה שאל יעריך להוציא בשפתים כדי לעשות
הצטוי

יש ארץ מגדלת גבורי' ויש מגדלת חלשים והיא ארץ זכר
מגדלה גבורים וארץ נקבה מגדלת חלשים וכן בכל דבר
אלא שבכולם בפעלם ובנפש בגלוי. וכן שלשה חלקי
האותיות כולם וז"ל אמ"ש כסדר גרופים כמ"ש לקמן זכר
באמ"ש כו' : וכן ב' כפולות תבנית גיבורים וחלשים כמ"ש
לקמן וכלן הוא יותר בגלוי. וכן שם בדבור ובתמורה
דבור הוא בזכר ותמורה בנקבה י"ב פסוקות בגלוי כי י"ב
עקרון ו' כנ"ל ונחלקו לי"ב וז"ל וא"מכריע ביניהם הי"ב
שכולל כמ"ש לקמן וז"ל ה' מכריע. ובשש אמות אלף
מכריע ביניהם י"ב אמות אמ"ש הן כספירה דעת ות'ת
ומלכות שינאו מחכ"ב שהן ג' אמ"ש העיקרון דעת מא"ש
ות'ת מאויר ומלכות מארץ וזהו שלפעמים עד"א בשם
שמים ולפעמים בשם אויר אלא שזה בסוד הדעת וזהו
בסוד ת'ת זה מלבד וזה מלבדו משה ויעקב וכח"ב הן אמ"ש
היסודי ועקרון כתר רוח חכמה מים בינה אש כנ"ל בעיני
כי הכ"ב אותיות בהצגותם שכללם הוא עשר כמ"ש לקמן
ועשר ספירות הוא בפנימיות שבהן נקראין ספירות כידוע :
הם .

אופן ב' מהחסידי הנ"ל

ומהם נולדו אבות כו' (כמ"ש דב' אבות הן אויר מים
אש) בששה טבעות ויצאו מהם שלש אבות והם אויר
מים אש ומאבות נולדו תולדות וכ"ה לקמן ברפ"ו
וכמ"ש שבכל ג' עש"ג האמ"ש הן אבות והתולדות בעולם
שמים וארץ ואויר ובאלם ראש וזכר ונויה ושכשנה
חוס כו' וכן בהצבות אמר המליך אות כו' אות מ"ס במים
כו' וזר בהן ארץ בעולם פ"ה המליך כו' ועיין לקמן
רפ"ו ויצאו מהם שלשה והם אויר מים ואש ומאבות תולדות
כו' וכן הוא בכל הכ"ב אותיות מ"ש המליך הוא האבות
כמו ברפ"ב בחכמה והוא האב"ו המחוות וכן בפה י"ב
החושים והם הנסתרים והאיברים ו' שערים וי"ב מנהיג'
הם התולדות וכן בעולם שניה וכן באמ"ש ג' יסודות
שבנוף שהן מנהיגי הנוף הן האבות ומש"ל רפ"ו וז'
כוכבים וצבאותיהן ס"ס וכנ"ל וששה רוחות ונושאים
ושנים וכו' והן היסודות כמ"ש בפ' ד' ופ"ה . הם .

סוד גדול מכת הגדולה • מופלא שהוא מכת החשובה ומתעלה עד כתר עליון ומכוכב בכת גבורה והתוס בשש טבעות שש קלוות שכן שבה חוהמת בשלש'אותיות של שס שבהם אותיות א"מ'ש כמו שפירשנו בענין ההוס דוס ביו"ל ושלש אמות וקבען בשמו הגדול • ושש אלו של א"מ'ש ושלש שלשם נקראים שש טבעות שהכל הקוס בהם פאדס החוחס בחותם של טבעות וממנו מן היסוד הנזכר ומתהלקים פ"י מתהלקים להלקים שמפרסוהולך זכר בא"מ'ש ונקבה בא"מ'ש יש לומר כוד גדול זה יסוד שלש אמות א"מ'ש מ"ס דוממות ש"ן שורקת בקול להב אש ואלף חוק זה שהוא ת"ת שהוא כלול מהם : שלש אמות א"מ'ש ומהן נבראו שלש אבות במהם - נבראו שלש אבות במהם נבראו הכל פ"י צכחות הנאללות אבות לבח הנפרד שהם בעולם השפל לכך נבראו לשון בריאה ולא אצילות • הם

הצטו • אבל הש"ה השמוע שיתחיל באת השי"ן לא יעשה פעולה בלא אופן שלא יצטט בשכתיו ויכמע את הקול מדבר אליו וע"ז הכוז נאמר קול ה' בכה האלף מכריע בינתים שהוא יבמש בכוד לממה כמו המס וישמש ג"כ בקול ע"ז השי"הו הומר ולקח חוק מכריע בנתים עכ"ל • תס :

פירוש הרר"ם גאון זל

ג' אמות סוד גדול ומופלא • פ"ר'ס א"מ'ש הוא שס גדול ב"ה ובו יכולין להשקמם באמירתן וללכת יהף על האש • וחתום בשש טבעות פ"ר'ס ש"ס של א"מ'ש מהחלק לששה פג"ב ובכמוך אפשר להן : יוצאים אש ומים פ"י בפ"ב כשאמר ש"ן שרקה וצלחה למעלה וכשאמר מ"ס לממו מים למטה ושקע הרוח בינתים ולו קצת מחולות האש שהוא חס וקצת מחולות המים שהוא קר • ה' ומחולת על וגם חומו יותר למעלה חלמטה וכי"ן לדבר קדרה על האש ומים נקבה ויורדין למטה ולכן כשהמים בתוך הענן שהוא של אש ומתאווה הענן לעלות בדרך תולדות האש והמים מתאווין לדדת בדרך תולדות נקבה : ולו הרוח שהוא ממוצע בינתים ומחולת בו זכר ונקבה מעלה אותם לעננים בע"כ של מים למעלה עד לרקיע : ואף לעולם אין הרוח למעלה מעננים • וע"ז פ"ר'ס מה שאנו שומעין ברכים ורעמים היינו מפיימתן של הקב"ה נראו בברקים ומצוה את הרוחות להוליך את העננים ומשמיים קול כקול שבע המכה על האויר והמה ואינו נראה ולעולם אין צפיתן ללא בקין שהצורא י"ת צופה ומביט אל הארץ ומרמז עליה מכני שהיא האבה למים לפיכך לעולם לא יהיו בימות הגשמים לא רעמים ולא ברכים ורס"ג מתחילין זכר ונקבה ופ"ר'ס כל דבר שבעולם בין כוכבים בין מולות בין כל דבר בעולם בריות צאריך ובימים זכרים ונקבותיהם וכן כל הפירות והלמחים • הם

הראב"ד זל

פ"ג מ"ג

כדגאון מו' אליהו זל

ש"לש אמות א"מ'ש יסודן חו"ר מ"ס חס • כי בחקיקות הא' נהווה אויר בעולם ובשנה ובנפש • ובחקיק' המים ובחליבותו בסלע ילא לו מעין מים חיים הרי רוח חלקים חיים מרחפ' על פני המים • ובחקיקת השי"ה ילא אש מ"ס שנאמר מים תצעה אש ומהם נולדו אבות כשם ששם י"ה' סבה לג' היות אותיות א"מ'ש כן ג' אמות סבה לכל אויר מים אש אשר במציאות חלמטה מהם • אמנם כל מה שצדורת הספירות נקרא חיות ומה שלמטה מהן נקראו אבות

ש"לש אמות א"מ'ש בעולם אויר מים : אש ש"מ'ס נבראו החלה באש וארץ נבראה ממים והאויר מכריע בין ראש ובין דמ"ס :

והענין כי מים דוכרין לכן נקפאים כשלג : ומים נוקבין אדומים

ה'תק"ס כח' כ"ג חזיו מוריע לזון כו' יאמרו מזלעת
 אודם וזבא יסד צרתא שנאמר ה' כהנא יסד ארץ
 ואימא ברא שנאמר כון שמים כחוננו : והענין כח"ש
 איש מוריע תחילה כו' ואשה מורעת כו' שנאמר אלה
 בני לאה ואת דנה בתו והקושי שהקשה על שמים וארץ
 ולא על ש"ד כי שו"ה אלו השמים וארץ הפרטים שנברא
 בשני ובשליש כל"ש צ"ב בראשית ובכל מקום שנאמר
 ברא הוא יש מאין ובכ"מ שנאמר יהי יש מיש' ונאמר
 ביום ב' יהי רקיע כו' והוא שמים שהזכיר בלא המכריע
 בין אש ובין מים דעת כח"ש וכן בארץ לא נאמר ברא
 וזה שמים הוא דעת וארץ מלכות ואויר ז"א וכן
 נבראו מנ' ראשונה כח"ב א"ש וכל אחד כלול שלשה
 שמים כלל מנ"כ ש' שהדעת כולל מדוע ואויר מחנ"ת
 ש"ת כוללם לכן ה' ג' ואוירים חס קריצינוני גנד חנ"ת
 כיודע וארץ כלל נה"י שמלכות כוללת אדמ"ת כיודע
 שהם בנינה וקיומה וכח"ש והארץ הדוס רגלי' הרי"כ
 ע"ס כלולין בנ' אותיות א"ש וכן כל הך"ב אותיות בהן
 שהן בנ' מקומות של א"ש בין בצומם בין בשנה בין
 בגפס כח"ש בפרקים הקודמים שלכן נקראו אמות ובהן
 קבועין זי"ן כפולות וי"ב פשוטות שח"ש הוא כלל
 מכפולות ופשוטות הן בפרט כח"ש לפנינו והם הני
 ספרים של מחנ"ת ראשונה שמהן נברא הכל וכל ה"ב
 נתיבות נכללין כנ"ל וג' א"ש הן כח"ב של קטניות
 שהכ"ב אותיות בחיזונים כנ"ל והן כלולין כל הע"ס וכן
 חב"ד שדעת במקום כתר גנוז . נשלם

פי הרמב"ן זל

פי' מעבירות המים נעשה שלג והשלג חוזר להיות ארץ
 כד"א כי לשלג יאמר הוי ארץ . והרוח מכריע בין האש
 והמים וממנו נברא האויר שהוא בעולם המולות שהם
 שבעה בכבי לכת ושנים עשר מולות : חס

פי הר"ם גאון זל

שלש אמות הן שמים נבראו תחלה מאש . פר"ס מאש
 שילא מן המים כמו שפרש"ב ק"ו אויר נברא
 מרוח : מרוח אלקים חיים נעשה רוח שהו' אויר
 כינתיים בין האש ובין המים . ויש לו משתי תולדותיהן
 שהיא חס ולח בגפס ראש נברא מאש נקל להבין שכשתכנס
 שינד

הרמב זל

שלש אמות אמ"ש - שבעה . נבראו שלש אמות . ר"ל
 היינו רוח מים אש ומהם נברא הכל והיינו סוד ג'
 אמות א' אויר מים מ"ס שו"ן א"ש : ונאמר בבא זאת שפירש
 ואמר שמהם נברא העולם אמר שלש אמות אמ"ש בעולם רוח
 מים אש שמים נבראו תחלה מאש הרי האש הוא למעלה
 והארץ נבראת ממים הרי מים למטה ורוח דהו"ו האויר מכריע
 ביניהם א"כ הכדור כך הוא אש אויר מים ארץ והרב ר' יצחק
 אבן ליצחק כתב וז"ל ג' אמות אמ"ש קרא אפ"ה יצדה סוד השמש
 בשם . אש כמו שהאש מניקה את הבן ומשפיע אותו מחלבתו
 בדוגמא זו סוד שלש אמות בבריאת העולם שמים נבראו תחלה
 ותולדות השמים הן מאש כמ"ש משרתנו אש ליהא א"כ
 השמים נבראו תחלה מאש ושו"ן של סוד אמ"ש כבר הוא
 בשמים וארץ נבראת ממים והארץ שותה המים א"כ אש

ענין של יבא עליו אויר והוא נסתם • וחוז' אותן
דומה לך שיש אש בתוכן במראיתן כטן ממים והוא בקר
מתאכל וממשהה של נויה •

למעלה מים שחוט מ"ם מרופך למטה והאלף מתרופת למעלה
מיסוד האש שהוא חם ומתרופת למטה מיסוד המים שהוא
לח והאלף הוא אויר ואויר רוח שכל האויר מלא רוח : ו וא"כ
יש כאן לשון חוק מכריע וזה שכתב ספר יצירה ואויר מרות
מכריע בינתים והאלף הוא חלק א"כ לשון חוק מכריע בינתים וזה נחלק
שלש אמות אש שבהם נבראו שלשה אבות ר"ל שלשה אבות יצחק
נפש ברח"ל כי תולדות השמים והארץ בבראם והאבות הן המרכבה אברהם יצחק
ועקב והוא אחד וה' ית' מדר להם במרת אוה"ה ובניהם אדריהם כבר הביא י"ג רברים למלאכת המשכן ומשה קבל תורה
ומסרה להם הנדרשת פי"ג מרות והוא יסוד י"ג מרות והאבות הורכבו והושפעו מסוד א"ש בגלגל יהו' ומשם נברא הכל עב"ל
חרב רבנו יצחק אב"ן ליצ"ף : והרב רבי אליעזר הקליר פירש וי"ל שלש אמות בעבור יחסם כעל פי' לקרא אותם אמות
שהם הולירו שלש אבות והואיל ואבות מכלל דאיכא תולדות כי אב לא יקרא אלא טער מאמר המצטרף ומהם נברא הכל
רוח מים אש והם אלו הנקראים אבות ושמים נבראו תחלה מאש פי' כראמרינן בב"ר שמים נבראו תחלה ואח"כ ארץ : וזה
פסבס ברעיתיה רבית שמאי ראמרי השמים נבראו תחלה ואח"כ הארץ משל למלך שעשה לו כסא ומשעשאן עשת פיפירין
שלו כך אמר והקב"ה השמים כסאי והארץ הרום רגלי : ואם כרעתי רד' יוחנן דאמר בשם חבמי' לבריאה שמי' קרט שנאמר
בראשית ברא אלקים : לשכלול הארץ קדמה שנאמר ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים : ושמים אש ומים ומן ראש נבראו
השמים וכל צבאם וגם מן השמים תרד אש : וארץ נבראת ממים שנבראו מרות ולכן יוובו מים מן הארץ אויר נברא מרות
המראית' והאויר מתמצע בטלן והוא מתוך בינתים ר"ל בין השמים ובין הארץ ומן האויר יצא רוח תא לעדת אש למעלה
ומים למטה ורוח מכריע בינתים , ולכן כתב בעל פי' כף זכו' וכף תובה ולשון חוק מכריע בינתים הם

מהנאון מו' אליהו זל

הראב"ד זל

שלש אמות בשנה חוס וקור ורויה כו' שהחדש' מתחילין
מניסן וכן המזלות לקשור רויה הוא בין ימות
החמה לימות הגשמים לא קור ולא חוס וגם כלן כל אחד
כלול מנ' שזקור וחוס ורויה ששה זמנים כמ"ש ורע וקליר
זקור וחוס וקין וחורף ונ'
צמכריע שכולל משניהם
חוס נברא מאש ושמש הוא
האש כמ"ש ולהט אותם
היום הבא האש
שמאש סומקא היא קור
נברא ממים ימות הגשמים
וכל אחד הולך לשרשו זה
חוס ויבש : וזה קור ולח

שלש אמות חמ"ש בשנה קור נברא ממים וחוס מאש
ורויה מכריע בנתים • קור וחוס רויה מכריע
בנתים קין וחורף רויה מכריע ביניהם כי יש שני זמנים
של רויה והם ימי ניסן וימי תשרי • והנה ענין ראות
שכשם שכתב קור וחוס
ורויה ר"ל אלו ג' זמנים הם
סבה להו"ה כן סבתם
להפסד ובאור זה כי תקופ'
טבח שהיא קרה ולהה פו
יתלחלו הזרעים • וכאשר
יגיע תקופת ניסן ר"ל זמן
רוי'ה אוי' ילמחו הלמחים
ויתמעט הקור מעט עד זמן
הרויה ומשם יתרבה החום מעט מעט וכח החום מושך
לצמיחת הזרעים מן הגסתר אל הגנלה • ולפיכך בתקופת
ניסן תדשא הארץ דשא עשב ויתמלאו האילנות • אמנם
יתבטלו תכלית ביטולם עד הגיעם אל תכלית החום והוא
ומן תקופת סמו וואו יתבטלו הפירות בתכלית הביטול
עד שיהיו ראויים להאכל ולהתחלק באלם ואז מתוך
שעבר החום הגדול על הלמחים ישנה מראיהם ויתבטלו
ויחזרו

והן נ' אמ"ש הקדומים כי חוס משמים וקור מארץ וכן
הגשם מן הארץ ואש יעלה כו' שלכן אומרים מוריד הטל
בימות החמה כי טל מן השמים כמ"ש עמנד שמים מטל
ובימות הגשמים מוריד הגשם שהוא הארץ מתגד' רובלת
תחת ורויה מרות מכריע בנתים וכולל שניהם כידוע
לכן אומרים תשיב הרוח ביה' וביה"ג - נ' אמות אמ"ש
בנפש וכ"ל כלול מנ' ראש כולל כמ"כ כטן נה"י ומלכות
ונויה

ונגיה תג"ת וכ"ח כלול מאמ"ש כי המוח שבראש הוא מים כנ"ל ועל המוח קרומא לאוירא דמות כסא אויר ועל הכסא כמראה אדם כעין חשמ"ל כמראה אש כו' הנשמה נקראת אש שהיא מבינה אש והיא משמים שבינה כולל נ"ר וכן חוס וראש וסם אמ"ש כסדר שחשב באוכן בניה לב אש נור דליק כידוע וריאה מים ורוח דנשיב הוא רוח ונק' ע"ש הרוח כי שם משכן הרוח וכן בסוכולל משלשון הנק' ע"ש מים כי שם משכן הנפש שהיא מארץ כמ"ש חוצא הארץ נפש כו' נפש שאמרו נפש של אדם הראשון ממלכות מים כנ"ל והן ג' פרלופס בינה ת"ת ומלכות שכללן הכל וכן ג' עולמות בינה ובתלת ספירן מקנן בכורסיא - וא"ו קלוות ביצירה מלכות בפשי"ו והן אמ"ש כסדר שחשוב כאן וכולן נכללין בכח"ב כי כתר נקרא' בגלגלתא : חכמה בלב כמ"ש ובלב נבון חמלא חכמה והוא ס"פ שגארונובטן בינה כמ"ש מבטן מי יצא כו' - תם

פי' הרמב"ן זל

שנה יש בה קור וחוס ורויה שנה שלש ושבעת י"ב שהן שבע וי"ב חדשים שבשנה כנגד אמות וכפולות ופשוטות ופי' לך שהכח נמשך מן האותיות לעולם ומן העולם לשנה ומן השנה אל הנפש : ועד"ו אמרו חכמי המחקר אור השכל נאצל על הגלגלים ומן הגלגלים אל הכוכבים ומן הכוכבים אל בני האדם : כנפש זה הנוף כי בהתחדש אור חדש במולדת ובהתחדש צמחי האדמה בשנהכן יתחדשו חולדות הנפש כי בעלי חיים הנוולדים בשנה זו אינם דומים לבעלי חיים השנה אחרת על כן אמרו חז"ל מעשרין משנה זו על של חברתה - ולפי שהאש אחרון ומים ורוח למעלה היא תחלה למטה ועוד שאם היה הרוח למטה תחלה לא היה הנפש עומדת כי הרוח פושא ויש בנפש אש ומים ורוח וו' נקבי הראש וי"ב מנהיגים כנגד אמות וכפולות ופשוטות ונגויה מרוח ראש הנגויה והיא מרוח לדחות הטפה המצטיירת בכח הרוח - תם

האמר שלחות האויר גדול מלחת המים : ואם יעטון העוטן הלא יראה בהפך זאת ההנחה שהרי מלחמים תמים יותר מהאויר נשיב תשובה נלמא ואין לשום טבע

הרמב"ן זל

שלש אמות בשנה אש מים רוח ר"ל שם התומסו' שלש האות ות האלה עם מערכת עולם הגדול ועול הקטן שהוא האדם ומערכת הזמן להשכיל האדם ולומ' שבו הקשר הגדול יורו שהם עדים נאמני' על אחדותו והמסד' אחד ואע"פ שהנמצאות מתחלפות ומשתנות זו מזו מלד המומרים הובא להם אופן ההתחלפות לא מלד הבורא ית' אבל חונן הצורות ומחקה התכונות זה סדור הוא אחד וכל הנמצאים נאצלים מחסדו ונשפעים מתכונותיו והוא י"ת לא יסרך אל דבר ולכן אמר ארס"טו בספר העלות בהקדמת עשרים ואחת הראשון עשיר בעצמו בתכלית כל שמיאותו מציאות נמור בתכלית השלימות משולל ומסולק מכל חסרון -

ולכן אמר עשיר בעצמו עכ"ל הרב רבי אליעזר הקליר חוס נברא מאש ר"ל כי האש הוא חס ויבש : קור נברא ממים כי המים הם קרים ולחים - ובכאן לא זכר אלא הפועלים -

אמר משה בוטריל כבר התבאר לנו מלד חקירותינו שכבר שקטה בחכמה הטבעית שהמים יותר קרים מן הארץ כמו שהאש יותר חם מן האויר ואין האש אשר היא המורגש היסוד היא האש הזאת המורגשת ל.ו. כמו שיאמר אלכסנדר כי האש הזאת סבת ההפסד לא סבת ההויה והאש אשר היא היסוד היא סבה להויה וההולדה והיא האש אשר למעלה מן האויר בקרוב הגלגל ואין לה מרד' כי המראה אמר' הוא דבר יקרה לזאת האש המורגשת להיותה בגשם ארצי והאויר יותר לח מן המים בעצמו והם יותר חוקים להרטיב הגשמים וכבר נדקק העוטן הלא יראה בהפך זאת ההנחה שהרי מלחמים תמים על תשובתו הרמיה בכך השיב ואמר שר הרופא' אינו

אינו דומה פועל פעושה הפסוק צמורכצ כפועל פעושה המורכב צמורכצ . והנה הא"ש חס ועלמו ויצא אינו ועלמו
 ולכן הקביתו הפילוסופים שהאש הוא פחות יצא מן הארץ כי יצאות הארץ מעלמה . והאזכור ח"ס ולח חס מכה האש
 שהוא קרוב אליו ולא נולד עלמותו והמים קרים ולמים לחים מכה האזכור המורכק על המים וקרים ועלמם : והארץ
 קרה ויצבה מכה המים היא קרה ויצבה נולד עלמה איב המהפעלים הם לחות ויוצא כמו שהתחלצ בעצמיות : ומים
 מרות נברא מרות והוא ציכוי לא חס ולא קור . ראש נברא מאש . ציחור הראש הוא למעלה כמו יקור' האש .
 וממנו יולד החסו צמון ומים צמון המהמין ממים יולד הקור' . והגויה מרות נכתי' פירש כי מן החזה יולד רוח
 ר"ל הלצ הוא יושב צמקוס שהוא והוא משכן נשמת הרוח להכריע צין חסו הראש לקור הצמון . והנה התחלת המים
 הוא הלצ כמ"ש ארסעיו : אחר משה צוער"ל . ומשם העיון תשפוט שהתחלת המים הוא צלצ : ואש יעטון עומן
 יש חלוקה אחרת לשפוט שהתחלת המים הוא נכבד כי צו כח ההזנה וכל עוד שיוון הבוף הוא חי ובהעדר
 הכח שהוא הוא מת מלידך שהכפס הלוואת קודמת צעצע למיונית וארס"עו יכח צנפס הפך מה שהולא ושהתחלת
 המים הוא הלצ והוא נברא קודם שאר האצרים ויתאחר להתקרב צמות האש שהוא נשיב אל זה העוטון הנחת
 ארסעיו חלדק מהנחת וזלחו כי הלצ התחלת חי ושההזנה המנעת לעוצר צמעי אמו חגיע צלמלעות הכבד
 המוציל הזכחו . חס

הראב"ד ז"ל

שלש אמות אמש חקקן צכה המכונה הן צלוי' הן צמוי'
 הן צלש והמליא מהן יקודות ושכש צעולם וצנפס
 וצנפס . וכן חלנן צכה הציבה הן צלוי' הן צמוי' הן צלש
 והמליא מהן יקודות ושכש צעולם וצנפס וצנפס לרפן פי'
 חצר ההויות אשר נחיקדו צלוי'
 ומים ואש ושקל האותיות שצחומי
 יעלה תחללה והמירנות שהיה סוף
 להיות ראש וזה שהי' ראש להיות

שלש אמות אמש חקקן וחצבן וצרפן
 וחתי' בהן שלש אמות בעול' וג' אמות
 בשנה * וג' אמות בנפש זכר ונקבה

סוף ויין לרפן צסס שלי י"ד ה"א וה"א ח"א כמו שרמזתי לעיל . ולר צהס ג' אמות צעולם וג' אמות צסס :
 וג' אמות צנפס : זכר ונקבה פירש כשם שיש זכר ונקבה צנפס כן יש סוד זכר ונקבה צנפה עד שהמלא שיקפו
 החוים וה"ו וזולות לזכרים ו"ו וזולות לנקבות : וזולות הזכרים אלו הן : עלה שור ארי' מאזנים קשת דלי ואלו הן
 הנקבות האומים : קרען צחולה עקרב גדי דגים ופי' נקבות כי מוכחם יולדו הנקבות צדומם ולוואחתי ומדבר :
 וכנגדם וה"ו היות זכרים ו"ו היות נקבות ולכן חלקו את זיין כוכבי לכת קלח לזכרים וקלח לנקבות : וכן הוא
 השנה והזמן קלחו מורה ומוליד זכר וקלחו נקבה . וכן הרוחות קלחם זכרים וקלחם נקבות . וכן יחלפו הזכרים
 לנקבות והנקבות לזכרים לפי ערך הד' רצעים שהם מקיפין צו ולפי היום והלילה . ומכאן נחזקון כי כל אלו
 הכחו' כולם נשפצו לכוכבים ולמזלות ול"ס ולילה ולרצעים משם של החויות ושם של מ"צ כאשר רמזתי צו לעיל . חס

הרמזין ז"ל חוזר לפרש צהן חקיקה וחליצה חיווג' ולהודיענו כי בולם צעולם וכולם צססה וכולם צנפס זה צלל
 זה וזה עם זה קליק

הרים גלון שלש אמות פי' לעיל עשה דמות לורחן . חלנן צלמירחן ולרפן שהמליך פעמים שיין קודמת ופעמים
 מ' ופעמ' ח' ולר צהן ע"י הלידוף צלמירחן ג' צעולם וג' צססה וג' צנפס ומפרש וסולך כ"ל המליך
 חות ח' וכו' . חס

ה'רמב"ז ז"ל

הרים גאון ז"ל

למעלה חלו בן ארבע חשים מאיש ומשיח עמי' סא'ס הם

הראב"ד ז"ל

ב'משא

פי' הרמב"ן ז"ל אין צוועלש טיט צו עמר זכר ואלמא
נאקצט וקור צשנה טיט צה פירות וזכרים ונקצות הצאים
ע"י הקור ופרי צטון צנפס החולדות שהיא צגוף
פאלס המוליד זכר ונקצט : תס

הַרְמִיב ז"ל

עם'

המליך שין באש וקשר לו קשר וצרפן זו עם זו וחת' בו שמי' בעול' וחתי בשנה ראש בנפש זכר ונסבה :

ישיבת צבל חילתשין היא רומות של יקוד האש כי השיין
פתוחה למעלה והאש חולדות השמים האש הוא כנחלת
והשלהבת קשורה בה ונעשן עולה למעלה והשיין רומות
שאין העולם יכול להתקיים בלולת אלו הכיל ר"ל אש ומים
ודוח זהו קוד ש"ן של תפילין וכל זה לקוד הותקשרות
שלב עולמות ועל זה הקוד הנפלא והבזיר כחצר פסוק
וראו כל עניי הארץ כי הם הוייה נקרא עליך וחייה ר'י
אליעזר הגדול אומר אלו תפילין שנבראש וראש בברא מאש
וסמוך

הראב"ד ז"ל

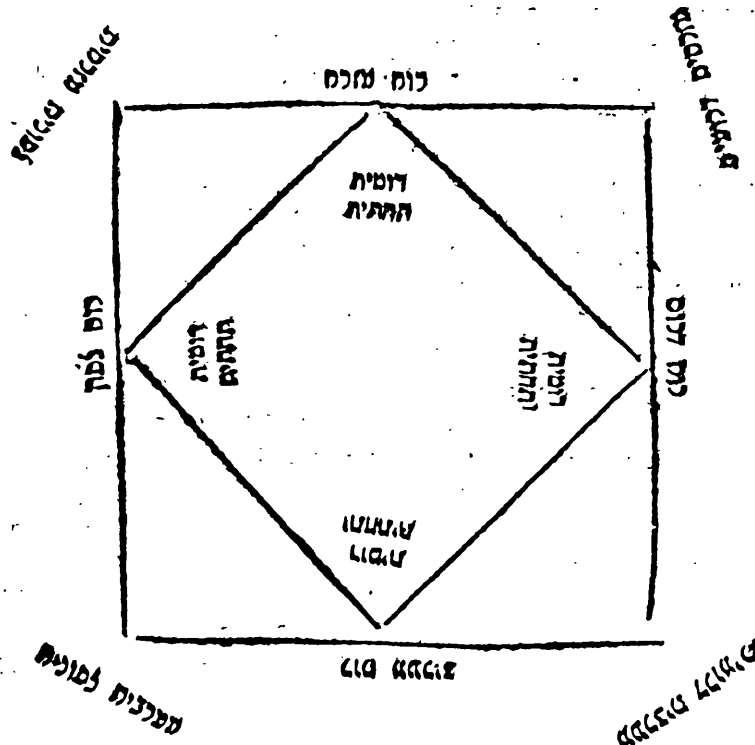
הרמב"ם ז"ל

ענין הס' אקור לכל המלואים בהכרח יתפעל מקצת רוח
 הזכר. זכר ומקצת רוח הנקבה נקבה: וכן עיי' ש' וזהם
 זכרים והם עיי' עליונים ותחתונים נקבות: ועיי' צ"ב
 וזמקת תענית * וכן האש' ש' מומה זכר והיא אש'
 עליונה יש' מומה נקבה והיא אש' של מטה * והוא קוד
 ספעמים אלו מוליאים אש' בלשון סוקלל זכר ופעמים
 בלשון נקבה * וכן רוח וכן עיי' * וכן יש' שמים זכרים
 יש' מהם נקבות * וכן בכוכבים וצמורות * וכן יש' ארץ
 נקבה ויש' ארץ זכר * וכן יש' רוח זכר ורוח
 נקבה: והרוחות הס' ש' ופרמיהם י"ב עיי' לוחות
 וכנגדם י"ב רוח שמים * ואלו ש' אבות ודי' מולדותיהן
 רוח מזרחית (א) רוח מערבית (ב) רוח לפנות (ג) רוח
 דרומית (ד) מזרחית לפנות (ה) מזרחית לרוחית (ו)
 מערבית לפנות (ז) מערבית לרוחית (ח) מזרחית לרוחית
 מזרחית תחתית מערבית לרוחית (ט) מזרחית תחתית
 דרומית לרוחית תחתית * לפנות לרוחית * לפנות תחתית
 הקר מהן די' תחתיות כי הם למות ובהם יכרו סקפיות
 לתהום יש' אלו י"ב רוחות והם מקור רוח

וסמות נקלה עיר וצמלשם דברים העולם עומד על סדק
 ועל האמת ועל השלום והשין שלשה ענפים כנגד י"ב
 ענפי האלף * והוא קוד אש' ולכך נאמר כי' ה' אלף קד אש'
 אוכלה הוא * והם קוד הגלגול שששה הבוכא יתי' בשמו
 יסיו בלידוף חמים והגלגולים הם ששה לרמח כי תמולך
 על ששה קלות והנה הוא חתום בשש עצמות עכ"ל הרב
 רבי אהרן וכתב רבינו ה"ל ז"ל וז"ל המליך אות' א' כמו
 האלף שהוא בראש כיצ' חפלים כן הוא בזה השמות החמיל
 שם הבוכא יית' ללכך כמו חמים ואש'ים וששה סלידוף
 ששה פעמים כדאמרינן

סי' הרמב"ן ז"ל

סי' מעבר לך * שמים בעולם העליון שכברא מאש' ומוס'
 בששם כדכתי' מומד חבואת שמש
 שהפירות תחיימות עיי' החום והאש' זכר ונקבה ככרא
 מאש': סליק פירקא בענין:

שְׁלֵשׁ אַחוּת וְלִכְךָ נִקְרְאוּ אֵלּוּ ג' אַחוּי' אַחוּת שְׁטוּלִידוּ
 ג' חוֹלָדוֹת וְקָרָא אַחוּס אַחוּת וְחֻלְלָא דְלִיכֵב
 חוֹלָדוֹת שְׂמֵחָה נִצְרִי הֵבֵל . רוּחַ מֵיִם וְאֵשׁ הֵם הַאֲחוּת
 שְׂמֵיִם נִצְרָאוּ תַחְלָה מֵאֵשׁ מֵאֵי שְׂמֵיִם אֵשׁ וּמֵיִם . חוֹלָדוֹת
 הָאֵשׁ שְׂמֵיִם אֵשׁ וּמֵיִם שְׂמֵן הָאֵשׁ שִׁילָא מֵהֵמִים נִצְרָאוּ
 שְׂמֵיִם וְכֵל לִבְאֵשׁ . וְגַם מִן הַשְּׂמֵיִם חֲדָד וְאַרְצֵי מֵיִם
 שֶׁנִּצְרָאוּ מִמֵּרוֹ וְיִיבֹצוּ מֵיִם מִן הָאֲרֶץ . אִוִּיר נִצְרָא מִרוּחַ
 הַקִּזְיָה וְהַאִוִּיר וְחֹדֶק צִינְחִים צִין הַשְּׂמֵיִם וְצִין הָאֲרֶץ וּמִן
 הַאִוִּיר יֵלֵא רוּחַ הָרִי הָאֵשׁ לַמַּעֲלָה וּמֵיִם לַמַּטָּה וְרוּחַ מַכְרִיעַ
 צִינְחִים וְהוּא צִינְוִי כִּי לֹא יֵצֵא וְלֹא לֵחַ וְלֹא קְרוּלָא חֵם
 כֹּאֵשׁ נִצְרָא מֵאֵשׁ וְהוּא לַמַּעֲלָה וּמֵמֵנוּ יוֹלֵד הַחוּס וְצִין
 הַחֲחֹתוֹן מֵמֵיִם וּמֵיִנוּ יוֹלֵד הַקֶּר וְאַחֲכַל וּמוֹעֲסָהּ וְהַגּוֹי'
 צִינְחִים מִרוּחַ כִּי מִן הַחֹמֶה יוֹלֵד כְּשֹׂמֶה רוּחַ לַהֲכָרִיעַ צִין
 מִסֵּם הָרֹאֵשׁ לְקוֹר הַצִּין . זָכָר וְנִקְצָה שְׂכָל דְּצֶר הַנִּצְרָא
 לְנִהוּג הַעוֹלָם כֹּחַ הַזָּכָר כְּפִי כֹחַ הַצְּרִיּוֹת הַזָּכָרִים וְכֹחַ
 הַנִּקְצָא כֹּחַ הַצְּרִיּוֹת הַנִּקְצוֹת . קָשָׁר לֵה כַחַר קוֹדֵם צִרְיָה
 הַעוֹלָם שְׂנֵאֲמֵר הַעוֹלָם כַּסְכְּתִי מֵרֹאֵשׁ לְשִׁין כַּסִּיכוֹת .
 הַמּוֹלִיד אֹת אֵי פִי צִרְאֵשׁ הַדְּזוֹר וְעֵשְׂאֵן ג' דְּצוּרִים וְנִכְה
 הָאֲחָד אֲמִישׁ וְהַשְּׂנִי אֲשִׁים וְלֹר רוּחוֹ וְלִיִּיר צוֹ אִוִּר
 צַעֲלוֹם וְרוּיָה דִּיא רִיָּה הַמּוֹלִיד וְהַגְדֵּלָה הַצְּרִי' וְהַלְמֵחִים
 וְצִפְרִיּוֹת יֵשׁ מֵהֶם זָכָרִים וְיֵשׁ מֵהֶם נְקִצּוֹת : הַרוּחַ מִן הָאֵי
 וּפְחוּחִי כֹל הַעוֹלָם חֵי מֵאִוִּיר הַרוּחַ : הַמּוֹלִיד אֹת מֵיִם פִּי
 צִרְאֵשׁ הַדְּזוֹר וְעֵשֶׂה מֵמֵנוּ ג' דְּצוּרִים מֵאִישׁ מִשִּׁיא זָכָר
 וְנִקְצָה יֵשׁ אֲרֶץ וְקוֹר וְהַגְדֵּלָה וְהַלְמֵחֵת זָכָרִים וְיֵשׁ נְקִצּוֹת
 וְצִין יֵשׁ לִזְכָּר וְלִנְקִצָּה . לָכֵן מֵיִם מֵיִם צִרְאֵשׁ וְצִין מֵיִם
 הַעֲלִיּוֹנִים וּמֵיִם הַתַּחְתּוֹנִים : הַמּוֹלִיד אֹת שִׁין וְכוּ' וְעֵשֶׂה
 מֵמֵנוּ שְׁנֵי דְצוּרִים שְׂמִיא שְׂאִים זֹרִי מִן הַשְּׂעִים בִּזְרָה
 לְהִיּוֹת זָכָר אִוִּר נִקְצָה שְׂכָל דְּצֶר . וְיֵשׁ מִסֵּם הַמּוֹלִיד זָכָר
 וְנִקְצָה וְרֹאֵשׁ לִזְכָּר וְלִנְקִצָּה : הוֹלֵךְ עִם שִׁין אֵלּוּ ג' כִּי
 הַשִּׁין פְּחוּחָה לַמַּעֲלָה וְאֵשׁ חוֹלָדוֹת הַשְּׂמֵיִם הָאֵשׁ וְהַשְּׂלֵהֲחָה
 וְעֵשֶׂן עוֹלָה לַמַּעֲלָה . כּוֹלֵךְ עִם אֵי רוּחַ חֶק וְלִשְׁוֹן פִּי
 נִשְׁיַח הַרוּחַ שֶׁצַּעֲלוֹם מַכְרִיעַ צִינְחִים וְצִנְפֵּשׁ גּוּיָה תַק
 מַכְרִיעַ צִנְחִים וְכֵן הַלְשׁוֹן וְרוּיָה שֶׁל גּוּיָה וְקֶר צִין
 וְצִינָה מֵיִם וּמֵי רַגְלִים . וְכַף זָכוֹת עֲמֵהֶם .

כְּדִמְאֵרִי לְקַמֵּן ג' אֲחֵרִים צוּנוֹת וְיִצְחִים וְהִיִּיחַ הַקֶּשֶׁר
 שְׂקֶשֶׁר . לֹאֹת הַחֲלִיף צִאֲמִישׁ כְּשֶׁכֵּלָה לְצִרוֹת רוּחוֹ שֶׁל אֲדָם
 הַחֲחִיל לִירְפוֹ צִאֲמִישׁ וְחֻלָּק צִאֲוֹת הַמֵּיִם צִין אֹת הַחֲלִיף
 לֹאֹת הַשִּׁין לְצִרוֹת הַזָּכָר אֲבֵל הַנִּקְצָה נִצְרָא צִאֲשִׁים וְלִכְךָ
 קִמֵּךְ הַשִּׁין שֶׁהִיא רוּמֹת אֵל הָאֵשׁ לֹאֹת הַחֲלִיף שֶׁהוּא רוּמֵי
 אֵל הַאִוִּיר מֵמֵה שִׁיתוּאֵר צִחוֹם הוּא הָאֵשׁ וְהַאִוִּיר וְכֵל זֶה
 לְלַמְדֵּינוּ שְׁחוֹלָדוֹת הָאֵשׁ יוֹתֵר חֵם מִן הָאֵשׁ לְפִיכָךְ קִמֵּךְ
 הַשִּׁין לֹאֵשׁ וְהִיִּיכוּ אֵשׁ אִוִּיר . הַמּוֹלִיד אֹת מֵיִם צִינְחִים וְקֶרִי
 לוֹמֵר כַּחַר רִיֵּל הַתַּחְמִיל לְעִשׂוֹ הַלִּירָא וְצִרָא אֲרֶץ צַעֲלוֹ דְכִיִּישׁ
 חוֹלָדוֹת מֵיִם . וְקוֹר צִנְפֵּה וְצִין צִנְפֵּשׁ רִיֵּל קָרָא צִין
 צַעֲזוֹר וְצִינָה מֵי רַגְלִים וְכֵל זֶה צֹא צַעֲזוֹר עֲשֵׂהֶה שְׂנִצְנֵן
 וְרִצְנוֹ מִירֵשׁ וְצִין צִנְפֵּשׁ לְחִיּוֹ אֵל אֲבֵר הַעֲמוּל כִּי הוּא
 מִשְׁכֵּן הַשְּׂחוּרָה וְהַשְּׂחוּרָה הִיא קֶרֶה וּמוֹלֵד עֲלֵם הַעֲמוּל הוּא
 מַעֲבֵד הַשְּׂחוּרָה עֲכִיל רִצְנוֹ הַלִּירָא . אֲמֵר מִשֶּׁה צַעֲזוֹרִיֵּל
 צִנְפֵּה הַעֲנִין לְהַאֲרִיךְ אֵינִי לְרִיד הַחֲלָקִים הַמּוֹלִיד וְכֵן לִי
 הַשְּׂכָל מִמֵּרוֹמֵי . לֹא יִקְרָה מֵמֵנוּ צַעֲלֵה לְהַשְׁפִּיעַ מִשְׁפָּר הוֹדִי
 אֵל הַחֲכָמִים . וְאִוִּיר אִיד הַבִּימֹר זִיל שֶׁהַעֲמוּל שׂוֹמֵךְ וְהוּא
 מַעֲבֵד הַפְּכִי אֵל הַשְּׂחוּק נִשְׁיֵי כִּי הִיא קִצָּה הַשְּׂחוּק צִיחִיּוֹ
 מוֹשֶׁךְ צִהֲמִידָה הַלִּיחָה הַמְּנַגֶּדֶת אֵל הַשְּׂמֵחָה וּמִנְקָה הַדָּם
 מִחֻלָּק הַשְּׂחוּרָה לָכֵן אֲמֵר אִשְׁפֵּלָא דִּיוּיִם כִּי הַעֲמוּל כִּלִּי
 הַשְּׂחוּק וְזֶה כִּי פַעֲלוֹתוֹ מוֹשִׁיכָה עֲכִירַת הַדָּם אֲשֶׁר יִחַצֵּשֶׁל
 כְּבִדָּה וְכֹאֲשֶׁר יִחַלֵּשׁ כֹּחַ הַעֲמוּל מוֹשֶׁךְ שְׂמִירֵי הַדָּם
 וְעִכְרִיּוֹתוֹ וְנִשְׁאֲרוּ הַשְּׂמִירֵי הֵם צִדִּים יִקְוִיּוּ חֶשֶׁךְ וְשִׁחֲרוּ
 וְחֻלָּק הַמִּרְהָ שְׂחוּרָה אֵל כֹּל הַגּוֹף וְיִהְיֶה לְצַע הַגּוֹף כֹּל
 מִשְׁתַּחֲוֶה שְׂחוּר . וְאִם יִשְׁוֹךְ הַעֲמוּל שְׂמִירֵי הַדָּם וְעִכְרִיּוֹתוֹ
 וְהֵם שִׁיתַּעֲרֹב צוֹ מִקּוּבֵי הַמִּרְהָ הַשְּׂחוּרָה יִדְכָךְ צַעֲזוֹר זֶה
 לְצַע עֲלֵם הָרִי צִהֲכִירָה וְיִהְיֶה מֵה שִׁיתַּפְּשִׁי וְיִלְמֹחַ וְיִתַּפְּשִׁי
 מֵמֵנוּ כֹּל הַגּוֹף עוֹבֵד שֶׁזֶה מוֹצֵחַ הַעֲלָם : וְהֵדָם כְּשִׁיחָה
 צַעֲרִין זֶה תַחַפְּשֵׁת הַנִּפְשָׁה וְהַתַּרְאָה מֵמֵנָה הַגִּילָה וְהַשְּׂמֵחָה
 וְהוּא הַעֲנִין אֲשֶׁר כּוֹון הָאִפְּלָא דִּיוּיִם צִאֲמֵנוּ הַעֲמוּל הוּא כִּלִּי
 הַשְּׂחוּק וְלִכְךָ אֲרִיזֵל צִצְרָכוֹת פֶּרֶק הַרְוָה עֲמוּל שׂוֹמֵךְ
 קוֹרִקֶצֶן מוֹחֵן . אֲמֵר מִשֶּׁה צַעֲזוֹרִיֵּל מוֹלֵד עוֹלָם גְּדוֹל
 שֵׁשׁ נִכְרָ וְנִחְדָר לְצִי הַקֶּסֶן הִיא לְפָנוּ וְלִמּוֹד אֵינִי אֲשִׁיר אֵל
 הַחֲכָמִים שֶׁנִּגְמַחֲמוֹת סַפְרִדִּיּוֹת דִּיקִיקוּיָה רִאִיתִי מַחֲוֵל
 מִשְׂחָק הָרִי כִחַץ צַעֲלֵה סַפֵּר יִלְרִיב כֶּף זָכוֹת וְכַף חוֹבָה
 וְלִשְׁוֹן חוֹק מַכְרִיעַ צִינְחִים גְּבִי צִין וְקוֹר אֲמוֹר כֶּף זָכוֹת וְגִבֵּלָשׁ
 וְחִסֵּה אֲמוֹר כֶּף חוֹבָה לְפִי שְׂנִצְנֵם אִין כֹּל צִרִי
 יוֹכֵלָה לְעִמּוֹד וְלִהְתַּקִּיִּים . וְכֵל זֶה הַנֶּאֱמָר צִזֵּה הַפֶּרֶק
 צִהֲמִיךְ שֶׁל מַעֲלָה . וְהַלְכּוֹתָא דִּלְרֵעָא כַעֲנִין מַלְכוּתָא

מלכותא דרקייע והו שכתב בעל הקצלה צקמר פדזיס
זייל עולם כפש ושנה צעולם קוד שלש'אמיס אויר יי'יס
איי'ס והי'ס רלוי להיות אמי'א אויר מיי'ס אש אלא בעצור
שבלידוף אוח שיי'ן צקוד שלש' ימלאו כי' צפלי'ס לקח
קפ'ר ילירה אמי'ס וקוד שקוד השיי'ן צלורת'ס כלורת א'
וכנה י'ס נה א'י'ס צנפ'ס גוי'ס נען ראש צנכה רוי'ס ומו'ס וקור וכל זה להורות להיות עדים נאמי'ס צלחדות קוד
וי ונוצור הוא ביד חזקה ' פליק פיקא

מהגאון מו"ה אדירו זיל

הראב"ד זיל

שבע כפולות כו' דגש ורפה משא"כ בשאר אותיות שאינו
כיכר דגש ורפה צהן והנצ"ו החתונות שאמי'ס
צגיר סהן רחמי'ס וי'ת צחוי'ס כידוע נמלא כי א' צבחר
התחלת האותיות וסופן ת' במלכות : חנניה רך וקשה כו'
רך רפה דגש קשה גבור
ומלות שיהי'ס דגש'ס אלא
סזה דגש חזק וזה דגש קל
וזה דווק' צללו סו' אותיו'
משא"כ באותיות אחרות
שאין בהם דגש ורפה וסן
צקפירוי' וצדגוי'ס ודין
קק' ודי'ס רפה' ד' אותיות
שצמי'צ' צדגוי'ס ורפ'ג'
צדגוי'ס סן ויי'ו ג'
מתחלקין לדי כידוע וכן כאן הרפה מתחלק לשנים
נגד צ' ויי' דגש רפה של כל אחד כך וחל'ס חס

שבע כפולות בנגד כפרת מתנהגות בשתי
לשונות היי'ס ושלום והבמה ועושר הן וזרע
וממשלה ומתנהגות בשתי לשונות בב' גן
דר בכ פ' ר' תת תבנית רך וקשה תבנית גבור
וחל'ס כפולות שהן תמורות תמורת היי'ס מות
תמורת שלום רע תמורת חבמה אולת תמורת
עושר עוני תמורת חן כי עור תבירת זרע
שממה תמורת ממשלה עבודות -

מתחלק ליי'וין ונשא'ל לחסד ולגבורה להיות ולכלל ולהוד
וליקוד והמלכות צכללן וי'ס לך לדעת כי כל משפטי העליונים
ומתחונים הם כולם צקוד אלו ג' סמות והם אל' אלקים
הי'ס כי אל' מלך החסד פותח צרכות אלדים וחיי' צידוד וזכרי'ס וזכרי'ס . אמי'ס צכלל א'י'מאלו
י'ס צהם ז' כפולות ותמורות ולפי'ך מתנהגות צשתי לשונות לחיי'ס ולמות לעוז ורע ודעת יי' אינה דעת שלי'סיה כי
אינה מוקשה צעלמות' דבר וזה שאינו צכלל אל' אלקים אמי'ס היא פוסקת הדין צלוקלת דצרי' של אל' וצמקלת דצרי'
אלהים . לפי'ך יקרא שלום ותמורתו מלחמה . וי'ס ממונו פנימות' והוא יי' אי'ס מלחמה . וי'ס ממונו המורה שנאמר
מלחמה ליי' צעמלק והנן זה . וצדרי' רז'ל אלו כאמר מלחמה יי' צעמלק הוה מושמע שהשם נלהב צעמלק ועכשו
שכאמר מלחמה ליי' מלוד שאין השם שלם ואין הכקא שלם שכאמר כי יד על כסיה עד שימה' צרעו כל עמלק . כך
מלך החס' קשה מלך הגבור' גבור מלך החפא'ר' חל'ס מלך העערי' כי החלוש' צנקצות צנע כפולת יקודן חיי'ס (א) ושלום
(ב) והכמה (ג) וכן (ד) ועושר (ה) וזרע (ו) וממשלה (ז) . הנה עניי'ס החיי'ס הוא נמשך ממקור החיי'ס והוא הי' כל מי
והוא הי' העולמים וממונו הי' הספירות וכל מיי'סיהם וממונו הי' הרקיע'ס והשמים והארץ עד הלפי'נו הארץ הכיה נקרא'
חיי'ס והיא ארץ החיי'ס וממונו הי' הדועס והלמו'ס וההי' והמדבר והמלאך ומי'ס חיי'ס וכל אשר נשמה רוח חיי'ס צאפי'ו

ומעצמו

שבע

כפולות צגד כפרת כחצ הרצ ר' אהרן המקובל
הגדול ראש ישיבת צנז דז"ל בעל ספר
ילירה כחצוקרא צגד כפרת שבע כפולות צעצור שאין
צאלפא ציהא אחריות שיכולות להיות דבושות ורפיות אלא
אלו השבע אחריות ולכך נקראו כפולות כי הם
משמשות צכף זכות וצכף חוצה וכולל שהם מחלקי
לשני חלקי החלק הראשון הוא אופן עוצ והוא כ"ף זכות
החלק השני הוא אופן רוע והוא כ"ף חוצה אס כן הם
משמשים עוצ ורוע כדמפתש ואזיל חמורי חיים מות אב
צג גג 77 * ככ : פפ : רר : חת * הכל כפול זה לעוצה
וזה לרעה והוריד וקסא אופן עוצ שהוא כ"ף זכות קורא
ר"ך אופן רע שקורא כ"ף חוצה קורא קשה כי חמורת
שלוס מלחמה חמורת עושר עוני חמורת זרע שמונה
עכ"ל הרצ ר' אהרן המקובל הגדול וכחצ הרצ ר' אליעזר
דגרמייס "א ז"ל דז"ל בתי אברה אהיכו ע"ה צפסי ילירה
שבע כפולו צגיד כפרת קרא אלו האחריות כפולו צעצור
שצאות עס דגש ורפה צין שצאות לצדה צין שהיא צשאר
האחריות אצל צשמים עשרה פשוטות אין יכולת צלדס
לקרא צשמי אלה הדרכי עס דגש ורפה והוריד וקשרך
הוא הנקרי רפה קשה הוא הנקרי דגש ושבע כפולו
צאות צדגש וצלל דגש ואפילו הרי"ש מקצלת דגש כמו
שנליו צעצור הרעיונה הרי"ש צדגש כדגש מקדש עכ"ל
סרצ רבי אליעזר דגרמייסא :

הריא סגריטיא

שבע כפולות דג"ש ורפיה צין שהאות לצדו וצין שהיא צין
שאר אחריות : אצל צי"צ פשוטות אין יכולת כי אם
צצור אות אחרת : דג"ש ורפיה זהו פי"ך וקשה הם

זה כנגד זה כגון חיים ומות יהי האדם חולה וצכך חמאי המזלות יודעים כעה פעמים יהיו סולים ומתי ימותו
ואעפ"כ מלך חונן אמיץ אדון מושל צכולן ומעלט אותן עיי תשלס ומשוצה ואין הכל חלוי צמולות וכן אחר"ל

אין מל לישראל :
הראב"ד ז"ל

שבע כפולות צגיד כפרת : פרי"ם לכך נקראו כפולות
לפי שפעמים הן דגישות ופעמים הן רפיות ולפי
סי"ם צהן חמורות נתיסדו צהן דצנים סי"ם להן חמורות
וצדגשות נצראו הצדנים החזקים כגון חיים שלום עושר
זרע הן ומשלה חכמה וצדפיות נצראו חמורות הן לשון
קל ופרי"ם הן וחמורתן צאין עיי שצרא צוי כפולות ז'
כוכבים ששום שלי"ם חכ"ל ולקמן מפרש להו והן גלגל
צלחן חתה החי"י שהוא כוין עקרב וכעין נחש עקלחון
ונצרא מני אמות אש ומיס ודוח כי עשה לו הקצ"ה ראש
חכ"י ונעור צדקיע רביעי צמעון החמה והעוקל שלו
צאלעוו ולקמן צעו"ה אפרשנו חלי צעולס כמלך על
כסאו וכל הכוכבים והעולות אדוקים צו והוא נחמנה
מלך לנהגס צין צעו"ה צין צנעו והוא המכהה אורן של
כוכבי"י ומוליד הכל מוצרצ ומערצ ומערצ למזרח
והוא העמור הכוכבי"י לאמור : והוא המיישקן הלוד ישר
ועיי מוגלגלים הו' כוכבים שהם שלי"ם חכ"ל וכן שנינו
לקמן שלשה עי"ב שבעה ולכל אי"ן הו' כוכבים יש להן
חצורה צוכוכים וחמאי המזלות מכירין אותן והו' כוכבים
מושלין על הי"ב מזלות וכן שנינו לקמן שבעה עי"ב שנים
עשר. והו' כוכבים וגלגליהן מלחמין גלגולס כנגד י"ב
מזלות וגלגוליהם משל לשני גלגליהם החוכין גלגל קטן שי"ם
לו זי"רכים וא' גלגל גדול שי"ם לו י"ב ובהקופן גלגל של
ז' נקוף עס גלגל י"ב צשוח והי"ב מזלות מהלכס שוח
לך הו' כוכבים אין מהלכס שוח לפי שי"ם לכוכב אי
כדורה גדולה מחצקן ופעמים שמהלך כוכב עוצ כנגד
מזל רע וכעשה חמורה ורע הוא ופעמים שמוקלת כוכב
מהלכו צמול עוצ ומקלחו האחר צמול רע ולאלס שי"י
לו אותו מזל יהי"לו צראשוכה עוצ וללחמיהו רע ואם
להפך להפך ואם שני כוכבי"י יתחילו צצית אי"ן והם להקניעו
והוא חמאי המזלות יודעים כעה פעמים יהיו סולים ומתי ימותו
ואעפ"כ מלך חונן אמיץ אדון מושל צכולן ומעלט אותן עיי תשלס ומשוצה ואין הכל חלוי צמולות וכן אחר"ל

הראב"ד ז"ל

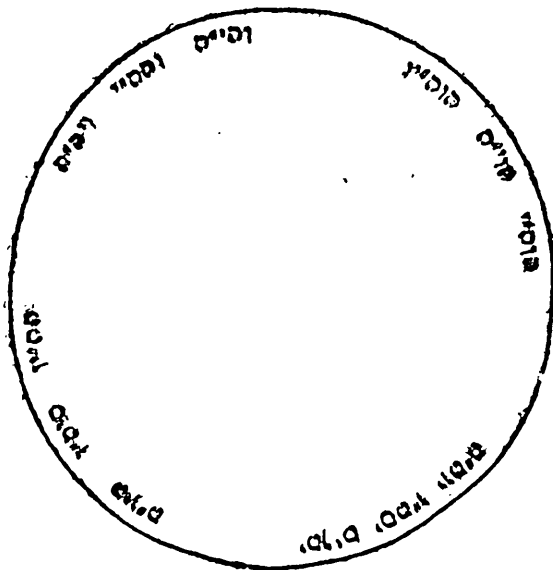
והמורקו המות : ומותו שער התות ושערי צלמות : ועל דבר החיים והמות כאמר עת לפרוץ ועת לצכות צענין
השענויות ומדושם וצת להרוב וצת לרפוא כי ההריגה הוא השחחת הכלי המקבל החיים ולרפוא הוא תיקון הכלי
המקבל החיים : וכל חיי כל חי נמשך מכה הצינה כי הוא אלהים חיים ומלך עולם : שלום ארז"ל שמואל
הקניי

הראב"ד ז"ל

על

דער אבנ'ר

על המסע והאיש על המלך ללכת והם: וע"י כן יש גם ודרך לנפילת ירוש

מהנאון מרה אליהו זל

שבע בויקודי כוכדי ית' חכמי צחקי כמיש צוזר דחכמי
 קה"י צחקר נחית צימינא כוי ועושר צגצורי כמיש
 מלפון זהב ילחה כוי והוא וקטרי דצינה צרכה' ה' ה' ה'
 חעשיר כידוע : וזרע צח"ח כמיש ואכ"י כוי זרע חנות זרע
 יעקב י' וחיים צנלח כמיש
 כעמיות צימינא נלח דלחקשר
 ציעין וכתיב אורכ ימים
 צימינה וכלמר והחממה
 חמ"י חת צעלי' ומוחלס

בהודו היא צמחאל טקס העושר כוי צמחאלה עושר
ובכוד וכבוד הוא המושלם וכן כחי' עשיר יעשול דרשים
גאמר

הדאגיד זיך

שבע כפולות שבע ולא שש שבע ולא שמונה : צחון צהב
ומקור וזה והעמד דבר על צוריו והשג יוצר על הזכר
שבע ולא שש שלא להוליא העטרה ומכלל ז' כפולות : ז' ולא
שמונה שלא לכלול אה הצינה בכלל הכפולות כי אין המור

ות כנגד שבע הצוות
ומטה מזרח ומערב
ש מכון באמצע והוא
ת כולן

הנחמך והם נלח והוד והעמ' דבר (ע"ע) על צוריות
(יסקוד) והשג' יולר (ת"ח) כח חסונם צינה שצב כפולות
בגיל כפרית וועלם וועטס יצין וועאל פנים ואסוד

וכאמר וכתן עליו סוד ונלכות ושלים ציבור כידוע
וב"ה צרכם אחרונה שצחלה וכן צולכות כח"ש
ותהי אסתר נשאת חן וכו' : חס

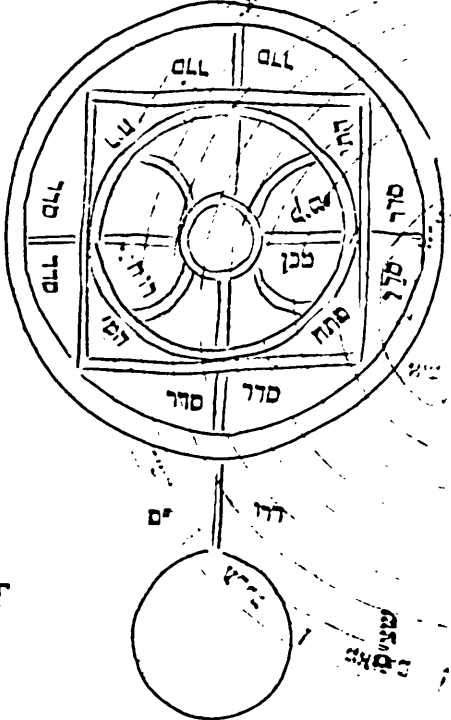
הרריא מנרמישא

שם ללכות ששה חדרים די רוחות ונעלה דהשציעי
היכל הקודש הוא הארץ אשר כבודו צו כאלה הוא
מקומו של עולם והוא קוצצ חת הכל וז"ל כצ"ס
כל"ש למחין ושעלים צופש ז"ו ח"י קצבים צנוף : חס

פי הראב"ד ז"ל

והיכל הקודש מכון צאנ"ל פי"ל גוף וכל כנולא יונלע
קלוות אליו אונסמרכו כולס הוא היכל הקדש שהוא מכון
מקודי כנגד כל מה שצשויים ואר"ל וכוון לשבח פעלה הי
שצחמ"ק שלמטה וכוון כנגד צהמ"ק שלמעלה ואר"ל
צהמ"ק מייכאל כה"ג צשמי ויוק"י צשמי ויה"ל לדיק"יהב
זה צבור חס כי יקריב ומס קרבן לה' וחס מווס ויימן
צסיכל הקדש (מלי) וכוון צאנ"ל (ח"ת) כי
הוא כושא חת כולם ועל ושה"ז היא קצבת
ד"ל ליחד השם מעלה וטה וצדי רוחות : והוא צבאון
אונס המקובלים חס צי"ד עווקים שפי צפי"א :
חס

שבע כפולות : שצנ"ל שש פרי"ס דפי כנגד קלוי
די רוחות וליעלה ולוטה וקובל הקדש צאנ"ל ופרי"ס
הג' שצנ"ל שש שש לעוית לששה קדרים וסיכל וכו'
וה"פ לכך צראו צ"ו ולא צוא"ו כנגד שש ללכות שהן
וא"ו עמידים שהן וורים ואור שחינו נתפס : והעמודים
הם שנים לחורק ושנים לנערצ ואחד לקרום ואחד
ללפון : וצין העמודים וא"ו הפסקות והם קרואים
קדרים וצלפון וצדרים יש עמודים הקדשים קיעבי לפון
וקטני דרום והקדר של הגלגל צחק חוכו
ומחגלגל וחוכו ויוצרת למערב לעולם : ולכן ה"ו
אשר צקדר חיים זום לעולם ח"ן וכן הקנטע :
ולכך עגלה קרית העיד צלפון ועד"ה קדרים אך
הייצ מולות שהן צין ומרח למערב ושתים שם מחגלגלים
לעולם ומוצרת לנערצ ולכך וים שהן צווער הגלגל מוליכס
למזרח : ועל כן כל המהרה והעייני נוצרי מווצר והולכי
צווער אל הים : ונשם הם שצ"ס ללכת : וכן המהום ע"י
הגלגל ואותן שש הלעו"י עם קדריהן למע"י וכן המוקף חת
המהום כי העולם כפפה והגלגל הנוצרי לעבר צכף חיו"ו
מוקיינו כי היא העולם עו"מ חיו"ו והגלגל שצקיעצ לפון ודרום
העגל ללכ"ל לשוני לעול וחינו ז"ל כדפי והנה חיו"ו איור ללעות
והקדרים חקיעצ לפון ודרום וחלי אשר על ז"ל כצבים שהם
צב"ל

שבע כפולות צב"ד כפרת לא פחות מו"י ולא יותר
על ז"י . כנגד ז"י קלוות פי"י הכי ז"י כפולות
כנגד מ"י והפרש צעל קפר ילירה השקה כפולות
כנגד ששה ללעות והיינו העולם שם חרצע רוחות
ורוס ומחת חס כן יש כאן שש ללכות ושש טענות
מכוון צאנ"ל היכל הקודש והוא כושא חת הכל
והיכל הקדש נקרא הצורה העולם הוא העמוד צאנ"ל
והיינו השציעי והכו קוד כשאמרה החורה הקדושה
צקרב העם הזה . ומדקאמר צעל קפר ילירה והיכל
הקודש מכון צאנ"ל משמע כדוגמא שהוא דר לשם
ומיות הקודש משוכרות ואומנות כדוד י"י ומקומו
הוא מקומו של עולם ואין העולם מקומו ופי"י כושא
חת הכל שחאמר ומחת גרועות עולם ר"ל הוא י"ת
כושא חת העולם כלו חת גרועותיו חס כן מליכו כאן
ז"י קלוות מקום וכנגדן החסיל זה הפרק צ"י כמו שכתב
יקור חיים : שלום חכמה . עושר זרע חן . מושלם
והיינו ז"י כנגד ז"י כפולות וכתב רצין הא"י ז"ל ח"ל
ששה ללעות הם ר"ל ששה קדרים חרצע ויוצרות ומעלה
מטה והשציעי היכל הקדש הוא הארץ אשר כבודו
צ"ס כמלי הוא מקומו של עולם ומלא כל הארץ כבודו ומציע

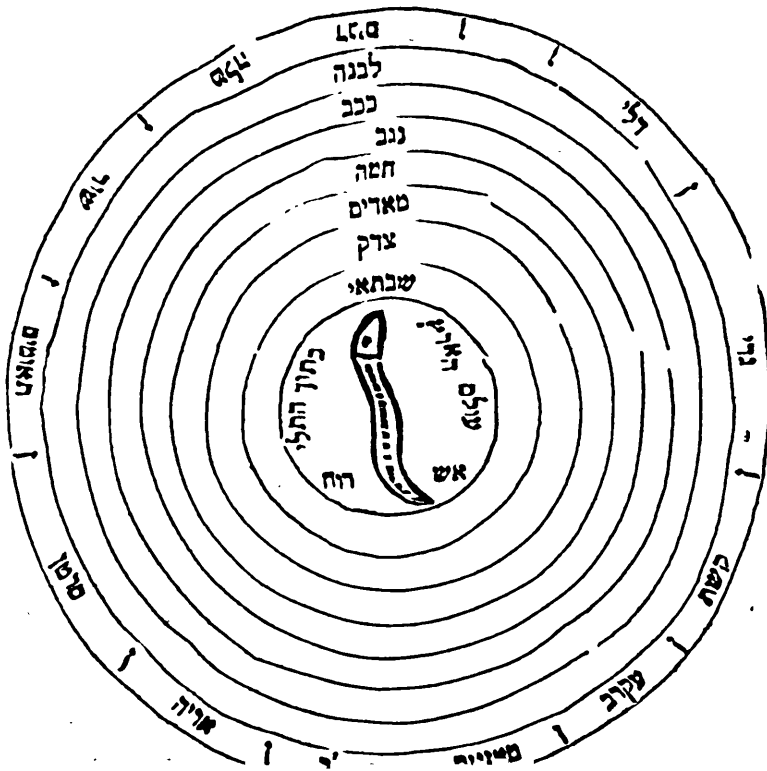
נערצ

מלך

מלך

פי' הר'ם גאון ז"ל

זכ"א בל"ג : פריש דקיון לזכר עולה למנין בחים שלהם כסך חשבון לחיות אחרונות כנון בגד ל' פעמים ב' שהן י"ב
 פ"ק ראה רוח חשבונם כ"לד ב' אחת הרי שהם ב' פעמים שנים הרי ו"א ד"פ ו"א הרי כ"ד ה"פ כ"ד הרי ק"ך דבור של
 ו"א חיות ו"א פעמים ק"כ כחצות ונקלחות זהו ה' זכות ק"ך ועולין חשיכ"ז פ' חשיכ' עולין ה' אלפים
 וארבעים הרי צעקין זה אדם עולה לחשבון גדול עד כי חדל לקפור כי אין חסד : זה החשבון עולה כך
 בלל נקוד אך צנקוד אין חקר ואין חסד כאלא חסד ויונה חשבון שהי' עושה חב"ב לחיות דבור
 אחד ומגלגל בלחיותיו וצנקודיו וחשבון הזה דברי כלולים ודבריו גדולים מלל דבור חל"י דבור שליש יד צדיבור פ"י
 שנים צדיבור אחו זה בזה . ישמעל לא ישמעל לא ישמעל ישמעל . היה מולל כל הלשונות שצארן
 חבל אינו בעולם אלא מי שאין לו שני זהו לשון פריש . וליע להצין . ואלו ככבים שבעולם חב"ל
 של"ם : חסו קדר מהלובם כל ימות השנה . כלכיש חל"ם צלילות . חל"ם ככל"ש ציונים וסיון אס כל
 מי וכל אחד משמש שעה א' וי"ב מזלות החמ"סן פ"י עגול חמלעי ראשון המחזיר ולכן ליירתי חל"י בחוד
 כז' ככבים . ח' ככבים בחוד י"ב מזלות . וכן שכינ' א' ע"ב ב' ב' ע"ב ז' . זי"ן ע"ב י"ב ח'
 ככבים צמחלכם ציום כך מהלכם צלילה לצד חמה ולבנה שהם משתנים מהלך חיל אחד מדי יום
 יום כאשר ליירתי וכמו שאפרש לקמן כל קדר מעשה החל"י והגלגלים וגם עלה חל"י צגלל כוולך על כסא
 וזה ליוכו .

וחכמ' ועל כי העול' אינו אלא מחליו ולד נפוי' כמו שחזק' וכלך העגלה אשר נלפון נראית לנו והעקרב אינו נראה לעולם וזכמ' המזלות אינן מכינין את העגלה : והסמה נקין מקפח מקרן סיח לפוניה דרך מני העולם שהיא פתח מואז עד קרן מעברת לפוניה וצמורה היא עושך קלח ללד הכדום עד העלי' שניעית שהיא עקרב ולכך האור והשלג נחון בלפוני שחזק' המזורים קרה : ונקין שהסמה משוכה ללד לפוני מחממה העולם וצמורה שמושכת הסמה ללד דרומי קור צעולם הצני' בלפני ופד'ם ללכך העולם צנוי ללד לפון לפי שאין שום צדיה יכולה לעמוד ללד דרומי מפני רב המום שבו ראש החלי שהוא של אש כמו שאפרש לקמן : ונחלי של עונס הוא פלחי מואז : ויש שם צור עמוק ביותר ואנן גדולה סמוכה לו והיא גדולה ביותר וצחקיפת תמי' צמלי היים שהסמה צדאש כל אים אין שום לל צשול' הצירולא סניצ לאנן : ומפלחי מואז נאסף העונס יש שצד ראש עין ופד'ם דלקרי רלית עין ככר רחוק הנראה לו ורלית ראשונה מפלחי מואז עד ערניא שני' ללכד שגלית רביעית שיטת מסר כלן : חמישית בלרץ הל'י גינשישטי'א שניעית עגלה שהיא בלפון וצמורה והיכל הקדש בחור נושא את כולן : פד'ם את חו צליור עגול המזוייר הוא בגלל עולם ונלעוהו וסדריו נחייים בזהים מכלל ואל' אמליעמו היא העליון והוא צנוי שרפדק ע"ג שרפדק עד למעלה : ובהקצ"ה מחרג' בחשלת עבדיו ממך שכינתו לשרפדק החסותין וכשהוא קץ צהם צפשמם עולה לשרפדק העליון שנאמר ופליה למרום שונה ומשם הוא נושא את כולם שלא בדרך הנש"א ולשגר האיון כחצת זכ : והוא חתמה שהעולם צנוי לאנאם וכשר דך כשעושה כפה צלון העליון הוא המעשה ומשדירקל הכפה יד להנדיל אלף אלפים היכל שהוא מחממו ומרים על כל כפות העולם מחזקת את כל העולם ומשאו צשכת'לו צכיי' : צמנה בלפון מרכבה מפרש צדך כבודו של צורא ממקומו שהוא זורם על כרוב המיוחד מלך מערבי שאין שם פד'ם עין : שצב כפולות סקקן פירש לעיל עשה דמות לירות חלון צלמיתו לרפון פעמים הקדים זו פעמים הקדים זו ולקמן מפרש לה : המירן פעמים דנושות פעמי' רפיות ללד צהן וניקד החמורות כדפי' וזר צהם ככנים צעולם לקמן מפרש על סכמיל שג'ים ויונים צשנה זיי'ן יתי השנוע' ושערים צשנה : ז' שערים ונקצים יש צדאש ז' עינים ז' אזנים ז' נס רים והכס וכוכלם צנה זיי'ן זכרים וז' נקבות : כייל לרפן וכו' : סי' ז' אלנים צונות שתי צחים ז' צונות ו' צחים ז' צונות ז' כנון איב צ"ח ז' צונות ואיו כנון אלניב אלניב צני'א בל'ב

ולוחה ולוחם הוא כבודו של הקצ"ה וזה ישיכל האדם צענולה רעיוני' שהעולם לא נפל צמקרי' אצל מקדד אחד קדרו צלופן החקון והוליו מלין ליש והיא יית קדרו על אופן הקשר המליאות זה צזה ודצרי השפלי' והנהגתה חלום צעליונים כאמרו ז"ל אין לך כל עשצ ועש' מלמעט שאין לו מזל מלמעלה מכהו ואומר לו גדל שנאמר אס חשים משערו בלרץ : ושנספות למיכיסו נקשרות זו צנו מדרגה אחר מדרגה והאדם השלם צקוד הצריאה מרוב שהיא ישים הצדודותו צחכמה אפשר שיניד העהירות כי מרוב הצדודדו כדלמו ילוריו וחושיו ויגיע עד העלה הראשונה מרוב הקרו צקודות המליאות ואז יהיו כחות לצו איכים וחומים כי זה נקשר צקוד מלכ'י השמיי' והני הדצקו צצונו והנה צעצור כי הנכבד בלדמה הוא אדם על כן יתה לזות הכרונים וצצבור שהוא למעלה ומצבאי מועה ישים וממחו להיות ישראל כי הנכבד צבאדם ישראל והאדם כדמות עולם קטן והנה כל כרוב נעשה לקבל כח עליוני' ובהיות הנפש מוכנת לקבל הכבוד והכבוד והשפי' אז תחדש לה לורה בלד המנהיג העליון ומזה נאמר כי שמי צקצרו כי הוא צבד שקבל הכבוד : והוא איש לצוש הצדים : ומזל ישראל דלי והוא ממונה על כל הנצואה וכובצ מזל ישראל צבחי הוא והנה כי כבוד ה' יחולל כל העולם וכשם שיש מקומות שיראו צו כח המנהיג העליון יותר ממקומות אחרים צעצור שני דברים : הראשון כפי מחכונות הולדת המוקבל : והשני כפי העליון שהוא משפיע מזיוו על ראש המוקבל כי השפעי' צא מפלחי החכמי' והוא הנקראת חכמה הקדומה וזהו הסוד הנפלא בדרש שאמרו רז"ל שהחור' קדמה לעולם אלפי' שנה : ועל דרך הסוד הגדול צחכמה הזאת יתצאר הדרש כי החור' היא החכמה והחכמה הוא קוד כ"צ חפלים והחכמה חקדס לעולם הגלגלים ועולם השפל : והוא קוד אלפים שנה ר"ל שתי קדימות עליונות קדימות מליאות וקדימות מעלה וזהו קוד לחת רוח אלדי' חיים שתיסרות מרום ואלפים מלשון ואללפך חכמה : ושנה מלשון שנים כמו שנאמר ועל השנוי פחלום אל פדעה פמיים : החכמה תתה רח שונה לכל צקוד השתלשלות צעץ הדענה יגלה אליו קודות כפלים כי

הוא היכל הקדש המכוון באמצע זוהו סוד הנבואה עכ"ל הרב רבינו הא"י ז"ל אמר משה בועריל דברי רבינו הא"י
 ו"ל מיוסדים על סודות גפלאים: ובוה האופן הנאמר יושפע"הוד על הנבואים להשכיל בעד דעת אשר האיה
 הוא לעינים בעור היכול אשר הוא רוכב בעזרו שמים והנביא כאשר יראה מוחש בדי שיצמחמנו מושכל ויבין מעט
 כמו מלה ממשקל ויביט באור השכל הבהיר החופף על הכל ואליה יתקיים וישמע את הקול לפי שהשיג הנמלא
 ההוא שהוא בכל נפרד מנהיג כל הנמצאים על אופן מדרגת העליונים ואופן מדרג' התחתונים: ולסוד זה הנכלל
 אר"ל בהמשה דברים גשמה דומה ליוצר' והאלהם נברא' בתחלה 17 פרסופי"ר"ל על חלק גשמת העליונה ועל חלק רוח
 החיני ומלך גשמתו העליונה בהיותה על מתכונתה יביט בהבט' שכלית בסוד אספק לרייח המאירה. והנה חכמי
 הקבלה הקנו באופן זאת החכמה האתקון והליך ואמרו ומכלל וחשבון להשכיל בענינים הנסתרים. וזה האופן כאשר
 נעשה בסוד יאיר עיני האדם כמו אורים ותומים - ולכן בעור האל הנדול הנבזר והנורא הנקרא שלום: אכתוב
 שאלת חלום - שאלת חלום ינוס יום אחד ויעביל עליו צמים ומכל דבר רע יענה לבו ויזהר שיהיו בגדיו נקיים
 והמכנסים והסדינים ולא יכניס ידו תחת אבנטו ויכבד את הבית וינקבו מכל טומאה ומכל ריח רע וצריך שלא יחשוב
 בדב אחר. י"א חס בדבד שאלתו ויזה' שלא יראה קרי באותו הלילה אחר שנס יום אחד ינוס יום אחר בקדושה ובטא'
 ויאמר ביום ההוא פסוק זה ו' פעמים ביושר ו' פעמים לתפרע - ידוד נדוד כל תלואי ואנחתי ממך לא גסתה
 וצריך שיאמר אותו בכונה גדולה: ואחר זה יאמר ידוד ידוד מנל' דיום הול הנביאים יהי רנון מנפנך שתקב'
 תאיתי זה יאמר ג' פעמים: ואחר כך יתודה ויתפלל תפלה בכונה גדולה ויאמר אחר זה י"ג מדות. ואחר שם
 אלו הימים שהם ימי פרישה מאשה וזמן קדושה כאשר אמרתי יהיה יום הכפורים עליו ועם יום הכפורים הרי
 לו ג' ימים רגופים זה אחר זה. וצריך עבילה כל אותה הימים שימננה ורפני שייב הכפורים אכור ברחילה על כן צריך
 לעבול עליו תחת יו"כ היום שלפניו: ואותה עבילה העשויה תחת יום הכפורים נריבה להיות בערב ובזאת
 העבילה העשויה בערב ככה נשלמו ג' עבילות בי ביום שלפני הכפורים בדב עשה ב' עבילות
 אחת בצוקר ואחת בערב וביום הכפורים בשעת נעילה בשאומר החון קדושה יאמר אני
 עבדך מתפלל לפניך לדון כל העולמים אליה האלדים מלך מללי המלכים שחשלה אלי המלאך הממונה על השאלה מן
 השמים שהוא שמך בוראוי יהיאל והנ מלאכים אחרים שהם ממונים על כל שאלה ושאלה ששמות
 כתביאל תוריאל שיאמרו לי כל השנה הזאת שאלתי ובקשתי שחשאל יאבקש בכל שעה שאשיבם יה ידוד
 לבאות שמיני. אל שדי תקבל תפילתי: רחום וחנון תהיה שומע לתפילתי ותקח תחנתי כי אני באתי לפני כסא
 כבודך בעניני נפשי לבקש ממך השאלה הזאת ותשלמה לי בהשלמת דעת ואל תחליפה לי בעונות שעשיתי. וזה יאמר
 ג' פעמים בכונה ובתחנה ובכל פעם שיאמר יעמוד באימה גדולה ובענוה וציראה: וככל לילה שירצה לעשות שאלתו
 יכתוב בקף כזי כשר מתוקן לשם קדוש וטערה אלו השמות וזשעת הכתיבה לא יכרהר בשום דבר שבעולם אלא
 לכתוב השמו' יה יהיאל שמריאל כתביאל תוריאל שאתי שמות ומלאכים מן החל הקדוש הנבזר והנורא האל הנאמן
 מושל בכל. ואחר זה ישים זה הכתב באורו השמאלית ויש השבע' ככה: משביע אני לכם שמות הקדושים
 והטהורים בשם ידוד לבאות שתאמרו לי שאלתי ובקשתי בזאת הלילה בלא ריחוק דברים שהיא כך וכך ותאמר
 אותה לי בענין שאבין אותה בשב ואל אשכח אותה מעולם ותדברו עמי באלם המדבר עם חבירו וזה יאמר
 ו' פעמים על סוד ו' קצוות וכשיעשה ההשבעה ו' פעמים יזהר מואל שלא ירהר בדבר אחר ויהיו מתשובקו בסוד
 זאת ההשבעה ויזהר שיהיו בגדיו נקיים: ואם יעשה שאלה בעבור אדם חזק צריך להזהר שם השואל בין בלשון
 הקדש בין בלשון לעז ובכל שאר השנה חינו צריך להענות ולעשות עבילה כי אם הלילה שיראה כי קרי שאו
 יהיה צריך לעשות עבילה י"ג חס שכב עם אשה באות' רשבו' ירחיקו יתרחק ואל יבא לו יופן בקשתו על מלאתו מעולם לא
 יחטא. אמר משה בועריל חי השם זאת השאלת חלום היא בחונה והרב רבינו משה בן מיימון נר ישראל היה
 פועל בזאת יריביו סעדיה זרבינו הא"י היו משתמשים בה וכן הרב רבינו יום טוב והרב רבינו יעקב והרב רבינו
 ברוך ואני קבלתיה מפי הרב מורינו הנדול הנדול יודע חכמת קבלה כגדל מי שחברה והוא הנקרא בשם החכמים
 דבי יעקב הספרדי - ובכל חכמה החיוק יד: והנהילני בחר

סורה - והדליק לפני מנורה הטמאה : ונתן אלי סודות החסיה ובו לא שמתי בערובי : כי מי שלם ידע כול זאת החכמה בסודות נפלאי שנאו בתורה ובחכמת התלמוד יהיה לבשת ולכלת' וכל אופן התפלות יסובב בסיד זאת החכמה שכולל סוד ויסוד יושב תהלות : ולכן האיש המקובל הוא למעלה מהכל - זכבוד יחל וישקול ובלבד שיסמור שלא יקנץ בכרם הנטיעות - כי ישראל לא נתן לו להשתמש אלא מדרך ימין בכל שפע שבשעות : ומי שיסתמש הן מן הדרך שאמרנו בשאלת החלום - יהיה נמוג וילך והלום ורביס חטאו ופשעו - ועברו על אשר ידעו ולכן היו בעלמ' גרמא בניזקים : כי הנאי הקבלה הם מעתיקים - על זאת החכמה נאמר כבוד אללים הכתר - דבר : כי הדברים הנאמרים בזאת החכמה הם כבשי דרחמנא ויהיו לו לבדו והראיה סוד השתל אשר קדם ועבר : והנה הרב הנדול המקייל ר' משה ברבי נחמן - לסוד זאת החכמה היה מאל לאמן : ולציאור אשר עשה בספר הרמון - נתן זה הפעמון וז"ל - באופן שלא אחטא כונת רצוני הוזהר אלה התלמיד כשתרצה להשתמ' בסוד השמות שלא חפיל לארץ אחד מעקרי אופן הוהירות ולא תרשע : כי בדרך זו לא תהיה מבחון ולא תקנץ בנטיעות כאלבשע : עד כאן כונת הרב והרב רבי אהרן ראש ישיבת ככל גדול היה שמו במורח ובמערכ' לזה לתלמידו המובהק שלא להשתמש אלא בטהר' ובקדושה - כי שם מקום האין הראשה כי סוד השמות זה הוא עבודה שכלל וזו היא ולכן לדרך השתמש להזהר בכל מלה - כי בהיות האדם מכויין בשמוש אופן שאלתו לא ימוש וזו סוד הקרענית - והיום התפלות במקומם עומדת וכל הפלה דבקה בטהר עליון בפלאי הסודות לכן מי שלם ישתמש בסוד העליון לא ישיב בקשתו - ויקרה לו נגע בשאלתו כי הוא מלך המלכים וגבוה מכל הגבוהים והוא האור הבהיר מכל הגבוהים ולפניו יכרעו כל בשר * ואופן דרוש' ופירוש' האדם בזה הדרך

הראבד זל

כהנאון כו' אליהו זל

שבע כו' בדבור ובחמורה ר"ל רפה וד"גש שהוא הפסוק הרפה וכן כאן וכן בספירות וילע וזו וכן מתחילין נגד ז"ת כיצו : כמ"ש שמתי בידים החפש ובס"ד יש אמלעי כמ"ש לא חלם ולא טפס ויש שנוטה לזה או לזה וכו' בכל לפי הירואיס כפי מה שמהכין כי כל צירוף שהוא ביתר הוא טוב ולהיפוך הוא בחמורה : וכפי הנטי' של הצירוף הוא הנטי' ג"כ לעוב זו לחמורה וזו רך וקשה גבור וחלוש או כולה בטוב או כולה בחמורה או נועה לזה או לזה והנטי' עוב נק' ג"כ טוב : וכן היפך וכן ר"ת עיתי' שאל' בקבלת י"ד לעוב וי"ד לסיפוד וכן ר"ת מחנות הלבנה שמהלכ' בד"ת ימים חל' במלואה וחל' בחסרונה שקי' בת שבע בליל' מו"ת וכו' ד' אוחיות כו' כמ"ש בה"ק ד' ומנין אחר יאמר כו' ר"ת חנון כו' ובנילן כו' בת שבע דו' : הם

שבע בפולות בגיד פברת חקקו חצבן צרפון צר
בהם פוכבים בעולם וימים פשנה ושערים
בנפש ומהן חקק שבעה רקיעים ושבע ארמות
ושבע שפחות לפיכך חבב שביעי תחת - פל
השמים :

שבע כו' בדבור ובחמורה ר"ל רפה וד"גש שהוא הפסוק הרפה וכן כאן וכן בספירות וילע וזו וכן מתחילין נגד ז"ת כיצו : כמ"ש שמתי בידים החפש ובס"ד יש אמלעי כמ"ש לא חלם ולא טפס ויש שנוטה לזה או לזה וכו' בכל לפי הירואיס כפי מה שמהכין כי כל צירוף שהוא ביתר הוא טוב ולהיפוך הוא בחמורה : וכפי הנטי' של הצירוף הוא הנטי' ג"כ לעוב זו לחמורה וזו רך וקשה גבור וחלוש או כולה בטוב או כולה בחמורה או נועה לזה או לזה והנטי' עוב נק' ג"כ טוב : וכן היפך וכן ר"ת עיתי' שאל' בקבלת י"ד לעוב וי"ד לסיפוד וכן ר"ת מחנות הלבנה שמהלכ' בד"ת ימים חל' במלואה וחל' בחסרונה שקי' בת שבע בליל' מו"ת וכו' ד' אוחיות כו' כמ"ש בה"ק ד' ומנין אחר יאמר כו' ר"ת חנון כו' ובנילן כו' בת שבע דו' : הם

בנפש ר"ל שהעלה את הבית להיות ראש בנה כ"ע ושם בו כח החכמה וזר בו כוכב שנהי אשר מהתת לבש' אבניחך והוא הוא אשר מחר חכמה לשבתו הע' פ ששכתי הוא כיכב על חרבן בסוד השמטו' יש בו כח החכמה - וטעם להיותו ממוי' על חרבן לפי שאינו חפץ בענין מעניני הנוף לפיכך מחרבן ואינו משניה בהם ולא בקשטו אלא על השכלים

אבגיתח	קדעשטן	נגה יב"ש	בט"ר צתנ	חקב פגש	יג"ל פ"ק	שקו צת
שבת	צדק	מאדים	חמח	נגה	כבש	לבנה
ראשון	שני	שלישי	רביעי	המישי	שש	שביעי
עין ימין	עין שמאל	אזן ימין	אזן שמאל	נחיר	נחיר	והפה
חיים	חכמה	שלום	חן	עושר	זרע	ממשלה

הראב"ד זל

הרמ"ב זל

שבע

כפולות בנד כפרת הקקון חלצן לרפן. וזר בהם
שערים בעולם שערים בשנה שערים בנפש
ומהן חקק שבעה רקיעים: שבע ארצות. שבע שבתות
ביארי הכב רבי ברוך המקובל הגדול בספר הנק' חשן
משפט: וז"ל כתב ספר יצירה חקקן חלצן צדקן שהם ג'
כנול גלגלי יהו"ה שהם ג' אותיות והוא הכולל. ספר
וספר וכפול: שבעה שערי' בעולם. עתה בא לקשר
האזניות והוא סוד העולם נפש ושנה שבעה שערים בעולם
שבעה שערים בשנה: שבעה שערים בנפש: שבעה שערי'
בעולם הם שבעה כוכבי לכת. והם כנש"ל חלם. או חל"ס
כש"ל: והם הכוכבים שיעשו הוראה בזה העולם
התחתון. שבעה שערים בשנה הם ז' ימים שבשצו ובכל
יום יש בו מושל. שבעה שערים בנפש ז' נקבים שבאלם
ז' עינים ז' אזנים ז' נקבים בנף ובפה. ואמרו במדרש
לא כמדת הק"בה מדת בשר ודם שהרי בשר ודם אה
עושה נוד והניח בו מים או יין ונוקב אותו ילא הכל לחוד
אלל הק"בה אזנו זן ברא את האדם נקבים נקבים
ואש"כ נשמר מה שכתובו מה שאין כן במעשה בשר ודם

השכלי הפשוטים ועל השנת השס"ת ועל השנת השביעיות
וממנו כח המניע לשרים המצטנים אברי האדם כמו
הנכפים ובעלי הפליגה הקטן והגדול וחסרי הדעת:
ואיך שהוא ממונה על החכמה ק"ב איך ילאו ממנו חסרי
הדעת: ביאור: חסרי הדעת בעיני העולם הזה אמנם
נוסף בהסכת נבואי כמו שאר"ל מיום שחרב בית
המקדש ניתנה נבואה לשוטים ולתינוק ולתינוק ועיין
במסכת בבא בתרא: וזה סוד היותו ממונה על החלאים
והמית וזית הם הר והדלות והקלון והחרפה מזה העולם
ועל על עיכוב ולהיות צו החכמ' הממונ' על הדיני ועל
הבנייני' בהנערפנו עם שם הויה המור' על חידוש
השמות ולהיותו נסתר מורה על כל דבר נסתר. כמו
הקרקעות והממונות. ולהיותו בשביעי אחרית כל
הכוכבים מורה על אחרית כל דבר ועל הוקנים. להיותו
ממונה על החכמות והדעות ממונה על היהודים לפיכך
הם בורה בזה העולם. וממונה על העבדים באלות
הכוכבים: ולהיותו בשמטה מצטל כל העפקים ומלאכות:
ולהיותו מסולק מן זה העולם מורס על הדלגה ועל
ע"נופי

כני

כי

בני אלסצמעסיהס ובצבדיהס ובדבור' ויגיד על דבר שחור
וירידה ממעלת הכבוד והגדולה שבו הם המוכס'
והפקידים - ויורה על ספנים והמית היה ואצירה ויורה
על חטה ושעורה ועל אבני דומם ויורה על עזות רעות
על חסד ויורה על עמק המחשבות ועל אצילות ועל חשך
ועל שוחות וקברות מתים ויורה על מחנות גדולות ועל
מחנות אויבים ועל השלוחים ועל הספינות ועל חנוכים
ורחמים ואשפות ועל הרדופים במלחמה על האכורים ועל
הגנבים ועל סותרי בתים ועל חכמת הכספים ולדעת
העתידות ועל השפלות וזול בסחורה ועל ההרטה ועל
שהוא מאמין בפיו ואינו מאמין בלבו ועל חנף והרמאות
וחרבן מדבר יערים והרים ופרידה זרעב ועינוי ומבקשי
פת לזם ועל מיתת החולים והעבדים והשמועות הרעות
והיאוש ועל פסחים ועל עורים וכופרים ועל
תואלת ממושכה ועל תנאים ועל המשכון -

אמנם היומו ממונה על המות הוא בסוד השמטות -
וידוע כי החללים הוא השתנות המזנים לפיכך
בסודו כוד החללי' כי הוא משנה ומחליף בדין בני סלוק
כל הענייני' הנמצא' ומחסר' לפי חסרון הממון וחסרון
הכבוד בנשי' : ולהיות תנועתו באיחור מורה על כל
עיוכוב : ולהיותו עליון לו' כוכבי' מורה על הדינים -
ובהנערפו בשם ההויה מורה התחדשות ההויות והבנייני'
ולאחור תנועתו מורה על כל דבר כבד בלתי מתנועע
כמו הקרקעות וכל דבר שנחסר וענ כל ממון וחפירות
ובירות ושיחיון מערו' וקברות : להיותו אחרי' הו' כיכבי' מורה
על כל דבר אחר 'וסוף כל דב' וקנה : וידוע כי הכי' הוא ו'
ממטה ולמעלה ומקבל' מן החכמה וכ"ע ולפיכך הוא ממונה
על החכמה ועל ישראל : והבינה יהב חכמה לחכימין
ומנדע' לידעי בינה - והוא גלגל עמיקחא ומסתרת' ידע
מה בשוכוב ונהורא עמי' שרא - והוא מהעדה מלכין
ומהקס מכין - ולהיותו מכהל בידעות
העליון ולא ירגיש בציונות ובננות ובטינופי' במעשי'
ובדבור - ולהיותו מורה על כובד מורה על הבל ועל כל
דבר שחור ועל מרה שחורה ועל אבני דומם וחבך ואפלה
ועלטה ועל סותרי בתים ועל גנבי' ושפלות וחרטה ועל
מי שסר לאחור מדבר ואינו מתקיי' וחרבן ומדבר ושממה
ויערי' והרים ופרידה. ובמקשות רעות וכל זה לפי שאינו
משום

ופר'ם כייל המירן וזר בים : המליך אוח' ב' וקשר לה כתר
וצרף האוחיות זו בזו' ועשאן דבור אחד ובניהו בנ"ד
פפר"ת וזר בו שחא' בעולם : ושבת בשנה פה בנפש : ומות
וחצורתו חיים : המליך אוח' ג' וקשר לו כתר וצרף האוחיות
זו בזו ועשאן דבור אחד ובניהו בנ"ד כפר"ה וזר בו זקק בעולם
וא' בשבת בשנה : ועין ימין בנפש ושולם וחמורתו מלחמה :
המליך אוח' ד' וקשר לו קשר וצרף האוחיות זו בזו ועשאן דבור
אחד : ובניהו דג"ב כפר"ת וזר בו מאדים בעולם וב' בשבת
בשנה ועין שמאל בנפש וחכמה וחמורתה אולת : המליך

הרמב" זל

כי תכף שינקו' הנוד לא ישמר היין שבתוכו הוי אוח' ומפלי'
לעשות : שבע ארצות חכמי המד' חלקו המיושב לשבעה
אקלימים וכל אקלים ואקלים האויר משתנה וארץ ישראל
הוא שפר האקלימים וירושלים היא באקלי' הרביעי ועליה
נאמר יפה נוף חשש כל הארץ ור"ל ירושלים
היא יפה נוף. וואקלים ופלא ומחור הכל אחד - והנה
חלק הצורא ית' את עולמו בשבעה חלקים הנקראים ו'
פלכים או ו' אקלימים או ו' נופות וכל פלך ופלך משתנ'
אידו זה מזה ולכן מי שיאל' משך. ולדתו ו' בנ"ב דהאחר
יחלה. וזה ברוב מגד השתנות מונ האו' ממנו סולדתו :
וירושלים היא משוכחת בזה האופן היא היתה יפה הנופ'
ולכן כל מי שיבא אליה משאר האקלימי' יהיה בתכלית
הבריאו' : ולכך אמרו ז"ל אוירא דארעא דישראל מחכים -
ר"ל האויר ואויר ארץ ישראל וך מכל אויר שאר הארצות
כאשר הוא באנגע היישוב - ולכן היושב במקום הזה
הקדוש מוכן לבא אל השלמות האנושי ומי שהוכן באופן
שלמות האנושי יוכה לחיים הנלחיים : וזהו כונתם ז"ל
באמרם מתי חוצה לארץ אינם חיים - ר"ל כי הם מהים
ואינם מדברים - והנה לכל אקלים יש לו מושל כאשר נוד'
לחכמי התכונה - שבעה שבתות ר"ל ו'
שמטות שהם בחמשים טה של יובל והשמטה תקרא שבת
וזהו שנאמר. וספרת לך שבע שבתות שנים - ולפיכך חבב
הצורא ית' את יום השביעי ר"ל יום שבת שהוא שביעי
שנאמר ויכל אלהים ביום השביעי ומלת ויכל הוא לשון
חצוב כתרונם ירושלמי שמתרגם וחמיל ולכונה זו אנו
לואמרם בתפלת שבת חמדת ימים אותו קראת : ועוד
ויכל גבור מן ותכל דוד המלך שפירושו ותכל נפש דוד

והוא לשון חסד וחלואה ובענין שהבורא ית' חזק את יום
השביעי ולא עשה בו מלאכה אלו אמרים ויכלו מעומד כי
אין ערות אלא מעומד שנאמר ועמדו שני האנשים ואנו
מעידין על הבורא ית' שברא עולמו בששה ימי' ושבת ביום
שביעי עכ"ל הרב ר' ברוך ז"ל .

רוח ה' רוח חכמה וצניגה והוא סוד משיח יי' ויהיו הצינה משותפת מכל שכל ואצילות ושש קלוות לפיכך יש בו
שני מיני פעולות בעת שמתדבק בעל וני' הנה חרבן למטה ובעת שמתדבק בשש קלוות הנה בעניני' מתחדש .
לפיכך כל עלייתו של ישראל אינו רק שמלות בהמשיך אליהם כח הבינה . ולפיכך נלחונם בלי חרב ובלי חנית ובלי
כלי מלחמה כי לא בחרב ולא בחנית יושע יי' (בינה) . ובזמן שמתלקי' מן המלות מיד מסתלק מהם הבינה
וירדו עד הכלית הידי' והיו כוד אס בחקותי תלכו וכוד כל התוכחו' .

המליך אות ג וקשר לו כתר וצר בו לזק בעול' יום שני בשנה ועין שמאל בנפש ר"ל שהעלה אות ג' להיות ראש
בכת כ"ע וחכמה ושם בו כח שלום מכה החסד וסכל בו על החסד וישר ולדקו ענוה ומעט' עובים ושם טוב
ובעל דין של חסד ואנשי שם ונאמן וחכמת התורה שנאמר ותורת חסד על לשונה . והספורות בדין בני חלוק ומקח
ומשא ומתן והנלחה בכל עסקו ריות והעושר כי לו הכסף ותקוה טובה של חסד והחזקה נישואין : ומורה על הריון
בכח סוד הגלגול והבנים המללי' כי הם הנפשות המושלחי' ולו השלום והשלום והצטווה מכל פחד ועוור בחסדו
ואוהב הנאמני' וישובי' טובי' ובתים נאים כי הוא תחלת הבר' א' והכלי מלכו' ועבוד' מלך מלכי המלכו' הקב"ה ר"ל בינה
ומלאות חן וחסד ומליץ ביושר ונוטה לזק חסד וכוחה בזכות וזכרת הארץ (עט') ורוב חבואה ושלוש העיר
וחברת האוהבי' ורפואת החולי' כי הוא רופא חולים ושלוש האסורים והחבוסים בדין בני חלוק ולאחס מביט שבוהר
על ידי חסד ומליטים טובים ועל מלכי אמת ושופטי' לזק . גדולה אליו נמצא' כי הוא כמראה אבן ספיר והשנת כל
חפץ : ולו מן האכסעים הנכבדי' וכשואי הפנים והחוני' צבתי ככסיות ומושב החסידי' ותפלות ותחנוני' ובתי
המתבודדי' לעבודת השם ויעיד על היוקר בסחורות גם בחסה ויעיד על יועצי המלכות והשותפין .

המליך אות ד' וקשר לו כתר וצר בו מאדים בעולם ויום ג' בשנה ואון ימין בנפש . והוא מורה על אמיץ לב וקשר
ערוך ואכזריות ועל החמה והכעס והרציחות והמלחמות כי כן משפטי הנצורה ועל שרי החיל ועל שופכי
דמים דם חיה ודם אדם וכל מלאכה אשר יבא באש מיוחס לו כי לו האש הגדולה ולו הוצה והפנינים האדומים וכל
דב' אדום יועל ביעול החפני' ועובד בהשתתפו עם בני' ולו כל מיני פחד ולו השכרו' וצ' הביטול ולו הבש' והד' והתבלין
והיין אדום מעור' מזל הדין על הביאה ותשמיש ודם בתולים ואלי' אסור' נדה שיחור מתוך חומו אחרי היוזר ולו הקנאה
והשנאה : ולו הדם אשר הוא הנפש וחיותו של אדם ולו הפוס הטבעי : ומורה על לפטים מזל החיצונים ועל
הרובי חרב והפגעים ולו המרקחות החמות ורפואות ורופא של נגעים ובעלי הכוויות . ולו המטונפות כדש לידה
ועל ברית מילה . ולו מן החללים הקדחות ולו העבדים הבורחים כי לא יוכלו לסבול את כעסו ולו כל מיני עונש .
ולו המלקיות וזכרת ולו בריות משונות המפחידות ולו הצורות מפני יוצרו ילו ההום . ולו הכופרים דב' מזל
החמורות ולו כעס המלכים ואלי' לנקום משבועות שוא ולנקום על ידי שקר ותקוה מכזבת : ואלי' יתיחבו בעלי
השגשג מכה אביד הדעת ולו הנפילה ממקום גבוה ולו אש ונפירות ומשרפות מים ומקום ו' שחיות האלן לפיכך
שחיותו בנפון . ומלחמה וזמור ומרחץ ועקרב וחיות רעות ומשמרה שניה כלבים צועקים והואבים ובגדים
אדומים ולו משקים חדים : המליך אות כ' וקשר לו כתר וצר בו חמה בעולם יום רביעי בשנה וזמור
שמאל בנפש י ולו הקן (תפ') הכבוד (עט') והתלוכה ויחוד השם מבוחר בנכתב ובנקרא ימורא על אורה
הנעלמת ועבודת המלכים כי הוא משרת לבינה ועל חברת בעלי חסד וחסידי' : וזה מבוחר : ועל חכמת הטבע
מבוחר מחד כי היא קבוצ אמ"ש ועל עושר מזל ימין כסף ומשמאלו זהב והנלחה וכל אשר הוא עושה יי' מללים

צבנו • ולו הכס מזל הנצורה • ורוב עוזרים מזל היחוד ואליו יגיעו כל מסחר כסף וזהב ומזל אשר תלמח האלמנה
 ובו כל אבן יקרה וי"ב אבנים של חושן המשפט ואבני אפוד • ומזל שהוא מקבל מנצורה יגיד על הויק ויניע צעסקי
 ואיבה מן השמים • ולפי שהוא משלים בין האש והמים לפיכך מניח על שלום מפחד ושלום ובדריאיה וליכע
 ביציה טובה מאוד • אמנם ליספ בים ובכל מיני מים רעה כי כל חיות הארץ (ת"ת אין להם קיום במים לבדם •
 והוא מכניע האויבים בכה הנצורה וילך בערך אויביו ומבקשי רעתו • ויעיד על שילוח עבדים לחפשי בכוד
 השמיטה ועל זיאת האסור מבית הסוהר בליצני חלוק וכן היושבים במגור יסור מעליהם אויב כי שמש ומנה
 לבאות עליהם וישיב רגון בני אלם • וימלא חן בעיני אלקים ואלם • ויעיד על הגאווה והגדילות • ובו יתרפאו
 החולים כי הוא ממוצע בין חם ולח וקר ויבש • המליך אות פ' וקשר לו כתר וזר בו נוגה צעולם מכה
 חק"ב טנ"ע ויום חמישי בשבת בשנה ונחיר ימין בנפש ושם בכחו הורע והיוונ וכן של נשים וכן של יופי • והשנה
 חפניו בנשים שנאמר וימינו תחבקני וכתיב נעמות בימיך נלח • ושלום מפחד מכה התפארת הבא אליו ויש לו
 עוזרים מזל החסד • ואוהבים מזל התפארת ומבקשים טובתו • ויש לו חשק בנשים (ע"ט) והתשמים וחשק
 בכלי השיר והשמחה והאירוסין וכלי התכשיטין והגנים ופרדסים • וכל מיני הנאה ומורה על הנאות הנאות מזל
 החסד אל העטרה ושלום האויבים כי הוא המנצח ומחוק שהוא מקבל מזל הנצורה מראה מראה היה
 המעורב בכסף לכן יעיד על הגורפים ועל משי ורקמה ומני ליורים • וכל תענוג ושלום • ולו השמיטה ובשורה
 עוצה מזל הטוב וגמילות חסדים וראמנות וכדבה ועורה ובתים יפים ושכיות החמדה ולו • כה ההריון כי בו רוח
 חיים וחס ולח ונוטה ללחות • ולו הבחורים וילדות בנים ובנות • ולו צבא צהוב נוטה מעט לאדום לפי שניגוד
 הנצורה מתערב בו כל מיני ומעשה נחמד יוחם לו • ולו קבוץ נשים לטוב ופעמים מזל הדין לרע וממנו מנדלות
 מרקמים והרי בשמים וריח טוב וכל תכשיטי הנשים וסחורה ולפעמים מר יבה מזל האש • המליך אות ר' בחכמה
 וקשר לו כתר וזר בו כוכב צעולם מכה יג"ל פו"ק ויום ששי בשנה ונחיר שמאל בנפש ולו הספרים והחכמה והכתיבה
 מתורה שבכתב (ת"ת) והשכל והדבור והעצה והסברה • לפי שיש לו כנור מזל הנצורה יש לו כח מריבות והוא
 משתתף • ולו כל מיני אומניות כי הוא ההוד • ולכן יתחבר עם כל אלם • ולו מלאכה הליור והרקמה והכתיבה
 והוא מחבר האויבים אם לשלום מזל התפארת • אם למלחמה מזל האש ופעמים יגיע לו שיבוש לרוב חומו וכעכו
 ולו הערמה כי הוא מלומד מלחמה מזל הנצורה ויש לו מתק שפתים מזל הת"ת ויש בו מיני שחוק וגיגון מכה הנוס
 הטבעי של הנצורה ויש בו רבוי דברים מכה האש והתפארת • ויש בו • אמון בני אלם מזל י"ב שבטי ישראל הבאים
 אליו מכה התפארת ומחלוקת מכה האש בחכמתו ולפי שהוא נלחם עם אויבי הש"ת לדרך להיות לו כח כדי לשבש
 דעתם בדברים ובכל ענין והוא עובד למלך התפארת כי הוא כותב גזירותם והוא מורה על פגלי כפול ולו ההחזנים
 והתפילות כי ממנו ישתלשלו • והוא כמו שלים צבור ומתפלל לישראל בעד בני המלכות ואליו יבאו שמועות שקר
 מזל התמורות • אמנם גם נלח ישראל לא ישקר ולא ינחם וכו' • המליך אות ת' בממשלה וקשר לו כתר וזר ט
 לבנה צעולם מכה שק"ו ל"ת עם יסודי עולם ויום שבת בשנה ופה בנפש ושם בו כח ההילוך והנסיכה והחברה
 והליכה בים החכמה (ע"ט) וקבוץ עם כי שם יתקבלו כל המראות העליונות ולהיות נורות העטרה בנוטים לנורות
 עליונות בכוד וכדשה לפיכך יורה על הכניעה ובקשת הרגון העליונים מתפשטת תורה על הגדוד ומיעוט הגוה •
 גלהיותה מהקרבנות ופעם מתרחקת מורה פעמים על הגאולה ופעמים על הגלות • אמנם השיב חפליה ולה הנצורות
 והכחשים מתפארת"ת ולה שלוחים ומליצי יושר (יבול) ולהוותה פעמים בכדוי אורה חורה על החללים מכוכבים
 ובכ"י • וחורק לפעמים על תכריכי המת בכוד המלכות צדן השלח • ופעמים על צריאות לפי התחברותו לחיים
 (ימין) או לחות (שמאל) ולה הנשם מן הסוד אשר בשמים • והשלג והברד והגחלים והמים ושקפות המים ילה גם
 הגנים והפרדסים כי הוא ג"ע ממש ולה השמרה כי היא מלכות • ולה עבודת המלך • ולה המזמחה (פ"ט)
 ושלום (יסוד) ולה עובדי המים (חסד) ולה הקור והפחורות כי לה יובילו ע' מלכים שי ומנחה לה' • ולה הקור
 מחסד הסמורות מתפאר' ולה המריבך מאש והשמחה (ע"ט) והכבוד (ת"ה) הנה צאלו' ו' מעלות ממלא כל חל של

הראב"ד זל

ו' כוכב. לכת איך מתפשטים אליהם הכחות מכח שם יו וי"ם מכח שם בן מ"ב והרי הם ראשי פרקים. וכאשר תהפך במקרה המלא לכל אחד ואחד פסוקים מן התורה והם הם ראשי פרקים של הכחות והיו תמיד לעיניך ובהם יודע כל העתיד בשם יו"ד אל"ני ית" וי"ת :ן

אב"ג יח"ץ	קר"ע שט"ן	נב"ד יכ"ס	בט"ר נח"ג	קק"ב טי"ע	יג"ל פו"ק	סק"ו צי"ח
רקיע שבי	רקיע זרק	רקיע מאלים	רקיע חמה	רקיע נג"ה	רקיע פגב	רקיע לבנה
שבי וארצו	זרק וארצו	מאלים וארצו	חמה וארצו	נגה וארצו	ככב וארצו	לבנה וארצו
ושמטתו	ושמטתו	ושמטתו	ושמטתו	ושמטתו	ושמטתו	ושמטתו
יוכל יוס א	יוכל יוס ב	יוכל יוס ג	יוכל יוס ד	יוכל יוס ה	יוכל יוס ו	יוכל יוס ז
ע"ז ימין	עין שמאל	אזן ימין	אזן שמאל	נחיר ימין	נחיר שמאל	פה ממעלה
וחייב ימים	ושלום ימים	חכמה ימים	חן ימים	עשר ימים	זרע ימים	ימי
שבת חדש	שבת חדש	שבת חדש	שבת חדש	שבת חדש	שבת חדש	שבת חדש

שבע בפולות בנ"ד כפר"ת ז' דקיעים ז' כוכבים ז' ארצות וז' שעות וז' ימים וזי"ן חדשים וזי"ן שנים וזי"ן שמטות : יוכל קדש י וזי"ן שערים בנפש וחיים ושלום וחכמה : והן ועשר זרע ומעשלה לפיכך חבר שביעי (יסוד) תחת כל השמים . תם

הרר סעדי גאון זל

המליך אות כ' זקשר לה וכו' ובנהו בנ"ד כפר"ת וזר בו חמה בעולם וז' בשבת בשנה ואף ימין בנפש . וצושר ותמורתו עני המליך אות פ' וכו' ובנהו פכ"ד נבר"ת וזר בו נה בעולם וד' בשבת בשנה ואף שמאל בנפש : וזרע ותמורתו שממה המליך אות ר' וכו' ובנהו רפ"כ דנב"ת וזר בו כוכב בעולם : וה' בשנה בשנה ואזן בנפש יוחן ותמורתו כיטור המליך אות ת' וכו' ובנהו תר"פ כד"ב וזר בו לבנה בעולם וז' בשבת בשנה ואזן שמאל בנפש ומעשלה ותמורת' עבדות . החלה אלדים את ג' העדים ההמה והעיד כי הוא אלקים חיים וז' אלוהי : עולם בפני עצמו . שנה בפני עצמה . גפס בפני עצמה . ושלשתן מעידין כי הוא אחד ואין לו שני ואין עוד מלבדו ב"ה וב"ש י"ת . תם בעוה

מהנאון מר אליהו זל

פר

דראבד זל

שתי אבנים צונות שתי בתיים שלם צונות ששה צתיכיד' אבנים צונות כ"ד : חמש צונות מאה ועשרים בתיים : שש אבנים שבע מאות ועשרים שבע אבני' צונות המהצ' אלפים ארבעי' בתי' מירש אבנים אוחי' של' בחוך אבני' אש ההבל' כפיר' מלכיים : וכתב' משה רועה זלכ' ישראל : ונקראו האותיות זלכ' כי בערך שהאבן נחשב מכלל' כן האותיות נחקקו ונחלצו מחש' ה' כלעי' ולוריי' זלפי' שבהים ובעירות נכניח' מאבנים לפיכך נקרא בנין אבנים בתיים : וכלי' כפס שיט' לו כחלי' והקרה ומעייבה צביארנו לעיל : ולפי' שכל הצריות הם כעין בתיים כי האד' כחליו הללעות ופני' ויהו' הלל נוכח כעין ביה וכן הראש הלל שבראשו כעין בית * וכן כלל חי וכן בכל' דומס לע"פ שראש' לך בראש' אבנים אינו כן אלא בתיים יש לו וכן בכל' דומס וכן העולט בכללו וכן בנכודים וכן צאחיות' וכן ביי"ם ולפי' בלא יולד חולדה אלא "מכ' ונקב' ולכן ילא יתחלכיהו מא' אבן בנין וכלל' והאלק סדר כפיתחן הנה סדרתי' לך מאוחיות בנד כפרת כב"ז צירופי' וצכול' עולה בזהלה כרי' ז' פעמים

כב"ז צירופים יעלה מחפר כולם הרצעים ונכ' ה' אלכיים : כילד כאש' המלכח ב' בראש יעלו כב' זועים סדר נדב כרכה ג' ברה' כב"ז ועס כד' זכפר' הנב כב' זועים סדר ככר"ח נדב כב' זועים כדר פר' הנדג' בסכ"ז ועס כד' הנדג' כב' רסכ"ז כרי' סד כהי' צמלוך ב' יעלו כב"ז ובמלוך ג' יעלו כב"ז : ובמלוך ד' יעלו כב"ז : ובמלוך כ' יעלו כב"ז : ובמלוך ח' יעלו כב"ז : כרי' שיה' אלפי' כוי' עלמא וחד הרוב : וזה שער לשמנות ויובלות וכוד ז' ימיכ' של צבוע : ושבעה שבעות שסס מ"ט יוס' שצין ככה לצר' : וז' חדשים מחווד פכה לחווד ככות : וכוד ג' שבעות שבעור ונ"ג פרשיות שבעור וסס ע' : וכוד שוכה ויובליכ' וללו' כן שצער ימיכ' ז' ימי' בראשית : בא להודיעך כלס' שיש' ז' ימיכ' למחר כן יש ימיכ' ושבעות וחדשים ושנים ושמינה ויובליכ' כלכיי' מכלל' : וזהו סוד רעבור של חדשים וכוד שצ' לה' אלכיי' וכוא' יוס' ה' הגדול וכנורא' : ועיין בפר' בראשית ושס' צירופי' : כוד זה :

מעלהכו' כנ"ל כמו בכל גש"ש ששטיח' ונקוד' הפנימיו' שנושאות הכל שממנה כולם יוצאי' כולמשל לספי' ו'ק' עד"א כוי' כמ"ש לע' בפרק א' ושכינה היכל הקדש באמצעי' שמקומה בין ת"ת ליכוד בין חג"ת לנה"י כמ"ש בה"ת נקודה דלמליעותא לא אדם כנוונא דל"ק כוי' תלת לעילא ותלת להתא ע"ש נקרא היכל כמ"ש בווה' היכל גי' אלתי הקדש יסודן בחדמה שנק' קדש הקדש בחוספת ה' ונקר' בחוספת וא"ו כשחמלח מכל וא"ו קצוות שהיא כוללת כולן והיא נקודה פנימיות דסיהרא כמ"ש בת' חו"ח והיא הכסא כמ"ש בתי' חכס' תמן שכינת' ואדם עליו מלמעל' עד"א שכולל זק' והוא נושא את כולם וכן ה' אחרונה שבעס' היא שלימו לכל וא"ו צירופין של הוי' ח"י אחוון סובבי' את השם שלכן נק' ח"י וכן בכל התיקונים דלקמן כמ"ס ו' והיא באמצע וגושא את כולם : תס

אופן ב' מהנאון מר אליהו זל
מ"ד שבע כוי' מטלה כוי' והוא יסוד צעולם הפנימיות שכולל הכל כמו ויין יסודות שצמחנה ב' יסודן חכמה כוי' והן האבות ומהן נבראו ז' בעש"ג כמס"ל המליך אות ב' בחכמה כוי' ולרפן זה בזה וכו' ולר בהנכו' וחקמה הוא האבות ומהן ע"י צירופן נולדו כוי' וכ"ה לקמן פ"ה במשנה יסודן שיחה כוי' ובמשנה ב' שנים עשר צבולי' אלככין וצב"ג הע"ג בלא ביאר הוא מבואר שכן ג' עומקים * משנה ד' והוא נושא את כולן כבד' ביארת' שהוא אל"ף שצאמצע כח"ו ששה בפולוח הן ב' וויין והשביעית הוא אל"ף הנושאן וכצה' ציהר' כס"א שמקור הוא"ו הוא האל"ף והוא החרץ בין ו'ק' שלמעלה ולמטה בין ששה מולוח למעלה ולמטה וצוא"ו קצוות שהן ששה ויין הן ששה אלכ"ן והוא ו' א' נושא את כולם שראש' גשלים למ"ח וב"ד שצ"ג הבה"ן הן גש"ב ו'ק' שמהן הוא"ו : תס

וכן

מקבליהם ומחזיקיהם כמו האם ובה אלקה כמו בקדוה אש קדוה אש והאחריות הם ענייני כבודי אצל זכרונם
ובחבונותם כאשר מבאר ובפרי הקבלה ונחשים על ענין חכמה כמו בחכמה יכלה בית וכלומר בכל צדית האמת הוא וכל
צדק בדין בית וצדק לך ואמר בכל ספר יצירה שתי יצירות בורות ביצורים והאחריות הם אצנים והחיות הם צמים והחיות
בצמי אצנים על קוד בראשית קדאמורין בצראשית דבא ויכלמה צדי להודיעך שהם שרי עולמות מולם הוא והעולין הבא
הים דלאמר למע צדי שמו לבסוף ברכה ולא באלף שהוא לבסוף ארור הים דלאמר למע לא באלף שלא ליתן פתחון פה
למיינים לוועד היתך הכולל לעמוד והוא בברא לבסוף ארירה : אלל אמר הקציה אכי בורא חומר לבסוף ברכה וכלו עמוד
הים דלאמר למע צדי אלל צדי ים לה שני עוקלין עוקץ שלמעלה ועוקץ שלמעלה ואחלה ששלמעלה בראשו ועם
סמאדסוה ומלאה לו בעוקץ של אחריו ואומר ה' שמו וכל זה הפאמר בצראשית דבא ים לו קוד גדול ומופלא ולכן כתב ספר
יצירה שתי אצנים כמו ים ים שמוחלל לפנים ולאחר : שתי צמים שלם אצנים בורות ששה צמים כמו יהו שמוחלל
ומתספק לששם צמים וכן כלם וכל מה שכתב אצנים אצנים זהו הפירק ללמדנו הדין יעשה קוד הדין בזה סמאדסוה
ומתענה יעשי יתחא מכל עקא : ומדקדק בעציה ארוס כבשי דברא עלם אחרו צבור :

[illegible]

מ"י שבע בוכזים בקדר עמידתן בגלגל - ומתעלה למטה וקדר וכו' מפתח לקטן וכו' העליך כו' כיל צפ"י
ולרמן זה צדו ו' אותיות הנשארות סמן-השיך לירופים כתיב צדוק המלך שים לירופים פנים ושים
לירופים אחור שהם שים ומעלות בגלגל שהולך כל כוכב וכן המטה כל יום (ושם לאחור שהולכין צמלמן להקיפן
לאחור מועצד למצות והנה השמים מרחק וזהם השיך לירופים שים ושים והארץ הוא היכל הקדש ומעלות
לשמים) * לזנה צעולם חסד שלכן הוא לזנה בי חוורא הוא צחקד באן קדו ילידתו כתיב צחקדים ח' ע' : חוורא
לזנה קמוקא מאלים כוה חמה ארום שצחא הכלה לזק ואיכין צוונא חסד גצורח חיה יסוד ומלכו ניה לקצליהו
נה ככ צוונא דקט' דרכיחא ז' כו' איכין ז' כפולות וכו' ואיכין דיינן ובהמין והכ' איכין כו' סהר' דדינן
ושאמרת למעלה צדוק וצחמורה לכן צחאים צחמורה כגד סיא וצכיא צ' דדינן כתיב למעלה יוס' ח' כו' ז' ימי
השבעה הוא ציית בקדר כידוע ופנת נקודת פביעיות עליה נאמר ומחללי שפושט הנקודה וסיה נושאח כולם דכל
ימים ומחצכין משנה :

וַיַּעֲשֵׂה יְיָ יָמִין כֹּה־ כִּי הַעֲבִירָם הָן יוֹדֵל שְׂבָעָם וְלֹא־נִים הִי וְחוּסָה הִי וְסָה הִי וְכֵן ז' חוּסִים שָׁנָהם בִּידוּעַ צִבְכוּה
מְקוּמוֹת וְסָן כְּפֹלוֹת הֶחָן עֵסֶפֶס כִּי צ' מִרְכָּבוֹת הֵן הַחִים יִסְרוּ וְעֵלְכוֹת הִי מִשְׁלֹמֹם וְסָן כֹּה־י וְעֵלְכוֹת
מִשְׁלֹמֹם כְּמִישׁ צְהִיקוֹי שְׁעֵלְכוֹת צִמְלֻעַ צִין סִנְיָה גִלְסִי כִי וְכֵן הַסִּידוּרִים כֵּלָן עוֹן וְלֹא־נִים יָמִין צִמְלִיָּה יִסְרוּ
וְכֵן צִין שְׁמֵאל אֵין נְחִיר שְׁמֵאל בְּנִיָּה יִסְרוּ וְסָה צִמְלֻעַ צִין יָמִין וְשְׁמֵאל הִי וְסִנְיָה וְהֵלְכוֹת הַלּוֹקוֹת צִמְלֻעַ מְקוּמוֹת
כִּי צִין חֶסֶד לִלְלָה הַגּוֹף וְסִמְסִיקוֹבֵן צִין בֶּהָד לְגִבּוֹרָה אֲזַל צִין גּוֹף לְצִרִית אֵין בְּסִמְסִק וְכֵן אֲמֹנֶה נֶחָד וְצִרִית חֵד וְכֵן
אֵין בְּסִמְסִק צִין הַנְּחִירִים וְכֵל אֵלֹו הַסִּיקוּבִים הֵן צִמְלֻעַ שְׁהִיָּה צִיָּה סֶקֶף שְׁעַה כְּמִישׁ וְצִנְהוּ שְׁעַה שְׁעִים בִּידוּעַ וְשִׁמְעִי
שְׁלִירֹף וְסִדֵּר ז' בּוֹכִצִים בְּמִקּוֹם אַחֵר אֵינוֹ כֵּן וְהֵן הַסְּחֵלְתָן וְסִימּוֹן אֵינוֹ מִזִּמָּה הַכֵּל לָפִי בִּירֹף הַלּוֹתִי וְלִירֹף הִיָּה
כְּמִישׁ צִמְלֻעַ וְצִמְלִיָּה הִי הִיָּן הַוּוּיָה אֵינוֹ וְכֵלָלָהּ חֶחֶץ לְכֵל הַסְּחִירָתָה שְׁצִוָּה וְדִעְהוּ
שְׁעַה כֹּה־י וְעוֹלָמֹם ז' הֵן ז' הִיכְלוֹת שְׁכִנְהֵלָה ז' כְּעִסֹת עוֹלָמֵהֵן דְּמִטְרוֹכִיחָה שְׁנִימֹה עוֹלָמֹת אֲהַבֵּד אֵיחָה עֲלָמוֹת אֲלֵה
עוֹלָמוֹת וְסָן מִמְעָה לְעֵלְפֵה לְצִבְהָ הַסְּמִיכָה עֲלֵם הַשְּׁמִים נוֹגֵם אֲכוֹת אֲהַבָה כֵּלָן קִדְשׁ אֲקִדְשִׁים וְסָן כְּפֹלוֹת
הִיכְלֵן דְּדוֹכְכָה וְסִיכְלֵן דְּנוֹקְצָה ז' מוֹלָקוֹם בִּידוּעַ י' וְכֵן צִבְכָה קִישׁ דְּשִׁחִרִית וְכֵן הֵן צִמְמוֹכֹת בִּידוּעַ ז' הִיכְלֵן
דְּקִישׁ נֶגֶד כְּמִישׁ צְהִיקוֹי עֵי־סִפְכָּה אֵינוֹן מִדְּעִי דְּנִיבִסֵּס וְיֹו הִיכְלֵן וְסִיכְלֵן כֹּה־י וְכֵן הַסְּקִיעִים וְלִקְשָׁה כֵּלָס הֵן צִמְלֻעַ
נֶגֶד כְּמִישׁ וְעֲלִיָּהוּ אֲהַמֵּד כִּי שְׁמִים בְּעֵשֶׂן נִמְלֹו וְהֶאֱרָץ כֹּה־י וְכֹכְבֵיָּה דִלְסָן אֲהַמֵּד וְנִמְקוֹן כֹּה־י וְכֵן כֵּלָל שְׁחִסִּיב
בְּמִסְכָּה הַזֶּה ז' קִיעִין וְוִילֹן שְׁחִסִּיב קִיעִיב אֲזַל עוֹן וְסָן עֲרֻבֹת כֹּה־י ז' אֲלֵלוֹת אֲרָץ אֲלֵלוֹת גִּיא נְשִׁים אֲקָה אֲזַל
לִיָּה ז' יָמִים אֵל שֶׁל עֲזִרְיָה וְסָל קִידֹם וְסָל הִילְחָה וְסָל קִצְבִי וְסָל אֲסִמְיָה וְסָל הַגְּדוֹל וְסָל חִלְהָ וְלִיָּה יִס
אֲוִיקוּבִים שְׁמִיקָי אֲלֵה

1944

מִהֶנָּאֵן מִזֶּה אֵלֶיךָ יְיָ

לאתיות

מהנאמן מן אליהו ז"ל

אוחיות שכן זה חכמה המסמך עם המסמך שלמנו לצד כוודי אוחיות חכמה ד' עם ג' הוא ייצ לירופים ואין לירופים פנים ואין לירופים אחי' וכן כלם לכן זכיר אוחיות רליא שערס פנים רליא אחר כוונתן כפ' ד' עם ד' לא ואם תעשה לרוב ייג אוחיות זה חכמה ג' עם מסמך שלמני פניו כוונ ד' אוחיות חכמה ה' עם ד' עם כ' חכמה עם ג' הוא ס' וכן עם חלדף עם ה' א' עם וא' אוחיות חקיד כי חקסרים תוקלה האחרון וחכמה יחד בו' וכי' עד מסמך ד' אצל מסמך ד' או עם שוין כי מסמך הנכפל עם א' כשאר המסמך בעלמו כמו ח' ח' עם ד' אוחיות אם חלדף ג' אוחיות ממנו או כל הדי' יחד שוין ד' לרופים והחמיל בשני אכנים שאין ח' ח' ונאות א' וכן דא' א' לא לזכות כלל כי הכלל שחכמה אוח' עם הקודם וקודם לו ק' א' פעם ק' כאשר ס' וכן א' א' לומר זכרון אצעים אכאן לא ומשוב בו' ומשוב עם שבעה לפי שכלן לרד לרוב של ז' בגיד כשרית לרמן שקלן בו' שצבכל סו' הניל הוא לרד של ז' חס

מרגאן מבו-אליהו ז"ל הראב"ד ז"ל

[illegible]

ונוחך הרהורו בחורה ונולד את החורה לאור השמים
 ללוי שנאמר וצריחך ילדורו ולאורר הפעם ילדה אישי אלי
 סינה לצריחין שנאמר וצין כחפיו שכן ריחה ליוסף
 כשנמלט מאשת פוטיפר ילא ריחו וסוף העולם ועד קופו
 וי"מ ריחה ללוי שנאמר ישמו קטורה בלשך וגומר והשמים
 ליוסף שנאמר צן פורת יוסף ומלשון פרי ורבי והמלעו
 עאשה פוטיפר וי"מ סינה לנפחלי שנאמר הנותן
 אחרי שפר ונעשה ליהודה שנאמר ידיו רצו כי המלכו
 אשר כל מעשה צידה וי"מ ריחה ליששכר שנא' מדודאי
 כחכו ריח פ"י בשכר דודאי ראובן כולד יששכר וללוי
 הרהור החור, שנאמר יורו ומשפטיך ליעקב ובכל אלו שנים
 עשר מדות מחארים פעולה השי"ת ראוי וירא ה' וישמע
 הי וידבר ה' ולשוננו כאש אוכל כי ה' אלקיך אש אוכלת הוא
 ואחרי צעלתי צם את כל מעשה ה' הגדול ומהר חף
 ה' יושב בשמים יתחק חשב ה' להשחית עורה לנח
 חישן ה' ואם תמלא בחורה צנצנים ובכחוצים מאר
 מאלו המדות לשם י"ח דע כי לריבים החארים האלו לפי
 המקובל מפא"מ ולא יתפרשו עד"ו רק צעילת העלות כי
 חיו שיחאך באלו החארים וכבר ציארתי לעיל מהות כל
 או"א מאלו המפעלים ולפיכך איכני לריך לחזור ולבארם
 י"צ פשוטות ה"ו זמני ל"כ ס"ע ל"ק מדה י"צ גבולי
 אלכסון גבול מזרחית לפוכית גבול מזרחית דרומית גבול
 מזרחית רומית גבול מזרחית תחתית גבול מערבית
 תחתית גבול לפוכית רומית גבול לפוכית תחתית גבול
 דרומית רומית גבול דרומית תחתית אצל חין למרות
 צלפון או דרום לפוכית מזרחית לפוכית מערבית או דרומית
 מזרחית דרומית מערבית כי כבר זכרנו אוחס בכלל
 מזרחי ומערב ופירוש אלו י"צ גבולי אלכסונות הנה
 פירשתי לך בספר היכלות ועיין שם ותמלא מקודרי
 ומרחיקים אלו י"צ גבולי אלכסונות והולכין עדי על פ"י
 מחללי הצבין עד קופו וסוף הן זרועות עולם שנאמר
 מעונה אלקי קדם וגומי מלמד ששמים וכל לבאש תלוי
 צדוע ימינו שהוא חסד וי"צ הויות וששה גבולי
 אלכסונות מקיפין לחפארת מלד ימין מלמד שהאחך וכל
 לבאים תלוי צדוע שמאלית של הקציה והוא הגבול וי"צ
 הויותיו וששה גבולי אלכסונותיו מקיפין לעמי מלד שמאל
 וכל שמאל של מעלה ושל מטה עוצרים צ"צ אלו גבולי
 אלכסונות כי האותיות מרובעות והנקודות עגולות
 ולפיכך יתגלגלו הנקודות באותיות והם חיותם כמו

עשר פשוטות כח"ס מילין כענך • יקודן • רא"פ שמיעה •
 ריה"ה שיה • לעיטה חשומים • מעשה הליכה רגומות • שחוק •
 הרהור • שינה גזה הפרק שהוא פרק חושני צא לנצר צעל כסר
 ינירה מה שהניח צפרק ראשון ואמר ושמים עשרה פשוטיו והנה
 צ"י שלישי פירש עוד שלש אמות וכפרק רביעי פירש דנ"ד
 כפרה שהם שבע כפולות • ועכשיו צא לפרש קוד השמים עשרה
 פשוטות ניסודן ושמוש • ונלא לבד אלו השמי' עשרה פשוטיו
 שמים עשר פעולות רא"פ שמיעה • ריה"ה • שיה • וכו' ללמדנו
 ולכוין אל קוד השמים עשר • רא"פ היינו צעין כמו שנאמר
 יראו עיניו צדו • כי מין צמין יראו • עיניך חלאני ירושלים
 עיניך לנכח יצונו חשויים הוא כשנעשה צהר' כפי הראוי וצומן
 הראוי • וצכונ'י ראוי'ה וכל מי שיצין את דצרינו ישיכל לנה
 כהצור נקרא צלשון ידיעה כמו וידע חלקה את מנה • והנה
 צעדרס קהלת אמרו רז"ל את אשר כצר פשוטו חלוני שהוא
 זנית דינו נאנו על כל אשר ואצר שך חייבה יצירתו וכושיצבו
 על כנו • ויש עוד גדול צזה האופן והנה אחן לך משל כמו

רצון • חמורות חשומים קרוק • חמורות מע"ה מנוכה •
 חמורות הלך חגרות • חמורות רחמים רגוז • חמורות
 שחוק כעס חמורות הרהור עלה • חמורות יגון שחמה •
 חמורות שינה עיירות • היו"ח מ"י ל"כ סיע ל"ק פ"ק
 כנגד גלות מלרים על כי י"צ המזלות שנבראו עיי"צ אוחיו
 פשוטות גימ' הו"ח ע"י לכסע ל"ק • כך היה יסובה של
 מלרים • כילד' צדור הפלגה כבנית חצרון וכתיב
 והצרון שצב שמים כנחם לפני לוען מלרים ואע"פ שדרש
 רבותינו דרשה ככונה אין מקרא יולא עידי פס"מו •
 ועוד הפלגה עד בלקו מלרים היו חכ"ב שנים הקר' ז'
 עתה"כ וישאר חפיה כולל יסובה של מלרים ס"ב חמ"ט
 שנים ולכך עולה גימ' היו"ח מ"י ל"כ סיע ל"קועל פי
 דינס נקראו המזלות צשעות היו מלם שור ולר צהס •

שיאמר שהידים צעה שפוקות לעשות גניצה עושות דצר חגיגה
 וצומן הראוי • וצכונ'י ראוי'ה • וכידים צעה שמכסות החפלין עושות דצר גאה ומתקבל כדומה ז' הוא צלשון
 בספור צהיות האדם כלול וחסום צכוד חמה והצונה ועתה וכו' כבוד הנפלא צפוק כהער א"ש ולויות ואמרו רז"ל כלם
 סמעות צלויה שלו • ולכן אמרו רז"ל ג' שחפין יש צו צאדם הקציה ואצו ואמו עכ"ל כרצ ר' יהודה ציר שפיה ז"ל •
 וכחז הרב המתקבל הגדול הנקרא ר' אליהו וז"ל צכפר הנקרא ז"ה הכפר לה' • צמים עשרה כשיות • עעס למה קראם
 הצריהם אצינו פשוטות כי דרכן לאמור צמאמר קשה לא כדרך הצע • כפולות אלא או צראש דיצורים או צמאנע או צסוק
 ומי שיצין עצותהם ספר הדקדוק שחזר הרצ' ר' אדנים ז"ל יצין זה • והנה יש עוד גדול לשמים עשרה פשוטות כאשר מלא
 צעל ספר יצירה • רא"פ ברי כאן ה' רא"פ שמיטה ברי כאן ו' • שמיטה ריפה ברי כאן ז' • ריפה ש"ס
 ברי כאן ט' • שיה לעיטה ברי כאן ט"ו • לעיטה חשומים • ברי כאן י' חשומים וכן כולם • לעיטה לשון אכילה כמו שאמרו
 ז"ל או שהלעיטה מלחית וכו' מלשון הלפיסני נח שר"ל האכילני • חשומים היינו הרגשה החשומים שיש לאדם הנאה צו' • וכיינו
 מלך מוש חושש אשר הוא הרפה אל האדם צהיותו מהחש על דרך ההרגול כי זולת זה אי אפשר לאמרו כי לא הו צראו
 לשנה יורה י"ב • וכן בכל קוד השמים עשר נאמר על קו הישר כי מוצר הדברים אמלעיתם • וברי אמרו רז"ל ושם דרך-הראנו
 אל חקרי ושם אלא ושם שהוא מענין משקל ושומא עכ"ל הרצ' ר' אליהו צכפר הנקרא זה הכפר ל"ה • שנים עשר גצולין
 אלכסונין • פירו' העולם יש לו ששה סדרים • ארבע דפוחת מעלה ונוטה וכל פאה יש לו שני אלכסונין כי כדמיון בהעולם
 יש לו ששה פנים כן העולם הוא מרובע לדמיון הא לכסונין והואיל ובעולם יש לו שש פאות מצינו לו שנים עשר אלכסונין
 מרמיצין והלכיים עד גצול העולם ר"ל אותם אלכסונין מרמיצין לעולם צלי להמקנר ולא להרמיץ יומר מונה שקלזו לו והם
 זרועות עולם •

משנה ג'

הראב"ד ז"ל

מהגאון מו"ה אליהו ז"ל •
 שנים עשר כו' חקקן כו' כאן הלידוף מיי"צ אוחיות
 ובכל חוש מלך אות א' וכנ"ל ולר צהס כו' כלם צכוד
 י"צ לירופים הו"י כקדר ואח"כ כקדר הלידוף וחקופת
 כ"סן כל היות מתחילין צו"ד והעו"ז צה' וחשכיו צו' וקצת
 צה'

י"צ פשוטות הו"י ה"י"לנס ע"ק חקקן חלזן לרפן שקלן
 המיין • כצר פירשנו אלו ה' מלות לעיל • ולר צהס
 י"צ ומלות בעולם עש"ת קא"צ מע"ק גד דו י"צ חדשי' צנה
 נא"פ סא"פ ח"ס כ"ס ש"א • וי"צ מנהיג' צנפס • אלו הן שתי
 ידיים

זה' שהן נחלקין לדפ"ג וכן המדעים וכן יצ"ר רופי אק"ק
אלא שזה צדוד המקיפים זה צדוד הפנינים וכן יצ"ר
שצנים יצ"ר לירופים הכיל ואמרו רז"ל כי היצ"ר החושין
הכיל מיוחסין ל"צ שצנים ראיי' לראובן כמיש כי ראה
ה' צעניי שנויעה לשמעון שאלמו

כי שמוע ה' רים ללוי כמ"ש ישונו
קטורה צאפיד וכליל כו' ועולה
ג"כ רים כמ"ש אשה רים כח ג"ה
לי הודי כמ"ש הפעם אודה את ה'
ואמרו לאה אחזה צפלק הודיה
ועמדו ונמנה צעלי הודי יהודה
אמר לדקה מונוי' דוד ריוהו
להקצ"ה צשירות ותשצחות דניאל
אמר לך אלהא כו' והכל מיהודה:
הרהור לי ששכר כו"ש יששכר
חור גרם כו' צחורה והענין
החמור אף כשהוא יסן ניער
מושמרה ראשונה זמן השינה
וכן יששכר שאף צשינה נעשין
כליותיו ונעיי' הסכונה שמהן

וההרהר המשי' . אף לילות יסרוני כליותי .
שחוק לזבולן כמיש שמה זבולן צלחתך
שיהיה נוריה צפרקוטי' והוא צשנחה ושנחה
צכל העוז אשר נתן לך אלז צכחצ"י של האר"י ז"ל
כתצ שחוק לנפחלי הלון לזבולון וצמקום לוי כחצ ונשה
והכל אי' שיצואו השצנים כקדר הדגלים ורליי' לדברי
האר"י ז"ל שמה זבולון צלחתך וירכחו על לידון נפחלי
שצב רלון הוא שחוק רוגז לון כמיש יהי דן נחש עלי
דרך כו' הינוד לנפחלי כו"ש נפחלי חילה שלומה . וכן
אמרו שה"י קל צרגליו' ונעשה לגד כו"ש וטרף זרוע
אף קדקוד: ונעשה ציד שמהל כו"ש של סם הגבורי'
לנלחמה כידוע' לעינה לאשר כו"ש נאשר שמונה לחמו
השוניש ליוסף כו"ש צן פירח יוסף כו' וידגו כו' קוד
כידוע שינה לציונו כו"ש וצן כחפיו שכן והוא מדר
הנועות הנה נעמו שללונה:

שתים עשרה פשוטות הן זה מי לג
סע צק חקקן צרפן וצר בה' שני
עשר מזלות בעול' סימן חשית סא"ב
מע"ה גר"ד ואלו הן שנים עשר חדשי
בשנה ניסן אייר סיון תמוז אב אלול
תשרי מרחשון כסלו טבת שבט אדר
ואלו הן שני עשר מנהיגין בנפש שתי
ידי' ושתי רגלי' שתי כליות טחול
כבד מרה מסס קיבה קרקבן עשאו
כמין מדינה וערכן כמין מלחמה גם
את זה לעי' עשה האלרי' שלש אמות
שה' ג' אבות שמה' יצא אש ורוח
ופי' שלש אמות ושבע כפולות
ושני עשר פשוטות:

ידים שתי רגלי' שתי כליות טחול כבד וורה הנוסס קיבה
וקרקבן . הנה צשתי ידים וצשתי רגלים כלולים יצ"ר הויות וליצ"ר
נחצבות צכל אלה מהס' . וצשתי כליות יש צכל אחד יצ"ר לנוריו' .
מצעס משיש אחד מריקים

והס' השפע אל אות צרית קדוש
והוא יצ"ר עולמות על ידי יצ"ר
הויות אליו . המליך אות ה' וקשר
צו כתר וצר צו טלה צעולם וריסן
צשנה ויד ימין צנפס . ופי'
המליך וקשר לו כתר צראשו כתר
פירשתי לעיל: ולפיכך אינו
לריך לסזור ולפרשו . אמנם
מכס בה' נוצע וצווע להמליך
כס הויה של טלה וטלה שהס הויות
מקוצלות על פי לורת טלה
וכן כל יצ"ר מוצלות וכל אשר צארץ
הן כולן מן ההויות מלויירות
כפי קצילת דמוס וקראים אלו
שלומה צסס עליון צכח ה'
וניסן צשנה . כי כל זמן קצלת הירח
העליון מלוח' ההויה יקראו הימים
הסניסין סג' צדש הראשון ללוא' צני
ישראל מלרץ נגרים הוא צדש ניסן
המליך אות ו' וקשר לו כתר וצר

צו שור צעולה ואיי' צשנה ויד שמהל הנה צנפס: השור ד"ל פני שור
צכח ו' של הו"י חט"י לנ"ס עלק וכו' יד שמהל כי פני שור
מהשמהל לארצעתן וצשנה צדש אייר . המליך אות ז' וקשר לו
כתר וצר צו חלומים צעולם וכיון צשנה ורגל ימין צנפס .
וחלומים כעין ד"ו פרלופין זכר ונקצה מחוצרין וסוד תלומי
לציה מכס אות ז' ולו רגל ימין והסכמה ולפיכך נחנה צדש
הכוא וצבויה' הכיה החורה לישראל שגאמר צדש השלישי ולא
צנור' זולת חלומים כי השכל והסכמה והצינה והדעה נתן לצן
אדם לצד: המליך אות ח' וקשר לו כתר וצר צו שרסן צעולם
וחמוצ צשנה ורגל שמהל צנפס . כל אלו נאלל מלוח' כי חיות
הנה . צריה צו גדולה צנוים ויש מים טייצים ויעים של שמה
מאירה את העינים . ושל צביה ודמעה מכה את העינים
והסוד נשים עצמות את החמוצ . ולו רגל שמהל צנפס הכורלך
צלחמונה . המליך אות ט' וקשר לו כתר וצר צו אריה צעולם
ואצ צשנה וכוליו ימין צנפס והנה' פני אריה מתימין . צכח
ט' לו כס הסוס וצנורה אף שהוא ימיני . לפיכך אריה
צניע' צריה . ולפיכך ילאת אש צדשו מן השמים ישרפה את
ציה ה' צחוש

שנים עשר כו' דקין קיצה כסדר כו' הנוליך אות ה' ל"ב
 סיחה כו' כי עיקר האותיות הם בחושים צין צעולם
 וצין צנפס צין צנקה כי כלל העולם הוא שיעור קוונה
 וכן צנקה ובהחושים הן אות פשוטה בלא לירוק וז"ש ה'
 צסיחה ואח"כ לרפן זה דזה ולר זהם כו' וכן צ"ג חו"ש
 יקודן צאור מ"ס אש צענע"ש ואח"כ לרפן וכן צ"ג כפולות
 יקודן צחכו' כו' ולרפן כו' . ז' צהלוד ורגל שחאל
 (הגסיה ל"ל יד ימין צ"ב ז"ק ואח"כ צצא א' רגל שחאל
 והשאר הכל כסדר) כי סדורו קו ימין תחלה ואח"כ קו
 שחאל כמ"ס צפ"ד ואזן ימין וכחיר ימין ואח"כ של שחאל
 וכן כאן מוטטה למעלה וקדר החדשים וניסן עד חשירי
 ו"ק צאור ישר תקופת ניסן חגיגת ותקופות תמוז כה"י
 ניסן צחקד ואייר צבצורה סיון צח"ת לכן יתן צו החור'
 וחגיגת צימין וכה"י צשחאל כו' צפ"ד צ"ג שערס כי כה"י
 לצר מנופא כמ"ס צח"י י"ח דרועין לדרוס רגלין ללפון
 וכן ונחשירי עד ניסן צאור חוזר שנכלל ציקוד ככ"ל
 והתקשרות אלו החושים צאלו האיברים. לא שצנה כלי
 ענש"ה של אלה החושים אלא שצנה כח החושים אלו שיחה
 צרגל כמ"ס והולכי ע"ד שיחו ואמרו המהלך צדק וסינה
 ומפסיק כו' ואמרו שנים שהיו מהלכין צדק ואין ציניהם
 דית ראוין לשקף שנלמד ויהי הולכים הלוך ודבר והנה
 כו' וצוהר וצהרצה מקומות לריך ללכהרה אורחא
 צאורייתא כו' פרהור צכוליא כמ"ס הכליות יעולות
 שנלמד אף לילות יסרוני שהוא זמן ההור'. רא"י ציד
 כי ה"א"י אינו נופל אלא על המעשה והמעשה ציד
 כמ"ס ראש אה מעשה ה' וכו' וכיוכל צזה הרצה וכל
 אלו הן צימין שהם הושים רוחניים כי ימין טעיר וגכ"ז
 אור הגנוז וכן אצא יחיר טעיר וגכ"ז מאינוא כמ"ס צוהר :
 הלוך צרגל שחאל חושים שהם יוחר גשמיים צשחאל ככ"ל .
 שמיעה צכוליא השחאל כי החכמה ע"י שמיעה כמ"ס
 והקשיצ לחכמה אזניך חטה לנך לחצונה שהכליו יעולות
 והלכצין וז"ש להקשיצ כו' ואח"כ כו' שמוצני מוסר
 זחכס כו' חוץ שמועת כו' וכיוכל צהרצה מקומות
 שמיעה יוחר גשמיות שחפס צקול משח"כ ההור' לכן
 הוא צשחאל מעשה ציד שחאל כו' השו"ס צורה כמ"ס
 צקיריות הרצה ולא צחוס הרצה כמ"ס לאלו הקלות

צחמס אצ : ונחצטלה ענת ישראל הקדש הצאה מלך נלח ישראל
 ולו הכוליא הימין . המליך אות "וקשר לו כתר וצר צחולה
 צעולם יאלול צננה וכוליא שחאל צנפס וידוע הוא כי צחולה
 היא נורת נקצה ולה פני אדם חמנס אין לה דעת שלימה וזכר
 כי נשים דעתן קלות וכתחלה ונחצנרות צהן מלך הכוליא השחאלית
 ולפ"י השכם הסמה צחדש אלו : וסניע ליוצ"ה המליך אות ל'
 וקשר לו כתר ולר צו מאלוים צעורס והוא גס פני אדם וציד
 מאלוין לךק ואצני לךק וכו' ומנוע צ"הס ולחוקר ויבש אף
 הוא מועה ליוצ"ה כמו הכצד שחאל מושכן לרס ונוטה ליוצ"ה להיות
 מריצה חלויס צו ולפ"י זמנו חשירי רויס ממוצע צין חוס לקור
 ולה ויצ"ה וכגדור כצד צנפס המליך אות י' וקשר לו כתר ולר צו
 עקרב צעולם ומרפסון צננה וטחול צנפס כי נורת עקרב ראש
 צשרני' הפך הנשה והולך לאחור ולא לפני' והוא קר ולס קלה
 ציחמו א' אריה אצל טצנון קר ויצ"ה כמו הטחול וצו קדחת
 רביעית לשצים מאחרי ה' ולפיכך יתעוררו צו הקדחת : המליך
 אות כ' וקש"ו כח' ולר צו קשת צעול' וצו כח באש כי הוא חס ויצ"ה
 כאש וכסליו צננה כי אז יתיצבו מקוס מקורות העולם ונורה
 צנפס כי צו יקוד כאש שצנצנ אהרס המליך אות ע' וקשר
 לו קשר ולר צו גדי צעולם וטצה צננה והמסס צנפס ויצעו קר
 ויצ"ה כעפר ושמעירס ירקדו שס וחת עורת גדי' העזים הלציסה
 על ידיו וכן זמנו קר ויצ"ה אלוין הקיצה שצנכו מקריס וניצ"ה
 ומחזיר הנשים לקדח הנורא המליך אות ל' וקשר לו כתר ולר
 צו דני ולו פני אדם צעול' המנוני' על כח רוחני כי צידו נפש
 וצצט צננה והמסס צנפס כי צו יולדו רוחות
 אשר צנפס לעוז ולרע המליך אות ק' וקשר לו כתר ולר
 צו דגים צעולם ולו כח הנשים וארר צננה וקרקצן לו אלתומוכל
 צנפס כי צו יטקן ויתקדקק הנאכל צדק שחננים המסס אה
 העפר ואהר כן נושלת המליצה מנונו אל הכצד ונחצבל שס ונושס
 מוסקס כל האיצינים עשאן כמין מריצה ט"אק אש שצ"ג ע"י
 חנו"ד רוח כע"ד מים כע"ד מריצס עם ט"אק וחנו"ד ע"ס
 שצ"ג אלו מזכין ואלו נחסיין אלה מחסיס ואלה מנוניס אלה
 חמיס ולמיס ואלה קריס ויצסיס אלה עוליס ואלה יורדיס .
 אלה לחייס ואלה למוות : אלה לעושר ואלה לעוני' אלה לקרוב'
 ואלה לרמוק : אלה לאהרית' ואלה לראשית אלה לשפלות : ואלה
 לרוממות : אלה לכבוד : ואלה לציון' אלה לעצדות : ואלה
 לאדנות אלה לזיווג : ואלה לגירושין . אלה לזכיר : ואלה
 ליסור . אלה לעולות : ואלה לעצדות . אלה לאהבה ואלה לשנא'
 אלה לנקימה ואלה לנחילה : אלה לגרות ואלה לנפית' הנה
 מריצה

על נעתו שחאה כחונה צין לפון לדרוס ור"ל לא
 שניהם דעיס כי חוס הרצה יוליד כעסן וקור הרצה
 יוליד

נוריעם ונלמנה וכן נפיש אלה פועלים : ואלה נפועלים : כנס
עשה כתיב נוריעה וערכן וסדרן למין נלמנה שנאמר גם את
זה לעשות זה עשה האלדים : ומין ג' אמות של י"ס ינאור שלש
אמות של הכפרדים דוגמת אמי"ש אור נים אש וז' כפולות
וי"כ פשוטות :

הרמ"ב ז"ל

י"ב ונוריעים נפיש שתי ידיים : שתי רגלים שתי כליות : כנר :
נורה טחול קיבה דקין קרקען עשן כתיב נוריעה וערכן
כתיב ונלמנה זה אש זה נעומ' זה עשה האלקים אומר נשה צורקל
עשה אפסח קירות לציוראשפוך לחץ מי נשין הסכמה שהוא צקרי
כי כותבי רגליהם להועיל אל זה הכח' שלגמור זה הכפר רגליו היה
ולכן אומר לו טוב הגרסא כאשר נספר ברב רבי אהרן המקור
כגדול נמלא ז"ל כתוב בפרק יורה אלו הם שנים עשר ו' נפועלים
נפיש : שתי ידיים שתי רגלים שתי כליות : כנר נורה לנ ראש
טחול קבה דקים קרקען יזח הגרסא הכושפת היא צקלה ספר
יורה : ובה יש כאן י"ד ונוריעים : לכן הגרסא הנכונה היא
שתי ידיים : שתי רגלים שתי כליות כנר נורה טחול קיבה דקין
קרקען ויש בכלן שנים עשר ונוריעים ואלה השנים עשר נפועלות
סקקן ולירפן זה צה צלירוף אמי"ש וצלירוף נד כפרה ולירפן
שנים עשרה פשוטות ונשום לעולם ולשנה ולנשם וכן ונשום
למנירת ראה כוונת שמיכה חרש נעשה גרם שאין לו ידיים
חשונים כשהוא קרים לא ישיעו טעם גיאה רוג כשיעל כלנר
לא יעשו לעולם שחוק כשיעל הטחול לא ישחק לעולם ולכן
ארז"ל טסיג נשחק אש כן עשן כתיב נוריעה כי הידים ערבות
זו כנגד זו כתיב ונלמנה ויש ציוף שנים עליונים ושנים לעליונים
יד נכחן ויד נכחן והכיון צלונלע וברוא ית' פלה את הכדים צעו
וגרע כליות וקנייות היינו טוב ורע וכן ריח ותמריה ר"ל
נה שאלם נוריע ובהנה זו וזה שהאלים נוריע ונפיש קולדת
נמנו ואס' נ' נמלא צלם האצרים וקיס גירם אופן הסכמה
ורח' נרע נמלא ר"ל כליות יועלות כונו שנאמר מי ש' צטותות
הכונה ואומר כי נקראו הכליות צטת זה צעור טסה ו' כפולות
וטופים כהנר ורציו פיקם צטותות הכליות כי צלל עלה לא יעשו
שים דבר צטותות ישרם זאת הנה לפי' רציו צטת ובהו נשחק
וצטותות למרגיז אל צלל לפי אופן דרשיו טרש זאת הנהל טות
כנר כועם נורה וירק' זו טסה ונוריעה טחול נשחק קבה ישי'
כרם נמנע ובה דקין ר"ל צלונלע ונפיש כי מוס הרגלות
יעיד צה ואין צה היינו כי צלונלע זה אפסח ו' כנר
האלים כן זה צלונלע כי :

חדשים הקשים לעיניה צטת זו אכלתי יערי עם דגש
כו

יולד ששם ולכן צרוב חכמה רוב כחם : לכן אומר כל
ממזר הוא פסח שבה נפיעה חונה אלא צטת טעונו
ולכן זמן הזיווג צחי הלילה שהוא מוולע כידוע ולכן
צחשונים צחשירי שהיה רוי"ה כמי"ש לעיל צין חוס לקור :
וכן צמאזנים כף זכות כוי נוריע צחשים : וכן ד' ליחות
צאלם נורה לצנה שהיה הריאה קרוב צד זה נורה מוולע
ריאה לנן וכנר אלוס נורה ירקה מוולע צין הגוונים
כידוע לכן צו חשונים : ריח דקין ידוע כי כל אלו
האיברים הן צמאזנים העליונה כמי"ש צרע"ו פ"ט צקיד
האלים כל האצרים כנגד המרכבה והדקין הן האוכלין
עיב המצח וכרם גיב צכלל הדקין לכן אפרה החורה
סלג טעיג הכרם ושעל הדקין : והקערה החלצים עיג
המצח הוא לשם ריח כע"ש צצחמים שנאמר והקטיר כוי
אסה ריח : שניה צקידה רוג צכנר : לעיניה צקורקען
שחוק צמחול כמי"ש קיבה ישינה אף כיצור כנר כועס
קורקען עומן הטחול שחוק : וכן הטקסות החושים
עאלו החדשים שמה צניסן סיפור ילימו והגדה לצנך וכל
המרכבה כוי הכחור צא"ר שבו החלו חמורה לפי שהוא
צגורה כניל לכן מחלו שור ופני השור מהשחאל כוי לכן
לקו צחוש שבו שהוא הפלח כידוע ולא יכלו לעמוד צו :
כא"י צקיון וכל העם רואים כוי הילוך צהנוצ צו והקע
כף יך יעקב כלם כמי"ש צפיד שהלכו צו הנורגלים
לא"י וצו לך רדיון צגלות כמי"ש צרימו לך רד צגלוי שהוא
צאלף רציעי : שנייה צלג צטתו אל הנורגלים וצו
מחו כל הדור אשר טעמו כוי שהיו שומעין צח קיל צכל
צחח לחפור וצרות וצו טעוה טענו כוי צחורצן
צהנו"ק צלג וצאלו צי חדשים לקו כמי"ש הכי צקרי
דרצנן דשלהי וינייהו והן וון צי החדשים דק"א
טולע : מעשה צלול צו פסל לך שבי ליחות וכחצת
והלוחות מעשה כוי חשונים צחשירי רוי"ה כוי שחוס החלה
ציונות החמה ואח"כ קיר ציונה"ג כמי"ש צפיראש לוועלי
וכוי וחשירי נוריע ציניהם לכן צו ונוריעים ריח צחשון צו
ורח' ה' וכוי : שניה צכלו טצוהיה חוכת המושכן :
וגן ציוני חשונאלים טסס הסינה חדר הנעות וכ' רוג
צטת שבו סיוך וולך צכל על ירושלים והיא הקסה נג'
טצו ר"ס עאליות : שחוק צלגר משה וטעמי ליחאדים

ווי וכן האזנה באגף השני עתיד הקציה לעשות
 מורל ללדיקים כוי וכל החושים והאיברים הן במרכבה
 בשפי' שהם מחוברים בכולם בי' חושים כי הי' אלוקים אש:
 רוח הי' עלי במרכבה וברוח האלקים ויבא הבשם וכו' ורוח
 כחל שוטף זי' במולות חכם לב כוי הי' תכל' הי' תכל' .
 צנים אחת להי' אלקים חיים ואחיה מושל בכל הי' שלום
 חספות כוי צללו מעדתי : יי' פשוטות וילדתי הי' חשב
 הי' וירא הי' אשר הלבן האלקים חיים ושמוע הי' אחת כל
 מעשה הי' כוי ואחני בעלתי וירא הי' עורה למה חישן הי'
 ויחר אף הי' אש אוכלת היא יושב בשמים ישחק : וכן כל
 האיברים והכל הן מדות לשי' פצולות והתקשרות בחדשי'
 המזלות וידוע כפי הלוח החצוי וכולן התקשרו בחושים
 האיברים וחושים בחדשים ככיל ומדשים במזלות וכולן
 עיי' יי' לירופי הוי' ככיל ולא קא חשיב כאן המוח
 והריאה והכרך לפי שהן עיקר של בי' חושים המוח הוא
 הראש הראשי' פגוי הכרך הוא הצען ולא קא חשיב לב
 ושהוא מתן על כיצ' איברים וחושים כפי' צפוי ויית' שם
 ויש עוד אברים קנים וושט ומלך הכבד וכבד ואמה
 וצלים וצית הרעי ושאר האיברים אצל כולן ככללין קנים
 ככלל צריאה וושט צדקין ומלך הכבד כבד ואמה
 וצלים ככליות שמעם משך הזרע ולכן נמשך עיי' ההרהור
 כי שם ההרהור ככיל וכן כולם : ואילו היי' הן צואיו
 קלוות ואיו פקדון בחושי' דידי גילי זהב ומחשבים כידוע
 ככללין בחיית יי' ופקדון צוים שוקיו עמודי שש וככללין
 ציפור : לכן נחלקין לדי' תקופות השנים וכן המזלות צי'
 ידים צי' רגלים וכחלקין בי' לב' למוניות ודמויות יעות
 החמה ויעוה"נ כמש"ל שני ווי' הכ"ל אי' באור ישר ואי'
 באור חורר וז"ש קשה יומא דמיערב כיומא דדינא וכן
 יסוד צדקו שהשמש והלך מתאשר עד ניסן עשאו כמין
 עריצה ר"ל כמו כהן שקצבן בעריצה רק שכתב עם
 רגלים ועריצה צלה רגלים ור"ל שצדקן זה אללזם וקאי
 על יי' ומזלות שבעולם קדקן כמין חומה קאי על יי'
 חדשים בשנה ערכן כמין מלחמה קאי על יי' ונכתיבים
 כמיש' צפוי משה ד' תלי בעולם כוי . גלגל כוי לב כוי
 ושם יתבאר : חס :

אחדם אשר סוכן צמנע צריאחו להיות לו צילי' כשנעדר
 מואת ההכנה וסוף קרים הוא למטה מעדנה האשה
 באופן השכל ויקרה שפני שבער מהצילי' כעדר גיכ
 מהזקן וכעדר מהעלי' וסנה אחרו רז"ל עוהל שחק כי
 הוא מנקם הדם נכחו העצמי' ומלך זה העקוי' יקרי'
 עולם השמחה והשחוק . ומלך שמחה המותילדת בכבד
 אחרו רז"ל כבד כועס ולכן מלך אופן זה ידון לפעמים
 שהמורה חסיה ככלעת בכבד וקצה יסנה זה כנוי לכלי
 המזון ובכאן לא זכר בעל קפרי' לידה הלב מפני שהוא
 המלך הגדול על כל האיברים וגיכ לא זכר הריאה
 והקרוס מפני שהם צעלום על אופן פעולתם מיוחדים
 לו בכוונה הראשונה כי הריאה והקרוס אינם עצמים
 העשויים לסאך איברי' הנוק אלא על לך הקרי וההזדמן
 ולא זכר גיכ המוח מפני שהוא נכנס וככלל צקוד
 חלקי החושי' הלוואים מוחו : והנה יש קוד גדול צין
 עולם הצליון וצין עולם התחתון ואל זה האור הצהיר
 לא צחר הצורה יית' בעלם הקרבן צלל ולא צמוח ולא
 צריאה ולא צקרוס וכל אלה הם קודות
 כפלאים צענין הקרבנות ואין לגלותם אלא ללנועים
 ויראי חשא' . ולכך נקראת זאת הסכמה קבלה כי אין
 לה דרך סקס : ונקראת פדלש כי צו צלל אלא כל מיני עלי
 המאלכל

דרי'א מרגמישי'א

פתים עשרה פשוטות הן ז"ת טיי' לבי קע' לק נקרא
 פשוטות כשהאותיות יחידות הן דרכן לאמרו צמאמר קשה
 רק לא כמו צביד כפירת אלא הן צראש דבור אלק צמוכו הן
 צפול לכך יש גם שניסעשך אותיות המזכות ז"ת חמורות
 ראשי' עורון וכן כולם : חתם אה' רוח כמו קת ויו'
 הנחשים נולד עם הי' וכן כולם ואע"פ שכולם עם הי'
 עולם ויכאן אינן עושלין בכל חודש כיסן אלא ציוס
 תקופת כיסן עד שלשים יום ויוד שעות וחלי' שעה :
 וכן שור עיו' בלות מוזל עולה לנ"ד יום ויוד שעות וכו'
 וכן כולם . תלי כנחש ונערה צקיע הרביעי מקלה לקלה
 וכל הכוכבי' והמזלות וסמאיות חזקים צו וסוף
 מתן על כולם לנהיג ואינן נראה לעין : ויש אומרים
 שנים : הם : והלב של תלי מנהיג הקוף וסיר יציק אחר
 כי גלגל שחומר כאן אינו גלגל המזלות כי אש גלגל השנה
 מקיץ לקיץ ומחורף לחורף חס :

ולקננה הזאת הנקראת קבלה ילמדך פי' כדי שלא
 יתבלבל העניין והמחקר בזאת החכמה והוא קודם פי'
 ואחר שהתמלך נתן הענין בפירוש גדול אל המעלה לא
 ישטן על הכוח כי אפשר שיפול שדוד לכן ילמדך
 המעלה ליעול רשות המעלה כשיראה לדבר זאת
 החכמה ואז אם יראה המעלה שהוא תלמיד הגון ועלמה
 תלמודו צידו יתן לו רשות לדרוש ולדבר במעשה מרכבה
 ואם יראה הרב שהוא מנחם ולא הגיע עדיין לגדולים
 חקרי לב לא יתן לו רשות וחסו שאמר יל' צעקת חגיגה
 פקק אין דורשין אחר לו רבי הרש"י לומר לפיכך דבר
 אחד ומה שלמדתי אחר לו אחר וזהו די והואיל וזה
 התלמיד נתן לו רבו רשות לדרוש במעשה מרכבה ידוע
 וזהו די ואע"פ שזה התלמיד דורש לא נחנה זאת החכמה
 לגלותה במרהביה כאשר החכמות אלה נחנה להעליה כי
 זאת החכמה כבוד אלהים הקשר דבר ועליה נאמר קודם
 ליראי' וכשיהי' זה התלמיד בזאת המדרגה יהי' כרי'
 עקרי' מעלי' צללי' וירד צללי' וזה ראוי להשתחש
 בכבודו אל משיע' צה"ק זה יסיה כמו אחר שקלן
 צניעות ומועצ' לו לאדם להיות נשלים בנחור הקוד
 ועל זאת החכמה נאמר יהיו לך לזך ואין לזרים אחר
 וזהו פי' הכי כחן קוד פדקס' ואל זאת הקוד
 הנפלא והאור הצהיר ארזול די נכסו לפדקס עכ"ל
 הרב די אהרן המקובל הגדול וכתב הרב ר' צחי' וז"ל
 כח צפרי לירי' יצ' ונחגיגים צפס זה לזון אל קוד
 יצ' פשוט ויש צלם צ' לועזים וחס הכבד והמרה
 מערעמים את האדם וגורמי' לו הלעז והקלון וצ'
 עלזים מוקס זה האקטועה העחזקי' צלצר האכילה
 והשמים ועמול צשחוק ויש צלם צ' יועלים והם הכליות
 שנאמר אצרך את פי אשר יעלי אף לילות יקרוני כליותי
 וכל זה להעיד על הצורה י' כי הוא אחד ואין כמוהו
 שלש חמות אומים שהם ג' חבות שמהם יל' אור
 ויש חש שבע כפולות שמים עשרה פשוטי' אלו
 הם כ"צ הפל' ובוך אחד כמלא קוד הכל כך הוא אחד על גבי
 שלשה ושלשה על גבי שבעה ושבעה על גבי ששים
 המקור הוא אחד ומי כמוהו עכ"ל הרב ר' צחי' ז"ל

הראב"ד ז"ל

אלו הם כ"צ חותיות שנהם חקק י"ה ידוד לזאת אלהים
 חיים : אלקי ישראל רם ושם שוכן עד וקדוש שמו
 מרים וקדוש הוא פי' זאת הנושנה כפי' ונשנה פרק
 ראשון אלא שכאן הוא נזכר ונזכר אף העשר
 קפירות

ולקננה הזאת הנקראת קבלה ילמדך פי' כדי שלא
 יתבלבל העניין והמחקר בזאת החכמה והוא קודם פי'
 ואחר שהתמלך נתן הענין בפירוש גדול אל המעלה לא
 ישטן על הכוח כי אפשר שיפול שדוד לכן ילמדך
 המעלה ליעול רשות המעלה כשיראה לדבר זאת
 החכמה ואז אם יראה המעלה שהוא תלמיד הגון ועלמה
 תלמודו צידו יתן לו רשות לדרוש ולדבר במעשה מרכבה
 ואם יראה הרב שהוא מנחם ולא הגיע עדיין לגדולים
 חקרי לב לא יתן לו רשות וחסו שאמר יל' צעקת חגיגה
 פקק אין דורשין אחר לו רבי הרש"י לומר לפיכך דבר
 אחד ומה שלמדתי אחר לו אחר וזהו די והואיל וזה
 התלמיד נתן לו רבו רשות לדרוש במעשה מרכבה ידוע
 וזהו די ואע"פ שזה התלמיד דורש לא נחנה זאת החכמה
 לגלותה במרהביה כאשר החכמות אלה נחנה להעליה כי
 זאת החכמה כבוד אלהים הקשר דבר ועליה נאמר קודם
 ליראי' וכשיהי' זה התלמיד בזאת המדרגה יהי' כרי'
 עקרי' מעלי' צללי' וירד צללי' וזה ראוי להשתחש
 בכבודו אל משיע' צה"ק זה יסיה כמו אחר שקלן
 צניעות ומועצ' לו לאדם להיות נשלים בנחור הקוד
 ועל זאת החכמה נאמר יהיו לך לזך ואין לזרים אחר
 וזהו פי' הכי כחן קוד פדקס' ואל זאת הקוד
 הנפלא והאור הצהיר ארזול די נכסו לפדקס עכ"ל
 הרב די אהרן המקובל הגדול וכתב הרב ר' צחי' וז"ל
 כח צפרי לירי' יצ' ונחגיגים צפס זה לזון אל קוד
 יצ' פשוט ויש צלם צ' לועזים וחס הכבד והמרה
 מערעמים את האדם וגורמי' לו הלעז והקלון וצ'
 עלזים מוקס זה האקטועה העחזקי' צלצר האכילה
 והשמים ועמול צשחוק ויש צלם צ' יועלים והם הכליות
 שנאמר אצרך את פי אשר יעלי אף לילות יקרוני כליותי
 וכל זה להעיד על הצורה י' כי הוא אחד ואין כמוהו
 שלש חמות אומים שהם ג' חבות שמהם יל' אור
 ויש חש שבע כפולות שמים עשרה פשוטי' אלו
 הם כ"צ הפל' ובוך אחד כמלא קוד הכל כך הוא אחד על גבי
 שלשה ושלשה על גבי שבעה ושבעה על גבי ששים
 המקור הוא אחד ומי כמוהו עכ"ל הרב ר' צחי' ז"ל

מהר"אן מורי אליהו ז"ל

אלו הם וכן כלל כל הקפירות ג' אומים צבחי' וציה
 כולל אותם כידוע והוא צקוד האש וז' כפולו
 צז"א וק' עם עמי הצריח ז' והוא כנגד הגור' שססהלב
 יצ' פשוטות במלכות עומדת על יצ' צקק יצ' שצטיסדילה
 י"ב

אלו כיב אותיות שבהם יסוד הקב"ה יהויה צבאות אלהים
היים אלהי ישראל רם וגשא שוכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש
הוא

[illegible]

הרמ"ב ז"ל

יִקְדֵּי יְיָ הוֹיִיָּה לְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. חַיִּים שְׂדֵי רֶם וְנִשְׁאָל שׁוֹכֵן עַד וּקְדוֹשׁ שָׁמוֹ הָרִי לִירוּשָׁלַיִם עֶשְׂרֵה כִּנְנֹד :
קְפִירוֹת וְהַרְבֵּה רַבִּינֵי וְעוֹלֵי וְנוֹרְעוֹת וְנִזְרָקִי כַחַד וְיֵל חַהֵם כַּמֶּר יִלְרֵה פִי חַמִּישִׁי צֶה הַלְשׁוֹן יְיָ הוֹיִיָּה לְבָאוֹת
אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹקִים חַיִּים רֶם וְנִשְׁאָל שׁוֹכֵן עַד וּקְדוֹשׁ שָׁמוֹ הָרִי כֵאֵן עֶשְׂרֵה בְּפִירוֹת צִלְיָרוֹק עֶשְׂרֵה אֲזַכְרוֹת שִׁלְקָה
בְּכֵאֵן רֶאשׁוֹנֵה יְיָ • שְׁנֵי יוֹדֵי • שְׁלִישִׁית אֱלֹדֵי לְבָאוֹת • רַבִּיעִית אֱלֹדֵי יִשְׂרָאֵל • חַמִּישִׁית אֱלֹדִים חַיִּים • שְׁשִׁית
רֶם • שְׁבִיעִית וְנִשְׁאָל • שְׁמִינִית שׁוֹכֵן : חַמִּישִׁית וְעוֹרֹם : עֶשְׂרִית וּקְדוֹשׁ שָׁמוֹ • סֵלִיק פִּרְקָא • וְהוּא עִים צְנוּשׁ פִּנְקָא
וְעַל סִדְרוֹ הַזֶּה וְעַל כִּפְיָה כְּהֹדֵר :

מִהֲגֵאוֹן מוֹה אֵלֵיהֶו זִיל

והאמ"ש אור' וכו' ולאש כו' ויש צבי' המליך אות איצרות וכו' ומתח' בהן אור' בעולם וריו' צ'שנס וכו' צנפס וכן צ' בלכונה ועין ימין צנפס וכן צבולם ויש שלשה חזות ותולדות' וז' כוכבים ולבאות' שהם גי' חזות וכן צנפס ככ"ל וכן צבצולי' אלכסון סיחה צבגלי'מין כו' ורזאייס לדבר שהכל נחלק לגי' וז' וי"צ עדים כאוננים צעס"כ כמי"ש ע"פ שנים או שלשה כו' שלפי הפשט שעל צ' מתקיים יותר והם נקראים עדים כאוננים וכן כאונר עוזבים השנים ונאחד כו' ומע' המושלש כו' וכי'ד אמור' לדחזוק בגי' זמנים ויש אם מתקיים הצדות בשנים כו' ליתן שבר טוב וכסס כו' וממין שאמילו מאה לה"א ג' שמתקיים הצדות יותר צתס ככ"ל ויש כאן עדים כאוננים צג' עדים צעס"כ ושנים עשר חק ושצבה וגי' ר"ל כי חק אם יחזוק דבר אי' תלת זמני' וי"צ לא יחזוק צשאר חבל אם יחזוק גי' דברים אז צודאי' יחזוק ויש צשים וכו' גי' דברים שכולם וכוונים הוא רחיס שסשאר כמו עי"ש וכן איצרים הצדעים שכולם זה כהנ"ד זה צצטי' כידוע שכן נקרא צולם קצן וכן צשיד כולם הם כמו צשיירות וצתלכיס וצכל היכלות וצולנות ואף ציפורס המשותים וצללחית' חלל צתהן צתס כמו עיפת הזרע כל חלס צו צתס :

רבינו סעדיה גאון ז"ל

ותמורתן ז' אי נתי ים לשרש פעמיים הקדים זו ופעמיים הקלים זו לרשן מנח חזר האותיות לתקומות ופר"ם חקקו כ' בראש הדבור וק' בסוף הדבור היו ז"ח ט"י ל"ן כ"ע ל"ק ולר צומחל טלה צעולם וחדש ניסן בשנה ובכר מנהיג צנפס . המליך אות ו' בראש וק' בסוף ובנהו וה"ז פט"י ל"כ ע"מ ולר צו שיר צעולם ואייר בשנה ומרס מנהיג את הנפש המליך אות ז' בראש וק' בסוף ובנהו וה"ז פט"י ל"כ ע"מ ולר צו חלומים צעולם וסיון בשנה וסמול מנהיג צנפס המליך אות ט' בראש וק' בסוף ובנהו וה"ז פט"י ל"כ ע"מ ולר צו סרסן צעולם ותמוז בשנה המסס מנהיג את הנפש המליך אות ט' בראש וק' בסוף ובנהו עס זוהי ל"ג ע"מ ולר צו אר"י צעולם אז בשנה וכוזליא המניח מנהיג צנפס המליך אות י' בראש וק' בסוף ובנהו יע סז וז ל"ג ע"מ ולר צו חתונה צעולם ואבול בשנה וכוזליא מנהיג צנפס המליך אות למיד בראש וק' בסוף ובנהו ל"ט"ס ז"ו ה"ס ע"מ ולר צו מאזנים צעולם ומשיי בשנה והרשע צנפס המליך אות כ' בראש וק' בסוף ובנהו גל"ט ח"ז ו"ה ס' ע"מ ולר צו עקרב צעולם ומרחשן בשנה ובסן צנפס המליך אות כ" בראש וק' בסוף ובנהו כ"ג"ל י"ט"ס ז"ה ע"מ ולר צו קשת צעולם וכסנו בשנה ויד יעין צנפס המליך אות ע' בראש וק' בסוף ובנהו פס"ג ל"ט"ס חז"ו . ה"מ ולר צו גדי צעולם ושבט בשנה ויד שמהל צנפס המליך אות נ' בראש וק' בסוף ובנהו לע סין ל"י טה"ז וה"ק ולר כו ד"י צעולם ושנז בשנה ורב יעין צנפס המליך אות ק' בראש וק' בסוף ובנהו ק"י"ע סק"ל י"ט"ה ז"ה ולר צו דגים צעולם ואדר בשנה ורב שמהל צנפס ופר"ם י"ג מנהיגים כל אחד כפי עמידתו העומ הוא העליון וכמו סס ולז ונשמו חלקים מ"ס שוכן צין שני קרובין ולכן ימות האדם כשניקב אחד מן הקרובים והנשמה מזה ויבשה והמות כחתינה בחוך הנז ומישבת אליה לפלוטות שני העולם אל הריאה אל הרשע על העומ לפלות בעל לו מונח והיא נקשרת בחום המות והסד ושניהם נעמידים שלשום הנשמה שהיא נגר הדולקת כשנמר נר אלהים שנחם אדם מופלג מדרי צטן וכלי קרות הקר העולם מן הריאה אל הריאה האם שורפת מיד המים וזולי ותימות העומ לפלוטות קר הריאה שהיא כמים הנבזת את הכנמה שהיא כאש : וברך אדם נסדר דעתו כשלינו לזכר ואין קרות הקר העומ ונשנעה דולקת את אורה על הכל ועל הכליות והכנמה והחצונה צב הריאה מונקת את כלל כלאדם המסנך את לחובתו וקרמו ונקרת את כלל לבדו ולבתי ומומו העלביצים אותו לבנת מזה האדומה נמלא הריאה אובסת סבז והמות כלל הנשון וסוף הגרון וסן ושם מליני רעוני כלל הכבד מצין מאכל כלל וסולם חלוי ארופתו מרס האדומה היא אל הבוץ והגורו וכירתי ונשנעלם אכילתו והמסס הוא היורה קאליריא צלמיו נחונה על האש שהיא המרס האדומה ולכן כשאין מאכל בחוכה נכשית כהפנת החנוכה על האש צלמיהל שנסך הכל ומחוך כך אדם החמשה והמחלף וכמים מאכל מוך המסס או משקה נעשית ככז מ"ס המססין על האש ומצין אותו . ולכן אדם חולה מרוב מאכל ומשעה הקרקסן מוכן ונעלל שנית הקיצה הוא שפפת האל והצברת צין למאכל למסר למאכל וסילת את המאכל אל בני המים ונפי הפענז שרין צלמיו נשפית לזכית חליו וסלת המאכל מניה וסולת אל הכבד והכבד מחלק האדמה לצרעה אכילת כלל והסך אדם חז ולז ילכז מחלק כלל בעציו לרומ סיים ולכל הדפקים העליונים והמחומים שהם אדום צן עין אדום ואדום האש צריא יצוצה צס ליח הריאה והסן ועליון ילך הדום והסן אל האש אל שני נקדים קדמים היורדים מן האדום אל עיני הגרון וסד ד' נקדים צערלת הגרון צ' הדום וצ' דמוקס אליה נמוך

ישלשה פקידין בחלי וגלגל ולב שסן ענהיגין אח
כולן להורות סהכל יולא משתי אחד וכן
אמר לקמן במשנה ז' אעניג כו' וכיה בכ"ד ט"ו כוללם
והוא ע"ג ג' ובי' כו' חלי הוא סחנין במזלות טע"י
ולאו כל המזלות ועיי' יצואו
עיי' כל החלופים במהירם
ועמידה וחסרת סוככים
וכל הכיל וצ"ד יגורו
שהגלגל חוזר ומזלי קצובי
וגלגל לגלגל סקס וליולא
ערכו דברים זרים והכחשו
דברי רבות לו בחלי וק"ע
אכל ג"י סחנין במזלות
חורן הכל והוא כעלם כמו

שלש חזות פיי חמיש סככה המרכבות ועולם של
כל אחד ואחד ממיני המלאכים וחולדותיהן של
חמיש הכספס מן חספירות אל המרכבות ומן המרכבות
אל המלאכים ומן המלאכים אל השכלים ומן השכלים אל
הגלגלים והסוככים ומס
שלשה אבות ותולדותיהן, ושבעה בוכבים
וצבאותיהן ושנים עשר גבולי אלכסונין וראיה
לדבר עדים נאמנין עולם שנה נפש חק שנים
עשר ושבעה ושלשה ופקידן בתלי וגלגל ולב
שלשה אש ומים ורוח אש למעלה ומים
למטה ורוח חק מכריע בנתים וסימן לדבר
האש נושא את המי' מם דוממות שין שורקת
אלף חוק מכריע בנתים.

וכפס כי כל מה שיש במלוא צמח ובעולם וכן
ככל ח' מהם הכה העדים נאמנים שמקור אחד לכולן כי
חוק י"ב ח' וי' פקידים בחלי (צ"ה) גלגל (ת"ה) ולב
(עט"י) היה מייצג יעלו ליו וכן כלב ליו הכי ע"צ וס"י
לו לב לו לב וכן בחלי בגלגל וכן כלב חרי רי"ו וכן ג'
הרי ע' וכן בקוד ז' קוד ג' חמיש חשמים רוח אש
למעלה מים למטה. ורוח חוק מכריע צין האש והמים
כי כן מחווי' לעשות שנאמר תהפוך כחומר חומס וסימן
לדבר האש נושא את המים כי האש שואבת המים. וס
דועעות שין שורקת ח' מכריע צנחיים. חלי

לז וכן לב ע"י מתכסגין כליהיצרים והוא כעלם בחוכו
ועיי' ילאו ועיי' יצואו וכן מהירות סליצרים וליחורים
וכל הכיל הכל ע"י הלצ כמיש חסצתי דרכי ואשיצה רגלי
א"ו חסתי כו' ואמרו ח"ה דרך יסרה כו' ח"ה דרך רעה
ס"ה חק כו' כו"ה ח"ה וס"ה ח"ה חק ח"ה ח"ה
י"ב מזלות צי ווין בחור י"ב מנהיגין כמיש צ"ה ח"ה
ו' יקור ח' צ"ה ליבא וגלגל ח"ה גלגל הסוככים רק
היקף החומס טע"י כעשית השנה ועיי' העוקף החומס
כעשין לפעמים י"ב חסעים להשלים עם החומס והוא ג"כ
ח' ה' וכנגדם סס י"ב חקוי דיקנא וי"ב קולי דשערי
וי"ב כימין וי"ב חרמין וי"ב נהיר וי"ב עדות ססחורס

נדרשת צה ועיי' ה"ג כעשין כולם ח' שהוא צ"י י"ב וכן מתייחדין עיי' סצעה ושלשה וכולם הוא מכריע צ'
חמיש סגוי' טסס הלז ובז' טערים ספה כי פומס וליבא חלד כיכחו ולכן כל המדבר אחד צפה ואחד כלב כו' יעו"ש
ג' אמות וכו' אש למעלה כולם בעולם טעים למעלה ובסנה סחוס ניטן רים לחסעים כו' וצנפס סרלש וכן מים
לעטס

הרמ"ב ז"ל

שלש חזות ותולדותיהם ציחור ג' חזות הוא מה שנאמר למעלה חזל עמה צא ופירש כח השמות כאשר פירש צפרק
החמישי צקופו צאמרו י"ה ידוד וכו' וצא עכשיו למרש צה ספרק השחלשלות יותר מוצא חזות סיינו
חמיש חויר מים אש ותולדותיהם כדמפרש ז' כוכבים הם שלים חכ"ל: י"ב גבולי אלכסונין וכל זה להעיד
על אחדותו והם עדים נאמנים עולם כפס שנה חק עשרה: שלשה סצעה שנים עשר ופקידם חלי בעולם וכל פקודי
העולם חליון בחלי ואין חלי כראה לעולם וכל פקודי שנה בגלגל ופקודי נפש כלב וזהו סככה בעל ספר יליכס חוק
עשרה שלשה סצעה שנים עשר שלשה פקידים חלי בגלגל לב. וכחז הכז ר' יוסף האשכנזי ח"ל חלי מוכחו דק"ע
דביצי וצריח מן הקלה אל הקלה וכל חופני הכוכבים והמזלות ומחזורים ואדוקים ונקשרים צו ואין כראה
לעין בני אדם והוא המנהגס והמנהלס והמכלכלס וגלגל חינו ר"ל גלגל המזלות חלס סגלגל שיש לסנה חקף
לקיץ ועסוקף לחורף

ד"ר א' מנרמיזא

ומגדל הסעודק לשמים

פי"ר מ"ב

על לרכס ג' קקצנס צמלחומם ולרייך להלחם על עלמון והן
מלך טעאלל החסמלרת הרי"ח מחזק ורע מרע
הוא

עולם־שנה נפש כגד אומ'ש עולם שפס שמים כולם שלמים
ושקטים וא"ל לא לשומרה שפס אין ונשחכות ז'שנה
אוי"ר שפס השחכות קין וחוקר וכל העינים ולריך השגחה
על הנהגת ג'ארץ שפס כל ההתפכות וכל השינוי
וכל המלחמות ומנעים וכן צנפס החלשות והכעס וכל
היד מרות וחללים ונכולם אין מגיע הלער כמו ללז
שהוא המלך וכל המלחמות צעדו וכל אלו היג צראש
ובנין וגויי ואף שכולם כלולין זה צום שאף צעולם ושנה
דומה למלחמה שפס אלהים ושונאים ומינים

כחש"ל שגם הם מדי יקודות אינו רק כפי השפעתם למטה וכן כולם זה צזה כי גם הלצ כמולך על כסאו כי ממונ
ילאו לחיים אל כל האיברים וחליו יצאו שציליה צשינה כולם כאפסם אליו מיו רוצו צוולחמה הלא לרד לשמור
עלמו שלא יתגברו השונאים והממיתים עליו גם את זה לעויו וכיו כמו שייצ וולות צדכורא ויו כיו כן צמוקא
ייצ צקר לכן ייצ לרופי הוייה צעדיא ד"ד לרופי אדני צולכות שצה כלולה שלו ושלח ד"ד ספרים ויש את זה
לעומת זה ייצ שלה זס צניי ייצ לעומת זה ג"כ ייצ שלכן נקראו שניהם זה צדכורא כמיש צוהרזה והלכות
נוקבא ג"כ כ"ק זה זס השער כמיש צתי וייצ וולות כחלקין ל"ד מדברות כגד ד' אותיות סויה וד' אותיות אדני
שכן צחביה מ' חקד טוב ובצורה רע אע"ב שאין רע למעלה ומי למטה וקטורר הרע וכן תית טוב וטוב נמשך
ומחקד ומלכות רע צקני יראה רעם ועשה אלקים זה לעז ציווי פנים כגד פנים שאז החקד דידי כגד בצורה
דידה וזהו טוב לעומת רע בצורה דידי כגד חקד דידה וזהו רע לעומת
טוב וזהו סוד מיתוק הגבורות ציווי ולכן צארץ צדכוס חוקק החמיומה מלש שצצמים כיו וצלפון קר
יותר ממים שצצתי ושם צישוב חבל תית וולכות דידי כגד תית ומלכות דידה זה טוב ועוד רע ומרע :
והטוב ומצחין עכשיו ונפרש הפעולות של ה"ד דרגין ואחר הטיב דידה ומצחין את הרע שלו כי כשם שא"ל לקבל
רוב רעה כן א"ל לקבל רוב טובה כמיש כעצת עליהם איכן יכולין לקבל השפעת אינו כיו ולכן היא ממהקת את
הטוב והרע שלו צממים ומעט שלכן אמורו צולכות צ"ד הרפ"א דינא רפ"א ואח"כ צתית ומלכות טיבה שמירה וכיו
שנשם החיים והמות תית חיים ומלכות חילכל וכיו שיעיו את העולם ומלכות מנהיגין כמיש את המאור הגדול
למעשלת היום ואת המאור הקטן למעשלת הלילה כי תית ומלכות זה לימין זה לשמאל ומי שנינוכרעין הם חלל
שזה נועם יותר לימין זה יותר לשמאל לכן צא עיי שניהם הם ממולעין • כח"ל •

הגוף ג' מתייחס צ' קצבים התחתונים המוליאים הלוואה ונוניו הרגלים אם יפתחו לרוב או יקטנו לרוב שאליו צרפחו כשהנחירים נוראים ריה רע כלאחריו לעיל מה שאנוכנו ושכן צמים דלקן צאש רעשן צרוח מכרש והולך זהו אנוש אייר רוייה וגויה רעשן צרוח ארץ קור וצטן נשכן צמים שמים ואים וכלש צעקן צאש צעקן ציז שצרים ז' כוכבים ז' ימים כהנן ציז מולות ציז חדשים ציז צדדים כגוף דלעיל שנצרחו עם הפשיטות ששה דלקן ג' ע"ג ואל מכריב צ' אזנים צ' עינים צ' חוטמין חולקין שאלו ויוני והפה מכריב ואשר אחר כיצ חפלים וגוף אל כ"צ אוחיות והן תיבה אחת כשלפפן וכן העולם גוף אחד וכ"צ דברים צו ג' י"צ ג' שמים ואויר ומים ז' ז' כוכבים י"צ מולות וכן השכה גוף אחד וכ"צ דברים צו ג' י"צ ג' רויס קור וחוס ז' ז' ימי השבוע י"צ י"צ חדשים וכן האדם גוף אחד וכ"צ דברים צו ג' י"צ ג' ראש וצטן וגויה ז' ז' שצרים י"צ י"צ מנהיגים צריך להעביל דסייען :

הסידך ודע כי כן הוא שהרי בגדרים מן החומות דרך השה וגם בשתקפוז פיד חוליה הכל דרך האף וגם נוי דרך אוחז נקצים מעלה רוח ולימה ועשן אל המוח דרך אוחז נקצים להחזיר המוח ברוח פן יבקע בלצח תנשמה השלישית למדה

שלשה אחד אחד לצדו עומד להעיד על כח יחוד
השניית כילד שצעה חולקים שלשה מול שלש
וחק מכריע צנחתיים ח' וזכה ולי' מחייב
ואי' מכריע צנחתיים י"צ עמודים צמלחונם ג' נוחיים וג'

שלשה אחד אחד וכו' עכשיו מפרש ג' וז' י"צ ענינים
האין קשורים זה בזה כ"א לצדו וצנפס ע"ג גויה
וגויה ע"ג צנן זה עם זה וכן צעולם ושנה ככ"ז
ג' צנפס כו' עין ואזן ימין נחיר נגד שונאל ופה
צאנולע ווכריע צנחתיים וכן

שלשה אחד אחד לבדו עומד שבעה חלוקין שלשה
מול שלשה וזה מכריע בנתי' שני' עשר
עומדין במלחמה שלשה אורה"י שלשה
שונאי' שלשה בחיי' שלשה ממית' שלשה
אורה"י הלב והאזני' והפה שלשה שונאי'
הכבד והמרה והלשון ואל מלך נאמן מושל
א' על גבי ג' על גבי ז' על גבי י"ב וכולן אדוקין זה בזה :

אזהבים יו"ד חכונה וכן צחקד דזה נחית חכמה שונאים צינה דינין מחערין וכן בצורה דזה נחית צינה כל אזהבה
הוא ונדת הדין ותית' חילנא דחיי ומית' ה' ונלכות ככ"ל וכ"ה צלדכ"י צמילולאו שכל חות וי"ג אחיות ג' אזהבים
הכז והאזנים הכז לחשיצו להדי' ח"ע והוא צא כו"ש צפ"ה כו"ש לצ כצון כו' ואזון חכמים וכונו שהלז עיקר
כל חגוף כן האזנים ולכן חננו חרשו נוחן לו דנוי כולו ג' שונאים הכבד והמרה והלשון צע"הו וצעולם הכז
שלשה

הרמ"ב ז"ל

שנים עשר עימודים צמלחמה * שלשה אזהבים שלשה נוחיים : שגשה נוחיים ג' אזהבים העינים האירות נגוף להנהינו
האזנים נשעיעות וכז מחשד להנהיג את הגוף צין ציטו צין צרע . שלשה אויזים הנשון מדברת רע לעשות רע
אל הגוף הכבד בוחן המאכל צמיונו ומגרר המאכל והעשמה הנורה מוכח ומכעפת ומתמא ומחשבת שגשה נוחיים שני חוטמי
האף מנשיצים ונריפים העמוד מקרר חס' רחישת הקרנים ומנורה השפיק לשמח הגוף ג' מוחיים שנים נקצים התחתונים
הנקב האחד העיני' את הלווא והמוציא ניי רגבים הוא הנקב האחרון השני נקצים חס' יסתמו לרוב או חס' יסתמו לרוב הם נוחיים
את האדם משכן צנים דנקב צאש רעשן צרות זהו חמ"ש והפה מכריע צנחתיים שהרי מלינו שחי' אונים שחי' עינים שני חוטמים
מונקין שמהל' וימין והפה ווכריע צנחתיים נמנא הכל כ"ב הפנים וגוף אחד פ"י כ"ב אחיות יחס חניבה אחת כשגרפן הכורא
ית' וכן העולם גוף אחד וכ"ב דברים צו ג' חמות ז' כפונות י"צ פשוטות ג' חמות אש וויס' אויר וי"ס * שצעה כוכבים
שנים עשר מוגות * וכן השנה גוף אחד וכ"ב דברים צו ג' ז' י"ב ג' דויה קור וסוס ז' ז' ימין השניע * י"ב י"ב חדשים *
וכן מלינו זה הנירוק צאש שהוא גוף אחד וכ"ב דברים צו שלשה שצעה שנים עשר שלשה ראש וצנן וגויה : שצעה שצעים
הכונה עומר מושלה חיים חן זרע שנוס : שנים פשר מנהיגים אחר לראות אחר לשמוע אחר להרים אחר לדבר אחר נעומו
אחר לתשמיש אחר לעשות אחר להויד אחר להכיר אחר לשמוק אחר לכעוס אחר לישן עכ"ל הרב רבי יוסף האשכנזי ז"ל
נמלא ח"ע"ג שגשה ושלשה ע"ג שצעה ושצעה ע"ג שנים עשר וכלין אדוקין זה בזה : חס

רבינו סעדיה גאון ז"ל

למדה דר' יעי נחמול והוס הכליות מעוררת תאונת מושכנ מנוים יש אומרים מנויים והם צית חלוא ראש אחד מן חלוא
לראש הנעור ושרשו צבוליות והשחול היא מרה שמורה קרה ויבשה ונדבק השחול להעסק לקרר חוס המאכל קלה פ"י ישרק
צפוס מרה האדומה הסמה ויבשה ויין האדומה יקרא הכבד להוריד לקיבה ולמים דקים ולשרשו שהוא פי העצמות והוא הלוואה
בגלל קשורה חמה חלוא חלוא השמן והנצל כלו חסום לצד כהולאות השמן

וביון

שלמה אצרהם אצנו והצטו והצטו וחקק וחלץ
וכוון וליקף וילך ועלמה צידו וגלה אליו אדון
הכל והישיצו צחוקו ונשקו על ראשו וקראו אצרהם אהבו
וכרת לו ברית ולזרעו עד עולם * פירש הכוונת רבי אהרן

ראש ישיבת צדל הנוקב
הגדול וז"ל צדל ספר ילידי
לקח לפה הצטו ראה הצין
חקק חלץ כוון ליקף ולך
עלמה צידו והם עשרה *
כנגד עשר קפירות * חמש
מכאן וחמש מכלן ונכונות
צקוד כריתת הצרית צקוד
הנוילה כי צרית נוילה צין
חמש וחמש * וכן ה' מכאן
וה' מכאן צרית הלז *
וקשר קוד כיצ אותיות

וביון

שלמה אצרהם אצנו הצטו ורחל וחקק וחלץ
ועלמה צידו פ"י שחקק בחקירה אחר חקירה
עד שלמה צידו כי נעלה נעלמות והן י"ס והחליל לצחון
זה עד שחקק בחכמהו וחלץ צדיקו אותיות הקודש ולקף
ועלמה צידו הצריח שח"י

וביון שצפה אברהם אבינו והביט וראה וחקק
והצב עלתה בידו וגלה עליו אדון הכל וקראו
אוהבו ונכרת ברית לו ולזרעו והאמין
ב"י ויחשבה לו צדקה ברת לו ברית בין עשר
אצבעות רגליו והיא רמילה ובין עשר אצבעות
ידיו והיא הלשון וקשר עשרי ושת"י אותיות
בלשונו וגלה את יסודן משכן במ"י דל"ה באש
רעשן ברוח בערן בשבע נהגן ב"ב מזלות :

סליק פרקא: וסדיק ספר יצירה:

וארץ וכאשר עלתה (עטי) צידו עלה עליו אדון (קוד)
הכל קרא אהבו כי חחקק צ"ס (צלות) וכרת לו
ולזרעו (יסוד) צלית (עולם) שחלוצר והאמין (עטי) צה'
(חש') ויחשבה לו לרקס: כורה לו צרית צין י"ל אצבעות
רגליו ציניה צלות צרית קדש * וצין עשר אצבעות ידיו
והיא צרית לשון ר"ל (צניה) שהשפיע ללואת השמים
מועל וצארץ משהחובלה לו רחל קודו נלד סכנולה כפי
מה שנתחכם מועלמו ולפיכך שכן עליו כבוד (עטי) ה'
(חתי) משכן צמים (חסד) פירש לאותיות הקודש דלקן
צאש (בצורה) רעשן צרות הדי חנו"ש של הצ"ח' שהשפיע
השם על אצרהם אצנו ע"ה צערן צצעה ההיא צצע
כפולות של הצנאה שהשפיע השם ית' על אצרהם אצנו
ע"ה :

וצלשונו רולה לומר שהצורי גלס לאצרהם אצנו כל
ליקף וכל חצור האותיות מושכן צמים כל שרודפי' וצא"י
על לל ההושפה וההוילה כך ארובים הם הכ"צ חפלים
והי"י דכתיב ארובה מוארץ ונדה ורחבה מניים * והחזיר
כמשלת למים שחלוצר הוי כל לוא לכו למים * וכאמר
והאצרה מים צשון ותקצולן חולפן חדת מצחירי לדיקא
ונאחריערק כווער לקסי ואין לקח אלא חורה פ"ה אחר
כילקצ טוב נחתי לכס חורתי אל חצו צו ואם אין קמה
אין חורה : וזה ה"א כונת ספר יצירה צאמרו מושכן צמים
רעשן צרות פ"י היינו רוח שהוא קפירה השנית הנאללת
מהקפירה שנקראת רוח אלהים היים : ואח"כ רעשן צרות
ר"ל אלו כיצ חפלים הם נחלצים ונחקקים ונרוח הצורה
ית' ורוח הוא הסוד הנאלך על כן אמר ורוח אלהים *
דלקן צאש ר"ל כי אלו כיצ חפלים כוועלים לאששנא

מיימינו אש דת ואומר הלל כהדברי כאש כמו שמהאש יולאים כוהם זקוקין וצצין דנור כן מוקול כ"צ חפלים יולאים:
כוהם לירופין * וזהו קוד למה החורה כמשלה לאש וכוהם שהאש הוא המאירה כן החורה כותנת האורה * הם

רבינו אליהו ז"ל

שדשה

אזה צים ושנאים הוא צעו"צ של כך ילה"ר
נקרא שונא וכן להסיף אס רעב שונא"ך כי
חלל על חייבי' והצצה פצוים וחיים ומחיים צעו"צ
אזה צים הלז והאזנים שהן כלי החורה כוועם להקשיצ
לחצויה אונך חמה לנך לחצונה וכיואל צו והוא כלי

רבינו העריה גאון ז"ל

השתן והוא שואצ ומולץ מזה את כל תעלת הוים היואלים
מועלוי הדם עם שאר העצצים ולכן נלצצו ד' העצצים
הדם אלוס חס ולח הוורה אלוונה חוה ויצשה הריאה
ליחמה קרה ויצשה ולמה הוורה האחרת שהורה קרה
ויצשה ולכן כשהאדם ממוקף עון ד' חולדות הוא צריא

הט"ז לצע השתן אדום שחור נראה ויט פטמות אחריו ואז הוא נשתנה שהוא רכה על רעיו אז לריך לו להת דבר המועט וזה תחלת דין השתן איך נשתנים ד' טבעים ובכאן צאים עלילות החלואים דע כי הם צאים וגדלים ע"י ד' הצינים וע"י הנואכלים הנאכלים והעיתים נשתנה ל"ד הטבעים מועד האצ"צ הוא חס ולח ובו ימשול הדם ללאת מנדוליו ולהתגלות על ג' היסידות מועד הקץ הוא חס ויבט ובו תושול נרש האדווה ללאת מנדוליו להתגלות על ריעה מועד המורק הוא קר ולח ובו תמשול הליח להתגבז על רעיה חס יהי ד' זנאי אלו שווין ומוסכמים בטבעם צוים שמש וצוים נשם ורוח צדיקם וצומשפים גם מוקדות טבעי הנוק יהיו שונים וצריכים בטבעם ואם לא ישוו זנאי השנה כונו אם תמשוך זמן הקור בתקופת ניסן הלא מועד האצ"צ אז תגדל הליחה ולא יתחזק הדם בכחו בזמנו ואם תהיה תקיפת הקיץ רכה צחוס ויוצט לפניה אז לאחריה אז תגדל האדווה להלחיצ הדם צחומה ויצט וישפול כח הליחה ויתערב יצטות השחורה עם יצט האדווה להשפלת טבעו אדם הנקל מכל חולי הגוף כי יחלה גם צדעת ציוצט המוח ותפרח הדעת מנוקמות נחשול"י כי חיל ויקום הוא ותשכון הכשנה על המוח צחומה ציוצטו כאשר תפרח שלהבת הפחילה צכלות השמן ונהר ויתערב חים השחור האדווה לעלות אל הראש יידר צצלי דעת ואם תהיה תקופת החום ונשפטה צקור ויוצט אז תגדל השחורה למיני נענים וישפול הדם ותעורר הליח להשחית ויהערב שם גם יוצט האדווה ואם תגדל תקיפת ניסן הוא החום צחומה אז יגדל הדם ורליו להריקו ולהקיצו פן הכבד ידועל שאר היסודות לעורר הנגעים הזה פרישתי י"ב מנהיגי לבש לשון רצות ופר"ק וא"ת שילך טלה וניסן צלות תחת אין טלה מושל צכל חדש ניסן אלא נחקופת ניסן עד ל"י תק"ס לנ"ד וס יוד שניות תק"ס חלקים שהם חלי טעה וכן שור אחרי וכן חלואים אחריו ונשלימים צליאיוס וז' טעות ונחלה סך העולה ג"פ ליום תק"ס ובתקופת חמז ונחלה קרען ואחריו ארי ואחריו צחולה וכן מואזנים עקרב קשה לתקיפת השני וכן גדי דלי דגים לתקופת טבת לא פחות ולא יותר וקצלה היה צדיקו כי אין תקופה עוברת חזרתה כי אם חלי כוכבולא תחזור עוד לכוכבה ז' שנים ומדמי חמז עובר על חזירו כוכב אחד ומשלי"ב חלקים והשנה חזרת חלילה לכוכב י"ד הקרי וקשה ונעוברת עוברת

חכמה ותבונה כי החכמה הוא דבר שמקבל ושווע נאחרים ותבונה הוא שנוצין דבר ממוך דבר וי"ט צהלה להקציט ואח"כ חטע כל כוונת לעולם ילמד אדם ואח"כ כו' ג' שניאים הכבד והמרה והלשין כל האחוי צכבד כידוע כוונת צמ"ד הנעלם ויאמר עשו אל יעקב הלעיטני כא כו' הכבד אל הלך כו' ע"ש ומרה כל הקבלה חלוי צה כידוע וי"ט נחלה זו מרה ולמה נק' שנה נחלה שהיא נחלה כל גופו של אדם כוונת ורקב צעלמותיו וקבלה ד' מחלה כו' וצח שחרית כו' והטעם כוונת למטה פח שחרית ווליא אחת הקבלה כו' והן כל הי"ב נדות ששם הכל עכפי הקבלה שנוצטין והלשין צו חלוי כל הגאות והכבד להתפאר עליו ולבנות אחרים ולהכבד צלקון חזירים והן שרשי כל הנדות החלון צלשין ואלו ג' דברים הב"ל הקבלה והתארה והכבד מוליאין אחת האדם מן העולם ר"ל מן עוה"צ והן נדות של צלעם הרשע עין הרע קבלה ורוח גבורה כבד ונפש רחבה האדם שחלמיו יורשין כו'.

שלש נחיים העחול ונקצי האף כוונת אשר נשמת רוח חיים צאפו ; והעחול כל העוה"צ הכל צעחול כוונת השעה נשחקת לו צעחול והיא נשחקת לרשעים צעוה"ז שצו תמוש כל מהו יער אלו יע"י כו' העחול הוא לילה זהו לרשעים ולצדיקים שונה של נולדה שהוא כר נולדה צליה וציוס תורה אור יקולן שימה הרהור רא"י שמייעה ריח דצור הן צראון וצמיעון ולוי ויהודה כוונת"ל והן ד' חיות שצונרכה כוונת צמ"י דעיה ע"צ וע"ד ע"ש וצתיקונים ס' ת"י מ' דקכ"א ע"ש שהן צ"ד חיון כיד אותיות היות כי ד' חיון הם ד' אותיות הוי"ה כידוע וכן ראוין שמועין לוי יהודה יע"י ושוואל. ועד"א השכינה ד' אותיות הוי"ה כוונת צוהר פ' נשפטים דק"ד ראוין ירכא דימינא שמועין שוואל כו' לוי חיבורא דכולא כו' יהודה נוק' כו' עש"ל וצתיקוי הב"ל וכ"ה כ"ד יששכר צולן יוסף וצמיעון וכן ד' צני השפחות שהן ג' היות הב"ל והוי"ה חק"ק אדני כ"א צ"ד חושין כוונת צתיקון ז"ח שם אדני הילוך וכו' ע"כ : **שלשה** אמות אונ"ש צנפס ראש כע"ש והן כרין צ"ע שששם כ"ו ולכן הוא צאדם ראש כשמה ששם הכשנה ו' צנן הנפש צכבד וגוי"ה הכוח צינהים רוח צכל וכן צעולם כפס צארץ כוונת מולא הארץ כפס חים ואערוזו כפס של אדם הראשון רוח צאורכי הוא חיותו של אדם נשם הרגם כידוע וגו"ה צרה"י כוונת

הצרכה שעה א' והקפ"ט חלקים ומדעי הלכנה פוצר על מצדיו
מזל אחד חסר שעה אחת חר"י חלקים ז' דקים וי"ד נקודים ט"ו
חריפות וגי' רצעים ולשנה פשוטה י"א חזלות וי"ט חלקי מזל
ו"ג שלישי חלק ונ"ז חלקים ז' דקים י"א נקודים י"ב חריפות
וסלי נענא חזר לאחזרי וי"ד חזלות וקרוז לשליש מעלה :
ושנה מעוננת י"ט חזלות חסר ה' חזלות וי"ד דקים ג' נקודים
ה' חריפות ורצים הדק כאלו הם רעים ואלו י"ג חזלות הם
יארעו צאלו הכוכבים רעים

אע"פ	מלע	דמא	עדא
טשא	קאצ	מעק	דג
סכ	לש	מחב	כלש
טשא	קאצ	מעק	דג
למח	ככל	שנט	סכ
טאק	זכרים	מאש	
חמד	זכרים	מרוה	
סער	נקבות	מונים	
סכ	נקבות	מעפר	

הם זה הכלל צידק לש ועפר שונאים לש ורופ אוהבים לש ומים
שונאים עפר ומים אוהבים עפר ורופ שונאים לש ואל אוהבים
לדעת מזלו יחסו שמו ושם אמו וישיבם י"ג י"ג והמותר
ישלך על שש"ס מעק גר"ד ונחיה שילב שפצו מזלו הוא
ולדעת כוכבו יחסו שמו ושם אמו וישיבם ז' ז' והמותר
ישליכם על כל"ש נחמ"ן וי"א י"ג י"ג לדעת נחמ"ס צמיו עליון
מנלם של צמיו חסמ"ן מנלם שוין וזוגות ד"ל צ"א מנלם
שוין צפדק חובע מנלם וכן צל"ש ואשה שהלש חובע וכשלא
נחלפו שמיחן ונשאלכה ט' ט' אך יריה זכר החלי צל"ש מר'
פרקים דומה צ"ן ט"ז וצ"ן רע ובשנה ד' אלפים וחש"ו שנה
צכ"ה וירא חלול של סמא ככנס זכר החלי צד"י נמזרס ורש"ו
צארי צמערב ועוסה שם י"ט חסדעי סמא שבו"ל למ"ד יוס חק"ס
ואסמ"ס הכנים זכר צג"י ורש"ו צמערב כה משפצו כל כימים
זכר פ"י א"ן עזר"ל צי מהפך זכר מנלם לנחל כל שמונה עשר
חודש ורבוטיו פירשו לנו שאנו ז' לא רש"ו ולא זכר אך
מחפצן צמיו לצנו צנו שזיירתי צדק האחר רש"ו על קוסצו :
חס צריך רחמנא דמיען :

צח"י ז"ח דס"א ע"א וסס טעמים ונקודות ואותיות
צ"נה כולל גיר ו"ק מלכות כתיב והנשכילים חילין
כ"י יחזירו כהר חילין צקיע דחיהו על חרעא ככתרה
ואחזון כ"י עד סוף המאמר יעו"ש וזהו מאש וכן שמים
לכשנחא היא לש שורפת ואלולי לאידים חיורדין
ען הצטן צקיריותם היחה שורפת כסא הכבוד
חכלת לש שורפת כידוע ולכן כשאלם ונתענה שורפת
לח האלם שאין אידים יורדין מצטן כידוע וצטן ככ"ל
ובויה רויה מוכיע חוס הטבעי :

שרשה חמ"ס הן כח"צ רחש צ"נה מאש חכמה
מונים : בויה מרוח כתר כחש"ל פ"א פ"ו
זה לעומת זה וכן צכ"א י"צ נשיאים :
רא"ש מאש לכן שם שערות הראש והזקן ולשנה נדמה
החוס לנטה צדונים ואין לה זקן זו"כוב"ד
צעולם זו"כ צוולות ט' שאל מוק"ד זכרים והשאל נקיצות
וכן י"צ היות וא"ו זכרים המנחילים צ"ו"ד ונקיצות
המנחילים צה"י וכן צהו"ה עלמה י"ו זכרים ה"ה נקצה
וכן צשנה וכן ציוס ולילה וכן י"צ שעות של לילה כפי י"צ
לרופים של הוי"ה צכל שעה שולעת הוי"ה אחד וכן
צכוכים קלחן זכרים כ"י :

בלי"ב נחיצות ציה"ו ככרס העולם כי ה"ה אחרונה
כלולה ומכילם ולכן אחרו שצדל"ס צכ"א ק"ח
מאות מייכים צכ"א כוכבין ארץ שארץ כלול מיה"ו וכ"א כלול
ומאה כידוע לכל המספרות כלולין ומעשר וצא סלקין לעמה
צקוד מאה אדנים צכ"ד אדני וק"ה אדני סחלכר ג"י אדני
צעלכות ומאה צנקודה הפ"י מיות ששם מאה צרכות שלכן
צאחל מועד כ"י :

י"ב פשוטות כ"י והן צקוד ג' היות ד"ה מלך כ"י
כיד"י כל אות ג"ש וה"י כי כח"צ הוא יס"ו שדעת צמק"י
כחר וי וחמ"ה יס"ו וכן כה"י ומלכות ה' אחרונה משלמות
לכולם שסיא רביעאה לכל חלת צקוד צלה כחמה כ"י
כח"ס צח"י ז"ח דצ"א ע"ג וכולשו אחרמזין צהוין
צג"ד י"י חלת יורדין כ"י ע"ש עד סוף הענין וכן
הן ג"פ חק"י"ק שצמער למשה כח"ס צח"י ז"ח שם
הה"ה שבינחא כ"י דרעונו דלפון חק"י"ק כ"י ויחמ"ר
חלקים חלמשה וכן ג' שמות חק"י"ק הוי"ה אדני שכולל
כל הע"ס כידוע ור"ח של ה"י שעות ג"כ י"צ :

בשרשי ושתים נחיצות סן ג' שיות חק"י"ק הוי"ה אדני שכוללן כל האלילות ח"א ז"ח ומלכות כ"י ח"א
גנזין חסח מנלם לכן לא הוכירו צא"ר וכן ג' אלו השמות יצ"ק שהם יחוד צרכה רדופה שכוללן הכל ואלו
ה"ה חיל הן כלולין צ"י אותיות חמ"ס ראש צע"ן בויה כח"ס לקחן פ"ג והם ג' פשרי חמ"ס שכוללן כל
הלי"צ נחיצות יבן יצ"ק כלולין צחמ"ס כח"ס צפ"ג חמ"ס כח"ס זכות כח חובה כ"י שהן יצ"ק ג' קווין כידוע וכ"א
ל"ו

מהאון רבינו אליהו זל

חללנו נ' שמו מהפראופים כליל מעשר ובין כל אח' פרנוד
 שכן סוד פרכות המבדלת בין קודש הקדשים שהן סוד נ'
 ראשונות דלגולין בהיכל הו' שנקרא קודש הקדשים שלכן
 נק' ק' קודש חד קדשים תרין הרי נ' ובין הקודש שהיא
 ו' ק' דו"א ופרנוד שני בין קודש לחצר אהל מועד ששם
 נוקבא כי היא מתחלת כנגד שני שלישי התחתון דו"א ועיקר
 בניינה נהי' דו"א ושם קומתה כי ב' השלישים דת"ת הן
 כתר ב' נתיבות שכת"ר שלכנ' הכלים נגד ט' ספירות
 מתחלקין ב' נ' בק"ק ארץ וכפורת כרובים שהם כח"ב
 ארון בינה כמ"ש בתי' ספירת חכמה כרובים כתר לכן הם
 ב' כנגד ב' בתי' ובאהל מועד מנורה שולחן מובח נגד חנ"ת
 כי דוע מנורה בדרום ושולחן בצפון ומזבח באמצע מכאן
 ואילך לבד מנופא . נהי' משם הנוקבא בחצר אהל מועד
 כיור וכנו ומזבח החזון כיור וכנו נ"ה ב' כליות ששם מים
 ולכן כיור על כנו כי הן נק' מעלה ומטה רוס ותחת
 כדלקמן ומזבח יסוד נגד מזבח הפנימי כי יוסף דמות
 איקונין דומה ליעקב נוף וברית חד הוא אהל שיסוד לבד
 מנופא לכן נקרא מזבח החזון וכן באלם ב' הפרנודים בין
 ראש לנוף וחצר הכבד הרי ג"פ עשר וב' פרנודין ל"ב
 נתיבות כוללן בנ' ספרים וכל הל"ב נתיבות כלולין בחוץ
 ומתחלקין בחוץ השדרה לכל הנוף שמהן יבא ההרבה לכל
 הנוף כי דוע . בנ' ספרים שנגדן ככל הספירות ב' כלים ונ'
 אור הפנימי ונ' מקיפין וכן המתחלקן לנ' קווין ונ' שמו
 כוללן כנ"ל אק"ק הוי"ה ידני וכל כלל כל הנוף ראש בטן
 וגויה וכן בנשמה נר"ן וכן בשנה כלל כולם חס וקור וריה
 וכן בעולם אמ"ש : שלשה ב' נקבים גדולים וקטנים והפה
 שאם יסתם וכן עלירת הנקבים וכן המאכל צפה מאכלים
 דעים שהכל בא ע"י מאכלים רעים וכן אם יתסור לחמו
 על פת לחם יפסע גבר וכן בשנה ועולם באין מנ' ג' אוהבו'
 וז"ש שלשה כ"א כו' ז' כו' וכולם אדוקים וכן הוא בשם ש"א
 כלול הכל הוא שם וי"ן שכולל בא' כי דוע ב' אותיות יהי'
 אמ"ש ו' גרופים וה' אחרונה באמצע ז' כפילות וי"ב
 לירופים הוי"ה וע"ס מיליאי וכן במשכן אמ"ש ק"ק ואוהל
 מועד וחצר המשכן ז' כפילות וז' נרות של מנורה וכן
 בכלה נ' קדושין האשה ניקנית וכו' וז' ברכות וי"ב דברים
 של יחיד חסן וכלה נגד י"ב דברים שאמרו השרוי בלא אזה
 וכלל כולן הן ל"ב ושרשם במלוי מ"ה ש"ג הוא בכתר נ'
 אחד שהוא אלף וכן בכולם כי דוע וכל"ז שכל אחד לבד
 נריך לכמה לירופים והכל לפי הצירוף וכולן כלולין ואדוקין
 זה בזה .

אברהם אבינו ע"ה כו' הביט כו' ז' ימי הבנין שבהן
 מותר ההסתכלות ואח' הנפש כמ"ש ושמות
 ועשתה כו' שאמרו כאלו עשה התורה מיד כו' כ"א בזאת
 תהלל כו' שכולן הן כ"ג כמ"ש יסוד ביסוד כמ"ש סוד ה'
 כו' ובדיתו כו' שכלשון ובמילה כלולין כולם משכן כו'
 הם נ' וז' וי"ב בשני כו' שו' קבועין בראש ושמים ששם
 אש וכו' י"ב במהיגים בנפש כנ"ל .

שבד ההרבה בא מן המוח כיצד ח"י חוליות בשדרה
 שנגדן תקנו ח"י ברכות ועוד חוליות קטנה בסוף
 השדרה שנגדה תקנו ברכת המינים הרי י"ט נתי' ח' בין
 פרק האור לחוליות הראשונה והיא נתיב הראשון לא ידעו
 עיט ולא הנשארין ח"י נתיבות בח"י פרקין שבין י"ט חוליות
 וה נתיבות בסוף חוליא י"ט חלואין כ' א ומתחלקין לה'
 ואח"כ יוצאין עוד ב' נתיבות ובענבות 'ונלח' נ' מנ' ענבות
 ואח"כ יוצאין עוד ג' וח"י נתיבות הראשונות נגד ח"י
 ברכות שהן בלדיק ח"י עלמין וברכות לראש לדיק שבו
 נכללן ט' ספירות מלמעלה למטה שהשדרה דומה ללולב
 שהוא יסוד וה' נתיבות שהוא נגד ברכת המינים שהוא נגד
 כתר דנוקבא שנוקבא יש בה ב' נתיבות ח' הא' אחרונה
 שבשם הוא בכתרה שהוא עטרת הצרית שמשמש לכתרה
 ולמלכות של עד"א כמו בכל כתר כי דוע שלכן נק' עטרת
 שלכן ה' נתיבות נגד כתר וקבועין בסוף ח"י נתיבות
 שבשדרה וב' נתיבות תיכף אחריהן נגד חו"ב דילה סמיכון
 לכתר ואחר כך ג' ואח"כ עוד ג' נגד חנ"ת נהי' דילה
 שמתחלקין ב' נ' כנ"ל ומלכות דילה ל"ל מנרמה כלום
 ועלייתה למעלה שנגדה אמרו אכן מאסו הבונים כו' כי דוע
 לכן נגדה נתיב לא ידעו עיט למעלה כנ"ל אשת חיל עטרת
 בעלה בתלכות י"ד נתיבות נגד י"ד אותיות של השם עם
 המלוי שכלולין בה וכל הל"ב כפולין חוץ מנתיב הראשון
 נגד ס' נ' שכתבמה שבו כמ"ש בתי' זוהר תי' מ"ח יי"א
 שבו הידועים כמנין אל הוא נגד הכפילים והשאר ל"ב נגד
 הפשוטים וז' נתיב בראש נגד ז' שיערי' שבראש כמ"ש לקמן
 שכלל כולם הן ע' ע' ענפין של התורה שנגדן סידר רשב"י
 ע' תיקוני' על בראשית שהיא חממה כי דוע ראשית חכמה
 ע' .

אלו הן וכו' שבהן חקק כו' וע"ס שפעלו על ידי כולן

מהגאון רבינו אריה ז"ל

וע' שמו של הקציה וע' נפש ליעקב ואמר בשלושים צ"צ
 שכן כפולים כ"ל וכן מהחנקין צעולם צבנה צנפס כמ"ס
 לקמן ע"ס וד"צ צעש"ג פניחות חכמה כמ"ס והחכמה חל"ן
 חמלא לא ידע אנוש ערכה כו' י"ה הו"ה לצלות ככ
 הכנויים חלו נחכמה כמ"ס צמגינה ונך אל רס וכו' שוכן
 עניהם צערצות שנאמר כינו לרוב צערצות כו' והוא חכמה
 כמס"ל ונא' ציה שמו הרי י"ה צמכמה כידוע מהאש חל
 הצין צמכמה כולל ציה צמכמה י"ה י"ה צמכמה ג"כ ידוע
 שהוא כולל כל הפסידות שלכן יו"ד שצס כמ"ס מה שמו
 ומה שס צנו שציהם הן שס הו"ה וכן צניולאן צמא מפס
 גי ע"ה זה ומה כו' שופרל דיעקב וצנין שופרל דלדס
 חכמה ועדל' .

צבאית שס הזרע שלכן הוא צו"ה צכליות שוכים מן
 חנשנים הזרע דנפיק ממוחל ועיקר השס צמכמה
 שלכן החפלה חנה צמפנה ה' לצלות שמש כל לצלות
 ישראל וז"ש ותחפלה חנה על ה' שאמרו על ה' ממש שהוא
 רוב שמים עדל' כמ"ס רוב שמים צעזוך ואמרו ג"כ שהוא
 שוכן צערצות כ"ל :

אלקי ישראל כמו אלקי חלקים כמ"ס צני צבורי ישראל
 חלקים חיים שנקרא חלקים ג"כ חלקים דמעשה צראשית
 ג"כ נחיצות וכו' הסיים משכן הסיים והחכמה חמיה את צעלי

וכן צעש"ג כמס"ל וז"ס כה אחר רס ונשא כו' שהוא חכמה
 כמס"ל להחיות רוח שפלים כו' כמ"ס למה נמשלה חוריה
 למים שחנה מקו' גבור והולכת למקו' נמוך והחכמה נק'
 מים כמס"ל וזהו להחיות כו' וכן אמרין צמג' הכ"ל אל חי
 כו' כמ"ס צמג' הכ"ל מלך אל כו' אל כמ"ס שדי שאמר לעולמו
 די די צוניל דקדוניותא מדד מהחאה חע"ס חלקים חיים
 מלך עולם אל שדי ג"כ צניה כידוע הוא מלך הצין צמכמה
 הצין צניה כ"ל רחום וחנן הוא שס רחום על חיתן חלריכין
 רחום יחומים וחלמות כמ"ס סולו לרוב צערצות כו' אזי
 יחומים כו' חלקים צמנון קדשו רס ונשא שוכן עד וקדוש שמו
 מרום וקדוש שמו הוא כמ"ס כה אחר רס ונשא שהוא חכמה
 כמ"ס צממל הכ"ל וכת' רס ונשא שוכן עד וקדוש שמו
 מרום וקדוש חשכון כו' ונק' רס ונשא שהוא רס על כל
 רמים שחפלה ומנוי חיוו חנה והוא ראשית שוכן עד על
 ציה שנק' עד כמס"ל וכן קדוש צמכמה כידוע וכן צמכמה
 שהוא חליות קדשו שנק' יו"ד שצס צ' עולמות צרא את
 הפילס צ' ספרים צ"ע שכן ג' חמ"ס נגד ראש צמן גויה
 ציה שכולל הראש וז"ל גויה חג"ת ומלכות צמן כ"ל שכן
 כוללן ג' עולמות הכ"ל שמקנין צמן וכן חיוי ומים חש צ"ג
 עולמות כדל' צמס' חגיגה חס :

אלו הם כו' וחולדותיהן וששה רוחות ונושאים כו' ראיה נדבר כו' שכל צ' ג' צין צאורך צין צומח עשן חמ"ס וז"ל
 וי"צ צעולם והן עלמס מכולים ג"כ צ' ג' כמס"ל : שלם חמות חמ"ס כו' ח"ס דוממות כ"ל וכן הוא צעש"ג הראש
 הפס שורקת ומדצרת צקול ובצטן דומות חין צה רוח ככל והגויה צה קנא דלל פסיק ובהר יולא רוח מכריע צינחיס וכן
 צעולם הארץ דומיה כו' יורדי דומה והשמים מספרים כצוד אל המיד וכמ"ס צפ' ויקבל חלומה דצני עמלא חומין לציא
 ובחיתין עיינין לא יכלין חמיקס חקל נעיווחא דגנגלא דשמאש כו' וכן אמרו צממל וצאור צמ"ס רוח מכריע כו' קלא
 פנימאה חיו נשמע וג"כ חיון חמידים וצננה חוס כונס חכליס וחמריגיס וציוות חנשמים נחם נדודים וציד כל חס
 יחסום וצדוה דויה מכריע יס כו' וז"ה צכולס :

שלשה כ"ח לצדו עומד שסם זה על זה כ"ל צפ"ג והוא צסוד שלשה נקודות חס"ס : וצנים עשר עומדן צמלממה חל"ן
 להם מכריע רק חתני שחסיג את הכל כמ"ס למטה אחד ע"ג כו' והכל צ' ג' שצסה חוהצים וכו' ג' חוהצים
 להקצי צמכמה כו' ג' חוהצים הקנא כו' ג' חמ"ס חספה רים ניחא חספה ריה צ"צ דחומים כמ"ס צ"פ פקודי וכ"ל ג' כו'
 חסר צועה להפחה וכו' וסחול ניחא שהוא מקור השמחה וחלו ג' חמ"ס חרים ורים חמוגמרים שעל כלל חס שהיה צנקה חסני
 ללז וחממה הוא ענין צפ"ע וחיוי י"צ חמנהגים והנה כ"ה צמכמה העולם צ' יסודות כל חחוב והכסה צסוד חמ"ס כמ"ס
 חכמי החמק ועצ"ס הישר ג"כ נמשך חמריך חמיה על שחא וקטטה וכעס חלד חלס חמיוני צרום רוח חיים חסמיו ועיתה
 צעבר וכן חל עפר וכן צ"ד רוסות העולם וז' חס חממשים צעו"צ וז' חל חכמה ונחא שס חיים וציה חלן וסם הוא
 ג"ע וגיכסם והנה ג"ע הוא כל חלמחות הוא צנהר וגיכסם צחא וכלן צרום ועפר וז"ה צ' רוחות ג"ע צדרוס גיכסם צלפון
 כידוע חמזרם חמיות צמזל חלומה חלופק וחמות צו חקיעה כידוע וחסקף רגליו כו' וז"ה צמזלות חכמה ונחא כו' דפ"ג
 שחגדו הוא חמלממה כידוע נחמיה חמיון וכן צ' יסודות שכן חים חלס חס חמנגדים וכן רוח ועפר שסם חכמים חכמה
 ונחא כו' ונקשרים זה צזה ע"י חיצור כולם כמ"ס צר"פ וחלף :

אחד ע"ג שלשה חל' הוא חתני צנגל וצ' שעי"ה חס"ת עושם נפלאות חלון חכפלאות והוא חס"ת חספה חסיה חסור צידו והוא חכפך
 ובסמין ה' מלך חגל חלון חלו חס עשירים כו' יק"ו חלקים יקו"ק כו' חיל חוטעה חל שאמר לצלות כ"ל צין צ' חלקי וחלקי
 חלח יק"ו והיו"ה חלח שדי הן חין צמסנון וחיון חל"ן רק חבורות על כלחותן חקיו שצציה הוא חנוקד צנקודת חלקים
 וכן חלני חנוקד צניקוד חו"ה חע"ג חקוד חמ"ס חל לפי קריחא חלז הוא רק צניקוד חו"ה והוא חסיה חספה חס צ' חלני
 וכן רק עשר שמות וכן צכלן חשעה שס י"ה שס חסד חלנן לצלות חמ"ס צפ' ויקרא וכן ג"כ חותיות :

פירוש הארי זל

ששייך למשנה א

א

הנה העולם הוא מו' קליים שהם מעלה ומטה ור' ריחית
 וזהו קיד ז"ל הילכו ו' קנאות יחסלם תכסד כש"ס
 אחרתי עולם סקד יצנה כדי כי עי"ס תמקד ויתעטע יען היות
 הנוף העולם אל הראש ג' ראשונית המתלבשות בסיד מיתון
 ד"ז"ל צדק מיוחסתי יבנה הנורא עולם וזו חכמה ע"י שמדריג
 עם צינה ואלה נאון צה הכיפה שהיא כלו ג' מתקד ויורה
 וזריך שהמקד יורה כל א' מהם יכלול עשר כי אין דבר
 פחות מעשר : וז"ס זרע יענדנו שהעצה נחמד נחמד צהם
 הנורה סכלית שהיא הנפש אשר צמח מלשייר הסתיר ינעשין
 איברים שהם צית קבול אל הנפש דומת האומן שנתפס בכלי
 זכוכית ועל ידי היום שזכוכית נחמד מתפסי סתיר הזכוכית
 ונעשה כלי וז"ס ויפס נאפיו נשמת סיים בלומן המנפש בנפיה
 חיד העפר והסומד ולכן הנפש השפת הארצה אינה נפרדת
 לעולם מן המומר יאף כי אחרי עיני ונפש עליו חלל דבר
 חסית הוחים וז"ס בחיקינים כ"ז דף ע"א ונפשא אינו כלל
 דליותו ואיני שיחשא דגופא רופא אינו כלל דנקדי דנהרי
 צעיינין והענין הוא גם צה יען ענין מאחר החיקיני כי
 מעם אומר שאותיות הם גיפא כניז סס חיל וזהו חלן
 נקודין דהנרין בלחיון וכלהו נהינין צעיינין דגופא בגימא
 דערן וכן בחיקין דף י"ז י"א ע"ב אשר דלחיון אינו לגבי
 נקידא כגופא לגבי רופא ובחיקינין אפרים מלאו כי האותיות
 נפש והנקודות הם כגופא דף ע"ב י"ז ע"ב ונכנין הענין
 ג"כ נדקדק בלומי דלחיון נגני נקודא כגיפא נגני רופא
 והרי הנפש היא מדרגה ממילת צין הגוף יורים וא"כ ה"כ
 כגופא נגני נפש אך הענין דע כי הענינים הן מן הכתר והנקודות
 מן הסכמה וחגין ע"י ראשונית דנינה והאותיות ז"ס שזה וגם
 צו"ק ונאלו כי האותיות אשר שהם צו"ק הנק' גוף יען הם
 כללות ז"ס של עולם האלינות צכלו א"כ האותיות נק' גוף
 לעולם שהם הכלים והחגין הם צמי"ג ג"ר דלימא יחס נפש
 של האותיות וכמו שהנפש אינה נפרדת לעולם מן הגוף כך
 החגין אינם נפרדים מן האותיות צמ"ס לעולם משא"כ נקודות
 וסעמים שאינם צמ"ס רק ע"י קריאת האדם צמ"ס וכן זה
 וז"ס נפיל ונפש אינו כלל דלחיון ואיני שיחשא דגופא
 והענין כי החגין הם השתתפי ומתסכרי צעמיות האותיות
 שהם הגוף והחגין הם כללות האותיות וז"ס דלימא הם
 כללים ז"ס שהם האותיות וכלליות ז"ס נפרדים וכללים צמ"ס
 שהם החגין ובעצור זה אין החגין רמזים ונזכרים בחיקינים
 יען כי הם והאותיות משתתפים יחד ולכן נזמין נקראים
 האותיות גופא כי הן הן האמת ולחיון נקראים נפש צמ"ס
 החגין שזכס והנקודות הם רוס האותיות וז"ס נפיל דף ל"ב
 ע"ב דלחיון לגבי נקודא כגופא לגבי רופא וז"ל בלחיון אחר
 כגופא ונפשא נגני קופא כי בחזקת חל הגוף ממילא הנפש
 צכלל משיח פנים כגופא :

א

יוון ג"כ מ"ש צדק ק"ז ע"ב כי לחיון הנניס יהיה חז"ס
 שזה חל החגין נפשא והם מני"ר שזה ולחיות החגין צמי"ג נפש
 יכל נפש היא במלכות לכן אחר שם דף נ"ב כ"ב דמלכות
 אחרניד כתר ד"ז"ל צדק החגין בעל האותיות וכבר ידעה כי
 נפש יתירה היא כתר צדק ז"ל צדק צדק צדק יתנו נך כי
 כני"ז צמחם

ועתה

נבאר עניינים דע כי הכלים שהם הגוף ד"ז"ל הנקרא
 עולם הם צמי"ג האותיות ובהם נכללים החגין שהם
 הנפש והאומן מן הכיב לחיון נעשה הגוף כולל עשרה שלישים
 הם נקראים כח"ס חגית נהיים כניז דף י"ג דהקדמה שני
 וכן צדק ק"ג ע"ב וז"ל צדק י"ב יבנה גופין חקיות לון
 דלחקריאיו גופא נגני לצוין דמכשין עניינין דלחקריאיו בחקיות
 ז"ל סקד דרועא יתנא יכו' ואח"כ נבאר חיד כ"ב נעשים
 י' חיקיני' ובהם צמ"ס החגין משתתפין בלוחיות לכן נכללים
 נפש גוף יחד צמ"ס לחיון וכן נקראים כ"ב צמי"ג והנקודות
 הם עשר כמ"ס צמ"ס יכן צמי"ג היום יכן הן נקראים י"ס
 צמח צמ"ס השמים משפרים כי השמים הוא ז"ל צמי"ג רוס
 כולל י"ס המשפרים ומזכירים למכית הנקרא כניז חל כניז
 צמי"ג חריות דף ק"ל וע"ב מאי משפרים בו אלא דנהרין ולינין
 צמ"ס דנקודא עילאה כו' הרי כי הפסוקים שם סכמה נקודא
 עילאה : גם ידעת וז"ס מונה מספר נביכים (נמש צליקטי"י)
 ומספר יא יסיד פ"ס ה' סדיוסו"ג בעומת מספר וז"ל נב"ר שצמ"ס
 כי הוא כולל ליחסכי הית"ס נקרא מספר והוא רוס וז"ס דף י"ב
 וקרינן לון י"ס יאח"כ אחר לצוין חקיות נון יכו' יבנה גופין
 חקיות לון כו' הרי כי ה"ס הם בעלמא' שהם כנקודות שנתון
 האותיות הנמשכות מסכמה עילאה (נמש אלא כניז) הנק'
 נקודא עילאה ג"כ יעל שמה : נקרא נקודות וז"ס אכ"כ מלאו
 אינו מ"ה וז"ל דליון צמ"ס חגין וידע כי שם זה צמי"ג
 אדם האלו צמחמה כי ה"ס הן הן י' חיות דשם מ"ה
 כמ"ס צמ"ס וז"ס צדק פ"א ע"ב צוהר יחמשכיים חילן
 חגין דכליין צ"ב דצמחית ראשי נקודא צמ"ס כי נקודין
 חליין מיהא דלחקריאיו י"ס צמ"ס ידוע כי צ"ל הוא צמ"ס דמיה
 לחיון מלאות דא סכמה דמיה נקודין והם י"ס וסכמה ממילא
 מזרע האז הוא סכמה סיפת הסומד היא באותיות שעלי
 נאמ' והלחן היתח חכו וזכור כי מעכרת המים ילא סומד
 ראשין ח"ק חכו כניז צמ"ס שלם ח"ס מרוס סקד וסל צה
 חכו וזכור ורפס וזכור עשון כמין סופה וכו' הרי כי חומר
 האותיות מן המים שצמחמל ילאו וחללה נעשו צוהר ואח"כ
 חוכו ואח"כ נרשמו ונעשו נלשיירו י"ס חיות עגולות כמין
 סימה וי"ס פרוסות ואריות כמין מעזיבה וגו' וי"ס של צים
 קבול כמו הערוגה ששוחה המים שצמחמה ילא סומד הראשון
 כנק' חוכו ואח"כ נחן צמ"ס ונלשיירו צמ"ס חיות ע"י הסומד
 שלה ג"כ שחול האשר על האש כי המים חקין שהם צמח'
 ועתה

פירוש האר"י ז"ל

ונמנו ילאו ונעכירותו הכ"צ אותן וזהו ה' חסדים של מנל"סך
הפשוטות הראשונות ונעשה עשר לזמן מעכירת השלש שבצבונן
שהוא חכמה צדור כי נשלג יאמר הוי ארץ אך לאש צביה
ומעכירתה ושמעריה ילא חומר הנוקביי אדרס והם אוחיות
מנל"סך הכפילות שהם ה' גבורות צביי אפר כי האפר עכירת
שמרי האש הוא ואז נלטייר בגוף הולד זעיר צמעי אימא כנז'
אוחיות כ"צ זכריי וה' נוקביי ומתם נולד הולד יגם צכ"צ
אוחיות לזכורין יש זהם נקבות כי גם חכמה יש גלד שחאל
שכולו נוקביי כגון צינה גבורה הוד מלכות ולכן יש בשאר הכ"צ
צביי נקבה אך צערך ה' כפולים נקראו כולם זכריי וזהו חזין
כי כל רמ"ח אברים שהם צמעי רמ"ח עלמות כולם מהזכר המזריע
לזין אך מאדס האשה אינו רק שחור שנעין והדם שצחך
הגידין כו' אך כל העלמות שהם שרשי רמ"ח אברים הם מאלף
והנה צאחותיו אלו משופפת הנפש הם החגין והיא מאימא
כי אין הנפש נכנסת צחומר רק אחר שגזע שפוא צמעי אימא :
אך אצל לא נחן צו רק חומר הכ"צ אחון שהם שורש העלמי'
אך צהכרם היו צחוכן הכל דגרמי והם קוד הש"ך נילוניי דפקי
מחכמה דהיינו אצל כחודע אללנו כי זכר מחכר חצר גמור
צעלמות עד אחר המיתה אך הנפש שהיא מולד אימא שופפת
עליהם ממעלה צבוד נפשו עליו מחלל עליו דייקא כי כמו
שמהזרע ילא החומר עם ההכל דגרמי משתפיו יחד כן לעולם
אינם נפרדים אך הנפש נאלף חס"כ מאימא ומשופפת על ההכל
ואז צצק האשה נכנסת הנפש שחלום מ' חדשים מעט מעט
וכשנגמ' נולד ולכן גם אחר המיתה שופפת על העלמות ואל
צחוכן כמו ההכל דגרמי דלשתחך צחצורה גו גרמי כנז' סי'
שלם לך קס"ס קי"צ והע"פי שדך ק"ע קאמר זה על הנפש
הכורה על ההכל דגרמי ע"ש והולי דג"ש ורפה הם ההכל דגרמי
שאנים לא טעמים ולא נקודות ולא חגין כזכר צחיקונים סוף
חיקון ה' ע"ש ולא קבלתי זה ממורי זלכה ועיין צמה שמכר
צבוק חיקון כ"ס של כחית יד שחמר שם כי דג"ש ורפ"ה
הם נפש ואפשר שהוא הכל דגרמי שהוא מכלל הנפש ויש
היטב ענין האוחיות דג"ש ורפ"ה והנקודות הטעמים שהם גוף
נר"ן והנה הנקודות הם י' ספירות שצחוכן והם צמיי רוח וזהו
הכ"צ אוחיות והי"ם הם ל"צ נחיות נמשכות מהכמה שבהם
נצרא הפולס שהוא זעיר ח"ש צל"צ נחיות פליאות חכמה
חקק עולמו וכו' והם י"ם צלי מה וכ"צ אוחיות יסוד כו' ונק'
יסוד לרמות כי הם טפות חומר הזכר שהוא ראשון ויבדד שהם
העלמות ואח"כ מנטייר צאומא צבי אוחיות מנל"סך הקקרא
טפות אדרס והצן זה לונה נקרא חמדי צספר ינירה כ"צ
אוחיות יסוד :

ואנה אלו הליצ נחיות הם זכרים ומכמה ונחמים צאומא
צחוק מנל"סך שהם כ' שפדים שבה כי כל א' כלולה מעשר
הריין ולכן נק' שפדים יען הם פחומי ונקדים של אימא הנק'
לכקים

נקבה כי הנקבה שפדים פחומים לקבל צחוקן נחיות חכמה :
וצזה חזין היותה הגבורות מנל"סך נקבות וגבורות הש"ך ניונו'
שהם הכל דגרמי : והנה יש שתי צמיי שג' י"ם והם אס צמיי
שג' י"ם של נפש ואס צמיי י"ם של רוח והנה שחלנו רונים
לחזכר האוחיות שהם הגופין כלי הנפש נח"א כי הנפש הם
י"ם שלהם וצין כולם הם ל"צ נחיות שהם ל"צ חלקים כי
כבר ידעת כי הכלים והנפש הם כלם צמיי חלקים דקטנות
אך יש הפרש כי העשר חלקים שהם כנגד הנפש הם יומר
מעולים וזכרו צחיקונים כחית יד הספיד מ"ד ע"צ ויכ"צ
אחריי הם כנגד הגוף שהם כ"צ אחון ומאלו הכל"צ חלקים
מתקצן האחרם צלחחם מן הסכמה שהוא מוסף גביי לזא
ונעשי ל"צ כחין ל"צ נחיות : ולכן הכל"צ הוא אש ש"רף כי
הוא חלקי דקטנוי אך הקול שצחוכו הוא שם חויה שהוא
צמיי הרוח שהוא צביי שם ה' נקודות המוגלים דפיקו
צכה הנקודות כזכר צדק ס"ס וכד יחי רוסף לגביי לזל דחמין
נפשא אחר ציה קול דודי דוסק וצן זה היטב כי הנפש
והרוח שניהם צנצ זחירות וזה דם צבוד כי הדם הוא הנפש
טפת אדרס דמוקצא : והכלי הוא הצמר של הכל עלמו שהוא
אוחיות וצא הרוח אלו הם היות דגדלות ואל חלקים דקטנות :
והנה אלו נשלם שם מ"צ שהם ל"צ וגוף ונפש ועשר אמירין שהם
י"ם דרום דגדלות כזכר צדק כ"ס צ' ע"צ היטב אף
הנקודות והחום הם ל"צ צבינין וחגל דעל"י הרי ע"צ והוא
סוד י"ם הרוח שהם ו"ק צאומא י"ם אך י"ם דנפש הוא שם
מושאל כי עיקר י"ם הם רוח והו' שם מ"ה ויודע כי שם צ"ן
נפש ומ"ה רוח (למח וצחית צלימה נרמו מ"צ ומ"ה כזכר)
כנז' צדק י"ג כי מלגלו אינו שם מ"ה : וצזה חזין מ"ס צדק
נ"ז ע"צ וכד אית צישראל משכילים צחכמה דליהי מחשבה עלאה
ידעין לזרקא לה להאי אצנא כו' והענין כי כשעולים ז"ו צבוד
מ"ד ומ"ג לגבי אר"א ז"א צאצא ונוקציה צאומא אין עולם
רק צמיי הרוח שבהם אלו הנקודות שהם י"ם דרום כי
הגוף והנפש שלהם נשאים צעקונם לעולם ולהיות כי אלו
הנקודות שרשם מפתח כ"ש שם ידעין לזרקא לון להיהא
אחר דלחגזרל וידוע כי הנקודות נקצו אור חו' אף שהוא
צמיי ז"א הוא אור חו' שזו ולכן נקרא חזנים נקבות עם
שהם צמיי זעיר שהוא זכר ח"ס צידל אפקיד רומי כי הרום
עונה צבוד מ"ג למעלה אך הנפש נשארת למטה עם הגוף :

שכללות ג' תחשבות כי צפון וצדק חמים וכן צדק כפרת
אחיות ג' ראשונות ציה צו' נקצי הראש ב' און ימין חכמה
ב' און שמאל ציה: ד"כ עיינין פיר סוטס דעת ת פה
מלכות שבראש: י"צ פשוטות ו' צחקד ו' צגצורה צ' שני הילדים
וכן עד"ו כה י"צ פשוטות צ"ק הנוף שם י"ס אינס צסדר
הכלים כי הספר של הרוח הוא צכלי כל הצורה צגורות הרוח
הוא צכלי הספר וי"ס התכולות שמאלה צימינא וימינא
צשמאלה כני צכל הילד וצתיקונים דף ס"א צגגה ע"שוכן
צרים פי ויקע צדף צ"ד וצפוק: שיר השירים צבוד הנקודות
צ"ה י"ס ריקע צחוך המים וצבור ז' וימנא כי הם צ' צמינה
שם א' ד' רוחות לרום לפון מזרם מערב צדי: שגיר ד'
יפודות ארמ"ע והם צ' צמינ' רום וגוף ודרום מס ויבש ובו
מים קרים ולמים וכן כלם ע"ד סדר זה: גם דע כיוון שכללות
זעיר אינו רק ו"ק צצמינ' גופו אלא צצמינ' הרום נשלם לעשרה
לכן כל האחיות אינס רק צו' קהות ולכן הוה א' מתפיל
צחקד כנו' צפרש' תרומה דף קנ"ע גם צזאיר שיר השירים
גני הציאני העלך סדריו תיניא וי"ל כ"צ אחרון תפפס:ן
ושירין לאתהכרל מרישא דנכורא קדמאס כו' כי כזר ידעת כי
ירשא ושמאל צחקד: צגצורה אמתקן פ' ומפסיס ד"ס קכ"ט
ע"צ ומנאל כי הכ' צ' אחרון הם צייס ועלמותות אינס רק
צויק ומנאל כי האחיות הם נפש ולא זו"ף הם
שמות אלקים ולכן ים ז"ו פרלופין נדצקין יחד אלא
שזה אחר זה קדם אך צצא ההיות שם הוה וסם סוד
המוחין דז"א כדוע אז נגדלו ז"א ונעשה צן י"ס גבורות
אף צצמינ' הכלים: ולא ננסרת הנקבה ממנו וסדינים שן
אלקים לוקמסם הנקבה וסכויות הזכר ולא נקרא הכ' אלהים
שמה שלם ולכן ננסרת ממנו כי ההיות דוחין אה האלקים
וניחנין לנקבה ומה שאלו אחרים חמיד חילוניות העולמות
הוא הכלים האלו גוף ונפש ופנימיות העולמות הם י"ס דרום
שם ומנאל צצורם האלניות כנו' צדף י"ב כי הנשמות הם
אדם ואלים מזה אלס האלניות שם מ"ה דלנלו הנקבל י"ס
והמלכים פן החילוניות הם גוף ונפש וזה הנוף של אלקים
יורד לפנמים צציי"ע וסם מתלבש וצחקש' צאוסם הלבושים
להחנאות צכס צפני צעלה לוחר ראה גדולין שגדלתי: והנה
להיות הנקודות אור חוזר לכן עול' חמיד צבוד זרק' כו' וזה מכתיר'
הרב זלטיה ומזכיר צו הדרוש דלעיל אמיש בג"ר כפרת' וגו' הכה
רוע מן הכחוד לעיל כי אמיש הם ג' ראשונות שם ג' ראשונות
שם יפודות אל ז' תחשבות ונג"ד כפרת' הם ז' תחשבות
יען יש צכס דין ורמזים שיהו אור ישר ואור חצר שם
צדי' עומן וצמינה העלכות שצכל א' וא' לכן הם כפולות י"צ
פשוטות הם ספי' הת"ת לצדה שהיא א' מצי' כפולות עומן
נעלקת ל"צ צחקים שם י"צ פשוטות וסיוחם י"צ כוה כי כל
ז' תחשבות נשרשים צנוף שיהו ח"ת וסז' כפולות הם ח"ת
עלמו

לְבָקִים מֵאֲלֵיו עַד שִׁקְרָאוֹהוּ וַיַּעֲדֵרְרוּ נַפְשׁוֹ לְהַחֲפֹטֵשׁ בְּאֲזָרָיו
מִצֹּחַק בָּכָה הִקְרִיאהוּ וְזֶה צִפְיָה פִּתְחָה דָּךְ רַכְכְּ כִּי בָלִילָה תַרְעִין
דְּבִיעַ לְהִיבֹה עֵינָיו לְדַלָּה הֵם סְגוּרִין וְנַעֲשֶׂה חֲתִיבָה נֹחַ דְּכַל
נְהוֹרִין סְגִירִין בְּגוֹוֶה וְלִיּוֹן מֵלֶאכֶיךָ דְּמִיתַחֲסֵטֵן כָּכָל אֲיִירִי גּוֹפֵא
כְּנֹה סְחִימִין גּוֹ לָא כִּי הִנֵּפֵשׁ יֵשׁ בָּהּ אֲחִיצוּהָ בְּקִינִיּוֹת וּבִיּוֹמֶהָ
בְּלִי רוּחַ בְּסוּד גַּם בָּלָה דַּעַת נַפְשָׁה לֹא טוֹב וְכֵן כְּסִגְרָה הִיא
וּכְסוּחֶהּ מִדֹּחַ הֵלֵךְ מִפְּנֵי מֵי הַמַּבּוּל הֵם הַמְזִיקִים וְהַעֲנִין כִּי
בִּיּוֹמֶהָ מִחֲפֹטֶשֶׁת נִלְחָמִים בָּהּ וּבַכְּסִגְרָה אֵין מֵי שְׂיֻבָּל לִינָה
מֵשֶׁס בְּסוּד גֵּן נַעֲוֹל אֲסוּחֵי כָלָה גֵּן נַעֲוֹל מֵעַל יַחֲסוּם וְכֵן
זֶה בְּסוּד סוּחַם בְּחֹחַ שְׁלִירִין לִיּוֹן כְּדִי שֶׁלֵּא יַחֲסֵךְ וְכֵן
אֲיִךְ קָרָא לְכֹחַת הַנֶּפֶשׁ מֵאֲלֵכִים וְכֵן וְרִידֵי הַסֵּם שֶׁהֵם שְׂנוּמֵי
הַנֶּפֶשׁ לְכִיּוֹת הַקּוֹץ וְכֵן צִפְיָה הַאֲחִיּוֹת כְּנֹז בְּחִיקוֹן ז' ב' מֵלֶאכֶיךָ
אֵינָה דְּמַשְׁמִינ' לְאֲלֵין נְקוּדִין וְלִיּוֹן אֲחֹחוּ :

וזהו כמשה'ים נעשו' ז' היכלו' כי הרמזון הקד'ם כולל ג' עליונות
כן אלו ה'ים של רוח שם הויות הם עשר הויות צנוקות
ומגול'ם כנ' צמיקונים קב'ם ולפעמים נקרא' ז' הויות על
דרך ז' היכלות והם קולות דפנקי מלצל דז' הויות דמזמור
הכו לה' בני אלים ז' הצנים דפנקי מלצל והם צמ' אמירן
כי הנפש צמ' צדור והרוח צמ' אמירן ולכן נקראו אלו ה'ים
דצמ' רוח י' אמירן הנזכרים צדק כ"ז ע"צ צסוד אומר
ועושה אומר אצל צסוד הויות ועושה אימא צסוד חלקים
כזכר צדק ק"ן ע"צ ע"ש כז' הנסמכות ותמלא צבהה' כי
שם מ"צ הוא ל"ב ושער חלקים אמירן שם הויות : הכלל
העולה כי כ"ב אומיות הם רמ"ט צצירים של הגוף וה' מנלפ"ך
הוא הם שבו שירי הנפש שם מתי' ועיקר ישיבה צצ'ם
והרוח הם נקודות וגם הם נקצות כנ' כי הם אור מוצר
והטעמים הם נשמה זכר : והנ"צ נחיצות הוא כללות גוף
ונפש ועשר אמירן הם יסוד דרוח והנם הנקודות אינם רק
ס' לפי שכבר ידעה כי הז"א אינו רק ט"ס בענין א"ס
והמלכות אין צה נקודה כי היא צמ' נפש לצד ואמנם הטעמים
לדיכין למלק' לעשר חלקים וכן האומיות אע"פ שם כ"ב
מלקים ל"ים כי הכתר של רוח נקודות יש לה אוח א' שהוא
כלי שלה וכן כל שאר י"ם דרוח כל א' יש לה אומיות ידועות
שםם גוף וכלי להם : ויש ספ"י שיש לה אוח א' ויש ספ"י
שיש לה צ' אומיות וכו' צ' אחרי מות צדק ע"ה ע"צ וז"ל
א"ר"ם לרי אליעזר ת"ח הני כ"ב אחוון כלכו מחפרשן צבני
עשר אמירן כו' ע"ש ושם נאמר כי הא גליפנא לון כל אינון
אחוון דרשימין וירדיפין צכל כחרא וכתר' ואנו לא זכינו שרי
אמנם תמלא צמ' נובל להציגן מספר ילירי ומזכר שרי
השכינים כח"ס צצ"ה והנם נאמר צמ' כי א"ר"ם הם צלופס
זה כי ג' ראשונות הם ג' קוי ש' ראש נצרה מאש וכל
כוללת ג' אומניות גויס נצרה מרוח והם מ"ב יודין דח"ו
ח"ס צאמלעישא כנ' צזוכר צמקומות דנים מ פחוסה יסוד

כל הדברים מורכבים ע"י אש מים רוח עכ"ז עיקר הכל הוא
ע"י הרוח שהוא אורח א"י ולכן בזכר וי"ה רוח מים אש
הרוח עולה על הכל ואמריו מים שהם סוד ואמריו האש שהם
ד"ן וזכו (אמ"ש) והנקבה להפך מלש כי זאת מנעם נמנע
(אש וי"ה) ובשחמל"ך אורח (מ) חסד הזכר (נולד) והל
קודם נ"ש (י"ה) והנקבה משה י"ה וכשהמליך ה"ה ה"ה
(שמה) כי נהיית שטיקרו ש' הקדים (מ"ה נ"ה) אמה
נהיית כי המסד הוא רחמים גמורים מן הרוח שהוא מנעם
לכן הקדים מ' ל"ה אך הנקבה (אש הוי) : אהם למען
צ"ה צדד אורח ומליחותם ושם נאמר כי אורח כולל מים
וכן ז"ל כל"ה מים וי"ה וי"ה כמו שז"ה הנק' ישראל הוא כולל
י"ה ונחלק לשנים כנגד אלה ורחל כמציאר אללנו ונמלא כי
רגני אלה עד שלש ח"ת שז"ה ומשם ונמ"ס מחס"י רש"י
כן הענין באורח כי כל א' מהם נחלק לצ"ה נק' צ'
העליונים של אורח נק' אורח עליון ושני חס"י החסר
י"ה וצ"ה ונאמר נאריך כל זה צ"ה א' נמלא כי רש"י י"ה
חצונה הם צ"ה צ"ה ח"ת דל"ה עליון וע"ש כחלום
הדורש : ונחזור לענין ונאמר ענין ירדת סדר ז'
כל המלכי א"ך נשצרו וירדו והנה לעי' אחריו כי תחל
יאלו כל הכלים ואח"כ יאלו כל האורות כל"ה צדד ואח"כ
כלם צדד ואח"כ כלם צ"ה ונאמר ענין ירדת הכה נצח
לע"כ כי אד"ה"ר ע"י מעשיו גרם חזרה ז"ל מים צפנים כ'
קודם שנצרא אדם ה"ה ז"ל אחר באחר : דע כי א"ה לעולם
למש שום זיווג פי' צ"ה אחר צ"ה אחר אלה ע"י מלך
ומעשים ע"י צ"ה של החסד והי"ה אמה קודם צד"ה אד"ה"ר צ"ה
האילנות ה"ה צדד אורח הפעם הראשונה חס"ה מלך
הזוג ש"ה ע"י כי עד"ן אדם א"ן עד אחר הזוג הכ"ה אמה
ל"ה ה"ה אלה צ"ה אחר צ"ה אחר : וכשנולד אד"ה"ר ע"י הי"ה
הצדדים פנים צפנים וא"ך כל צ"ה א"י צ"ה א"י צ"ה א"י
ע"י כ"ה אלה צדד צדד אמה והל"ה כל צ"ה א"י צ"ה א"י
צ"ה א"י צ"ה א"י צ"ה א"י צ"ה א"י צ"ה א"י צ"ה א"י
מאליהם ש"ה ע"י אד"ה"ר חזרו פנים : והנה זה הזיווג הראשון
ס"ה שנצרא אד"ה"ר עליו נאמר צ"ה פעמים רבות וז"ל
סליק צדד א"י לעזרי על"ה פי' אז ה"ה א"י עד"ן הצדד
החסד והי"ה אלה מלך סליק הכי צדד א"י וזה ה"ה לצדד
א"י א"ן ולכן ה"ה האורות מחס"י עולים למעלה צדד
חמורה מ"ה שעושים נשמות הליקים עכשיו שהם כעולה
צדד מ"ה וז"ה כד סליק שהוא העל"ה מ"ה כי אז ה"ה עולה
ש"ה ע"י מעשה החסד והי"ה :

עליו יהיו יד"ה הוא מחס"ה וזה ח"ה צד"ה כפולות הם
י"ה ונמלא כי ח"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
כפ"ה והוא כפול : ועוד יש צ"ה ש"ה של ו' מחס"ה
שהם כפולות והם י"ה וכלל"ך ח"ה ואלו הי"ה פשוטות נקרא
י"ה צ"ה אלקסון צ"ה כי מלך שהם עננים צ"ה ו' מחס"ה
כפולות אשר נשרשים צ"ה אח"כ לריבין להיות שם
מזויר צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
בז"ל א' ש"ה יהי נוסח צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
ומלך ובז"ל ה"ה יהי עמוד ונוסח לנכח ספירה הצד"ה
וכן ע"ה כלל כ"ה ש"ה י"ה חלקי ח"ה יהי פנים נוסח
כנגד ו' ספירות שהם השרשים לאלו הי"ה חלקי צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
מס כי ה"ה ח"ה ח"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
צדד א"י ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה ח"ה
וצדד קו הצ"ה ח"ה יהי צ"ה חלקים הנלך וכן כ"ה צ"ה
ש"ה דע כ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
אלו כי כל ו' מחס"ה לריבין ש"ה נש"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
חולדות יעקב יוקף והוא סוד וקרא ז"ה אל ז"ה י"ה צ"ה צ"ה
צ"ה ויסק : אלו הי"ה צ"ה אלקסון ש"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
חולות ע"ה צ"ה ז' כוכבי לכת ה"ה מחס"ה מלך צ"ה צ"ה
ול"ה צ"ה חלקים צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
הם צ"ה ו' מחס"ה חס"ה ח"ה או צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
י"ה עלו צ"ה צ"ה י"ה ו"ה כן הם פשוטות כי ו' כפולות הם
י"ה פשוטות וע"ה הי"ה א"ה כפולות אלה פשוטות צ"ה
הכלל העולה כי י"ה יש צ"ה ו' אחרות א"ה א' כל ספירה
והם על סדר א"ה צ"ה כפ"ה (א) כ"ה שהוא ראשון וה"ה
אורח ראשונה מן אלה צ"ה (ה) צדד א"ה א"ה א"ה א"ה
א"ה ח"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה א"ה
צ"ה וצ"ה א"ה יש צ"ה ו' אחרות פשוטות שהם צ"ה ו'
אחרות צ"ה כפולות וע"ה הם י"ה פשוטות וזהו מ"ה
צ"ה פקודי צ"ה צ"ה א"ה כולל ו' היכלין אחרין צ"ה
שהם ו' כפולות והם י"ה צ"ה ו' ו' כי ח"ה נקרא ו'
כדכ"ה לעיל צ"ה ו' כפולות וי"ה פשוטות האחרות הם
הכחות אלהים מעלמות חס"י וקוד האלמות והלכות חס"י
הענין הוא כי כל הכחות לא יפעלו אלא צדד חס"ה וז"ה
אל מקוריהם ואז ישיעו עליהם שפע רב ומלך לשיוכלו הם
לפעול פעולתם צדד ו"ה העליך את פלוגי כי יסדה וקשרה
אל שרשם ואז ה"ה פעולה א' מנה וע"ה אחרות כוללות
כל צ"ה והם א"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה צ"ה
למען : י"ה פשוטות הם י"ה צ"ה צ"ה וקוד א"ה וי"ה ו'
הם ג' ראשונות : וע"ה חס"ה (ה) צ"ה א"ה הוא כי גם